

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Karanlık Ada'yı okurken
ödüm patladı ve elimden bırakamadım.
Korku dediğin işte böyle yazılır!"

-STEPHEN KING

KARANLIK ADA

NICK CUTTER

Nick Cutter

Kanadalı öykü ve roman yazarı Craig Davidson'ın korku eserlerini verdiği mahlasıdır. İlk öykü kitabı *Pas ve Kemik*, 2005'te Penguin Books Canada tarafından yayımlanmıştır. *Pas ve Kemik*'teki öyküler Avustralyalı oyun yazarı Caleb Lewis tarafından sahneye uyarlanmış ve Fransız yönetmen Jacques Audiard tarafından 2012 yılında beyaz perdeye taşınmıştır.

Karanlık Ada
Nick Cutter

Orijinal Adı:
The Troop

İthaki Yayınları - 1254

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Editör: *Alican Saygı Ortanca*

Yayına Hazırlayan: *Selis Yıldız Şen*

Düzeltili: *Ömer Ezer*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Eylül 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-709-2

Sertifika No: 11407

© Craig Davidson, 2014

Türkçe Çeviri © Burak Eren, 2017

© İthaki, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Nick Cutter

KARANLIK ADA

Çeviren
Burak Eren

Kardeşim, Graham'a

“Yetişkinler eskimiş çocuklardır.”

–DR. SEUSS

“Bu baş, canavar içindir. Bir armağandır bu.”

–WILLIAM GOLDING,

Sineklerin Tanrısı

Birinci Bölüm

Kıtlıktan Çıkmiş Adam

PRINCE VİLAYETİNİN KITLIKTAN ÇIKMIŞ ADAMI!

Yazan: Huntington Mulvaney

Sevgili okurlar, sizlere en tenha beldelerimizin birinden, Prens Edward Adası, Aşağı Montague'de bulunan balıkçı kasabasından korkunç haberler getirdik; Atlantik Okyanusu'na uzanan, kimsesiz ve uğursuz bir adadan.

Kötülüğe epey uygun bir yer, haksız mıyım? Şanslısınız ki her yerde gözü-müz ve kulağımız var. Her şeyi görür, her şeyi duyarız.

Dün gece, Aşağı Montague'deki The Diplomat Diner'da garsonluk yapan Sadie Adkins, çalıştığı restoranın otoparkında duran Chevrolet marka aracı, anormal derecede sıkı bir hırsızla çaldırdı. Yerel yetkililerle yaptığı görüşmelerin acımasızca ve kötü niyetle geri çevrilmesinin, sebep olarak da —Adkins'in söylediklerini doğrudan aktarıyoruz— "saçma" ve "deli işi" yakıştırmalarında bulunulmasının ardından, ücretsiz ihbar hattımız aracılığıyla bize ulaştı.

"Lanet olası arabamı kimin çaldığını biliyorum," dedi Adkins bize, "Siska Marvin."

38 ila 44 yaşları arasında, kısa saçlı ve bol kıyafetli, kimliği belirsiz bir erkek, saat dokuz sularında The Diplomat'a geliyor. Bayan Adkins'ten aldığımız bilgiye göre, adam açlıktan kırılacak halde.

"Bir deri bir kemikti! İnanılacak gibi değildi," diye aktardı muhabirlerimize. "Hayatım boyunca bu kadar zayıf birini ilk kez görüyordum. Zayıftı, fakat açtı."

Adkins kimliği belirsiz adamın —her birinde dört yumurta, üç yağlı pankek, beş dilim domuz pastırması, bir kordon sos ve kızarmış ekmeğin bulunduğu— Kitlıktan Çıkmış Adam Kahvaltılarında beş porsiyon yediğini bildirdi.

Adkins, "Bütün yumurtalarımızı bitirdi," dedi. "Ağzını tıka bası dolduruyor ve daha fazlasını isteyip duruyordu. Midesi davul gibi şişmiş olmalı. O... şey, üçüncü tabağını getirdiğimde —ya da belki dördüncüydü— onu peçeteleri yerken yakaladım. Peçetelikten yoluyor, çiğniyor ve midesine indiriyordu."

Kimliği belirlenemeyen adam hesabı ödüyor ve ayrılıyor. Biraz sonra dışarı

ıkan Adkins ise arabasının yerinde olmadığı görüyor – gizemli adam fenalıklara bir yenisini ekliyor!

Adkins, “Pek aşırdığımı söyleyemeyeceğim,” diye devam etti. “Adam bir insan ne kadar çaresiz olabilirse o kadar aresizmiş gibi görünüyordu.”

Adkins bir süre sessiz kaldıktan sonra, son ve korkunç bir detayı bizimle paylaştı:

“İçinden gelen bir ses duyuyordum; derisinin altından demek istiyorum. Kulağına ne kadar saçma geldiğinin farkındayım.”

Kimliği belirsiz adam henüz yakalanamadı. Kim bu adam? Nereden geldi? Soruların cevabını bilenler –bizi uzun zamandır takip eden okuyucularımız kimden bahsettiğimizi anlamışlardır: hkmet, gizli servis, Tapınakılar, İlluminati, alışlagelmiş tayfa– paylaşmaya yanaşmıyorlar... fakat biz elimizden geleni yapıyor ve gizli belgeleri didik didik ediyoruz, ihbar hattımıza ulaşan, mantığı uygun her ihbarı araştırıyoruz.

Sessiz sakın Prince Vilayeti’nde uğursuz bir şeyler oluyor. Hiçbir insan *bu* kadara olamaz.

BU MAKALEVİ BEĞENDİYSENİZ, AŞAĞIDAKİLERİ DE İNCELEMELİK İSTEYEBİLİRSİNİZ:

- **İZBURGER UZAYLI YARATIĞI CANINDAN ETTİ!**
 - **ŞEYTAN, İRAK’TA SİLAHLI KUVVETLER TARAFINDAN ELE GEÇİRİLDİ!**
 - **İBLİS BEBEK TUPELD’DA ORTALİĞİ BİRBİRİNE KATTI!**
 - **CHUPACABRA PARKTAKİ KÜÇÜK ÇOCUĞUN KANINI EMDİ!**
-

1

Yemek yemek yemek yemek.

Bot dalgaların üzerinde sekerken, motorunun vızıltısı Aziz Lawrence Körfezi boyunca peşinden geliyordu. Ay, bulutsuz ekim gökyüzünde kemikten yapılmış bir kancaydı.

Küpeştenin üzerinden sıçrayan sular adamı sırlıslam etmişti. Vücut hatları, su içinde kalmış kıyafetleri üzerinden belli oluyordu. Tarlanın birine terk edilmiş, içine doldurulan malzemeler ise hayvanların gazabına uğramış bir korkulukla kolayca karıştırılabilirdi.

Botu, Prens Edward Adası'nın en uç noktası olan bir lokantanın otoparkından düz kontakla kaçırdığı arabayla ulaşmış olduğu North Point'teki bir limandan çalmıştı.

Tanrı aşkına, acıkmıştı. Yol kenarındaki lokantada o kadar yemişti ki mide zarını yırtmıştı; an itibariyle yedikleri yırtılan dokudan sızmakta ve organları arasındaki boşlukları doldurmaktaydı. Onun bundan haberi yoktu tabii ve içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurunca, haberi olsa da umursamazdı. İçindeki boşluğu doldurmak fazlasıyla güzel bir histi... fakat aynı zamanda dipsiz bir kuyuya toprak atmak gibiydi: küreklerle dursanız dahi en ufak bir değişiklik olmuyordu.

Seksen kilometre geride, suyolunda yatan rakun leşini görünce, arabayı yolun kenarına çekmişti. İçi dışına çıkan hayvanın omurgası, kürkü arasından göz kırpiyordu.

El frenini çekip arabadan inmemek, sürünerek su yoluna gitmemek için büyük çaba sarf etmesi gerekmişti...

Bunu yapmadı. Sonuçta, insanlığını henüz yitirmemişti.

Açlık sancılarının son bulacağını söyledi kendisine. Midesi ancak bir yere kadar alabilirdi; bilimsel bir gerçek falan değil miydi bu? Fakat bu bildiği hiçbir şeye benze-miyordu.

Aklında görüntüler gelip geçiyordu; film şeridi tarzında: en sevdiği yiyecekler güzelce sunulmuş, parıltılı, iştah açıcı ve *kusursuzdan öte* görüntüleriyle, *Bon Appétit* dergisinin kuşe kâğıtlı sayfalarından fırlamışlardı; nahoş-ça parodileştirilen yiyecekler garip bir biçimde cinsellik dolu, fazlasıyla biçimli ve uçarı duruyorlardı.

Kat kat kabarmış bir turtanın kenarından taşan, her biri sulu ve olgun vişneler, üzerilerine boca edilen krem şantinin altında yuvalarından sökülmüş ve kan çanağına dönmüş göz bebeklerini andırıyorlardı...

Flaş.

Üzerinde eriyen çeşnili tereyağı, ktır kıvamına gelinceye kadar pişirilmiş yağlı etinden fırlayan kemiğiyle, sözlük kalınlığında bir biftek; bıçağın içinden geçişiyle âdeta inliyor, pişmiş et güzelce yağlanmış kapılar gibi insanı yormadan kopuyordu...

Flaş.

Flaş.

Flaş.

Şu an neyi yemezdi ki? Geride bıraktığı rakun *burnunda tütüyordu*. Şu an yanında olsa, parçalara ayrılıp sertleşen kas kirişlerini lime lime olmuş kürkünden kopartırdı; kafatasını ezer ve beynini yemek üzere kemik parçalarını ayıklardı, ki o da kabuğun içindeki bir ceviz kadar lezzetli olurdu.

O kahrolası yaratığı neden yememişti ki zaten?

Peşine düşecekler miydi? Öyle tahmin ediyordu. Onların başarısızlıklarıydı o –ayaklı bir çekim hataları kasedi– ama aynı zamanda sırlarının koruyucusuydu. Ve çok, hem de çok zehirliydi. En azından konuşurlarken duyduğu kadarıyla öyleydi.

Kimseye zarar vermek istememişti. Halihazırda yapmış olabileceklerini düşündükçe kalbi sızlıyordu. Edgerton ne demişti?

Duyulursa, Karahummalı Mary yanında Mary Poppins gibi kalır.

Kötü bir adam değildi. Tuzağa düşürülmüştü ve onun durumu içerisindeki herhangi birinin yapabileceği şeyi yapmıştı: kaçmak. Ve onun için geliyorlardı. Onu yakalamayı, Edgerton'a geri götürmeyi mi deneyeceklerdi? Artık bunu yapmaya cesaret edebilirler miydi merak ediyordu.

Geri dönmeyecekti. Saklanmıştı ve saklanmaya devam edecekti.

İki büklüm oldu, neredeyse yere yığılacaktı, açlığın beraberinde getirdiği sancılar midesini aşındırıyordu. Gözlerine batan yaşları bastırdı ve ufukta bir nokta halinde kıpırdanan beyaz ışığı gördü.

Bir ada mıydı? Yoksa bir ateş mi?

DOĞAL KAYNAKLAR KANADA COĞRAFI TETKİK RAPORU

Falstaff Adası, Prens Edward Adası

Anakaranın kuzey ucundan on beş kilometre uzaklıkta bulunuyor. En yüksek nokta: Deniz seviyesinden 452 metre yukarıda. Çevresi 10.4 kilometre.

İki adet kıyıbaşı bulunuyor: Biri batıya bakan burunda, diğer kuzeydoğudaki uzantıda. Kuzey kıyısını granit bir uçurum kaplıyor. Kayalıklarla kaplı havzaya ulaşan uçurum 200 metre yükseklikte.

Arazi, sert yapılı çimenler, çalılar, şeytan elması, geyik boynuzu ve ovada yetişen yabımersinine ev sahipliği yapıyor. Bitki örtüsü adanın tuzlu su havzaları sebebiyle bodur kalmış. Toprağın üzeri yüksek rüzgârlar ve çöküntülerle erozyona uğramış.

Kuş, deniz, memeli, sürüngen ve böcek türlerinin birçoğuna ev sahipliği yapıyor. Pelikanlar, leylekler ve diğer deniz kuşları, adanın kuzey yükseltilerinde barınıyorlar. Besin tercihleri: somon, sazan, çipura, levrek. Yazın gelmesiyle ada civarında gezinen deniz aslanları, orkaların dikkatini çekiyorlar. Adanın küçük bir papülyasyona sahip, fakat dayanıklı diğer türleri ise rakun, kokarca, kirpi ve çakal. Bu türler, anakaradaki türdeşlerinden daha küçük ve daha zayıflar.

Kış şartlarına uygun, idaresi ve mülkiyeti hükümete ait yapı, acil durum sığınağı ya da çeşitli eğitimlere ev sahipliği yapma işlevine sahip.

Adada yaşayan kimse bulunmuyor.

2

Tim Riggs –arkadaşlarının deyişiyile, İzcibaşı Tim– kulübenin ana odasından mutfığa geçti, dolaptan bir fincan aldı. Sırt çantasının fermuarını açan Tim, Glenlivet şişesini aldı.

Çocuklar yataklarındaydı; *uyumuyorlardı*, belirtmek isterim; bıraksa gece yarısına kadar oturur ve hayalet hikâyeleri anlatırlardı. Ve çoğunlukla bırakıyordu da Tim. Kimsenin ona oyunbozan yakıştırması yapmasını istemiyordu ve ayrıca, bu çocuklardan bazılarının yıl boyunca tatil diyebilecekleri tek aktivite buydu. Tim için de öyleydi.

Kendine insanı dimdik eden cinsteki viskisinden iki parmak doldurdu ve verandaya çıktı. Falstaff Adası gecenin karanlığında durgun ve huzurluydu. Hafif bir eğimle yüz seksen metre kadar uzanan buruna vuran sert dalgalar, toprakta çakan şimşekleri andırıyordu.

Sivrisinekler verandayı saran sinekliğe doğru vızıldıyorlardı. Güveller ise tozlu bedenlerini yalnız başına yanan ampule vurmakla meşguldüler. Gece serindi, ay ışığı birbirine birbirine giren yapraksız dalların dantele benzer düzenleri arasından sızıyordu. Ağaçların hiçbirisi fazla büyük sayılmazdı; adanın tabanı okyanustan yükselmiş bir kaya parçasıydı, üzerindeki toprak yetersizdi. Ağaçların tamamında, bozuk sütle beslenmiş bir grup çocuğa benzer, hastalıklı bir hal vardı.

Tim viskiyi ağzında gezdirdi. Prens Edward Adası'nın kuzey kıyısındaki tek doktor olunca, halk arasında içki içerken yakalanması münasip değildi. Fakat burada, işinden ve beraberinde gelen sorumluluktan kilometrelerce uzakta, alkol doğal geliyordu; hatta gerekli.

Her yıl yaptıkları bu geziyi seviyordu. Sebeplerini tuhaf bulanlar olabilirdi; Cape'deki o rüzgâra açık olan evde yalnız yaşayarak kendini yeterince izole etmemiş miydi zaten? Fakat bu daha farklıydı. Üç gün boyunca, o ve çocuklar yalnız kalacaklardı. Tek bir kulübe, birkaç patika. Gecenin erken saatlerinde bir bot onları ve erzaklarını adaya bırakmıştı; Pazar günü geri dönecekti.

Gezi neredeyse gerçekleşmeyecekti. Hava raporuna göre haftasonu fırtına geliyordu; haberlerde kuzey denizinden yaklaşan ve adalar bölgesine pek sık uğramayan canavarımsı fırtına bulutlarından bahsediliyordu; biraz fırtına, biraz hortum yaratır, evlerin çatılarındaki kiremitleri söker ve toprağa yakın fidanları tahrip ederlerdi. Fakat son Doppler haritasında fırtınanın Atlantik'e yöneldiği ve öfkesini uçsuz bucaksız sulara boşaltacağı belli oldu.

Önem olarak, Tim telsizin şarjını tamamen doldurdu; hava kapanır gibi olursa, anakarayı arayacak ve onları erken almalarını isteyecekti. Aslına bakılırsa, bu kısa dalga telsizinin gerekliliğinden rahatsızdı. Tim'in bu geziye yönelik katı kuralları vardı. Telefon getirilmeyecekti. Taşınabilir oyun cihazı getirilmeyecekti. Onları anakaraya bağlayacak her türlü cihazdan koptuklarından emin olmak için North Point'de çocukların ceplerini tersyüz etmelerini istemişti.

Fakat hava koşullarını göz önünde bulundurunca, kısa dalga telsizi gerekli bir musibetti. İzci el kitabında da yazdığı gibi: *Her zaman hazırlıklı olun.*

Yataktaneden kahlkaha yükseldi. Kent miydi? Yoksa Ephraim mi? Tim fazla üzerinde durmadı. Bu yaşlardaki erkek çocukları fazla enerjik yaratıklar olurlardı: testosteron ve saf adrenalini çalışan makineler. İçeri dalabilir, hiç piş yapıp, onlara yarın kendilerini ne kadar uzun bir günün beklediğini hatırlatabilirdi; fakat ne gereği vardı ki? Çocuklar eğleniyorlardı ve enerji, o ikisi için hiç eksilmeyen bir gereti.

Gerçek şu ki, bu gezi Tim için en az yanında getirdiği çocuklar kadar önemliydi. Bekardı ve çocuğu yoktu – kırkiki yaşında, küçük ve birlikte olmaya değer çok az kişinin bulunduğu bir kasabada yaşarken, değişmesinden umutlu olmadığı bir durumdu. Ontario’da büyümüş ve uzmanlığını tamamladıktan birkaç sene sonra PEA’ya taşınmış, Cape’de bir ev almış, ışakoz tuzağı kurmayı öğrenmiş –*görüyorsunuz ya işte, ortama uyum sağlamaya çalışıyorum!*– ve adanın düzenine alışmıştı. Kahretsin, konuşmasına bile bir parça yerli tınısı yerleşmişti. Buna rağmen, her zaman için “dışarıdan gelen” olarak görülecekti. İnsanlar fazlasıyla canayakın ve yeteneklerine karşı saygılıydılar, ancak damarlarında anakaradakilerin kanı dolaşıyordu: Torontolulukla lekelenmişti, şehrin pisliği vardı üzerinde, PEA’nın çok çalışıp az kazanmış insanına tamamiyle zıt bir profile sahipti. Buralarda, *kim olduğunuz kadar nereli olduğunuz* da önemliydi: aileler birbirilerini tanıyordu ve adalı olanları kayırmak edettendi.

Neyse ki İzcileri Tim’in “dışarıdan gelen” olmasını umursamıyorlardı. Onların bir liderde isteyebileceği tüm vasıflara sahipti: bilgili ve sakin, kendine güvenli ve etrafındakilere güven veren biriydi; bölgenin bitki örtüsünü ve hayvanatını öğrenmişti, tuzak kurmayı ve ateş yakmayı biliyordu ama en önemlisi de, onlara saygıyla yak-

laşıyordu; çocuklar dengi sayılmazlardı, ancak çocukluk evrelerini aşmalarıyla birlikte, Tim onlara öylelermiş gibi kucak açacağına dair her türlü izlenimi bırakmıştı. Ebeveynleri Tim'e güveniyordu; her birinin ailesi Tim'in North Point'deki kliniğinde hastalarıydılar.

Çocuklar fazlasıyla samimiydi. Beşi birlikte Kunduzlar, Yavru Kurtlar, İzçiler aşamalarını aşmış ve Maceracılar mertebesine ulaşmışlardı. Tim onları ilk İzci Toplantısı'ndan beri tanıyordu: beş yaşında beş çocuk, Kunduz yeminini tedirginlikle tekrar etmişlerdi; *Tanrı'yı seveceğime ve dünyaya iyi bakacağıma söz veriyorum.*

Fakat bu son maceraları olacaktı. Tim sebebini anlıyordu. İzcilik... eh, biraz şapşalcaydı. Bu neslin çocukları bej üniformalar giymek, boyunlarına bez bağlamak ve Öncülük rozetleri almak istemiyorlardı. Günümüz nesli topluma uyum sağlayamamış küçük salaklarla veya çok bilmiş, sinir bozucu doğrucu davutlarla doluydu.

Fakat Tim'in himayesindeki bu beş çocuğun izciliğe ilgili kalmalarının tek sebebi *istediklerinin* bu olmasıydı. Kent, okuldaki en popüler çocuklardan biriydi. Ephraim ve Max de fazlasıyla seviliyorlardı. Shelley biraz tuhaftı, evet, fakat kimsenin rahatsız ettiği biri değildi.

Ve Newton... eh, Newton bir inekti. İyi çocuktu, çok zeki bir çocuktu, fakat kabul edelim, tam bir inekti.

Tek sorun kilolu olması değildi; bu üstesinden gelinebilecek bir sosyal engeldi, tavşan dudaklı, sivilceli ya da paspal giyinen biri olmaktan farksızdı. Hayır, zavallı Newt doğuştan *inekti*; kendisiyle aynı kaderi paylaşan nicekleri gibi. Tim o esnada doğumhanede bulunmuş olsa, kesin hissederdi: ne olduğu belirsiz, görülmeyen fakat derinden hissedilen, bebeğin vücudundan feromon gibi fişkıran bir kokuydu. Tim'in gözünün önünde ebenin

Newton'ı yorgun annesine verirken kederle başını iki yana salladığı canlandı.

Tebrikler, Bayan Thornton, nur topu gibi bir ineğiniz oldu. Harika bir adam olacağı kesin, fakat geleceğinin belirsiz bir kısmını on-numara bir aptal, sabit fikirli ve asosyal biri olarak geçirecek.

Tim, her çocuğun kendine özgü bir kokusu olduğunu keşfetmişti; ancak sadece koklama duyusuyla ilgili değil, Tim'in tüm hislerini harekete geçiren, güçlü bir salınımdı. Örneğin, Zorba-kokusu: asitli ve adrenal esintili, zamanı geçmiş ve yemyeşil akmış pillerden alacağınız keskin koku. Ya da Sporcu-kokusu: biçilmiş çimen, tebeşir tozu ve soyunma odasına üst üste atılmış egzersiz minderlerinden yayılan pis kokuya benziyordu. Sporcu-kokusu, Kent Jenk'ten dalgalar halinde yayılıyordu. Diğer çocuklarinkini, örneğin Max ve Ephraim'inkini, tanımlaması daha zordu. Ephraim'den sıklıkla kablo yanığı kokusu gelirdi, fırtınadan patlayan bir trafodan esintiler.

Shelley... Tim viskisinden aldığı yudumlar arasında enine boyuna düşündü ve çocuktan hiçbir koku gelmediğini fark etti. Olsa olsa sterilize edilmiş, uzun zamandır hiçbir insanın girmedığı bir evdeki buhar kokusuydu.

Newton'sa kokusuyla neredlüğün en yüksek mertebesinden olduğunu belli ediyordu: kekremsi ve eşsiz bir aroma, havasız bodrum katlarının, rutubetli kütüphane köşelerinin, yalnız yaşamak için yapılmış ağaç evlerinin, bilgisayar kasalarına yer etmiş toz öbeklerinin, astım spreylelerinin likörüksü kokusunun ve maket tutkalının hafiften kafa yapan kokusunu andırıyordu; asosyalliğin ve yalnızlığın kelimelerle ifade edilemeyecek esansını. Zamanla çocuğun vücudu da değişmişti: savunmasız hayvanların avcılara karşı görüntülerini değiştirmeye ça-

lışmalarına benzer bir halde omuzları sahibini gizleyecek şekilde öne kaymıştı, gözleriyse etrafa ürkek, kaçamak bakışlar atıyordu.

Newton'ın elinde değildi. DNA'sına işlemişti ve diğer özelliklerinden ayırıp atması mümkün değildi ki Tim, çocuğun geriye kalan özelliklerinin de nicelik olarak fazla fakat yaşına göre önemsiz olduğunun üzülerak farkına varmıştı: Newton fazlasıyla kibar ve çıtkırıldım biriydi, kitap okur ve kişilik gelişimiyle ilgili göze batan denemeler yapardı; bu da sessiz sakin bir muhitte hava saldırısı sireni çalmaktan farksızdı: *NERD VAAAR! NERD VAAAR!* Tim, Newton'a karşı fazlasıyla korumacı hisler besliyordu ve ona yardım edememek konusundaki yetersizliği yüzünden üzülyordu... fakat yetişkin biri tarafından korunmak bir erkek çocuğunu yalnızca daha çok sıkıntıya sokardı.

Tim jeneratörü kapatmak üzere verandadan ayrıldı. Sivrisinekler üzerine akın ettiler; ensesinde hissettiği yararıklar içkilerini kana kana içmek üzere bar tezgâhına yerleşmiş olan ayyaşlardan farksızdılar. Kulübenin arkasında ilerlerken eliyle vurdu onlara, dengesini sağlamak için parmaklarıyla ahşap duvardan destek alması gerekmişti – viskiyi fazla hızlı içmişti...

Göz önüne çıkmıştılar, teninin gözle görölür her bir yanı, hortumlarını saplayan ve kaşındırıcı zehirlerini salgılayan sivrisineklerle doluydu. Jeneratörü, bacağını metal kasasına çarpmasıyla birlikte tesadüf eseri buldu, bir eliyle tepesinde gezinen kan emicileri kovalarken, diğeriyle düğmeyi bulmaya çalışıyordu; dikkatinin git gide dağıldığı bir arayışın sonunda –böceklerle örölü bir ağ gibi olan bir sivrisinek sürüsünü savuşturmak adına durdu– makineyi kapadı.

Verandanın ışığı söndü. Karanlıkla sivrisineklerin sayısı katlanarak artıyor gibiydi; Tim onları her tarafında hissediyor, kansız bacaklarını teninde hissederken, kâğıttan farksız kanatlarından çıkan ve insanı deli eden vızıltı kulaklarını çınlatıyordu. Ellerini delice savurdu, gırtlığından aniden yükselen ciyaklamaya zar zor engel olabildi. Etrafı yarıkatı bir duvarla çevrilmişti – vızılda-yan, ısırın, zehirli bir bulutla. Kulaklarındaydılar, bur-nunu gıdıklıyorlar, gözlerinin kenarlarına saldırıyorlardı. “Kana susamış şerefsizler...”

El yordamıyla bulduğu veranda kapısını açan Tim, sendeleyerek içeri girdi. Attan düşen bir rençberin üzerindeki tozu atmak üzere kendini tokatladığı gibi, Tim de üzerindeki sivrisinekleri atmak üzere kendine vurdu, sivrisineklerin ezilen bedenlerinden haz duyuyordu.

Tim keyifsiz bir kahkahayla biten derin bir iç çekti. Elleri ezilmiş sineklerle kaplanmıştı. Binlerce Küçük İnsan tarafından bağlanan Güli-ver'i hatırladı; şimdiye kadar içinde hiç korku uyandırmamış olan bir sahne. Bin-lerce, *milyonlarca*, küçük saldırgan tarafından etrafının sarılması fazlasıyla korkutucuydu aslında.

Sessizlikte, sudan gelen bir vızıltı takıldı kulağına – teknedişi bir motorun sesi. Anakarada acil bir durum mu vardı? Olamazdı. Öncesinde telsizle ulaşırlardı.

İçeri girdi ve kısa dalga telsizini kontrol etti. Frekans-ta herhangi bir sıkıntı olmadığı belirten, kısık bir hışırtı-yla cevap verdi telsiz. Dışarıda, motorun gürültüsü ar-tıyordu.

Tim, Coleman lambasını yaktı ve verandaya oturdu. Boynundaki, bileklerindeki ve ellerindeki beyaz kabartı-ları kaşıdı. Bacaklarından midesine yayılan bir ürperti, kollarındaki tüylerin diken diken olmasıyla sonuçlandı.

Tim kahkahayı bastı –şaşkın, kaza benzer bir *hönkürtü!*– ve ellerini portakalın kabuğu gibi pütürlenmiş derisi üzerinde gezdirdi. Viskinin hoş tadı boğazını yakarken, çişinin geldiğini fark etti.

Şu inkâr edilemez bir gerçektir: başkalarının kötülüğü kendi kötülüğümüz haline gelir, çünkü yüreklerimizde kötü bir şeyler alevlendirir.

Carl Jung. Birinci sınıf psikolojisi. İlerleyen senelerde, Tim, Jung'un palavracı ve kaçık biri olduğu kararına varmış, teorilerinin günlük işleri grip aşısı yapmak ve rüzgâr çarpmış balıkçıların deriye batmış tırnaklarını çıkarmaktan ibaret bir pratisyen hekimin bilgi birikimiyle sınırlı kalmasından dem vurmıştı. Böyle olunca da, Tim, Jung'un kitabının ve dersi veren profesörün adını unutmuştu; ancak cümle aklında eksiksiz belirmiş, hafızanın derinliklerine uzanan karanlık bir delikten çıkıp gelmişti.

Başkalarının kötülüğü bizim kötülüğümüz olur...

Tim Riggs sineklikle çevrili patikada duruyordu, bilmediği bir sebepten ötürü hafiften huzursuzdu –rüzgâr hastalıklı ağaçların arasından tekinsiz bir notayla eserken, kıyıdan bulunduğu yere doğru yaklaşan başka şeylerin sesini gizliyordu– varlığından habersiz olduğu kötülüğün gelmesini bekliyordu.

3

Yemek yemek...

Karanlıktı. Çok karanlık.

Boşluktaydı.

Öncesinde, aydınlık vardı. Işığı takip etmişti. Ateşe uçan bir güve gibiydi. Şimdiyse hedefi kaybolmuştu. Geriye bu göz pençeleyen karanlık... ve açlık kalmıştı.

Kayalıklardan oluşan kıyıya sürünerek çıktı, suyun yassılaştırdığı çakılların üzerinde kaydı. Kayalıklar soğuk, sümüğe benzer alglerle kaplı ve kaygandılar. Algleri eliyle sıyırdı ve ağzına tıktı, koyu yeşil rengindeki uzantılarını erişteyi höpürdeterek yiyen bir çocuk gibi içine çekti.

İşte orada! Su sıçratarak ilerliyor, dışiskeleti ay ışığında parlıyordu. Bir kum yengeciye. Elini üzerine kapadı –okyanusa özgü soğukluğu etinden bedenine sızdı– ve dudaklarının arasından ağzına tıkadı. Tüylü bacaklarıyla dilinin kenarlarında dans edişini hissediyordu. Dişlerini üzerine kapadı. Ağzına balçığımsı, tuzlu bir sıvı fışkırdı. Kıskaçı can havliyle dilinin ucunu kopardı, ağzını kanın yeni basılmış bir bozuk paraya benzer tadiyla doldurdu; yengecin seyirmeye devam eden parçalarını güçlkle yutarken, dikenli dışiskeleti boğazının yumuşak dokusunu yardı; zaten boğazı da iyice *incelmiş*, geriye etli bir drenaj borusu ve ösefagusu üzerini gergin bir krepon kâğıdı gibi saran deriden başka bir şey kalmamıştı.

Önünde bir patika belirdi, bel hizasındaki çimenlerin arasından uzanıyordu. Çimenlerden birinin üzerinde siyah bir örümcek duruyordu. Kaçmasına fırsat vermeden parmakları arasında aldı ve yedi. Güzeldi, hem de çok güzel. Sulu sulu.

Gözlerini kıstı. Tepenin eteğinde, gölgesi gecenin şekilsizliği üzerine kayan bir kutu duruyordu. Hatları insan-yapımı dışında başka bir şey olmasına imkân veremeyecek mükemmellikteydiler.

İçeriden, iğnenin ucu kadar, zayıf bir ışık sızıyordu.

4

“Hey millet, Gurkhaların kim olduğunu biliyor musunuz?”

Ephraim Elliot’ın yüzü, el fenerinin ışığında, bir kumpanya kahininin havada süzülen, kopmuş kafasını andırıyordu. Diğer çocuklar ise dirsekleri üzerinde doğrulmuş, dikkatle dinlemekteydiler.

“Nepal’den gelen elit askerler işte bunlar, tamam mı? Ufak tipler. Munchkin’den pek farkları yok. Canavar gibiler. Bebeklikten itibaren tek bir iş ve işi layıkıyla yapmak üzere eğitiliyorlar; öldürmek üzere. Elllerine tüfek verince Gurkhalar amansız keskin nişancılara dönüşüyorlar. Bal arısının kıcındaki poleni seksen metreden vurabilirler. Kherki kullanmak konusunda da ustalar; ucu eğri ve akla zarar keskinliğe sahip bir bıçak. Bıçaklarıyla insan saçını ortadan ayırabiliyorlar... hem de üçe.”

Newton Thornton, “Ciddi misin, Eef?” dedi, yatarken bozulan saçları öbek öbek dikelmisti.

Ephraim, “Ne sandın,” dedi sakince. “Kimsenin bilmediği şey ise bir uçak dolusu Gurkha savaşçısının nereye kaybolduğu. Oldukça meşakkatli bir görevden eve dönüyorlardı; siper harbi, kazığa dikili kafalar, o tarz bir şeyler. Bu herifler kan görünce hafiften kafayı yiyorlar, değil mi? Nepal hükümeti onları büyük ihtimalle kimseni öldürmemeleri ya da yaralamamaları için bir tımarhaneye kapatacaktı... ancak eve hiç dönmediler. Uçakları okyanusa doğru, tam olarak bu civarlarda düştü.”

Shelley Longpre dikkatle dinliyordu. Gözlerinin alışılmış grisi –genellikle kirli buzu andırırdı– şimdi kaskatı kesilmiş ve merakla parlamaktaydılar.

Ephraim, “*Burada...* bile olabilirler. Bu adada. İzole bir yer, sessiz. Falstaff Adası’na tuhaf balıkçılar, ya da, eh... bizden başka çok az kişi geliyor. Elli-İki Numaralı İzci Takımı’nın izcilerinden başka.”

Max Kirkwood sağ elinin üç parmağını kaldırdı ve ciddiyetle tekrar etti: “Tanrı’ya ve kraliçeye karşı sorumluluklarımı yerine getireceğime ve Kartal İzci takımının kurallarına uyacağıma söz veriyorum.”

“Cesetlerini bulan olmadı,” dedi Ephraim, Max’e gülümseyerek. “Eğer hâlâ hayattalarsa, şimdiye zırdeli kıvamına gelmişlerdir. Fakat burada, bu adada geziniyor *dahi* olsalar, kendinizi kurtarmanın bir yolu var. Gurkhalar sadece geceleri saldırıyor, tamam mı? İstisnasız. Kulübenize ölüm gibi sessizce sızarlar. Yatağınızın etrafında gezinir ve bağcıklarınızı kontrol ederler. Çaprazlama bağladıysanız eğer...” Ephraim başparmağı boğazının bir ucundan diğerine götürdü, kafa kesiyordu. “Fakat Gurkhaların yaptığı gibi karşılıklı bağladıysanız, hayatta kalmanıza izin verirler.” Esnedi. “Eh, iyi geceler, millet.”

El feneri aniden kapandı. Fazla geçmeden, birinin yere düşme sesi geldi. Ephraim’in el fenerini keskin ışığı, ayakkabılarının yanına çökmüş Newton’ın üzerinde odaklandı.

Ephraim, “Yiyeceğinden adım gibi emindim, Newt!” dedi.

Newton sakarca doğruldu, dizlerini ovuşturuyordu. El fenerinin aydınlatığı teni, normalde olduğundan bile daha pembeydi: domuzcuk-pembesi.

“Ya, öf...” Newton başını eğdi, gözlerini ovuşturdu.

“Böyle korkunç şeyler anlattığın için kendinden utanmalısın, Eef...”

Kent Jenks, “Newt, yatağı ıslatma sakın!” diye çığırdı.

Oval şeklindeki süt beyazı yüzünden sarıya çalan büyük gözleriyle bakan Shelley, olanları bir baykuş gibi izliyordu. Diğerleriyle ne gülüyor ne de gülümsüyordu – yüzü öyle pek bir şey dışavurmayan, bomboş bir tuvaldi.

İzci Lideri Tim, odaya girerek, “Çocuklar... hey! Hadi ama,” dedi. “Güzel, hoş ama biri yataktan düşünce işin tadı kaçıyor. Bu gecelik bu kadara ne dersiniz, olur mu?”

Gözlerini ovalamaya devam eden Newton, ayağa kalktı ve ağır cüssesini ranzanın üst katına taşıdı; fakat bunu yapmadan önce, ayakkabılarının düzgün bağlandığından emin oldu.

İzci Lideri Tim, “Uyuyun, çocuklar,” dedi. Newton, İzci Lideri’nin ifadesinde anlık bir gerginlik belirtisi gördüğünü düşündü: gözlerine yansıyan belli belirsiz bir panik havası vardı. “Yarın büyük bir gün olacak.”

Kapı kapandı. Denizden esen rüzgâr, uğuldayarak kulübenin etrafında gezdi. İnildeyen ağaçlardan çıkan melankolik sesler, okyanusun dalgalarıyla dövdüğü bir İspanyol kalyonundan farksızdı. Çocuklar ranzalarında uzanmış, ağır ağır nefes alıyorlardı. Ephraim, Newton’a fısıldadı:

“Gurkhalar senin işini bitirecek, Newt.”

5

Adamın gelişini duymuştu Tim. Kış uykusundan kalkmış şaşkın bir ayı gibi acı içerisinde ayaklarını sürüyerek geldiğini işitmişti.

Tim özünde sakin ve soğukkanlı biriydi; günü, su çiçeği olmuş bir çocuğu sakinleştirmek ve tedavi etmekten, arı sokmasıyla anaflaktik şoka girmiş bir kız çocuğunun boğazına trakeal stent takmaya kadar değişkenlik gösterebilecek bir meslek olan doktorluk için bu kıymetli bir özellikti. Neredeyse bir yılını Afganistan'da, Sınır Tanımayan Doktorlar'la geçirmişti; korkak biri olsa, o kadar uzun süre imkânı yok dayanamazdı. Tim'in aklı doğrudan adamın bulunduğu durumun muhtemel sebeplerine kaydı ve oradan yola çıkarak, soğukkanlılıkla, doğurabileceği sonuçları belirledi.

İlk İhtimal: Adaya bir bot yanaşmıştı. Çocuklardan birinin ebeveynleri olabilirdi; acaba Newton astım ilacını mı unutmuştu? Newt herhangi bir şeyi nadiren unuttuğundan, büyük ihtimalle hayır. Batmış bir gemi olabilirdi –balıkçı teknelerinden biri alabora mı olmuştu?– ve adaya yanaşan bot kazadan kurtulanları taşıyor olabilirdi.

Tim'in zihni aniden hasta sınıflandırmasına geçti: Durum buysa, tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacaklardı; burada, ya da gerektiği takdirde kıyıda ilk müdahaleyi yapacak ve hastaların nakli için anakaradan helikopter ambulans çağıracaktı.

Ya da anakaradan gece balık tutmak üzere çıkmış ve yolunu kaybetmiş bir ayyaş olabilirdi. Tim'in memleketindeki barlar kapanınca striptiz kulübünün yolunu tutan ayyaşların aksine, buranın gediklileri denize yönelirlerdi. Dışmotorlu botlarıyla okyanusu boydan boya geçer, dalgalar arasında sıçrarken boğa gibi kükrerlerdi – ya da motoru düşük devire alır ve oltalarını suya bırakır, yavaşça yol alırlardı. Birkaç yıl önce, Lester Hamms adında bir ayyaş botunda donarak ölmüştü; North Point emniyet amiri, Jeff Jenks, Lester'i Cape'den sekiz kilometre uzakta buldu, derisi buzluğa atılmış bir biftek gibi kristalize olmuş, kıcı oturağa yapışmış, burnunda donmuş sümükten bir çift sarkıt oluşmuştu. Lester'in botu yavaşça ilerlemeye devam ediyordu; çok geçmeden karaya vuracak ve dalgalar cesedini alıp götürecekti – Tim'in gözünde Lester'ın Grönland kıyılarına çarparak yoluna devam eden, ürkütücü bir ağaç parçasını andıran cesedi canlandı, kutup ayısının birinin cesedi merakla koklayışı.

Gelen her kimse, tehdit unsuru oluşturmayaçından... neredeyse tamamıyla emindi Tim.

İkinci ihtimal: o ve çocuklar karadan bir saat uzaklıkta, kimsenin yaşamadığı bir adada yalnızdılar. İzcilik El Kitabı'ndaki talimatlara uygun olarak sekiz santimetreden uzun olmayan bıçakları ve bir işaret fişegi dışında silahları yoktu. Gece vaktiydi. Yalnızlardı.

Tim verandanın kapısını ayağıyla araladı. Kapı, ıslak bir kalastan sökülen paslı bir çiviye benzer, kulak tırma-layan bir gıcırtyıla açıldı.

Kulübenin etrafında dolandı, hızlanan kalp atışlarını boynundaki damarlarda hissedebiliyordu. Sivrisinekler boncuk boncuk dökülen terinde yıkanmaktaydılar. Lambayı yanında getirmesi gerektiğini düşünürken, beyninin

ilkel zamanlardan kalma kısmından bir uyarı geldi: *Işık yok. Kendini açık etme.*

Av bıçağını çıkartan Tim, bıçağın yüzeyi kasığına gelecek şekilde yerleştirdi; aklının sağduyulu kısmı ise farklı düşüncelerle meşguldü: *Saçmalıyorsun; aptalca davranıyorsun, paranoyakça.* Fakat ilkel ve içgüdüsel yanı, beyninin atalarından kalan kısmı, bir kovan dolusu Afrika arısına benzer bir uğultuyla karşılık vermekle yetindi.

Rüzgâr yerden esiyor, kayaların ve dikenli ağaçların arasından geçerek ses çıkarıyordu: kuyunun dibinde fısıldaşan çocuklara benzer bir ses. Tim'in bacaklarının arkasına vuran rüzgâr, tüylerini diken diken eden buzlu dil darbeleri gibiydi. Sezgilerinden yola çıkarak, Tim gözlerini kısıtı ve ağaçlığa baktı, gölgeler şekillenerek ağırlık ve biçim kazanıyordu.

İç içe girmiş bitkilerin arasında bir figür belirdi. Tim derin bir nefes aldı. Ayın anormal parlak ışığı altında, çocukluğunun en karanlık kâbuslarından fırlamış bir yaratığa bakakaldı: kendini denizden sürükleyerek çıkarmış, çürüyen bir canavar.

Üzerine su çekmiş incecik kasların gerildiği, etleri pejmurde olmuş kıyafetlerinden dökülen bir iskeletten fazlası değildi. Ağır ağır ilerliyor, donuk bir tonla iniliyordu. Korkusu, Tim'i olduğu yere çivilemişti.

Yaratık tökezleyen adımlarla ay ışığından bir hüzenin aydınlattığı uzun çimenlerin arasına girdi; ışık, kâbusu gerçekte olduğu şeye dönüştürdü: hâlâ hayatta olması mucize denilebilecek zayıflıkta bir adama.

Tim saklandığı yerden, yardım etme içgüdüleriyle, düşünmeden fırladı. "Merhaba? İyi misiniz?"

Adam yakıcı bakışlarını Tim'e çevirdi. Bakışlarında anlamsız bir korku ve çaresiz bir hasret vardı, fakat Tim'i

asıl korkutan gözlerindeki netlikti: bu adam açıkça *bir şey* istiyordu. O *şeye ihtiyacı* vardı.

Yabancı sendeleyerek yaklaştı, gömleğinin düğmelerini iliklemeyi denedi, titreyen elini yağlı saçlarından geçirdi. Tim ne yaptığını hemen anladı: adam kendini takdim edilebilir bir hale getirmek için göstermelik bir çaba sarf ediyordu.

“Yiyecek bir şeyleriniz... var mı?”

Tim, “Ah... olması lazım,” dedi. “Yalnız mısınız?”

Adam başıyla onayladı. Titreyen dudakları arasından akan salya, biraz uzandı ve koptu. Kafatası üzerine gerilen derisi, krepon kâğıdı gibi incecikti. Burnunda, yanakları üzerinde ve boynundan aşağı doğru ilerleyen kılcal damarlar, topografik bir haritadaki nehirlerden farksızdılar. Tişörtünden dışa uzanan kolları incecikti. Önkol ve dirseklerini saran deriyle, dirsekleri halata atılmış düğümlere benziyorlardı.

Adam, “*Sen* yalnız mısın?” diye sordu.

Yabancıya bu izlenimi vermek daha güvenli olacaktı. “Evet, birtakım jeolojik ölçümler yapıyorum.”

Adam bir avuç dolusu kutu toprak aldı ve ağzına doldurdu. Tim’e, adamın az önce yaptığı istem dışı bir hareket gibi görünmüştü, göz kırpmaktan farksızdı.

Tim, “Hop! Hey, onu... yemek zorunda değilsin,” dedi, sakinliğini korumakta güçlük çekiyordu. “Erzakım var.”

Adam gülümsedi. Bir kurukafa tebessümü. Dudakları, kanı çekilmiş ince birer filetoya benziyorlardı. İyice çekilen diş etleri, çarpık, sararmış ve araları toprakla dolmuş dişlerini öne çıkartmıştı.

“Yemek mi... evet. Çok hoş. Teşekkür ederim.”

Doktor olarak, Tim insan bedenini tiksindirici hallerinin her türlüyle karşılaşmıştı. Kolostomi torbaları

boşaltmıştı. Mideden çekilen kocaman tümörlerle karşılaşmıştı. Ama bu adam... o, Tim'in daha önce görmediği, doğal olmayan bir şekilde hastaydı. Saf bir korkuyla tüylerini diken diken ediyordu.

Hastalıklı, diye sızlandı aklı. Hastalıklı bu adam...

Adamın kokusu, Tim'in burnunun direğini düşürecek cinstendi. Korkunç bir meyve kokusuna bir miktar amonyak eşlik ediyordu. Ketosis. Adamın vücudu hayati organlarını çalışır halde tutmak için yağ asitlerini yakmaya başlamıştı. Ketonlar parçalanınca, ortaya rahatsız edici derecede tatlı bir koku çıkardı; vücudun kendini tüketişinin çaresiz kokusu. Adamın ağzından gelen koku, güneşin altında çürümüş bir sepet şeftaliyi andırıyordu.

Kusacağından emin olan Tim, nefes almamaya çalıştı; adamın yalpaladığını ve dengesini kaybetmek üzere olduğunu görünce, anlık bir refleksle elini adamın beline doladı...

Geriledi. Eli adamın tişörtünün altına kayıp, midesinin üzerine geldiği esnada, içeride bir *hareket* hissetti. Derisinin altında kıpırdanan bir şey.

Saçmalık, dedi kendi kendine. Gazdı o sadece. Ya da belki de bağırsağın dolanmış bir bölgesidir. Tanrı bilir bu adamda ne hastalıklar vardır...

Akla uygun sebepler üretse de, üzerindeki hissi atamamıştı. Parmak uçlarındaydı: tenin altında sinsi bir kıpırtı, yerine yeniden yerleşmeden önce dokunuşuna reaksiyon göstermiş gibiydi.

Adamın kulübeye ve yanan fenere yalpalayarak ilerleyişinde güveyi andıran bir kararlılık vardı. Ay ışığında parlayan gözleri, yüz denen o etsiz maskenin üzerine takılmış bir çift patlak sigortaya benziyorlardı. Tim kolunu

çıkardı ve elini kaldırdı, ilerlemesine engel oldu – tamamen içgüdüsel bir hareketti.

Adamın çocuklarla aynı kulübede bulunmasını istemiyordu. Henüz değil, belki de hiçbir zaman.

Tim, adama, “Dur bir saniye, ağır ol,” diye seslenirken, yetişkin biri değil de hiperaktif bir çocuğa hitap eder gibiydi. “Kayıp mı oldun? Nerede olduğunu bile biliyor musun ki? Seni buralarda ilk kez görüyorum.”

Adam vücudunu Tim’in avucuna bastırdı, ağırlığını öne verdi, geri çekildi ve tekrardan öne eğildi. Tim, adamın ondan tiksindiğini anladığından şüpheleniyordu – kıpırdanıp duruyor, eski bir motor karterindeki kalıntıya benzer, yağlı bir ter döken tenini Tim’e sürüyordu. Tim bütün bunlar bir şaka, büyük bir yanlış anlamaymış gibi güldü, fakat yaşadığı gerginlik kahkahasını üşütük bir kırdanmaya çevirdi.

“Kayboldum,” dedi adam. “Kayboldum ve... iyi değilim. Sadece bir geceliğine. Sabahleyin gideceğim. Lütfen... bana yemek verin.”

“Ailen var mı?” Tim sorduğu soruya verdiği önemin sebebini çözebilmiş değildi. Karşısında duran adamı bekleyen birileri var mıydı? “Seni arayan birileri var mı?”

Adam dediğini tekrarlamakla yetindi. “Sadece bir geceliğine. Yiyecek. Lütfen.”

Tim onu burada bırakmayı düşünüyordu. Yemeği dışarı getirebilir, ağaçlıkta besleyebilirdi (seçtiği kelime kafasını karıştırmış, fakat uygun gelmişti: karşısında bir şeyler yemek isteyen biri durmuyordu – bu adamın *beslenmeye* ihtiyacı vardı). Tim, çocukları odalarına kapatabilir, etkileşime geçmelerine tamamiyle engel olabilirdi. Adamı dışarıda bırakmak Hipokrat Yemini’nin neredeyse tüm prensiplerine aykırıydı, fakat iyi bir doktor olmanın

bir diğerk gerekliliğıyse önceliğini iyi belirlemektir. Herkesi kurtaramazdınız. Hayatın acı gerçeğıydi bu. Bu yüzden de en genç olanları, ya da hayatta kalma ihtimali en yüksek olanları kurtarırdınız.

“Lütfen.”

Adam son derece bedbaht bir gülümsemeyle baktı. Tim’in onu yalnız ve kulübenin birkaç metre ötesinde açlığa terk etmesi mümkün müydü? Ruhunda böylesi bir vicdan azabıyla yaşayabilir miydi?

Hayır. Bir hal çaresini bulacaktı. Her türlü tedbiri alması gerekecekti, fakat üstesinden gelebilirdi. Adamın yüzündeki ifadesiz gülümseme sabitti. Tim’in bilmediğı bir hastalık, çürüyüp gitme sendromu falan mıydı bu? Yoksa bilindik bir hastalığın kontrolden çıkmış hali miydi?

Tim, “Ne diyorsam onu yapacaksın,” dedi adama otoriter doktor sesiyle.

Adam, “Böğk,” dedi.

“Dediğimi yapmazsan, içeri gelemezsin.”

Adam vücudunu Tim’in avucuna bastırdı, kemiğın sertliğı aradaki incecik deriyi aşırıyordu; Tim’in kapıldığı his ise bir yığın kırık tuğlanın üzerine gerilmiş muşambaya dokunmak gibiydi.

“Hadi, gel o zaman.”

6

Tim, adama güvelerin gazabına uğramış kanepeye uzanması talimatını verdi ve verandadaki feneri alıp geldi.

Adam fenerin aydınlığında daha da kötü görünüyor-
du. Derisinin rengi atmıştı. Tim'in aklında tuhaf bir gö-
rüntü canlandı: buzlu bir içeceğin dibinde kalan birkaç
yudum, içeceğin rengi tamamiyle gitmiş, geriye tatsız
buz kristalleri kalmıştı.

Adamın pantolonu anlamsız bir şekilde turuncu renk-
li bir uzatma kablосуyla tutturulmuştu. Eskiden kaç
kiloydu? Tim adamın tişörtünün yakasını dışa çevirdi.
Üzerinde XL yazıyordu. Yok artık. Elbiseleri insanı andı-
ran bir bostan korkuluğunun üzerine gerilmiş gibiydiler.

Tişörtünün eteği yukarı sıyrıldı. Kendi üzerine katlı
halde duran karın derisi, Tim'e shar-pei köpeklerini ha-
tırlatıyordu. Mide kelepçesi operasyonu geçiren ve peşin-
den ciddi kilo veren insanlar böyle görünürdü. Çözümü
için genellikle deri gerdirme operasyonuna başvurulur-
du: estetik cerrahlar karın bölgesinde tabak büyüklüğün-
de bir deriyi keser ve iki ucu birbirine dikerek kapatır-
lardı.

Yatakhaneden fısıltılar geliyordu. Çocuklar uyanmış
olmalıydılar. Tim'in durumu kontrol altına alması ge-
rekiyordu; uyku sersemi beş çocuğun çapaklı gözlerini
ovuştururken kanepenin üzerinde yatan kemik torbasıy-
la karşılaşmalarını istemiyordu.

“Çocuklar, dinleyin,” dedi kapıyı aralayan ve içeri girdiği gibi kapatan Tim. “Bir durum söz konusu. Önemli bir şey değil” –yoksa öyle mi?– “ama burada, yataklarınızda kalsanız daha iyi olur.”

“Sorun nedir, Tim?”

Soru Kent’ten gelmişti, ona bir süredir “Tim” diye sesleniyordu. İzci Baş kısmını es geçiyordu. Yatağının kenarında, ellerini birleştirmiş bir şekilde oturuyordu Kent, omuzlarıysa mindere çağırılmayı bekleyen bir güreşçi gibi öne çıkmışlardı. Kent – adı bile itici, agresif bir havaya sahipti. Alfa-erkek isimlerindendi, Tanner ve Chet ve Brodie gibi, ailelerinin bir savunma avukatı ya da lacrosse koçu olmalarını umdukları çocuklarına verdiği isimlerdendi. Duygusal, sanatçı ruhlu bir çocuğu olmasını uman hiçbir ebeveyn Kent ismini koymazdı.

“Adamın biri,” dedi İzci Baş. “Buralardan değil, onu daha önce hiç görmedim. Aniden belirdi.”

Newt, “Çadırı var mı?” diye sordu, etli çenesi döşeğinin üzerine yayılmıştı. “Nasıl desem, bir dağcı ya da maceracı olabilir mi?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır.” Tim çocukların arasında yere çömeldi. “O... hasta gibi görünüyor.”

Ephraim, “Hasta derken?” diye fısıldadı.

Tim dudaklarını büzdü, düşünüyordu. “Soğuk algınlığı gibi hastalık, ona benzer bir şey. Çok zayıflamış. Benden yiyecek bir şeyler istedi.”

Shelley, “Belki de Gurkha’dır,” dedi, kelimeler dişlerinin arasından bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Tim, “O bir Gurkha değil,” dedi, giderek artan huzursuzluğunu dizginlemek için çenesini sıkıyordu; adamın kokusu kapının altından sızıyor, odayı çürümüş şeftali esansıyla dolduruyordu. “O... birçok şey olabilir, tamam

mi? Başka bir ülkede, dünyanın farklı bir yerinde bulunmuş, virüs kapmış ve beraberinde getirmiş olabilir.”

Kent, “Anakarayı aramalıyız, Tim,” dedi.

Tim dişlerini öyle feci sıkıttı ki diş etlerine iyice oturan azıdişleri gıcırdadı.

“Evet, Kent. Dediğini ben de düşündüm ve evet, arayacağım. O esnada, sizin burada kalmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Yardıma ihtiyacın yok mu?”

“Hayır, Kent, yok.” Kent’in insanı çıldırtan şüpheli bakışlarını görmezden gelerek, Tim konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “Ben bir doktorem, değil mi? Şu anda bu adamın en iyi şansı benim. Fakat sıkıntısının ne olduğunu henüz bilmiyoruz, bu yüzden burası sizin için en güvenli yer.”

Tim kapıyı açtı. Fenerin loş ışığı dört çocuğun sıkıntılı ve gergin ifadelerine bürünmüş yüzlerine düştü; tavandaki örümcek ağlarını inceleyen Shelley dışında hepsinin. Kapıyı kapadı, bir an duraksadı, ardından bir sandalyeyi yatırıp kapının kulpunun altına geçirdi.

Tim, kısa dalga telsizinin bulunduğu büyük odaya geçti ve frekanslar arasında gezinerek anakara acil durum frekans bandını aramaya başladı. Elinde sadece temel bir ilk yardım çantasından bir tık üst bir set –kendine ait ekipmanlardan birkaç ekleme yapmıştı– bulunuyordu. Fakat anakarayı aradığı takdirde, Charlottetown’dan bir ambulans helikopter gönderebilirler ve...

“Rööaarghhh!”

Güçlkle ayağa kalkan adam, vurgun yemiş bir gemiden çıkmış bir korsan gibi yalpalayarak, Tim’in üzerine yürüdü. Ani bir hareketle kısa dalga telsizini masadan aldı, başının üzerine kaldırdı ve yere çaldı. Cihaz son

bir cızırtı ile parçalara ayrıldı. Cihazın dağılmış kasası kıvılcım atarken, elektriksel aksamından dumanlar çıkıyordu.

Adam cihazın üzerine ayağını indirdi, deli kuvvetiyle tepiniyordu. Tim adama engel olmak üzere kollarını uzatınca feneri devirdi ve karanlığa gömüldüler.

Karanlıkta adamla boğuştu. Bir çuval dolusu yılan ya da granül yağa bulanmış çelik kabloyla güreşmek gibiydi: soğuk, yağlı ve hareketli.

“Kahretsin! Dur artık!”

Adam hırladı, gaddar sesi karanlığı gümüş bir şerit testere gibi kesti. Bir şeyi öksürdü, Tim’in yüzüne yapışan, ıslak ve sıcak bir şey. Tim kısık sesle ciyakladı –kendine engel olamamıştı– ve bir hışımla yanaklarını sildi.

Adamın bedeni aniden gevşedi. Tim onu yere bırakmamak için kendini zor tutuyordu, kollarındaki yağa bulanmış bir antreman engelinden farksızdı.

Hastalıklı! HASTALIKLI!

Yatakhane kapısının kulpu gıcırdadı, peşinden gelen *kütürtüler* ise sandalyenin yaşlı durduğu kapıya atılan yumrukların eseri idi. Tim, Kent’i kapıyı parçalarına ayırmak istercesine omuzlarken hayal etti.

“Tim! Tim, kapıyı aç!”

Karanlıkla sakarca ilerleyerek, Tim adamı kanepenin üzerine geri götürdü. El yordamıyla feneri aradı, buldu, yeniden yaktı. İlk yardım çantasını eline aldı. Gazlı bezlerin paketlerini açtı ve adamın dokunduğu her yeri deli gibi sildi, özellikle de yüzünü. Tükürdüğü şey hâlâ Tim’in yüzünde sallanıyordu; dağılan kokusunu, tokat yemiş gibi kızaran yüzünü hissedebiliyordu.

“Tim!” diye gürledi Kent. “Bu kapıyı *hemen* açıyor-sun!”

Tim, “İçeride kalın!” diye bağırdı – çığırdı, sesi kaynayan çaydanlıktan halliceydi. “O kapıyı açmayı bir daha dene, Kent Jenks, ve ben de babanın olanlardan haberi olduğundan iyice emin olayım.”

Kent’in keyifsiz ayak sesleri kapıdan uzaklaştı; çarşafının altına geri girerken yatağın gıcırtısı duyuldu.

Tim enjektörü 100 miligram doksilaminle doldurdu. Adamın damarlarını bulmak oldukça kolaydı: tren yolundan farksız mavi tüpler her iki dirseğinden yukarı doğru uzanıyorlardı. İlacı enjekte ettikten sonra, adamın nefes alıp verışı normale döndü.

Ağzının kenarından yeşil bir madde akıyordu. Tükürdüğü şey bu muydu? Ciddi ciddi taşların üzerindeki balçıkları mı yiyordu?

Alg. Pekâlâ, sadece algımiş. Algler enfeksiyon taşımazlar. Algler sadece... iğrençtirler.

Tim’in eli adamın midesine düştü – yine hissetmişti. Sıcak bir battaniyenin altına yerleşmekte olan bir yılanın gibi güç algılanan bir kımıldanma.

Bağırsakları çalışıyor sadece. Adamın bağırsaklarında ciddi bir tıkanma var; hissettiğin şey sadece tıkanıklığın sebebi olan şeyi geçirmeye çalıştığı esnada meydana gelen, uzun süreli kasılma.

Tim’in taşakları büzüştü. Ani ve açıklanamaz bir korkuyla yalpaladı, içine buz gibi bir yığın kurşun oturmuştu. Kimdi bu adam? Tanrı aşkına, sıkıntısı neydi? Hangi akla hizmetle onu buraya almanın doğru ya da uygun olacağını düşünmüştü? Özel hastaneler hastanın durumu diğer hastalara tehdit teşkil ettiği takdirde tedaviyi reddetme hakkına sahiptirler. Peki ya Tim ne yapmıştı, hangi akla hizmetle ıssız bir adadaki bir kulübeyi bir travma koğuşuna çevirmişti?

Adamın tişörtüne dehşet verici bir istekle uzandı: yukarı sıyracaktı. Fakat hastalıklı merakı bile bu isteğe direniyordu. Görmek istemiyordu. Şimdi değil, gece vakti, karanlıkta yalnız başınayken olmazdı.

Yalnız da değildi aslında, öyle değil mi? Lambayı yatakhaneinin kapısına çevirdi.

“Sorun yok,” dedi çocuklara, sessizce içeri giren Tim. “Lütfen uykunuza dönün.”

“Kim o?” Kent’in esip gürleyen sesi gitmişti: korkmuş ve evinden çok uzakta olan bir oğlan olarak soruyordu.

“Dediğim gibi, yabancı biri. Yardıma ihtiyacı olan biri, ben de ona yardım ediyorum. Nereden geldiğini bilmiyorum. Adını bile söyleyemedi. Zar zor konuşabiliyor. An itibariyle uyuyor.”

Tim verdiği cevabın yalnızca endişelerini arttırdığını gördü ama onlara verebileceği daha elle tutulur bir şey yoktu. Televizyonlarda yayınlanan, hastaların gizemli hastalıklarla acile geldiği –kan ağlayan sırma saçlı çocuk; kafası plaj topu gibi şişen mezuniyet balosu kraliçesi– ve sorunu ancak ilaç bağımlısı ve dahi bir doktorun anlayabildiği dizilerden bir bölüm gibiydi: aköz hümorundaki kılcal bir kesik; talamus katmanlarının derinlerinde gizlenmiş, ana rahminde ölmüş ikiz kardeşin kalıntıları gibi. Sorun şu ki, Tim basit bir kasaba doktoru, önemsiz ve genellikle bezgin bir adamdı – bu özelliklerinin hiçbirisi şu âna kadar sorun olmamıştı.

Max, “Ee, ne kadar hasta?” diye sordu.

Tim çocukların cevap arayan gözlerine bakmakta güçlük çekiyordu – gerçek şuydu ki, cevabın ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Fakat ortamdaki yetişkin, otorite sahibi kişi kendisiydi –hem ahlaki hem de yaş olarak– ve her ne kadar kendi korkuları katlanarak artsa

da, onlara korkularını dindirecek *bir şey* söylemek Tim'in sorumluluğundaydı.

"İdare edebilir görünüyor, çocuklar. Daha kötülerini görmüştüm." Bu yalanı öyle kolayca söylemişti ki şok içerisinde kalmıştı. "Onu bir hastaneye götüreceğiz ve gerisini oradakiler halledecek."

"Telsiz ne durumda?"

Tim, "Şu anda göremiyorum," dedi Ephraim'e. "Kırılmış olabilir."

Kent, "Bu nasıl...? O buradan ayrılmak için tek..."

"Buraya bir *botla* gelmiş, tamam mı? Anakaraya dönmemiz gerekirse, o botu kullacağız. Şimdi... hepiniz... yataklarınıza... *dönün*."

Tim döndü ve kapıyı çekti. Sağında duran adamın nefes alıp veriş i ıstırap doluydu. Yüzü, damarlarında fosfor geziyormuşçasına, doğal olmayan bir ışıkla parlıyordu. Yüz hatlarından adalardaki nemli mağaralarda yetişen zehirli mantarlarınkine benzer, hastalıklı bir ışık yayılıyordu.

Tim'in gözleri önünde bir görüntü canlandı, hafızasının derinliklerinden cımbızla alınmış bir anı. Otoparkta gördüğü bir adamın yüzü. Annesi Tim'i alışverişe götürmüştü. Beş yaşındaydı. Yeraltı otoparkı neredeyse tamamiyle boştu. Binanın yükünü taşıyarak süpermarketin çökmesine, raflar dolusu kremalı mısır ve şekerli kahvaltılık gevrek altında kalmalarına engel olan, devasa boyutlardaki çimento dikmelerden birinin yanından geçmişlerdi. Dikmeye yaslanan bir şekil vardı. Su yemiş bir yığın çöp torbası mıydı? Yığın kıpırdandı, kaydı ve üzerinde bir yüz belirdi. Tim kendine –hatırasında değil, şu anda– adamın alkol, uyuşturucu ve bulaşıcı hastalıklardan bu hale geldiğini söyledi... ancak genç gözleri, çocukken gördükleri, tamamiyle farklı bir şeydi.

Adamın yüzü simsiyahtı, fakat ten rengi bu değildi: yumuşak, çürümeye yüz tutmuş, meyve sepetinin dibinde unutulmuş bir muzun siyahıydı. Adamın yüzüne dokunmuş olsaydı eğer, parmaklarının içeri batacağından emindi Tim. Burnu aşırı basınca maruz kalmış, ya da bir şey tarafından kemirilmiş gibi görünüyordu: dudakları üzerinde içeri göçük, kenarları çatlamış, kabarmış ve bilinmeyen sırla kaplı bir çukurdan ibaretti. Nefesi boğazında düğümlenen Tim'in tepetaklak bakan gözleri annesini aramıştı—ancak onun da kendisi gibi korktuğunu görmek, kendi korkusunu derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Adam imkânsız bir hastalığa yakalanmış gibi görünmüştü; yaşadığımız dünyadaki hiçbir hastalık, hiçbir durum ya da işkence, böyle bir şeye sebep olamazdı. Ona korkunç şeyler yapmış, tanınmayacak hale getirmiş, ardından türdaşlarının vereceği tepkileri incelemek üzere dünyaya geri göndermiş olan, kindar bir uzaylı ırkı tarafından kaçırılmış bir adama benziyordu.

Cehennemî görmüş, Tim'in çocuk aklından bu geçmişti.

En kötüsü ise adamın gözleriydi – zaten hep öyle olmaz mıydı? Kahverenginin sakın bir süregelimiydi ve kötü yanı da gözlerinin içinde yaşamaya devam eden bir şeyler oluşuydu – çünkü böyle birinde hiçbir hayat belirtisi olmamalıdır, değil mi? Yenik, dalgın ve bulutlu; vücuduyla uyumlu olmaları için. Fakat bu gözlerde derin bir zekâ, belirgin bir farkındalık vardı. Işın korkunç yanı da buydu: bu adam bedeninin yıkımıyla yüzleşmek zorundaydı. Kendi mahvoluşunun farkındaydı. Nasıl oluyordu da buna dayanabiliyordu?

Adam hiçbir şey istemedi. İzledi sadece, perişan haldeki yüzünde duran donuk gözleri, onlar görüş alanından çıkana kadar izledi.

Bütün bunları hatırlarken üzerine çöken huzursuzlukla döndü Tim ve diğer tarafta kendine bakan korkunç bir şeyle karşılaştı – dehşet tablosu bir yüzle. Adamın kâbustan farksız yüzüyle. Ardından kayboldu.

Tim rahatsız bir uykuya daldı. Güneş doğmadan bir süre önce ve pek farkına varmadan uyanan Tim, oturduğu yerden kalktı ve paytak adımlarla mutfak dolabının yolunu tuttu.

NORTH POINT İSKELESİNİ KAPATAN ORDU, UÇUŞA VE DENİZ ULAŞIMINA KAPALI ALAN OLUŞTURUYOR

Sabahın erken saatlerinde; ordu ufak bir yerleşim birimi olan (nüfus 5766) North Point'e girdi. Belde sakinleri, zırhlı personel araçlarının sokaklarından geçişiyle uyandılar.

Ana caddedeki Ada Kafe'nin işletmecisi, Peggy Stills, "Kaldırımı çiğneyip geçtiler," diye bildirdi. "Sokak delik deşik oldu."

Konvoy, North Point iskelesine yöneldi. Aceleyle kurulan bariyerler, su sınırlarıyla dışarıda kalan bölge arasında set oluşturdu. North Point'in ötesindeki suların üzerinde dolaşan iki Apache helikopteri görüldü.

Sabah saat onu çok az geçe adanın kuzeyindeki sulara gidilmesinin yasaklandığını bildiren resmi bir açıklama duyuruldu. Ulusal denizcilik frekansından yayınlanan mesajla civardaki deniz taşıtları uyarıldı; North Point'in ötesindeki sular balıkçı teknelerinin ve arada bir geçen transatlantiklerin rotası üzerinde bulunuyor.

Olay yerindeki askeri personelden detaylı bilgi isteğimiz reddedildi. Gazetemiz askeri yayın organlarıyla iletişime geçmeyi denese de, henüz bir cevap alabilmiş değiliz.

7

Çocuklar tam doğmamış güneşin ışığıyla uyku sersemi bir halde uyandılar. Göğün batısında asılı duran ay, davet edildiği akşam yemeğinden en son kalkan, yalnız ve melankolik misafir gibiydi.

Hiçbiri iyi uyuyamamıştı. İzcibaşı Tim'in adamla birlikte içeri girdiğini duymuşlardı – adam konuşmamıştı, fakat kokusunu alabiliyorlardı: lunaparktaki bir çöp tenekesinin altında kalan, şurup kıvamındaki pisliğe benziyordu. İzcibaşı yatakhane kapısının dışında bir şeylerle uğraşırken, Kent dirsekleri üzerinde doğruldu.

“Şuna bir gidip baksam iyi olacak.”

Kent Jenks “şuna” *gidip bakmasa* hatrı kalırdı. “Şunun” ne olduğunun hiçbir önemi yoktu; Kent'in kendisi müdahale ettiği takdirde her şeyin daha iyi olacağına dair değişmez bir mentalitesi vardı – sanki varlığıyla her durumu kontrol altına alabilecekmiş gibi. Kunduzlar'dan beri böyleydi ve Kent daha iri ve göz korkutucu kabul edilebilecek bir havaya sahip olduğundan, diğer çocuklar, Kent'in iradesine boyun eğiyorlardı.

Okulda da böyleydi. Kent, çeşme sırasında kış atıp önünüze geçen –evet, yediğiniz gibi uçağınız türde, bildiğimiz kış darbesi– kırk yıllık ahbapmışsınız gibi sırtınıza vurduktan sonra, herkesinkinden düşük oktavlı sesiyle *sıranın kendisinde olduğunu* söyleyen çocuktu. Sandviçinizi annenizin sardığı yağlı kâğıttan çeken, dev

bir ısırik alan ve ardından, ağzından yumurta parçacıkları saçarak *sakıncası yok, değil mi?* diye soran çocuk da oydu. Tamamen kötü niyetli bir çocuk değildi ama. Max, Kent'i Aziz Bernard'a benzetiyordu: iriyarı ve abartılı, biraz aptal ve kendi gücünden habersizdi, fakat kalbi temizdi. Bununla birlikte Kent durmadan meydan okuyan ve sizi ona karşılık vermeye zorlayan bir çocuktü. Çoğunlukla, sıradaki yerini veya sandviçinden bir ısırığı Kent'e vermek insanların kolayına geliyordu.

Son zamanlarda, Kent yetişkinlerin sınırını ne kadar zorlayabileceğini test etmeye başlamıştı. Sınıfta elini kaldırır, yüzünde neşeli bir sırıtışla öğretmene şunu derdi: *Emin misiniiiiiz?* Öğretmenlere ilk isimleriyle seslenmeye de başlamıştı. Günün ilk dersine giren artık Bay Reilly değildi – Earl'dü. Çocuklar, Kent'in öğretmenler odasına kasıla kasıla gireceğı, beden öğretmeninın öğle yemeğinden bir ısırik alıp, *sakıncası yok, değil mi George?* diyeceğı günü bekliyorlardı.

Kent yataktan çıkıp yatakhanenin kapısına kadar yürüyünce, tepki gösteren tek kişi Newton olmuştu.

“Gitmesen iyi olur, Kent. İzcibaşı dedi ki...”

“Kapat çenenı, dombili,” diye cevabı yapıştıran Kent'in sesinde öyle bir rahatlık vardı ki, hakaret ettiğini düşünemiyordu insan: daha çok aralıksız havlayan bir köpeğı azarlar gibiydi. “Fikrini almak istesem...”

Ephraim, “Abi, cidden bak,” diye araya girmişti. “Oraya gitme.”

Kent gözlerini kırptı, başını sorgulayan bir açıyla eğdi. Ephraim, Kent'i endişelendiren tek çocuktü – Eef'in deli bir tarafı vardı, Kent'i huzursuz eden, tekinsiz bir yanı.

“Gitmemem için bana bir sebep ver, abi.”

Ephraim'in cevabı kısıydı: “Öyle işte.”

“Bu mudur? Cevabın bu mu; öyle işte?”

“Evet,” dedi Ephraim.

“Teşekkürler, Eef,” dedi Newt.

Newt’a dönen Ephraim, “Kapat çenenı, domuzcuk,” dedi.

Ardından İzcıbaşı Tim yatakhaneıe gırmış ve onlara kılçalarını yataklarının içinde tutmalarını söylemişti. Kısa süre sonra ise gümbürtü koptu: yabancınn ıĝlıĝını –“Rööaarghhh!”– boĝuşma ve kırılma sesleri takip etmiş, peşinden ise dumanın boĝaz yakan kokusu odalarına dolarak, çürümüş tatlı kokuyla karışmıştı.

Kent yataktan sıçrayarak kalkmış, kapıya vahşi omuz darbeleriyle saldırmıştı; kapı yerinden oynamasa da Kent her zaman yaptıĝını yapıyor, cüssesini bodoslama bir şekilde vurmaya devam ettiĝi takdirde en sağlam engelin dahi er ya da geç ařılacaĝı düşüncesiyle hareket ediyordu. Kent ancak İzcıbaşı onu babasına şikayet etmekle tehdit ettiĝi zaman durmuştu; kapıdan uzaklaşırken boĝa gibi burnundan soluyan Kent’in sığırı andıran ayrıık gözlerinde saf nefret vardı.

Saat dört civarında, Newton uykusundan fırlamıştı. Mutfak dolabının açılma ve sertçe kapanma sesleriyle uyanmıştı. Peşinden gelen ise... çiĝneme sesleri miydi? Tekdüze, ağır ve zoraki bir öĝütüm.

Newton, “Max?” diye fısıldamıştı. “Max, uyanık mısın?”

Altındaki ranzadan, “Uyu artık, Newton,” diyen Max’in sesi öyle uyku mahmuruydu ki kelimeler birbirine girmişti: *UyuartıkNewt*.

Newton, Max ve diĝerlerinin kapının ardından gelen tuhaf kokular ve korkunç seslere raĝmen uyuyabilmelerine inanamıyordu... belki de Max uyuyormuş gibi yapı-

rak konu hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Belki o da gün ışığının her şeyi çözeceğini düşünüyordu.

SAATLER SONRA doğan güneş sararmış pencereden içeriye sızdı, odadaki durgun havada asılı kalmış toz zerreciklerini aydınlattı. Çocuklar sessizce kalktılar ve giyindiler, üzerilerine kalın süveterler çekip, ayakkabılarını bağladılar. Ephraim, Max'in gözlerine baktı, sorgularcasına tek kaşını kaldırdı ve ağzını oynatarak şu soruyu sordu:

İyi misin?

Max omuz silkti, ruhsuzca gülümsedi, ayakkabılarına attığı çifte düğümü tamamladı. Diğerleri gibi, Max de, İzcibaşı'nın kaldığı içeri odadan gelen bozuk ve tatlı kokunun farkındaydı... ve yine o da çiğneme seslerini duymuştu.

Max'in büyükbabası bir çiftçiydi. Geçen birkaç yaz boyunca, Max ve Ephraim'e günlük on yedi dolar karşılığında tavuk kemiklerini çiftlikte bulunan, "Jaws" adındaki paslanmaz çelikten yapılma öğütme makinesine atma işi vermişti. Kemikleri Summerside'daki kümes hayvanları işlem merkezinden, çuvalı bir dolara alıyordu. Yasal adı "hayvansal yan ürün"dü sığır gübresi, domuz dışkısı ve tavuk tüyleriyle aynı kategorideydi. Max ve Ephraim çuvalları keserek açar ve kemikleri Jaws'un ağzına doldururlardı. İğrenç, biraz da rahatsız edici bir işti – Ada işiydi, yorucu ve melankolik ve adalıların çocukların keyifle yapmasını bekledikleri bir işti.

En azından birlikte yapma fırsatına sahiptiler. Max ve Eef çok iyi arkadaşlardı. Yıllardır öyleydiler, fakat birkaç ay önce arkadaşlıklarını perçinlemiştiler: her ikisi de başparmaklarında Ephraim'in İsviçre çakısıyla ufak birer kesik açmış, parmaklarını birleştirmiş ve ciddiyle tek-

rar etmişlerdi: Ölene kadar Arkadaşız. İyi arkadaş mertebesinden bir basamak yükselmişlerdi; artık ölene kadar arkadaştılar.

Kemikler makinenin ağzına dolunca, Max'in büyükbabası makineyi çalıştırıyordu. Dişliler kemiklerin icabına çabucak bakıyordu; makinenin haznesini açtığınızda ise beyaz ve ince bir tozla karşılaşılırdınız.

Kemik tozu, diyordu Max'in büyükbabası. Büyülü bir şey, çocuklar; ekinleri kemik tozundan hızlı büyüten hiçbir şey yok.

Bunu duyunca, Max çiftçilerin tarlalarını neden mezarlıklar üzerine kurmadıkları üzerine düşünmüştü... cevabın onu aydınlatması ise fazla sürmemişti.

Geçen gece, yatağında sessizce uzanırken, Max, Ephraim'in de uyanık olup olmadığını merak etmişti. O da öğütme seslerini duymuş mudu? Eğer öyleyse, Max'le aynı şeyi –Jaws'un çelik çenesi arasında ezilen kemiklerden çıkan sese benzediğini– düşünüyor muydu?

ÜZERİLERİNİ GİYİNDİKTEN SONRA, çocuklar Kent'i takip ederek mutfağa gittiler.

Tim onları büyük odada, yüzünde solgun bir gülümsemeyle karşıladı. Tuhaf adam kanepenin üzerinde yatıyordu, vücudu battaniyelerle kaplıydı. Görebildikleri tek şey yüz hatlarıydı: çökmüş yanak ve gözler, bembeyaz filetolara benzeyen dudakları arasından uzanan dişler.

Keyif koltuğunun etrafı ekmek kırıntılarıyla doluydu. Newton aynı kırıntıları Tim'in yeleginde de görmüştü, gerçi izcibaşı bu esnada çoğunluğunu üzerinden süpürmüştü bile. Ekonomik boyda bir tuzlu bisküvi, kırıştırılıp atılmış bir dizi kraker paketiyle birlikte, çöpün içinde duruyordu.

Tim, Newton'ın sorgulayan bakışlarını yakaladı.

“Evet... gece yarısı iştahının kurbanı oldum, çocuklar. Gözümü şu arkadaştan ayırmamam gerekiyordu.”

Newt mutfağı taradı. Parçalanmış telsizi görmezden gelmesi mümkün değildi. İçine bir korku düştü. *Fırtına koparsa ne olacak? Ne yapacağız?* Kulübeyi dikkatle inceledi – iskeleti yeterince sağlam görünüyordu, fakat çatısı oldukça eskiydi. Sonbaharın sonunda çıkan fırtınaların neler yapabildiğini görmüştü. Birkaç yıl önce, anakarada o fırtınalardan biri kopmuş ve sokaktaki bir arabayı yolun kenarındaki gedike kadar sürüklemişti. Newt olanları Philips Caddesi’ndeki Dan’s Luncheonette’in camından izlemişti. Araba antika bir Dodge Dart’dı – yaşlıların “iki tonluk Detroit demirine tekerlek takmışlar” dedikleri türde bir araçtı. Sürücüsü de bir o kadar antikaydı: uzun zaman önce emekli olmuş, Elgin Tate adında bir müzik öğretmeniydi. Newt, rüzgârın bembeyaz mafsalları ve yağlı yüzüyle direksiyonun başında duran adamın arabasını dövüşünü, iki tekerleğı üzerinde kaldırışını, aks kıracak bir şiddetle yere indikten sonra tekrar kaldırıp her iki şeridi de geçerek yolun kenarına atışını izledi. Tate tekerleklerinden *dumanlar* çıkan Dart’i çaresizce yola çıkarmayı denese de, arka tekerlekler gedikte kalmıştı ve ön tekerlekler boşta dönüyorlardı. Fırtına geçince, Tate pencereden dışarı tırmandı ve sendeleyerek adımlarla yola çıktı. Kır saçları karmakarışık, yüzünde ise ölümden dönmüş bir adamın gülümsemesi vardı. *Lanet olsun sana!* diye bağırılmıştı orta yere. *Cehennem dibine kadar yolun var!*

Newt, “Ne yapacağız?” diye sordu.

“Ben de onu çözmeye çalışıyorum.” Tim başparmağını adama doğrulttu. “Hasta olduğı her halinden belli. Ayrıca kendisi, gördüğünüz üzere, telsizimizi parçaladı.

Neden, nedenini bilmiyorum. Başı beladadır belki; aranıyordur. Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.”

Ephraim, “Peki ya cüzdanı?” diye sordu.

“Evet.” Tim ellerini ufaladı, biri diğerini yıkar gibi görünün, refleksten mütevellit bir hareketi. “Cepleri boş.”

Shelley, “Kendisi boş,” dedi sessizce.

Shelley adama bakıp duruyor, baktığı gibi de gözlerini kaçıırıyordu. Başını iyice geriye yaslayan Newt’ın adamı görmeye dahi dayamıyormuş gibi bir hali vardı.

“Hayatının tamamını böyle görünerek geçirmemiştir herhalde,” dedi Kent.

Tim, “Herhalde yani,” diye çıkıştı, Kent’in tiksintisini açıkça belli etmesinden rahatsızdı. “Önlem olarak, ellerini ve ayaklarını bağladım. İçinden başka nelerin çıkacağını bilemeyiz.”

Shelley, “Evet, iyi düşünmüşsün,” dedi. “Ne bileyim, kendinden geçebilir. Hepimizi bir kasap bıçağıyla öldürebilir.”

Tim, boş bakan gri gözleri, uzun boyu ve sıska bedeniyle duran çocuğa baktı. Kaşlarını çattı, ardından, “Size sormak istediğim bir şey var. Dürüst olmanızı istiyorum. Kızmayacağım, söz veriyorum. Söylesenize: aranızda cep telefonu getiren oldu mu?”

Newt, “Bize getirmememizi söylemiştin,” dedi.

“Ne dediğimin farkındayım, Newton. Fakat gençlerin kendilerine söylenenleri dinlemediklerini de biliyorum.” Ephraim’e baktı. “Sende durum nedir?”

Ephraim başını hayır anlamında salladı. “Aklımdan geçirdim, fakat...”

Tim, “Kahretsin,” diye tısladı, sözler dişlerinin arasından sızar gibi çıkmışlardı. Ağzına tuhaf bir tatlılık, dilinde sakarine benzer bir aroma vardı. “Dinleyin, çocuklar,

hiçbir sorun çıkmayacak. Gerçekten. Beklenmedik bir durumdayız, hepsi bu. Tek endişem bu adamın acilen tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyması. Gerekli ekipmanlara sahip değilim.”

Kent, “Botla geldiğini söylemiştin,” dedi.

Tim çoktan gündeğumunda iskeleye inip bakmıştı bile. Bot çalışmıyordu. Bujileri gitmişti. Adam bujileri çıkartmış ve... ne yapmış olabilirdi? Okyanusa mı atmıştı? Bir yere mi saklamıştı? Bunu neden yapacaktı ki?

Tim şimdilik, “Bir bot var, evet,” demekle yetindi. “Görünüşe bakılırsa, Oliver McCanty’nin botu. Ne boyutlarda olduğunu biliyorsunuz. Hepimizin sığmasına imkân yok.”

Kent, “Birkaçımız sığabilir,” dedi. “Gidip babama olanları anlatabiliriz.”

Kent’in babası, Aşağı Montague’nün emniyet müdürü, “Büyük” Jeff Jenks’ti: iki metre boyunda ve yüz on kilogram ağırlığında, asayiş sağlamakta görevli bir et yığınıydı. Öğleden sonraların çoğunu direksiyonun başında (Tim o aracın içinde mutfak dolabına tıkılmış bir orangutana benzediğini düşünüyordu), beldeyi turlayarak geçirirdi. Tanrı’nın ona verdiği büyük ve güçlü bedenini üzerinde kullanacak suçlulardan uzakta olmasını evrenin kendisiyle dalga geçmesi olarak görüyor olacak ki, yüzünden hüzün eksik olmuyordu. Ne yazık ki bu iş için yanlış görev yerini seçmişti: Montague Beldesi’nde suç dehası denilebilecek tek kişi, tepenin eteğindeki distilesinde kaçak içki üretirken meydana gelen patlamada bir dönüm ormanı yakan, Kaypak Rogers’ti.

“Siz planladığımız üzere doğa yürüyüşünüzü yapın. Nasıl olsa seviyeniz gereği yürüyüşü yalnız başınıza gerçekleştirecektiniz. Kendinize dikkat edin ve yürüyüşünüzü yapıp gelin. Yardıma ihtiyacınız yok.”

“Kafayı mı yedin, Tim!” Kent etli parmaklarından birini yabancıya doğrulttu. “Tehditin icabına bakmalıyız” – babasının sıklıkla kullandığı cümlelerden biriydi– “yoksa... yoksa...”

Kent’in sesi canlılığını yitirdi, kelimeler boğazında düğümlendi. Tim elini Kent’in omzuna koydu. Gözlerini kıstığı anda, Tim elini uzaklaştıracığından emindi. Bu olmayınca, Tim sözünü tamamladı. “Yapmamız gereken sakın olmak ve yaptığımız plana göre hareket etmek.”

“Fakat bambaşka bir durumdayız. Plan... *boka sardı.*”

Newton’dan bir hayret nidası yükseldi. Yetişkinlerin yanında kimsenin böyle konuşmaması gerekiyordu – özellikle de İzcibaşı’nın. Tim’in gözlerinde haşın bir parıltı belirdi. Kent’in omzundaki eli gerildi, kıyafeti üzerinde bastırıldığı tırnakları neredeyse pençeyi andırıyordu.

“İzci Kuralları, yedinci madde, Kent. Tekrar et.”

Tim’in kavrayışındaki Kent kıpırdandı. Gözlerinde yaralı, mahçup bir ifade vardı.

Tim, “İzci...” dedi yavaşça. “Devam et, tamamla. İzci...”

Newt, “İzci, İzcibaşı’nın...”

Tim, “Sus, Newt,” dedi. “Kent cevabı biliyor.”

“İzci... söylenenlere... itaat eder...” Kelimeler, Kent’in ağzından kerpetenle alınmış gibi çıkıyorlardı.

“Kimin söylediklerine?”

“İzcibaşının söylediklerine itaat eder ve...”

“Ve ne, Kent?”

“... ve sorgulamaz. Hoşuna gitmeyen bir görev verilse dahi, askerler ve polisler gibi yerine getirmelidir; kendisine söyleneni yapmalıdır, çünkü izcinin görevi budur.”

“Ve görevini yerine getirdikten sonra,” diye devam etti Tim, “gelebilir ve itirazlarını bildirebilir. Fakat önceliği

görevini ivedilikle yerine getirmektir. İzcilik adabı bunu gerektirir.”

Tim tutuşuna bir son verdi; Kent omzunu ovuşturur halde bir adım geriledi. Tim masanın üzerinde duran bir çift telsize işaret etti.

“Başınız belaya mı girdi, beni arayacaksınız. Birlikte bol miktarda hedef tayin talimi yaptık, değil mi? Bu da onlardan farksız olacak. Güzel bir sabah, hava durumu kötüleşeceğinden de bahsetmedi.”

Çocukların geriye kalanından İzcibaşı'na itiraz eden olmadı. Hiçbiri burada, bu kulübede, *onunla...* durmak istemiyordu. Hepsi çocukluğun gerekliliğini yerine getirmeye razıydılar, kurallarda da dediği gibi: *Bırakın ebeveynler halletsin*. Çocuk akıllarına fazla ya da korkutucu gelen olaylar, yetişkinlerin duruma el atmasıyla birlikte duman olur giderdi. Yetişkinler iş bitiricilerdi; sorun çözücülerdi. Çocuklar, Tim'e hâlâ güveniyorlardı, Kent bile güveniyordu. İşte bu yüzden, taze sonbahar güneşinde, ciğerlerini tertemiz havayla doldurmak üzere yola çıkacaklardı; koşacaklar, güreşecekler, gülecekler ve bu tuhaf adam ve beraberinde gelen sorumluluğu, sebep olabileceklerini unutup, keyiflerine bakacaklardı. Ve geriye döndüklerinde her şey yoluna girmiş olacaktı. Buna kalpten inanıyorlardı, çünkü, hayatlarının bu güne kadar geçen kısmında, şaşırtığına rastlamadıkları bir gerçektir.

Tim'in aklında çocuklarla birlikte gitmek vardı aslında. Fakat bu adamın ne haltı olduğunu çözmek için zamanı ihtiyacı vardı. Bujilerin ortalıkta olmaması da ayrı bir endişe kaynağıydı ve tek sebebi anakarayla bağlantılarını koparması da değildi. Nasıl bir adam tek kaçış yolunu kullanılmaz hale getirirdi ki? Suçlu biri mi? Aranan biri belki de. Ya da ölümcül hastalığa yakalanmış bir adam.

Çocuklar gidince, Tim okyanus kıyısına inecek, paçalarını sıvayacak ve o lanet olası bujileri arayacaktı. Neyse, çocuklar maharetliydi. Ada da güvenliydi. Anakarada burada olduğundan daha fazla tehlike vardı: kurusıkı tabancalar, arazi motorsikletleri, Kaypak Rogers. Birkaç saat yürüyecekler, yürüyüş sorumluluklarını yerine getirecekler ve akşam yemeğine döneceklerdi. O vakte kadar Tim bu saçmalığı bir sonuca bağlamış olacaktı. Yetişkinlerin gücüne Tim de inanıyordu.

Hem, Tim'in bugün yürüyüşe çıkması da yoktu zaten. Kanepede yatan adama kaçamak bir bakış attı, çocukların gözlerindeki titremeyi fark etmediklerini umuyordu. Adamın öksürdüğü yer şiddetsiz fakat sonu gelmeyen bir ateşle yanıyordu; tenini çürüttüğünü, yanağında bir delik açıldığını canlandırdı gözünde –çenesindeki bağ dokular, azıdişlerindeki metal dolguların görüldüğünü– ve kafasını iki yana sallayıp kafasındaki görüntüyü dağıttı.

Hastalık kapmış olabilir miydi? Ateşi mi çıkıyordu?

Acıkınca üşütme ki ateşin çıkmasın, öyle değil mi?

Evet, kesin ateşi vardı.

Telsizlerden birini eline aldı. Kısa bir değerlendirmenin sonunda, telsizi Max'e vermiş, Kent'in kırgın bakışlarını görmezden gelmişti.

Çocuklara kısa ve sert bir selam verdi. "Emirlerinizi aldınız, askerler."

52 Numaralı Bölük'ten
Genetiği Değiştirilmiş Sulu Çıbanın Hikâyesi

(GQ DERGİSİ'NDE YAYINLANAN MAKALE) YAZAN – CHRIS PACKER:

Kıtlıktan Çıkmış Adam. Hastalığın bulaştığı ilk kişi. Tifolu Tom.

Bu isimlerle tanınmadan önce, annesinin onu vaftiz ettiği isimle biliniyordu: Thomas Henry Padgett.

Tom, otuzbeş yıl sonra öleceği yer olan Falstaff Adası'na 1770 kilometre uzaklıkta, Ontario'nun Aziz Catharines bölgesinde doğdu. Aziz Catharines Merkez Hastanesi kayıtlarında Tommy'nin dört buçuk kiloluk sağlıklı bir bebek olarak doğduğu yazıyor.

Annesi, Claire Padgett, "Tombiş bir bebektir," diyor. "Çocukken de tombişti, ergenliği de öyle geçti. Hudson Körfezi'ndeki Husky Giyim'in çocuk bölümüne götürdüm."

Mutfağında oturan anne fotoğraf albümlerini karıştırıyor. Çocuğu kaplamalı sayfaların ardında, zamana meydan okuyan fotoğraflarda duruyor. Küçük bir çocuk olan Tommy küvette otururken annesi saçındaki şampuanı duruluyor. Bebekken geçirdiği Cadılar Bayramı'nda balkabağı kostümü giydirmişler. Tom'un açık bir gülümsemesi ve kızıl saçları varmış. Fotoğrafların birinde, kumsalda kumdan kale yapan Tommy'nin göbeği, mayosundan dışarı taşıyor.

Claire Padgett, "İyi yerdi," diyerek devam ediyor. "Çocukken yani. Ardından büyüdü ve utanmaya başla-

dı. İri olmaktan hoşlanmıyordu. Çocuklar işte, anlarsınız ya? En zayıf noktayı bulur ve dürterler.”

Claire Padgett oğluna hiç benzemiyor. Gözlemci, sebebinin kadının hayatını sadece Player’s Light sigaralarıyla sürdürüyor olması ihtimaline bağlıyor, sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyor, yakarken de söndüreceği sigaranın korunu kullanıyor. Fakat kadının kisi gün görmüş, dirsek çürütmüş birinin zayıflığı-saçını süpürge etmekle geçen bir ömrün sonucu.

Oğlu için, “Güçlü çocuktu,” diyor. “Bazı çocuklar, Tom şişman diye yumuşak şeker kıvamında bir çocuk olduğunu düşünmüşlerdi. Fakat benim oğlum kendini savunabiliyordu. Birkaç oğlanın burnunu kırmasıyla birlikte, kilosu hakkındaki şakalar son buldu.”

Okuldaki gördüğü muamele ne kadar acımasız olsa da, öldükten sonra daha gaddarcalarına maruz kalmıştı. Medya türlü türlü isimler takmıştı oğluna. Yemelik Adam. Bay Sırık. Kara Veba’dan daha büyük, domino etkisiyle yayılacak bir salgına yol açabileceğini düşününce bir nebze anlaşıyordu. Bulaşıcı Hastalıklar Merkezi başhekimi, Dr. David Hatcher’ın hatıralarda kalan deyişiyle, Tom “ayaklı bir biyolojik silah”tı.

Tom Padgett dünyanın dört bir yanındaki biliminsanları ve siyasetçiler tarafından yerden yere vurulmuştu fakat sebebi neydi?

Kendini kullandığı için mi? Joseph Mengele 2.0 lakabını hak edecek korkunçluklar yapan Dr. Clive Edgerton’la işbirliği yaptığı için mi? Edgerton’ın tekli-fi kabul edebilecek türde, aşağılık bir suçlu olduğu için mi?

Hayır. Tom Padgett’dan nefret edilmesinin sebebi kaçmasıydı. İçinde taşıdığı şeyin vehametini anlaya-

maması ve tabanları yağlaması. Fakat bütün bunların üzerinde, Tom'dan nefret edilmesinin sebebi, Tom'un içinde yatan canavarı yenebileceğini düşünme gafletinde bulunması.

Yıllar geçse de, Falstaff Adası'na ayak basmadan çok daha önce öldüğü gerçeğinden habersiz olan Tom Padgett'dan bugün dahi nefret ediliyor. Ölüydü, fakat bedenine öldüğünün haberini ulaştırın olmamıştı.

“Tom'un şişman bir çocuk olmasını komik bulanlar olduğunu tahmin edebiliyorum.” Claire Padgett gülümsüyor, fakat gülümsemesinde bir damla dahi mutluluk yok. “Evet, bazı tipler durumu leziz bir ironiye bağlayacaklardır, özellikle de nasıl bir hakikate bağlandığını düşününce.”

8

Maximilian Kirkwood ve Ephraim Elliot iki yaşlarından beri arkadaşlardı – yine de Max bunun tam olarak doğru olduğundan emin değildi.

İki yaşlarından beri *birbirilerinin yakınlarındalardı* diyebiliriz ama: Max'in annesi, Max'i her sabah Bayan Elliot'in evine bırakırdı; bebek bakım ücretini –ada ekonomisinin gerektirdiği üzere– nakit öderdi. Bayan Elliot, Max ve Eef'in çok iyi arkadaşlar olduklarını söylerdi –oyuncaklarını paylaştıklarını, aynı suluktan içtiklerini– fakat Max bunları hatırlamıyordu, aynı doğuşunu ve çıkardığı ilk dişi hatırlamadığı gibi. Fakat hatırladığı ilk anıda –ışığın düğmesine basar gibi olmuştu, *klik!*– Ephraim hemen yanındaydı.

Onlardan daha tuhaf bir ikiliye rastlayamazdınız. Ephraim durmaksızın hareket ve saf kaostan oluşan bir varlıktı; altmış üç kiloluk, yerinde duramayan kas yığını, ince uzun bir kalıba sokmuşlardı. Eef'in kolları ve omuzları etrafındaki hava âdeta parıldardı, alaycı kuşun kanat çırparken yarattığı bulanıklıktan farksızdı. Max daha iriydi –şişman değil, *sağlamdı*– ve yaşından beklenmeyecek bir olgunluğa sahipti; onu North Point kumsalında Lotus pozisyonunda uzanmış, gözleri huzurla kapalı, Zen modunda meditasyon yaptığını hayal etmek pek de güç değildi.

Olacak bir arkadaşlık değildi –çocukların kişilikleri

birbirilerine itici gelmeliydi, eş kutuplu mıktanıs etkisi göstermeliydi– fakat tam tersi oldu.

Yaz gecelerinde, Max ve Ephraim, Max'in evinin arkasında bulunan, denizden sıçrayan sularla tuzlanmış ve soğuktan buzlanmış çimenlerle kaplı tepeye tırmanırlandı. Doruk noktasına çıkıp çadır kurarlar, Max'in evinin ışıkları zerreciklerden farksız bir hal alırdı. Sonsuz gökyüzü altında sırtları üzerine uzanırlardı – ışık kirliliğiyle yıldızları gizleyen binalarla dolu şehirde görüldüğünden çok daha uçsuz ve de bucaksızdı. Yıldıztakımlarının bazılarını biliyorlardı – İzcibaşı Tim öğretmişti, tabii yıldızgözleyen rozetini almakla uğraşan tek kişi Newton olmuştu. Yıldızları en kaba hatlarıyla tanıyorlardı: Büyük Ayı ve Küçük Ayı.

Bir gece Max, “Pek de ayıya benzemiyor,” dedi.

Ephraim, “Neden benzesin ki?” diye cevapladı, sesi sinirliydi. “Bu insanların yıldızları keyfine göre uydurmayla çalışmasıyla alakalı. Büyük Adam'ın, Yüce Yaratıcı'nın, Buda'nın ya da Uçan Spagetti Canavarı'nın ya da herhangi birinin: ‘Ah, en iyisi şu uçan alevli gaz toplarını bir ayıya ya da bir kaşığa benzeteyim ki 5079 numaralı kayanın üzerindeki kaçıkların kafası karışmasın,’ dediğini mi düşünüyorsun? Ağzıyla osuruk sesi çıkardı. “*Tabiiiii canım*,” diyerek tamamladı.

En iyi arkadaşların konuştuğu şeyleri konuşurlardı. Saçma sapan şeyler. En sevdiği şekerlemeyi (Max: İsveç Balığı, özellikle de zor bulunan, mor renkli olanlarını; Eef: Kraker Jack, ki Max'e göre bu şekerleme sayılmazdı fakat Eef yeterince tatlı olduğunu söylemişti); kimin göğüslerinin daha büyük olduğunu, Sarah Matheson mı yoksa Triny Dunlop mu (ikisi de Triny'ninkilerin teknik olarak daha büyük olduklarında karar kılsalar da, Ephra-

im –her ne kadar tahmin yürütüyor olsa da– Sarah’nın-kilerin daha *yumuşak* oldukları fikrindeydi); Tanrı’nın gerçek olup olmadığını (her ikisi de ilahi bir güce inanıyorlardı, fakat Eef kiliselerin takipçilerine ATM muamelesi yaptıklarını düşünüyordu); ve savaşı kimin galip geleceğini: zombi mi yoksa köpek balığı mı?

Eef, “Zombi,” dedi. “*Zombi olacak herhalde*. Zaten ölmüş, haksız mıyım? Şeyden korkacak değil ya... bir dakika, köpek balığının türü neydi? Sandy mi? Beyazburun mu? Sandy’yi ben bile alt edebilirim!”

Max başını iki yana salladı. “Büyük beyaz. Okyanustaki en belalı canlı.”

Eef, “*Pffft!*” dedi. “Katil balinalar büyük beyazların canını okuyorlar. Neyse, ben yine de zombi diyorum. Bir ısırık alsa kazanacak – köpek balığı zombiye dönüşür!”

“Köpek balıklarının zombiye dönüştüğünü kim demiş?”

“*Her şey zombiye dönüşür, Maks-i-milyon.*”

“Neyse ne. Ben köpek balığı diyorum. Köpek balığı derisinin ne kadar kalın olduğunu biliyor musun? Balıkçı teknelerinden biri güvertesinde ölü bir makoyla geldiğinde iskeledeydim. Ernie Pugg balığı kesip açmayı denedi ve bıçağı kırıldı. Lastiği kesmeye çalışır gibiydi, dostum. Zombinin çürümüş dişlerinin kırılmayacağını kim söylemiş? Ve ayrıca, köpek balığının zombinin kafasını ısırp koparmayacağını garanti var mı ki? Zombiler pek iyi yüzemiyorlar, çürük kollarını rastgele savuruyorlar hepsi bu.”

Eef, Max’in cevabı üzerine düşündü. “Eh, eğer zombinn kafasını koparır ve yutarsa, kafası köpek balığının midesinde –ve hâlâ hayatta– olacak. Yani, zombi-gibi hayatta, ki bu da ölü sayılır ama demek istediğimi anla-

dın. Zombi, köpek balığının midasını içeriden ısırabilir.” Ephraim yumruğunu muzaffer bir şekilde havaya kaldırdı. “Zombi kazandı! Zombi kazandı!”

Pes eden Max, “Öf, cehennemin dibine kadar yolun var,” dedi.

Ephraim, “Cehennemde bulunmuşluğum var,” dedi, sesi Clint Eastwood hırıltısına benzer bir hal aldı. “Geri gitmekten korkacak değilim.”

Bazı zamanlarda, konuşmaları kazara daha ciddi konular etrafında akıveriyordu. Her iki oğlanın da uykuya geçmek üzere olduğu bir gece, Ephraim:

“Babamın kolumu kırdığını söylemiş miydin? Bir yaşımda mı neydin. Hatırlamıyorum bile. Beşiğimde ağlıyordum herhalde, o da sinirle içeri girmiş, beni kaldırmaya çalışmış, kolum beşiğin demirlerine takılınca da çekmeye devam etmiş ve kolum da daha fazla dayanamamış. Çat diye kırılmış.”

Yattığı yerde döndü ve kolunu sıvayarak Max’e dirseğindeki izi gösterdi.

“Kemik tam oradan fırlamış. Neyse, üç ay sonra hapse girmiş. Kolum hâlâ alçıdayken. Ancak işin tuhaf bir yanı var, Max. İki yıl önce, babamı görmek için Summerside hapishanesine gittim. Annem de benimle geldi. Ziyaretçi odasında oturuyorduk, sandalyeler ve masalar yere vidalanmıştı, televizyon ise büyük bir kafesin içindeydi. Babam fazla konuşmuyordu –hiç konuşmazlar zaten, değil mi?– fakat koluma baktı, yara izini gördü ve nasıl olduğunu sordu. Nasıl desem, benim yaptığımı zannetti.” Sert, havlamayı andıran bir kahkaha geldi. “Annem dedi ki: *Sen yaptın, Fred. Bebekken kolunu kırdın.* Ve babam aneme şaşkın bir bakış attı. Sana diyorum, Max, *Tanrı’ya yemin ederim ki hatırlamıyordu.* Kafasında o hatıranın

bulunduğu yerde bir eksik vardı sanki. Belki kolumun alçıya alındığını hatırlıyordu, fakat nasıl olduğunu tam olarak hatırlamıyordu, anlatabiliyor muyum? Tek bildiğim hafızasının delikli peynir gibi bölük pörçük olduğu, hapse girmesinin sebebi de bu zaten. Yaptığı boktan işlerin hiçbirini hatırlamıyor – aklı silip duruyor, o da aynı haltları yemeye devam ediyor.”

Arkadaşlıklar da böyle kuruluyor. Küçücük bir anda, aklında yokken paylaştığın sırlarla. İki çocuk sonsuza kadar arkadaş olacaklarına gönülden inanıyorlardı – hatıta, bot ikiliyi Falstaff Adası’na taşırken, Max, Ephraim’in kafasının arkasına bakmış ve tam olarak aynı şeyi düşünmüştü:

*Sonsuza kadar arkadaşız, adamım. Son nefesimizi vere-
ne kadar.*

Çocuklar çantalarını sırtlanıp, patikanın başına varana kadar gökyüzü hızla hareket eden bulutlarla kaplanmıştı. Her zaman yürüdükleri düzende ilerliyorlardı: Kent sürünün başını çekiyor –yakın zamanda İzcibaşı’nın önüne bile geçmeyi denemişti– ardından Ephraim, Shelley ve Newt geliyordu. Max geriden gelerek alışlagelmiş çoban havalarda hareket ediyordu.

Kulübe gözden kaybolunca, Kent, Max’i yanına çağırdı. “Telsizi bana versen iyi olur,” dedi, ses tonu epey ciddi idi.

Kavga etmeye degecek bir şey değildi – Kent’in işi o raddeye getirmesi mümkündü. Fakat Kent yumruk vuran bir çocuk değildi. Farklı bir tarzı vardı. Max’i kafa kilidine alacak ve telsizi güreşerek alacaktı. Ya da daha kötüsü, Max hâlâ kafa kilidindeyken telsizi ona kendisi verecekti.

On dört yaşını birkaç ay geçkin olan Kent, çocuklu-

ğun getirdiği göbeği kaybedecek yaştıydı. Geniş ve kaslı omuzlarıyla iyi bir savunma oyuncusu olabileceğini belli ediyordu. Çocukların onu takip etmesinin tek ve basit bir sebebi vardı, aralarındaki en büyük ve güçlü kişi olarak takip edilmesi *gereken* kişi imajındaydı. Fikirleri pek iyi olmuyorlardı – iyi fikirler genellikle Newt’dan çıkıyordu. Karizmatik olduğundan da değildi; Ephraim’in aksine. Tek sebep çocukların liderlik vasfının en kesin işaretini fiziksel güç olarak gördükleri bir yaşta olmalarıydı.

Kent liderlik hakkında bildiği üç beş şeyi, ona nasi-hatte bulunan babasından öğrenmişti: *Mesele kendini nasıl gösterdiğinde, evlat. Dik dur. Göğsünü öne çıkar. Bütün cevaplar sendeymiş gibi davranırsan, insanlar doğal olarak öyle olduğuna inanacaktırlar.*

Kent’in babası, “Büyük” Jeff Jenks, sıklıkla oğlunu polis arabasına tıkar ve beldede turlardı – yol arkadaşlığı derdi. Kent bu gezintilere bayılırdı: babası sürücü koltuğunda dik ve çıkmaklı gözleriyle otururken, güneşin ışığı roze-tinden yansır, arabanın ön panelinde duran bilgisayarda ise –babasının paylaşmak konusunda fazla istekli olduğu– fazlasıyla hassas bilgiler belirip dururdu. *Birkaç hafta önce şuradan polis çağırmışlardı, deyip, Cod Körfezi’nde Kent’in matematik öğretmeni, Bay Conkwright’ın yaşadığı yere işaret etti. Aile içi şiddet. Cennette sıkıntı var, ha? Evin hanımının gözü başka yerlerdeymiş, bilmem anlatabiliyor muyum?* Kent başını hayır anlamında sallayınca, babası şöyle dedi: *Evlilik yeminine aykırı hareket etmiş. Başka bir erkeğin sıcakık yatağına girmiş. Anlıyorsun değil mi? Ve o diğer erkek, beden eğitimi öğretmenin, George Turley çıktı. Kent kafasında canlandırdı: Oksijenle açılmış platin rengi saçları, her gördüğünde Kent’in içini gıcıklayan, aşırı büyük göğüsleriyle fazlasıyla dolgun bir kadın olan*

Gloria Conkwright, vücudunu her zaman için iki beden küçük şort giyen –babasının deyişiyle, *taşak-sıkan*– yağlı göğüs kılları V yaka tişörtünün yakasından fırlayan Bay Turley’nin üzerinde hayal etti; Bay Turley’yi boynundan hiç çıkarmadığı düdüğü, Gloria’nın vücudunu vücuduna vurmasıyla *keyifle* verdiği nefeslerle çaldığını.

Boynuzlanmaktan kötü kader yoktur, dedi babası. Hiçbir kadının seni aldatmasına izin veremezsin – aksi takdirde bir vakit sonra hoşuna bile gidebilir.

Bu gezintiler, babasının beldedekilerin sırlarını ve utanılacak davranışlarını paylaşması, Kent’in bir şeyi fark etmesine sebep oldu: yetişkinler *boktandı*. Tamamiyle, geri dönüşü olmayan bir boktanlıktaydılar. Çocuklarına yapmamalarını söyledikleri her şeyi yapıyorlardı: aldatıyor, hırsızlık yapıyor ve yalan söylüyor, kin tutuyor ve içlerine atmayı beceremiyor, her fırsatta kavga ediyor ve en kötüsü de günahlarından sıyrılmaya çalışıyorlardı – suçu başkasına atıyor, sorumluluk almaktan kaçıyorlardı. Her şeyin sorumlusu bir başkası oluyordu. *Kennedy’yi de o öldürdü zaten*, demişti babası, fakat Kent tam olarak ne kastettiğini anlamamıştı. Yetişkinlere *neden* saygı gösterecekti ki – ondan büyükler diye mi? Beraberinde olgunluğu getirmeyen yaşın ne anlamı vardı?

Kent yetişkinlerin de yaşlılarıyla aynı muameleyi görmeleri gerektiği kanaatine vardı. Onların dengiydi – birçok konuda onlardan üstündü. Fiziksel açıdan su götürmez bir gerçektir bu: öğretmenlerinin birçoğundan bir baş kadar uzundu ve her ne kadar denememiş de olsa, onlardan güçlü olduğuna da inanıyordu. Ahlaki anlamda kesinlikle öyleydi. Babasının dediği gibi: *Evlad, bizler çoban köpekleriyiz. Bizim işimiz sürüyü gütmek, peşlerinden ayrılmamak ve onları hizaya sokmak. Gerekirse ısıracamız*

ve ısrar ettikleri takdirde etlerini koparacağız. Başlarda bizden nefret edecek bu koyunlar –sonuçta, onları güdüyor; doğalarının gerektirdiğini yapmalarına engel oluyoruz– fakat zamanla saygı duyacak ve fazla geçmeden de hayatlarını bizsiz sürdüremeyeceklerini anlayacaklar.

Babasının empoze ettiği doğruculuktan kuvvet alan Kent, Elini Max’e uzattı. “Telsizi bana ver, dostum. Olması gerekenin bu olduğunu biliyorsun.”

Max telsizi verince, Kent arkadaşının sırtına vurdu.

“Aferin benim Max’ime.” Kolunu öne savurdu. “Hadi!”

Gururu incinen Max, alışıl gelmiş yerine geri döndü. Newton, Max’in kolunu çekti.

“Telsizi ona vermen gerekmiyordu.”

“Umurumda değil. Telsize ihtiyacım yok.”

“Evet, fakat İzcibaşı Tim telsizi sana verdi.”

“Of, kapat çeneni, Newt.”

Max bu kadar sert konuştuğuna pişmandı, fakat Newt’ın çok... *bezdirici* bir yanı vardı. “Kurallara uymak” konusunda sabit fikirli bir kararlılığa sahipti. Telsiz meselesi de buna bir örnekti. Kimin umurundaydı? İzcibaşı Tim’in Max’e vermesinin bir önemi yoktu – an itibarıyla yetişkinlerden uzaktaydılar. Farklı kurallar işliyordu ve o kurallar tam olarak şöyle diyordu: iri ve güçlü olan küçük ve zayıf olan üzerinde güç sahibidir, nokta.

Newt’ın Max’i ona çıkışma isteğiyle dolduran bir yanı vardı. Yumuşak, nazik bir tarafı. Dört bir yanından fışkıran, hazin bir aromaya sahipti Newt. Ortalama bir çocuk üzerinde kedi nanesi etkisi yapıyordu.

Max bu sabah Newt’a aşağılık bir insan gibi davranma konusunda daha derin, karşı konulamaz bir istek duyuyordu. Kanepede yatan tuhaf adam ve ona baktığı anda

Max'in göğsünü sıkıştıran endişeyle alakalıydı. Yüzünün doğal olmayan, cetvel ve pergel ile işlenmiş gibi görünen hatlarıyla.

Max'in akli detayları şişiriyor, görüntüyü korku dolu bir tabloya çeviriyordu: adamın yüzü *erimeye* başlamıştı, derisi eriyik mum gibi akararak kanepeyi ısılatıyor, kafatasının bembeyazlığını ortaya çıkarıyordu. Max'in beyni en ufak detayları dahi es geçmiyor, ağzındaki yarayı dürten dili gibi uğraşıp duruyordu: parçalanmış telsiz (adam telsizi neden parçalanmıştı?), çöp kutusundaki boş kraker kutusu (hepsini İzci-başı mı yemişti?) ve İzci-başı'nın yüzünde gördüğü, ağzı her iki yandan kancayla çekiliyor-muş izlenimi uyandıran, tuhaf gülümseme.

Max bütün bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. İzci-başı Tim onları göndermekle doğru kararı vermişti. Burada olmak iyi gelmişti: var güçleriyle ağaçlara tutunmaya çalışan yaprakların kuru hışırtıları, dalgaların kayaya vururken çıkardıkları sesler. Newt'a kaçamak bir bakış attı – geniş kıcı yolu kaplıyor, her bir yarım küresi üzerine dar gelen tulumda kıpırdanıyordu. Max'e çocukkenki oyuncaklarından hacıyatmazı hatırlatıyordu.

Hacıyatmaz yatar ama tekrar kalkar...

Newt asla yılmazdı. Kendisine yapılanlara vakur bir kararlılıkla dayanırdı, bu da çocukların vicdanını rahatlatıyordu – Newt'a koymaz nasıl olsa, değil mi? Newt'la uğraşmak Max'in içindeki endişeyi hafifletiyordu. Fazlasıyla bencilce, fakat bir o kadar da doğrudu.

9

“Hangisini tercih edersin,” dedi Ephraim, “dumanı tüten inek boku yemeyi mi, yoksa evsiz birinin yüzüne osurmasını mı?”

En sevdikleri oyunlardan biriydi, uzun yürüyüşlerde vakit geçirmek için harika bir yoldu. Başlarında İzcibaşı Tim olsa, soruları fazlasıyla hafifleterek oynarlarlardı – *Hangisini tercih edersin: kuduz bir köpek tarafından ısırılmayı mı, yoksa Kola kutuna kaçan eşek arısını yutmayı mı?* – fakat şu anda, etraflarında hiçbir yetişkin yokken, daha belaltı bir hal almıştı.

Max, “Ne tür bir evsiz?” diye sordu. Düzgün bir karar verebilmek için seçeneklere farklı açılardan bakmak alışılmış bir durumdu.

Ephraim, “Kaç çeşit evsiz var ki?” dedi. “Klasik, kokmuş ve yaşlı evsiz herhalde, tren istasyonlarında takılanlardan.”

Kent, “İnek bokunun boyutları ne civarda?” diye seslendi.

Ephraim, “Standart boyutlarda,” diye seslenerek cevap verdi. Çocuklar aradıkları cevabı almışlar gibi başlarıyla onayladılar – sözümona inek bokunun boyutları akıllarında tüm detaylarıyla canlanmıştı.

Max, “Hastalıklı falan mı bu evsiz?” diye sordu. “Ne bileyim, kıcı çürümüyor değil mi?”

Cevap vermeden önce bir dakika kadar düşünen Eph-

raim, “Ahlaki değerleri ürüyor,” dedi. “Fakat sağlığında herhangi bir sıkıntı yok.”

Newton, “Ben olsam inek bokunu yerim,” dedi.

Ephraim, “Vay anasını, çok şaşırdım,” diye cevap verdi.

En nihayetinde hepsi inek bokunu yemenin, tanımadıkları kokmuş bir adamın kıllı kılından yüzlerine escek osuruktan daha iyi olacağına fikir birliğine vardılar.

Kent, “İnsanın kaşlarını yakar yahu,” dedi, niyeti şakısıyla dikkatleri üzerine çekmekti. “Saçlarını ortadan ikiye ayırır!”

“Hangisini tercih edersin,” dedi Newton, “tüm okulun karşısında konuşma yapmayı mı, yoksa halka açık havuzda mayonun gidere kaçmasını mı?”

Ephraim homurdandı. “Of, hadi ama, Newt, bu aşışı-sı- rı salaka bir soru.”

Newton, “Evet, ama,” diye mırıldandı, “ıplak kalacaksın, haksız mıyım? Popon açıkta kalacak.”

Ephraim, “*Popon* mu?” diye alay etti. “*Popo* mu dedin cidden? Küçük pembe popişin mi açıkta kalacak?”

Ephraim paketinden bir sigara ve pirinç Zippo akmağıını çıkardı. Sigarayı dudakları arasında sabitledi ve olabildiğince gösterişli bir şekilde yaktı: Zippoyu kasığına getirmiş, kapağıını açmış ve çarkını pantolonuna sürterek ateşlemişti. Ateşi tütüne değdirdi, bir nefes çekti ve:

“Doğada gezinirken sigara içmek gibisi yok.”

Ephraim okudukları dönemde sigara içen tek ocuktuydu. Yakın zamanda edindiğı bir alışkanlıktı. Sigaraları sivilceli yüzü bir sepet dolusu ekmeğı andıran, Ernie Smegg adında liseli bir çocuktan –bir kerede dört, beş tane olmak üzere– tekli alıyordu.

Kent, “Yanlış içiyorsun,” dedi. “Sigarayı yanlış tutuyorsun.”

Ephraim, “Ne?” dedi. Sigarayı işaret ve baş parmakları arasında, pipo tutar gibi tutuyordu. “Sorun nedir?”

Kent, “Babam sadece Fransızların böyle içtiğini söylüyor,” dedi. “Bir de *ibnelerin*.”

Ephraim aniden gerildi. “Lanet olası çeneni kapat, K.”

Newton, “Sigara içmemelisin,” dedi titizlikle. “Annem sigaranın akciğerleri kömür briketleri gibi siyah yaptığını söylüyor.”

Ephraim’in gergin duran çenesi öne çıktı. “Öyle mi? Annen o kadar salak ki bütün gününü portakal suyuna bakarak geçiriyor. Niye mi? Çünkü üzerinde *konsantre* yazıyor.”

Kent, azarlayıcı bir sesle, “Lan!” diye bağırdı. “Ana bacı karıştırma, oğlum.”

Ephraim alaycı bir kahkaha atsa da, “Üzgünüm, Newt. Söyle o zaman hangisini tercih edersin: eşeğe bakarak asılmayı mı, yoksa Kathy Rhinebeck’i parmaklamayı mı?”

Kathy Rhinebeck, Dougie Fezz’e North Point sinemasının arka sıra koltuklarında “doruğa ulaşana kadar” mastürbasyon yaptığı dedikodusuyla –Dougie Fezz’den başka dedikoduyu destekleyen kimse yoktu– adı sınıf orospusuna çıkmış, tatlı bir kızdı. Okul bahçesinde, gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılmış erkek çocuklardan oluşan kalabalığa, aşağılayıcı bir ses tonuyla, *Çok ciddiym bakın, kız daha ne yaptığını bilmiyordu*, demişti. *Ne yapıyorsun yani, bahçedeki yabancı otları mı yoluyorsun?*

Beklenildiği üzere, Newton, “Parmaklamak nedir?” diye sordu.

Shelley, “Eşeğe bakarak asılırım,” dedi aniden. “Elden geçmiş kadını kim ister?”

Bu, diye sessiz bir fikir birliğine vardı çocuklar, Shelley Longpre'den beklenecek türde bir cevaptı – oyunun tadını kaçırma gibi bir özelliği vardı; sadece bu oyunun değil, her oyunun.

Adanın doğu bölgesinde sessizce ilerlediler. Patikadan geriye sıçankulağı ve deve dikenlerinden ince bir hat kalmıştı. Silah metali renginde suya uzanan, dışa çıkık bir kayalığa gidiyordu.

Newton, “Bu taraftan mı?” diye sordu.

Kent meydan okurcasına, “Başka nereden olacak?” diye karşılık verdi. “Tim bizi yaşlı teyzeler gibi yürüyüş yapmaya göndermedi.”

Yukarı doğru ilerlemeye başladılar. Şeyl çıkıntıyla aynı pembe tona sahip, yekpare granit bir temelin üzerindeydi. Mucurlu taşlar ayaklarının altından kayıp duruyordu. Patika –yola çıktıklarında gayet normal görünüyordu– fazla geçmeden ayaklarının sıklıkla boşa çıktığı, tehlikeli bir yol halini almıştı.

Ve tırmanmaya başlamalarından kısa süre sonra iyice daralmıştı da. İki ayaklarını yan yana koymakta dahi güçlük çekiyorlardı. Aşağılarında aynı yıpranmış şeylin bulunduğu, yüksek bir yamaç duruyordu. Çakılacakları kadar dik değildi, fakat acıyla aşağı yuvarlanacakları, elleri ve ayaklarıyla tutunmaya çalışacakları kadar dikti. Zamanında duramadıkları takdirde ise soğuk ve gri denizin sularını boylayacaklardı.

Ephraim söze girdi: “Hangi süper zekânın fikriydi bu?” Cevap veren olmayınca –cevap verecek ne güçleri ne de niyetleri vardı, tüm dikkatlerini aniden keyifsiz bir hal alan sorumluluklarına vermişlerdi– Ephraim’in bakışları, kayalığın yüzeyinde iri cüssesiyle ilerlemeye çalışan Kent’in üzerine odaklandı.

Ephraim, *Seni geri zekâlı, diye geçirdi aklından. Bok kadar zekâsı olmayan, aptal herif.*

Çocuklar yüzlerini kayalığın baktığı yöne çevirdiler, küçük ve dikkatli adımlarla yürümeye devam ediyorlardı. Newton bağırdı, burnunu dışa uzanan bir granit parçasına sürtmüş ve derisini kaldırmıştı. Çıplak kayanın üzerinde biten otların çürümüş uçları deniz tuzuyla buzlanmıştı. Böylesi bir yerde, suya böyle saçma bir eğimle duran herhangi bir şeyin hayatta kalması nasıl mümkün olabilirdi?

Shelley'nin parmak uçları kayalığın üzerinde bir dizi böcek gibi geziniyor, çaresizce tutunacak bir yer arıyordu. Arkadaşının elini tutan Ephraim, Shelley'ye, "Şurayı tut," dedi. "Şu *kirişi*. Bulabildin mi? Şurada bak."

Hemen ardından kalçasını çevirdi ve bacaklarından birini dışarı uzattı, vücudunu çarpı şekline soktu: bir eliyle kayalığı tutarken, diğeri gökyüzüne uzanıyordu; bir bacağı güvende, diğeriye otuz metre aşağısına vuran dalgaların üzerindeydi.

"Dünyanın hakimiyim, anne!"

"Kes şunu!" diye çığırان Newton, jöle kıvamına gelmiş, titrek dizleriyle kendini kayalığa iyice bastırdı.

Max, "Hadi ama, Eef," dedi, kayalığı tutan parmakları bir şahinin pençelerinden farksızdı.

Ephraim gözlerini kısıtı, yüzünde haylazlık yapmaya hazırlanan bir ifade olsa da vazgeçti ve kayalığa geri yaslandı. "Sakinliğini koru, Newt. Kalp krizi geçireyim deme sakın."

Ephraim taşla üflediği nefesinin insanı deli eden sesini dinlemeye başladı. Dalgalar altlarındaki kayalıklara ritmik bir düzenle vuruyor, köpüren sular çağıldayarak denize geri dönüyordu. Ephraim'in kolları titrediydi. Sırtından aşağıya ve baldırlarına uzanan tendonları seyiriyordu.

Ölebiliriz. Bu düşünce Ephraim'in aklını giyotin gibi ortadan ikiye ayırdı. Birimiz düşmeye başlar ve aramızdan biri ona yardım etmeye çalışır –İki numaralı İzci Kanunu: İzci, arkadaşlarına sadıktır; iyi günde ve kötü günde onlarla birlik olmalıdır– ve art arda, kâğıttan kesilmiş el ele tutuşan bebekler gibi, suyun dibini boylarız.

Sıranın başından gördüğü kadarıyla, Kent takip ettikleri yolun doğru olamayacağını fark ediyordu. Fakat bu kimin hatasıydı? Onları yalnız başına gönderen Tim'indi tabii ki. Kent'in şakakları zonkluyordu. Kent'in aklının korkudan felç olmasının sorumlusu o aptal Tim'di. Aptal aptal aptal...

Sıkıntılı kayalığın diğer ucuna varmalarıyla birlikte patika genişledi. Kent elini uzatarak Ephraim'e, ardından Shelley'ye ve Newt ve Max'e geçmeleri için yardım etti. Hafif yokuşu sessizce, ter dökerek ve nefes nefese, çıktılar. Patika, okyanusa bakan düz ve kayalık bir genişliğe açılıyordu.

Ephraim her iki elini Kent'in göğsüne bastırdı ve itti. İri oğlan geriye doğru sendeledi.

“Harika fikirdi, süper zekâ.”

Kent, “Ben... bilerek yapmadım,” dedi, boynuna kadar kızarmıştı.

“Dua edelim de kimse sana uçak kullandırmak gibi bir aptallık etmesin, oğlum.” Ephraim'in çenesi yukarı dönüktü, Kent'e teslim olmak üzereydi. “Sendeki yön bulma duygusuyla, uçtakileri güneşe uçurursun.”

Ephraim yumruklarını sıktı. Kent, Ephraim'in yumruk atmaktan çekinmediğini biliyordu. Eef'in kavga etmişliği vardı. Kent'in ise, eh, pek sayılmaz. Evet, çocukları itmiş ve kafa kilidine almıştı – fakat başka bir çocukla yüzleşip yumruk yumruğa kavga etmemişti. Ge-

rek kalmamıştı. İri olmanın hem tehdit hem de caydırıcı unsur etkisi vardı.

Fakat Ephraim, seyiren kasları ve çabuk öfkelenen miza-cıyla, karşısında duruyor ve ona meydan okuyordu. Kent'in saçları, döktüğü terden alnına yapışmıştı. Nabızı kafasının içinde yüksek bir tempodan atıyordu. Kent, Ephraim'in yumruğunu çenesine geçirdiğini, yere düşerken altına kalan bacağının acıyla büküldüğünü hayal etti. Aklında canlanan görüntü, ağzının safrayla dolmasına yetmişti.

Ephraim, Kent'i küçümsercesine itti. "Yaşlı teyzeler gibi yürümeyelim, ha? Geri zekâlı."

Kent boğazından yukarı aniden yükselen, onu boğan bu utanç hissinden hiç hoşlanmadı – böyle hissettiği için kendinden nefret ediyordu. Çoban köpeği zayıflık göstermişti – koyuna dönmüştü.

Meeeeeee. Babasının dalga geçen sesi kafatasının içinde yankılandı. Meeeeeee, meeeeeee, *Kentcik koyuncuk, yünün var mı? Evet efendim, tamam efendim! Üç torba dolusu yünün var...*

Kent dilini ısırdı. Ağzının içi kanın metalik tadıyla dolarken babasının sesi telsiz gibi kesildi.

Denize çıkıntı yapan kayalığın üzerinde duruyorlardı. Tuzlu sert rüzgâr, çocukların kıyafetlerine vuruyor ve kırıştırıyordu. Arkalarında ormanın karanlığı duruyordu. Kent gözlerini denizin buz gibi sularına dikti. Bir buçuk kilometre kadar ötede, dalgalar batmış bir yük gemisinin paslı gövdesini dövüyordu. Gökyüzü ve deniz ufuk çizgisinde buluşmuştu. Kent için birini ötekinden ayırmak imkânsızdı: deniz ve gök birbirine girmişti.

Ani bir gümbürtü koptu. Birbirine girmiş ağaçların ardından bir helikopter yükseldi. Siyah ve sağlam bir araçtı: trafik ya da gezinti helikopteri değildi.

Çocukların yüzlerinde hayranlık dolu sırtışlar belirdi. El salladılar. Helikopter göğe yükseldi ve burnu yere eğik bir şekilde döndü, ardından aniden dalışa geçti. Pervanelerinin dönerken çıkardığı ses, çocukların kafalarında acı verici birer zonklamaya dönüştü. Kent pervanesinin sürtmeden dönmesi için sürülen makine yağının kokusunu alabiliyordu: vişneli şekerlemeyi andırıyordu.

Helikopter bir avcı edasıyla yükseldi, arkasına döndü ve açık denizin yolunu tuttu. Gözlerini kısan Kent, helikopterin yolu üzerinde bekleyen başka cisimler olduğunu gördü.

Newton, “Gemiler görüyorum,” dedi. “Demirlemiş gibi görünüyorlar. Askeriyenin burada tatbikat yaptığı oluyor... ama nasıl desem, orada *fazla* gemi var.”

Kent, “Belki balina avlamaya gelen gemilerdir,” dedi. “Dikkat etsen iyi olur, Newt – koca kışını zıpkınlamaya geliyorlar.”

Çocuklar kahkahalara boğuşurken, Newt’ın gözleri denize döndü. Kent daha iyi hissediyordu; denge sağlamış ve kontrolü yeniden ele almıştı –Newt bu konuda her zaman işe yarardı– ama yine de, ağzındaki acı tat diline bulaşmış, eski bir pili emiyormuş gibi hissetmesine sebep olmaktaydı.

KANIT KAYDI, DAVA NUMARASI 518C T-09 NO'LU PARÇA
(Kişisel Eşyalar) Ephraim Elliot'm Rehberlik ve Danışmanlık
Günlüğü T Bölgesinde (Elm Sokağı, 5 Numara, North Point/Prens
Edward Adası) #908 rozet numaralı Polis Memuru Brian Skelly
tarafından bulundu

Pekâlâ Bay Harley, işte getirdim. İstedığınız gibi, bir sayfa. Psikologdan ev ödevi alacağım kimin aklına gelirdi!!!

Size bir hikâye anlatmamı istediniz. Neden bazen, aniden, acayip sinirlendiğim hakkında bir hikâye. AŞIRI sinirlenmemin ve insanlarla kavga etmemin sebebini. Yumruklarımı duvarlara ya da bir geri zekâlının yüzüne vurmamak istememin. Başlarda size de bana NEDEN sinirli olduğumu sorduğunuz için sinirlendim. ÇOK KOMİK! Fakat düşününce tamam dedim, sonuçta sizde işinizi yapıyorsunuz (imla ve noktalamadaki hatalarımdan ötürü özür dilerim). Neyse, işte hikâye:

Öncelikle, neden sinirlendiğimi gayet iyi biliyorum. Annem, babamın kanından geldiğini söylüyor. Babam gerçek bir kötü adam, tamam mı? Annem onun gibi olmamdan korkuyor. Bu da beni sinirlendiriyor (şaşırdık mı? hayır!). Neyse, ben öfkemi bastırmaya ÇALIŞIYORUM. Yani çok sinirlenince, sinirimi atacak bi şey yapıyorum. Bisikletimle dalgakırana gidiyorum yada okulun çatısına çıkıyorum. Ve evet, saydıklarım TEHLİKELİ şeyler, annemin dediği gibi boynumu kırabilirim... fakat öfkemden ancak böyle kurtulabiliyorum. Öfkeyi bastıran korkudur belki ha? Sebebini bilmiyorum. Biliminsanı değilim. Max bana gözü kara diyor arna o da değil. Benim için başı ağrıyanın hap alması, ya da karnı ağrıyanın o pembe şeyden yutması gibi bi şey bu. Neydi ya adı?

Fakat bunlar öfkelenince yaptığım şeyler. Siz bana NEDEN öfkelendiğimi sordunuz.

Sirkin geldiği vakti hatırlıyor musunuz? İki yıl önce miydi? Okuldaki herkes inanılmaz heyecanlanmıştı. Bizim buralara HİÇ uğramazlar da. Neyse biletlerimizi aldık ve gittik ve durum içler acısıydı. Hayvanların hepsi hastalanmış, açlıktan bir deri bir kemik kalmışlar. Kürkleri tutam tutam dökülüyormuş. Füllerin hortumlarını yerden kaldıracak halleri yokmuş. Newton Thornton AĞLAMAYA başlamıştı ya, inanabiliyor musunuz? Tam bir BEBE.

Hayvanlardan birinin kaçtığını hatırlıyor musunuz? Kaplanlardan biri. Kafesinden çıkmış ve tarlalara doğru kaçmıştı. Herkesin ÖDÜ PATLAMİŞTI. Kentin babası polis arabasının camından dışarı uzattığı silahıyla geziyordu. Hayvan üç gün mü ne kayıp kalmıştı? İnsanlar denizde boğulduğunu ya da ona benzer bir şey olduğu sonucuna varmışlardı. Fakat bi gece çöpleri atmak üzere arka bahçeye çıktım ve onu gördüm. Kaplan bahçemizdeydi.

O kadar güzeldi ki. İyi yemeye başlamış olacak ki kilolanmış ve kürkü gürleşmişti. ET YİYORDU HERHALDE. Gözleri misket gibi parlıyordu, KEDİ GÖZÜ gibi. Kulübenin yanındaki çalılarda saklanıyordu fakat saklanabildiği söylenemezdi, sonuçta o bir KAPLAN. O da bana bakıyordu. Nefesini kokladım. Çiğ ciğer gibi kokuyordu, ciğer yiyeceğimiz günlerde annemin mutfakta bıraktığı gibi (üstelik: ciğerden NEFRETEderim).

Beni öldürür mü acaba? Aklımdan bu geçiyor. Parçalayacağını düşünüyorum. Fakat onu gördüğümde seviniyorum. Oldukça vahşi ve özel bir hayvan. Buralarda yaşayan kuşlardan ve geyiklerden ve orman köpek-

lerinden daha özel. Buraya AİT değil. Özel bir vahşiliği var. Ve... evet, doktor, işler buradan sonra sarpa sarıyor, fakat bilmek isteyen SENDİN... kaplan nasıl hissediyorsa ben de öyle hissediyordum. Nasıl desem, KAYIP gibi. Buralar benlik değil sanki... ya bu dünya? Sadece North Point de olabilir. Ve annemi ve arkadaşlarımı da seviyorum yani. Daha çok Max'i. Fakat bazı günler kendimi o kaplan gibi hissediyorum. HER GÜN değil fakat bazı günler. Ve o günlerde öfkeleniyorum.

Kaplan gözlerimin içine baktı, ruhuma, ardından uykusu gelmiş gibi esnedikten sonra çitlerin üzerinden kaldırımından iner gibi kolaylıkla atladı ve gitti.

Yaşamasını, mutlu olmasını, küçük kaplanları olmasını umuyordum (NASIL OLACAKTI? Adada kaplan yoktu). Umudum bu yöndeydi... fakat Kentin babası onu vurdu ve kaplan öldü. Kent'in lanet olası babası... ağlamıştım. Ağlamamda bir sakınca yoktur herhalde. Değil mi?

10

“Tanrım... Yüce Tanrım... bu da nedir?”

Kent’in beline takılı duran telsizden öğleden sonra dört sularında bu altı kelime duyuldu.

Kent, “Tim?” dedi. “Tim, ne oldu? Bizi duyabiliyor musun?”

Çocuklar düzensiz bir daire oluşturdu, cevap bekliyorlardı.

“Önemli bir şey değil, çocuklar,” diye yanıtladı Tim. *“Lanet olası telsizin üzerine oturmuşum.”*

Kent ketum bir bakış attı, gözlerini kıstı. “Sorun nedir, Tim? Cevap ver, Tim.”

Tim –yorgun ve çileden çıkmış sesiyle– cevap verdi: *“Telsizin sende ne işi var, Kent? Max’e vermiştim. Neyse, nasıl gidiyor? Sorumluluklarınızı yerine getiriyor musunuz?”*

Ephraim telsizi Kent’in elinden kaptı. “Kent az kalsın bizi uçurumdan aşağı gönderecekti.”

Kent telsizi geri almaya çalıştı; Ephraim arkasına sakladı, az önceki meydan okuyan tavırlarına geri bürünmüş, çenesini yukarı doğrultmuştu.

Tim’den bir süre ses gelmedi. Ardından: *“Şaka yaptığını umuyorum. Şu anda neredesiniz?”*

Newton, Tim’e koordinatları verdi. Tim, *“Rotanızdan biraz şaşmışsınız, fakat sorun olmayacağından eminim. Şu andan itibaren patikayı takip edin, tamam mı?”*

Göğün batısında asılı duran güneş, batmaya başlamıştı. Işıkları, kavak ve meşe ağaçlarını alevden sütunlara dönüştürüyordu. Çocuklar tepelerin etrafınan dolanarak adanın kuzey tarafına ulaşmışlardı. Newton pusulasıyla grubu doğru yolda tutuyordu.

Kent, “Tim gelmiş olsaydı bunların hiçbiri olmazdı,” diye mızızlandı. “Bu onun işi, haksız mıyım?”

“Eh, hadi oradan.” Ephraim sert, havlamaya benzer bir kakhaha attı. “Boktan bir krallık sevdasına düştün, Kent. Eh, istediğini elde ettin. Dışkıdan yapılma tacını giyme vaktin geldi artık.”

Kent’in omuzlarındaki kaslar içe döndü – savunmaya çekilmiş, tekmelenmiş bir köpek gibi sinmişti. Shelley söze girene kadar sessizlik içinde yürümeye devam ettiler: “Kent haklı, İzcibaşı bizimle gelmeliydi.”

Kent, Shelley’ye acınası bir müteşekkirlikle baktı. Arından hızla, Ephraim’in liderlik ettiği sıranın başına kadar ilerledi, kendinden boyutça ufak olan çocuğu dirseğiyle kenara iterek liderliği ele aldı. Shelley’nin yüzünde, belli belirsiz, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasından ibaret bir gülümseme belirdi – hoş kimse fark etmemiştii ama olsun. Shelley’nin her an için kendini bir yerlere gizleyebilme, dikkatinizden kaçacak bir yerlerde bulunma gibi bir özelliği vardı.

Çocuklar üzeri süngerimsi yosunla kaplı, büyük bir kayaya ulaştılar ve Dağın Kralı oynamaya karar verdiler. Sıklıkla oynadıkları bir oyundu, fakat bugün ayrı bir hararete ulaşmıştı – oyundan çok kavga işlevi görüyordu. Kulübede başlayan ve kemiklerine kadar işleyen ürkmüşlüğü üzerilerinden atabilmek için var güçleriyle oynuyorlardı. Birbirilerini iter, terler ve güreşirlerse, içlerinde büyüyen korkuyu –aynı sağlam bir gökgürültülü

yağmurun yaz öğleden sonralarının dayanılmaz sıcaklığını kırdığı gibi— kırabileceklerini düşünüyorlardı.

Kent kayanın üzerine çıktı ve arkadaşlarının yarı gö-nüllü saldırılarına sert itişlerle karşılık verdi. Max'in zayıf saldırısını omuzla karşıladı ve bicepslerini sıktı, Amerikan futbolcusu benzeri cüssesini savunma pozisyonuna getirdi. Batan güneşin ağaç dalları arasından geçen ışıkları, Kent'in diş tellerinden yansıdı.

"Gel bakalım, Eef! Erkeksen gelirsin, köpeksen gelmezsin!"

Ephraim kayanın dibinde, kollarını göğsünde birleştirmiş ve elleriyle dirseklerini sarmış bir halde duruyordu. Zayıf bir çocuktuktu —*o kadar zayıf ki tuvaletin deliğine düşecek* derdi annesi— fakat uzuvları sağlam ve atik kaslarla sarılı, dirsek ve dizleri karbon kadar sertti. Psikolojik danışmanı, Dr. Harley'nin dediğini düşündü: Öfkenin kölesi olma, Ephraim.

Çok zordu. İçinde, Yellowstone Parkı'ndaki Old Faithful adlı o aptal gayzer gibi köpürüyordu — aradaki tek fark ise gayzerin sağı solu belliydi: ne zaman patlayacağını az çok tahmin edebiliyordunuz. Ephraim'in öfkesi aniden beliriyor, kemiklerinden geçiyor ve iliklerine elektrik gibi işliyordu. Hava açılmadan hemen önce güneşin önünden geçen kara bulutlar gibiydi.

Kent, kollarını çırparak, "Tavuk musun yoksa?" dedi. "Baak-bakbakbak! Gıtgıt-gıdak!"

Dişlerini gösterdi ve gırtlğından yükselen vahşi hırıltıyla, Ephraim Kent'in üzerine koştu. Kent'in gözlerine baktı: çaresiz, derin bir korkuyla karşılaştı. Kaybetmenin korkusuydu biraz, biraz da Ephraim'in ne kadar ileri gidebileceğine dair bir korkuydu. Ve Ephraim bunun ne kadar kolay gerçekleşebileceğini gördü. Yumruğunu

Kent'in hantal kollarına geçirecek, ağzına vuracak ve salyalı kalın dudaklarını diş tellerine yapıştıracak, yere devrilmiş büyük bir çuval çamaşır gibi yaracak, Kent Jenks'in o yamuk, tipsiz suratını dağıtana kadar yumruklarını tekrar tekrar geçirecekti...

Ephraim bütün bunları kayanın üzerinde geçirdikleri kısacık anda gördü –kavga ettikleri şey de boştu; yosun kaplı bir kayalık– ve şiddete olan meyli, güç kullanmaktan çekinmemesi, kollarındaki kuvveti çekip aldı. Kent fırsattan faydalandı, ufak çocuğu kenara attı. Vücut geliştirenlere benzer bir pozda, Kent kaslarını sıktı, yüzünde ise despot bir monarkın ifadesi vardı.

“Ben... yenilmezim!”

Ephraim yüzünü ekşitti ve dirseğini ufaladı – derisi kalkmış, akan kan yavaşça bileğine doğru ileriyordu.

“Hiç hoş değil, büyük K.”

Ephraim, Newt'ı bir kütükten yosun kazırken buldu. Newt her zaman saçma yaprakları saçma defterinin arasına basmakla uğraşır, bulduğu her şeyi siyah keçeli kalemle kataloglardı. *Doğu sumakı. Hint tütünü.* Tanrım, ne kadar da şapşaldı!

Ephraim, Newt'ın kışına indirmek üzere tekmesini gerdi, kendini kötü hissedince de –Dr. Harley'nin tasvip etmeyeceği bir davranıştı; annesinin de öyle– normalden daha yavaş vurdu.

“İlk yardım kiti nerede, salak?”

Newt pantolonunun arkasını temizledi. “Kulaklarım var, Eef. Tekmelemene gerek yok.”

“Kulaklarının kışında olduğunu düşündüm, Newt. Geriye kalan her şey orada gibi görünüyor da – ben de vurup içindeki pisliği temizleyeyim dedim. Teşekkür etmeyecek misin?”

İç geçiren Newt, çantasından ilk yardım kitini çıkardı.
“Otur, Eef.”

Newt’ın rolü buydu: grubun bakıcısı, annesiydi. Doğuştan gelen bir yatkınlığı vardı ve çocuklar da Newt’ın rolünü kabullenmişlerdi – kabullenmişler, ardından Newt’ı işkencelerine alet etmeye devam etmişlerdi. Ve Newt da onlara izin veriyordu, çünkü bu hep böyle olmuştu.

Oksijenli bez paketini açtı, Ephraim’in dirseğindeki yaraya bastırdı. Ephraim sıkıdığı dişleri arasından tısladı.

Newt, “Gazlı sadece,” dedi. “Canını yakmaz.”

Ephraim, Newt’ın eline vurarak uzaklaştırdı. “Ben yaparım.”

Newton’ın gözleri gökyüzüne çevrildi. Burun delikleri büyüdü.

“Ne yapıyorsun?”

Newt, “Fırtına geliyor,” dedi. “Kokusunu alabiliyorum. Alkali bir koku var, yeni açılmış bir torba kireç giderici tuza benziyor.”

“Kireç giderici kullanmıyoruz, Richie Rich.” Ephraim dişlerini alaylı bir gülümsemeyle dışarı çıkardı. “Suyumuzu *seeeeert* içeriz.”

“Denize bakınca da fark edebilirsin. Görüyor musun?” Newt denize işaret etti. “Fırtınadan önce deniz her zaman kırmızıya döner. Kan kırmızısı değil, fakat ona yakın bir renk. Fırtına yaklaşırken hava elektrikle yüklenir, biliyorsun, o elektrik küçük protozoan planktonların deniz yatağından ayrılmalarına sebep oluyor; o küçük yaratıklar –dünya üzerinde yaşayan en küçük şeyler gibi düşün– oksijenle doluyor ve koyu kırmızı bir renk alıyor, denizin tamamını kaplıyor ve denizi de kırmızıya boyuyor.”

Ephraim dirseğine kelebek şeklinde bir yara bandı yapıştırdı.

“Vay anasını, dostum. Beynin aşırı büyük. Kulaklarından akmasına şaşıyorum doğrusu.” Ephraim’in gözleri büyüdü. “Bir dakika... yok artık! Akmaya başlamış yahu baksana!”

Ephraim parmağını yaladı ve Newt’ın kulağına sokmaya hazırlandı – klasikleşen eşek şakalarından biriydi. Fakat yapmadı, salyası parmak izinin bulunduğu yerde kümелendi. Newt’ın kendisi için yaptıklarını düşününce, bu şaka fazla acımasızca gelmişti.

Parmağını pantolonuna sildi, ayağa kalktı ve diğerlerinin yanına koştu.

“Hayatını kurtardım, Newt! Bana borçlusun!”

Patika alçalarak okyanusun dalgasıyla dövdüğü bir kıyı şeridine çıktı. Çocuklar ayakkabılarını çıkardılar ve paçalarını sıvadılar, ekim ayının buzlu sularına saldıılar. Bilekleri domuz-karnı pembesine büründü. Yassı taşlar aradılar ve taş sektirmece oynadılar, yarışmanın galibi kendi sayışıyla on kere seken taşıyla Kent oldu.

Ephraim, “Hey çocuklar,” dedi. “Şuna bakın.”

Arkadaşlarını kıyıdaki kayalıklar arasında, yosunla kaplı derin bir yarığa götürdü. Çocuklar yarığın etrafında toplandılar. Parıldayan tenin yağlı görüntüsü batan güneşin ışıyla yer yer aydınlanıyordu; anlam veremedikleri şekiller ise birbirilerinin üzerinde inip çıkıyorlardı. Duyabildikleri tek şey s harfinin baskın tonlarıydı – tıssss, tıssss.

Newton, “Yılanlar kümelenmiş,” dedi.

Kaç tane yılan vardı? Söylemesi güçtü. Birbirine girmiş vücutlarıyla, paket lastiğinden yapılma bir topun canlı versiyonuydular. Siyah ve ıslak olan tenleri –su

yılanı mıydılar?– petrolun canlı ve hareketli bir türünü andırıyordu; sürüngenlere has kokularıysa çocukların burnuna çoktan ulaşmıştı: ölü çekirge aromasıyla, ıslak ve kokuşmuş bir ekmek üzeri kremasına benziyordu.

Ephraim, “Ne yapıyorlar?” diye sordu.

“Onlar...” Newt’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “...anlarsınız ya...”

“Sikişiyorlar mı?” Ephraim kusma taklidi yaptı. “Top olup birbirine girerek mi sikişiyorlar yani? Yılanlar... grup seks mi yapıyorlar?”

Kent ve Max güldüler. Ephraim çok terbiyesiz bir çocuktuktu. Grup seks yapan yılanlar. Beklenildiği üzere aralarından biri, Newton’ı yılanların üzerine atmaya, onlara dokundurtmaya çalıştı – sıra Shelley’deydi. Newt çırpınarak Shelley’nin maymunu andıran uzun kollarından, yumuşak ve lastiğimsi –çekmenleri olmayan bir ahtapot kolundan pek de farklı olmayan– kollarından kurtuldu ve çılgılığı basarak ona durmasını söyledi.

“Kes şunu, Shel! Git başımdan!”

Diğer çocuklar hiçbir şey yapmadan izlediler. Karşılarında gerçekleşen olayın rahatsız edici hatta mide bulandırıcı bir yanı vardı. Kafes içerisinde şişman bir fareyi kovalayan bir boa yılanını andırıyordu: kovalamaca biraz sürebilirdi fakat yılan, inatçı olmasının yanı sıra, doğuştan avcı bir hayvandı. Er ya da geç, o küçük şerefisizi yakalayacaktı.

Kent, baygın bir tonla, “Kes şunu, Shel,” dedi. “Şimdi yine altına işeyecek.”

Shelley aniden durdu, döndü ve amaçsızca kıyının yolunu tuttu. Newton dışa sarkmış göbeğinin üzerinde duran tişörtünü düzeltti, sinirle Kent’e döndü ve şöyle dedi:

“Teşekkürler, Kent... fakat o dediğin bir kez oldu, altı

yaşındaydım ve Moncton'a yaptığımız bitmek bilmeyen otobüs yolculuğundaydı ve McDonalds'taki portakal suyunu fazla kaçırmıştım...

Kent, "Kapat çeneni, sidikli," dedi. "Fazla heyecanlanma, heyecanlanınca altına kaçırıyorsun, unuttun mu?"

Çocuklar haylazlık yaparlarken, Shelley dalgaların oluşturduğu sığ göle daldı. İçerisinde bir ıstakoz buldu. Tam da avucunun içine sığacak boyutlardaydı. Yakından inceledi. Hem tuhaf, hem de komik görünüyordu. Kısa ve sıska sazlıkların üzerinde oturdu ve hayatın ıstakozun haşhaş tohumuna benzer küçük gözlerinden bakarken nasıl olacağını hayal etti. Ne kadar da salak bir yaratıktı. Günleri nasıl geçiyordu – peki ya *hayatı*? Bu ufak tefek gölün içinde gezerek, balık bokunda boğularak, çer çöp yiyerek. Pislik yuvası bu gölün dışındaki dünya hakkında en ufak bir fikri yoktu, değil mi? Annesinin, "Aptallık yapan aptaldır," sözü geldi aklına, Shelley'nin aptalca bulunduğu, sadece aptal birinin söyleyeceğini düşündüğü bir sözdü bu.

Istakozu parçalara ayırса nasıl hissederdi? *Istakozun* nasıl hissedeceğini kastetmiyordu – umurunda değildi, hem zaten tiftik kadar beyni ve sinir sistemi olan bir yaratığın *hiçbir şey hissetmemesi* de ihtimaller arasındaydı. Aklının bir köşesinde, Shelley bu ihtimal üzerine düşündü: elinde tuttuğu yaratığın kâğıt gibi parçalara ayrılırken hiçbir şey hissetmeme, biraz olsun umursamama ihtimalini.

Tüh, bacağı m gitti. Neyse önemli değil. Ve diğer bacağı m da koptu. Ups – artık göremiyorum. Gözlerimi kaybetmiş olmalıyım.

Shelley tensel zevklere fazla düşkün biriydi. Dokunmaktan büyük zevk alıyordu – *basıncı hissetmekten*. Bu yaratığı parçalaya ayırmak, fiziksel anlamda nasıl bir his

yaşatacaktı? Parçalara ayrılırken kısıkaçlarıyla parmaklarını kapmaya çalışacak mıydı? Kabukluların saçma anatomisi parçalanışına direnç gösterecek ve her bir uzvunu çekerken o direnç, koparken çıkan *pop!* sesi olacak mıydı? İstakoz savaşılabildi, evet –ve içten içe, Shelley böyle olmasını umuyordu– fakat bir önemi olmayacaktı: ısırılmaktan ya da kısıkaçlarına yakalanmaktan korkmuyordu, hem zaten ondan çok daha iriydi. Shelley bir şey yapmayı kafasına koyduğu ve onu seyreden kimse olmadığı takdirde, canının istediğini yapan bir çocuktü.

İstakozun gülünç derecede küçük gözlerinden birini çimdikleyerek patlattı. Nispeten tatmin edici bir *pop* ile parçalandı. Tanecikli bir dokuya sahipti – küçük bir balpeteği şekerlemesinin parçalarına ayrılmış halini andırıyordu. Kalıntılar parmaklarına çok küçük ve koyu renkli bir Noel ağacı süsünün parçaları gibi yapışmışlardı. İstakoz avucunun içinde kasıldı, kısıkaçlarını açıp kapadı. Dikkati tamamiyle istakoz üzerinde toplanan Shelley’nin gözleri koyu gri bir renge büründü. Ağzı salyayla dolmuş, titreyen alt dudağından akan bir şerit tükürük ise yere doğru uzamıştı.

Shelley, istakozun diğeri gözünü de patlattı. Kısıkaçlarından birini dikkatle çekti, kopmadan önceki gerilimin tadına vardı. *Pop!* Şeffaf-pembemsi renkteki kısıkaç, istakozun vücudundan ayrılmasına rağmen hareket etmeye devam etti. Kısıkaçı yere bıraktı ve gömülüşünü, açılıp kapanışını izledi.

Ephraim, “Hey, Shel,” diye seslendi. “Newt tek kibritle ateş yakacak. Rüzgâra siper olman için sana ihtiyacımız var.”

Ateşi yakmak Newton’ın sorumluluğundaydı. Çocuklar görevi ona vermekte herhangi bir sakınca görmemiş-

tiler. Ayrıca, Newton temel hayatta kalma yeteneklerinin neredeyse tamamında en iyisiydi: ateş yakma, hedef bulma ve zehirli olmayan yemişleri belirleme.

Newton kümelediği orman asmalarını yaktı ve kuvvetsiz ateşi dikkatle besledi. Harlanan ateş, rengi atmış odunların arasında gözükmeye başladı. Çocuklar sıcaklığından faydalanmak üzere ateşin etrafında toplandılar. Güneş ışığı, dalgalar arasında beliren durgun suları balaltın karışımı bir renge boyamaktaydı.

“Büyükanmem kanserden öldü,” dedi Ephraim aniden. “Karaciğer kanserinden.”

“Ne?” dedi Max.

Ephraim, Max’e bir bakış attı: *Sadece dinle*. “Teni sarı oldu. Boğazından aşağı yaşlı insanlara yemeğin yerini tutsun diye verdikleri şeylerden başka bir şey inmiyordu. *Hayatta kalsın diye*. Kanseri yenmesi için tıktıkları radyasyon çemberi saçlarını döktü.” İç geçirdi, alnına düşen bukleleri verdiği nefesle öteye uçuştı. “Sabahki adamı gördüğümde, aklıma ilk gelen büyükanmem oldu.”

Adamın akıllarından çıkmaması gibi bir durum söz konusu değildi fakat unutmuş da değillerdi. Hastalıklı görünen yüzü. Kibrit çöpüne dönmüş kolları ve bacakları. Kulübedeki o tatlı koku.

Ephraim’in nizami ve alışılmışın dışında bir yakışıklılığa sahip yüzü, alışkın olmadıkları, endişeli bir ifadeye büründü. “O adamın nesi var sizce?”

Kent eline bir taş aldı ve kolunu şiddetle savurarak suya fırlattı.

“Kim bilir, Eef? Kanserse, kanserdir – ne yapalım yani? İnsanlar kanser oluyorlar.” Kent diğer çocuklara yabancı bir ciddiyetle baktı. “Belki de, ne-deniyordu-ona, şeyi vardır... alpaynır mı neydi işte.”

Newton, “Alzaymır,” diye düzeltti.

“Her-ne-boksa işte, Newt. Ondan vardır belki.”

Newton, “Alzaymır için fazla genç,” dedi. “Yaşlılarda görülen bir hastalık o.”

Kent, “Bebek gibi davranıyorsunuz,” dedi ve ilk kelimiyi olabildiğince uzattı: *beeeeeee-bek*. “Babam her zaman ilk akla gelen sonucun doğru olduğunu söyler. Yüzde doksandanokuznokta-doksandanokuz ihtimalle.”

Shelley, “Söylesene ilk akla gelen sonuç nedir?” diye sordu, ifadesiz yüzü Kent’e dönük duruyordu. “Derisi... eriyormuş gibi görünüyordu.”

Çocuklar sessizliğe büründüler.

“Adam hasta işte, özel bir durumu yok bence,” dedi Max bir süre sonra. “Ve bunu epeydir konu üzerinde düşünen biri olarak söylüyorum.”

Ephraim, “Aynı fikirdeyim,” dedi.

Newt, “Ben de öyle,” diye ekledi.

Kent alaycı bir kahkaha attı. “Tim bir doktor, öyle değil mi? Adamın işi bu, haksız mıyım? Geri döndüğümüz vakit, her şeyi yoluna koymuş olsa iyi olur.”

Ateşi tekmeleyen Kent, kor halindeki odunları etrafa saçtı.

Yola çıkmadan önce, Newton henüz sönmemiş ağaçları topladı ve okyanusa fırlattı. İzci Kanunu madde dört: *Doğayı ve nimetlerini koru ve kıymetini bil.*

KANIT KAYDI, DAVA NUMARASI 518C**E-11 NO'LU PARÇA (Kişisel Eşyalar)****Newton Thornton'un Rehberlik ve Danışmanlık Günlüğü****T Bölgesinde (Skylark Yolu, 34 Numara, North Point/Prens****Edward Adası) #908 rozet numaralı Polis Memuru Brian Skelly tarafından bulundu**

Sevgili Doktor Harley,

Bunu bir mektup gibi yazacak olmamın sebebi, çok mektuplaşan biri olmam - Avusturalya'da, İngiltere'de ve Iowa'nın Dubuque şehrinde mektup arkadaşlarım var. Kim posta kutusunu açmaktan ve içinde bir arkadaştan, hatta gerçek hayatta tanımadığım birinden, gelen mektupla karşılaşmaktan hoşlanmaz ki?

Pekâlâ... günah çıkarmamı istiyorsunuz, ha? İçime attığım bazı şeyler olduğunu ve onları sizinle paylaşmamın ruhuma iyi geleceğini düşünüyorsunuz. Doğru mu tahmin ettim? İnsanlar -okuldaki çocukları kastediyorum- dediklerimi ciddiye alsa, daha sık konuşabilirdim. Çoğunlukla bana gülüp geçiyorlar, inek diyorlar, nerd diyorlar, şişman diyorlar, nerd zekâlı şişko inek (ki bu da abartı biraz, haksız mıyım? Nerdler ve inekler birbirine epey benziyorlar...) diyorlar. Bu yüzden ben de, öğretmenlerim ve annem haricinde, kimseyle pek konuşmuyorum. Ve artık bir de siz varsınız.

Durum şu ki, mektup yazarken olduğunuzdan farklı bir kimliğe bürünebilirsiniz. İnternette de aynı durum geçerli. Çünkü oradayken siz, siz DEĞİLSİNİZ. Yani tamam, sizsiniz tabii ama, fiziksel anlamda siz olmak zorunda değilsiniz. Yani şişman değilsiniz (salgı bezleriyle alaka-

lı), aşırı terlemiyorsunuz (aynı şekilde, salgı bezleriyle alakalı), tuhaf değilsiniz (en azından North Point için. Okla avlanmayı, zıpkınla balık tutmayı ya da bir şeyler öldürmeyi istemiyorum, sopatopu oynayamayacak kadar sakarım ve diğerlerinin aksine, *Yeşilin Kızı Anne* kitabını GERÇEKTEN seviyorum... yani evet, biraz tuhafım), aca-yıp ve sakar ve Ephraim Elliot'ın dediğine göre bazen çürümüş mısır -kabuğunu soyunca içi siyah olanlar var ya hani- gibi kokmuyorsunuz. (Bu arada, Eef'e de danış-manlık yaptığınızı duydum; iyi iş çıkardığınızı söylemek istiyorum - yaklaşık bir aydır kulağıma ıslak parmak atmadı, gagalamaya çalışmadı ya da meme uçlarımı sıkıp çevirmedi.)

İnternetteyken bu kişi olmak zorunda değilim. Kusurağlarından arınmış bir halime bürünebilirim. Annemin söylediğine göre hassas bir çocuğum. Ayrıca, hezarfen yani her şeyden biraz bilen biriyim (ki bu da, kabul edelim, nerdçe bir şey). İnternetteyken vücudumdan sıyrılıp beynimden ibaret olabilirim.

Evet... gelelim günah çıkarma kısmına. Peder, beni bağışlayın.... Heh! Neyse, kimseye anlatmayacağınızı biliyorum. Hasta - doktor gizliliği ilkesi. Araştırmıştım.

Bir yıl önce kuzenim Sherwood öldü. Manitoba'da yaşıyordu. Tarlanın birinde uyuyakaldı ve üzerinden bir biçerdöver geçti. Kaçmayı denedi fakat o biçerdöverlerin oniki metre genişliğinde, dönen bıçakları var. Cenazesinde, tabutun kapağını kapalı tuttular.

Sherwood'u severdim. Birbirimizi çok az görürdük - fazla paramız yok (annemin sizin paranızı nasıl verdiğini dahi anlayabilmiş değilim) ve Sherwood'un ebeveynleri çiftçilikle uğraşıyorlar. Fakat her yaz bizi ziyarete

gelirlerdi. Sher'i okyanusa götürürdüm. Manitoba'da okyanus yok, değil mi? Çok iyi anlaşırdık. Ona ufacık dahi bir şey anlatsam, samimi bir merakla dinlerdi Sher.

Sadece benim bildiğim, gözden-uzak-köşelerde takılırdık. Okuldan kimseyle karşılaşmak istemezdim - bana yağ fıçısı ya da dubagöbek diye seslenebilirlerdi. Sher'in onları gördüğü takdirde benden soğuyacağından korkuyordum. Ki böyle düşünerek ona haksızlık ediyordum. Sher bana yardım ederdi, sonuçta aile her şeyden önce gelir, değil mi?

Sher uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslıydı; çiftçi kası derdi onlara, güler ve yaşadığı yerde herkeste olduğunu, özel biri olmadığını söylerdi. Fakat ÖYLEYDİ. Yakışıklıydı (başka bir çocuğu yakışıklı bulabilirim, bunda tuhaf bir şey yok) ve insanlar onun... çekim alanına giriyorlardı, sanırım en uygun tanımla bu olacaktır. Demir talaşına batırılan bir mıktanıs gibiydi. Herkes, Sher'in etrafında olmak isterdi.

Fakat öldü o, aptalca ve şanssız bir kazaya kurban gitti ve herkes yasa boğuldu. Dünyanın ısıltısı biraz daha azaldı dediler. Ölen kişi ben olsam ne derlerdi merak ediyordum. Cevabı tahmin etmek istemiyordum.

Cenazeden sonra fotoğraflarla dolu kutumu çıkardım. Annem, doğum günümde bana bir Polaroid makine almıştı ve içinde birçok film vardı. Çoğunluğu Sher'e aitti - fotoğrafları çeken bendim ve ayrıca kameradaki görüntümden hoşlanmıyorum.

Aklımda bir anı duvarı oluşturmak vardı. Facebook'ta falan. Sher'i hatırlatacak bir şey olsun istemiştım. Fikir tamamiyle bana aitti. Fakat hayata geçirme aşamasında değişen bazı şeyler oldu.

Fotoğrafları taradım, bilgisayarımda bir dosyaya koy-

dum. Fakat bir anı duvarı oluşturmak yerine... eh, bir profil yarattım. Evet, yaptığım şeydi buydu galiba.

Alex Markson. Çocuğun adı Alex Markson'dı. İsmi nereden buldum hatırlamıyorum, fakat güçlü bir isme benziyordu - fotoğraflardaki kişiye uygun bir isme. Alex Markson, Sherwood'un yüzüne ve vücuduna sahipti. Alex Markson benim kelimelerimle konuşuyor, benimle aynı ilgi alanlarını paylaşıyordu. Alex, ben ve Sherwood'un bir araya gelmiş haliydi.

Profili oluşturdum. Yanlış bir iş yaptığımın farkındaydım. Sher'in yüzü ekranda ÇAT! diye belirince, kalbim yerinden fırlayacak gibi attı. Yaptığım iş... kutsallığa aykırı mıydı? Profili silmeye niyetlendim. Silecektim.

Profile bir şeyler yazmaya başladım. Başlarda fazla ilgilenmiyordum. İlgimi çeken şeyleri paylaşıyordum - çocukların benimle dalga geçmesine sebep olan şeyleri. Sözlerim, Sher'in ağzından çıkıyorlardı.

İşin aşırı garip kısmına gelecek olursak... Alex'e arkadaşlık istekleri gelmeye başladı. Hem de ÇOK FAZLA SAYIDA. İkimizin de tanımadığı insanlardan geliyordu. Tuhaf insanlar da değillerdi. Normal, havalı insanlardan. Yaşıtım olan erkeklerden (ve de kızlardan!).

Başlarda kabul etmeye korktum - Sher'i cennette durmuş, beni ayıplarken gördüm, fakat bir süre sonra kabul etmeye başladım. İnsanlar duvarımda yazıyordu ve ben de onların duvarında, Alex olarak, yazıyordum. Sher'in yüzü yabancıların Facebook sayfalarında çiçek gibi filizleniyordu.

Fakat durum şu ki, Alex'in ilgi alanları benim ilgi alanlarımdı. Ve insanlar Alex'in zeki ve komik ve, eh, HAVALLI olduğunu düşünüyorlardı. Tuhaf değil mi? Aynılarını ben söyleyince nerd oluyorum, çünkü insanlar benim

bir nerd olduğumu düşünüyorlar. Kaderimde nerdlikten başka bir şey olmadığını.

Sonra ben de -bu kısım bayağı utanç verici- bazı kim-selere arkadaşlık isteği gönderdim. Max Kirkwood'a ve Ephraim Elliot'a ve Kent Jenks'e. Günün ilk dersinde önümde oturan ve dünyanın en güzel, en komik ve her şeyiyle en mükemmel kızı olan Trudy Dennison'a bile istek gönderdim. Trudy'yle benden ödünç kalem istediği sosyal bilgiler dersi haricinde hiç konuşmadım ama olsun... ki şimdi düşündüm de, kalemimi de geri vermedi. Belki de, Kent gibi o da, "ödünç" almakla "sahip olmak" aynı anlama geliyor sanıyordur... ama tahminim sadece unuttuğu yönünde.

Neyse, ne oldu tahmin edin. Alex'le tanışmamış olmalarına rağmen, kabul ettiler. Yakışıklı, rahat ve havalı biri olduğunu düşündüler.

Ben de düşündüm: Ben, BEN olmasam, hayatım böyle OLABİLİRDİ. Başka bir vücutta, kabul gören, herkesin sevdiği bir vücutta var olsaydım tabii. North Point'de, kendimi raylara hapsedilmiş bir tren gibi hissettiğim bu yerde, yaşamasaydım: gelecekte beni neyin beklediğini biliyor, nefret ediyor, fakat rotamı değiştiremiyorum. Olaylar biraz olsun farklı gelişseydi, olabileceğim kişi buydu, anlatabiliyor muyum?

Kendi Facebook profilim, Newton Thornton, on arkadaşına sahip. Annem, birkaç amca ve hala, büyükannem -"Charlottetown'daki Simpson's Sears alışveriş merkezindeki Husky'den sana yeni bir kot pantolon aldım, Newtie!"- ve birkaç mektup arkadaşım... Dubuque'daki mektup arkadaşım beni arkadaşlıktan sildi.

Şimdi ise en büyük günahımı sizinle paylaşacağım,

Dr. Harley, altın damarının en bereketli yerini, benimle ilgili her şeyi özetlediğini tahmin ettiğim sırrımı:

Alex Markson, Newton Thornton'ın arkadaşı değil. Facebook'ta da değil. Ne bu dünyada ne de yaşadığım hayatın herhangi bir yerinde de.

Sevgilerimle,
Newton Thornton

11

Kulübeye döndüklerinde hava çoktan kararmıştı. Kayaların oluşturduğu çemberin içinde bir ateş yanıyordu. İzci başı Tim ateşin uzak ucunda oturmaktaydı. Çocukları görmesiyle rahatlayan adamın boynundaki gergin tendonlar, dışa eğik bir grup ağacı andırıyorlardı.

Çocuklara, “İçeri girmeyin,” dedi Tim.

Kent, “Sıcacık paltom içeride bekliyor,” dedi.

“Ateş de sıcak. Donmazsın merak etme.”

“Paltomu almayı tercih ederim.”

“Neyi almayı tercih ettiğin umurumda değil,” diyen Tim’in sesi tonu ölü gibiydi. “İçerideki adam hasta. Daha önce görmediğim, en azından burada teşhis koymamın mümkün olmadığı türde bir hastalığa sahip.”

Çocuklar ateşin etrafına yerleştiler. Newton, “Nasıl bir hastalık?” diye sordu.

“Başta, kanser olduğunu düşündüm. Doktorların ilk teshişi her zaman için kanserdir. Fakat kanserin neredeyse hiç şaşmayan belirtisinin iştah kaybıdır...”

Tim çocuklara adamın bu öğleden sonra uykudan fırladığını – üzerine, tabuttan fırlayan, kalbine kazık saplanmış bir vampir gibi atıldığını söylemenin herhangi bir faydası olmayacağına karar verdi. Gözleri çatlamış damarlarla kaplıydı... dilinden geriye ise tükürüğü bilinmeyen bir şey tarafından çekilmiş, kupkuru bir kas demeti kalmıştı...

Adam dişlerini kanepeye saplamış ve yabancı ısırıklarla kanepeyi parçalamaya başlamıştı.

Hareketlerindeki *kontROLSÜZLÜK* Tim'i dehşete düşürmüştü.

Tim, adamı kanepeden fazla bir şey yemeden sakinleştirmeyi başarmıştı. Kanepenin eski ve küflü köpüğünde boğulması kuvvetle muhtemeldi. Kolunu adamın boynunun arkasına destek olarak yerleştirdi ve yere yatırmaya yeltendi. Bu esnada, adamın başı geriye düştü ve çenesi açılıverdi...

Tim içeride bir şey görmüştü. Ne olduğunu bilmesede, kemik beyazında bir şeye – yaş ağaç kırığına benziyordu, ancak kıvrımlı ve parıltılı görünüyordu. Bir anlığına görünmüştü. Gırtlak kapağının hemen altında duruyordu. Pürüzsüz, yivli bir yapıya sahipti ve tuhaf bir şekilde, solungacı andırıyordu.

Hemen ardından, göğüs kafesi kaburgalarını kıracak bir hareketle esnemiş ve içeride bir şey tekrardan yerine yerleşmişti.

Tim, "...ve bu adam fazlasıyla aç," diyerek tamamladı sözünü.

Kent, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

Tim, Kent'in pişkin ve cüretkâr tavrını görmezden geldi. "İçsel bir hastalığı olabilir. Bot bizi almaya geldiği vakit, çoktan ölmüş olacağını tahmin ediyorum."

Newton şöyle dedi: "Ameliyat edemez misin?"

Shelley de söze girdi: "Kesip içini açamaz mısın?"

Tim, "Şu âna kadar fazla ameliyata girmedim, fakat esaslarına hakimim. Max, baban çalışırken senden yardım istedi mi hiç?" diye cevap verdi.

Max'in babası beldenin adli tabibiydi. Aynı zamanda taksidermistiydi de: tuttuğu rekorluk istavriti desenli

meşe ağacından bir plakaya tutturmak isteyen ona gidiyordu. Tim'in kafasının içindeki ısrarcı bir ses, çocukları dahil etmemesini – olabildiğince uzakta tutmasını söylüyordu. Ancak yeni bir ses, kadife bir fısıltı, ona merak etmemesini – her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Her şey kontrolün altında, Tim...

Fakat hiçbir şey kontrolünde değildi ve Tim bu gerçeğin sonuna kadar farkındaydı. Adamın hayatta kalıp kalmayacağı bu gece belli olacaktı... sadece birkaç saat kalmış dahi olabilirdi. Tim'in cerrahlıkta çuvalalayacak olmasının sebebi de buydu: içgüdülerine güvenerek çabuk kararlar veremiyor, aklında öncelikleri belirleyeceği herhangi bir senaryo yaratamıyordu. Tim düşünceli bir adamdı – fazla düşünüyordu. Pratisyen hekimlik yaparken fazla düşünmenin zararını görmese de, şu anda, çabucak harekete geçmesi gerekirken, baskıya dayanamadığını fark etti.

Max, "Hayvan doldurmasına yardımcı oldum," dedi.

"Ne gibi bir yardımın oldu?"

"İğneye ameliyat ipliği geçiriyordum. Camdan gözleri parlatıyordum, buna benzer şeyler yapıyordum."

Stajyerlikten say dedi Tim'in kafasındaki ses. Erken ihtisas dönemi gibi düşün. Max'in ebeveynleri sıkıntı etmeyecektir, değil mi? Bir insanın hayatı söz konusu, haksız mıyım? Max zeki, Max dikkatli bir çocuk ve herhangi bir şey olduğu takdirde, onu koruyabilirsin.

Tim diğerlerine işaret etti. "Sizler burada kalacaksınız. İtiraz yok. İçerideki adam... nesi var bilmiyorum. Viral bir komplikasyon olabilir."

Ephraim şöyle dedi: "Viral derken?"

Kent, "Birinden diğerine geçiyor," dedi. "Bulaşıcı."

Newt, “Emin misiniz, İzcibaşı?” dedi. “Yani, Max sadece bir...”

Newton’ın yuttuğu kelime çocuktuktu. Max sadece bir çocuktuktu ve Tim onu bilinmez bir hastalığa yakalanmış bir adamın bulunduğu kulübeye götürüyordu.

Tim’in sol gözü seyirdi, sinirleri haraptı. *Plik-plik-plik* diye kıpırdanıyor, deklanşörü andırıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve içinden ona kadar saydı. Küçük, ısrarcı, insanı deliye döndüren bir ses, beyninin kıvrımlarında sorular sormaya başlamıştı.

Ne yapıyorsun, Tim? Gerçekten emin misin, Tim? Soğuk, gök gürültüsüne benzer ses tonu, Tim’e 2001: Bir Uzay Destanı filmindeki HAL 9000 adlı bilgisayarı hatırlatıyordu. Susmak bilmiyor, buz gibi keskin bir kararlılıkla gevezelik ediyordu. Tam olarak ne yaptığını düşünüyorsun, Tim?

Tim sesin sağduyuya –yetişkin hayatı boyunca dinlediği, mantıklı yanına– ait olduğunu bilmesine rağmen, yavaşça yok saymaya başlayışından ciddi anlamda korkuyordu.

Ephraim, “Bunu yapmak zorunda değilsin, Max,” dedi. Bakışları, İzcibaşı’nın üzerine çevrildi. “Yapmak zorunda değil, öyle değil mi?”

Tim yutkundu. İstmeden yutkunmaya başlamıştı – bir süredir boğazında bir şey kalmış gibi hissediyordu. “Hayır... hayır. Fakat tek başıma yapabileceğimi zannetmiyorum. Ve gerekli tüm önlemleri alacağız zaten.”

Max şöyle dedi: “Güvenli olduğundan emin misin?”

Tim yutkundu, bir daha yutkundu...

Emin misin, Tim? Gerçekten de...

Sorun ÇIKMAYACAK. Bunu YAPABİLİRSİN.

HAL 9000'in göz korkutan sesini bastıran, yeni bir ses yükseldi. Daha kuvvetli, daha tehditkâr, girişken birine ait bir ses. Diğer sesi bastırdı, ki bu tam da ihtiyacı olan şeydi – Tim o sesi dinlemekten bıkmıştı.

Tim, “Eminim,” dedi.

Yeni ses, *Yeterince güvenli zaten ya*, dedi.

Tim başparmağını Max'e doğrulttu. “Gel hadi artık.”

12

Kulübenin içerisindeki hava bozuk bir tatlılıktaydı. Gözlerini kapatan Max, kendini çürümekten şişmiş tropik meyvelerin asılı durduğu dalların oluşturduğu bir kubbenin altında resmetti.

Tim uzun bir şerit gazlı bezin üzerine ispiroto döktü. “Bunu ağzına ve burnuna bastır. Ne olursa olsun, Max, bunu ağzından çekeyim deme sakın.”

“Sen takmayacak mısın?”

“Artık bir önemi kaldığından emin değilim.”

Tim azimli bir karınca gibi çalışmıştı. Masanın üzerinde basit bir ameliyat tezgâhı kurmuştu bile: ip geçirilmiş dikiş iğneleri, neşterler, derialtı sıringaları ve ufak şişeler, bir şişe viski ve bir lehim aleti vardı.

Lehim aletine işaret ederek, “Oliver McCanty’nin botunda buldum,” dedi Tim. “Büyük damarlarını dağlamakta kullanabileceğimi düşünüyorum.”

Mutfak dolaplarının kapakları açık duruyordu. Max çöpün içindeki yenmiş sosisli paketlerini ve ekmek poşetlerini gördü. Devasa bir yulaf çuvalı yırtılarak açılmış ve büyük bir kısmı yenilmişti. Kuruyemişler... pastırma... haftasonu boyunca yiyecekleri erzakın tamamı.

Tim avuçlarını yüzüne sürdü, Max’e mahcup bir gülümsemeyle baktı ve turuncu renkli plastik buzluğa işaret etti.

“İçindeki yiyeceklere dokunmadım. Lütfen dışarı çıkar. Hem de hemen.”

Kendine söyleneni yapan Max’in içindeki uyuşukluk büyüyordu. Newton’ın “Ebeveynlerimiz bu konuda ne diyecek?” dediğini işitti ve İzci arkadaşlarının yüzlerindeki tedirginliği gördü; buzluğu yere bıraktı ve arkasını döndü, arkadaşlarını görmezden gelerek, Tim’in yolunu tuttu. Esen rüzgâr, içeri girmesiyle birlikte kulübenin kapısını üzerine kapadı. Ayaklarını olduğu yere sabitledi – yabancının yanına bir adım olsun yaklaşmak istemiyordu.

Kendine bir bardak viski dolduran Tim, “Kapı kulbunun altına bir sandalye geçir,” dedi. “İçeri kimsenin gelmesini istemiyorum.”

Kulübenin aydınlığında, Max kulübede olmadıkları birkaç saat içerisinde İzci başı’nın ne kadar değiştiğini fark etti. Göğsünün kaburgalarının bulunduğu kısmı içe göçmüştü. Omuzları çökmüştü ve boynu iki bambu çubuğun arasından uzayan bir fasulye sırgına benziyordu. Parmakları şişenin üzerinde bir örümcek misali kıpırdandılar – görünüş itibarıyla örümcekten farksızdılar zaten.

Max babasının Tim hakkında söylediği bir şeyi hatırladı: *Dr. Riggs’te pratisyen hekim elleri var. Bayağı etli onun elleri! Cerrah olacak ellere sahip değil. Cerrahların elleri tuhaf ve kırılgan bir görünüme sahiptir. Fazladan eklemli gibi görünürler. Nosferatu’ya benzer – gölgelerden seni yakalamak üzere uzanacağından korktuğun türde, soluk tenli ve ürkütücü şeylerdirler!*

Eh, İzci başı Tim’in elleri artık cerrah elleriydi.

Tim, Max’in gözlerindeki soruyu yakaladı. Cevabı şöyle oldu: “Evet... seninle aynı fikirdeyim, adamım. Geçen gece üzerime bir şey tükürdü. Kaya yosununa benzettim, fakat o andan beri yaklaşık... dokuz kilo verdim.

Bir günde dokuz kilo mu verilir?” Rüyadaymış gibi konuşuyor, dehşete kapılmış bir adamın yaşadığı şaşkınlığı yaşıyordu. “En az dokuz. Her geçen dakika ile biraz daha artıyor.”

Max, İzcibaşı’nın sakin kalmaya çalıştığını –duruma bir doktor gibi bakmayı denediğini– görebiliyordu, ancak tükenen bedeni bastırılması imkânsız, saf bir korkuyla titriyordu. Max’in aklında tekrar eden tek bir kelime vardı: KaçKaçKaçKaçKaç.

Kaçmadı ama. Geçmişe dayanan tanışıklıklarıyla alakalıydı belki, İzcibaşı’na duyduğu derin güvenle. Belki de Pavlov’un Köpeği’nden farksızdı: yetişkin biri ondan yardım istemiş ve Max de isteği geri çevirmemişti. Yetişkin birinin çocuktan yardım istemesi için fazlasıyla çaresiz olması gerekir, öyle değil mi?

İzcibaşı Tim bardağı tek seferde kafaya dikti. Ağzının iki kenarından aşağıya incecik viski derecikleri aktı. Turp gibi kızarmış gözlerle Max’e baktı.

“Bunu sadece kendim için yapmıyorum, Max. Sen ve diğerleri için de gerekli.”

Max’in aklı yıllar önce bir gece vakti babasının sakatlandığı beyzbol sahasına gitti. Babasının takımı, kaptanlığını Kent’in babasının yaptığı, polis sendikası takımıyla oynuyordu. Max’in babasının tutuculuk yaptığı maçın dokuzuncu atışın son oyununda, skor on – on berabereyken, “Koca” Jeff Jenks üçüncü köşeyi dönmüş ve tam gaz son noktaya koşmaya başlamıştı. Kesici, topu Max’in babasına Jenks’ten en az dokuz metre önce ulaştırmıştı – ligin kurallarına göre tutucunun topu sabitlemesi gerekmiyordu, bu da koşucunun tutucuya topu elinden çıkarması umutlarıyla kaymasına gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Bu, Jenks'in 110 kiloluk cüssesini, Max'in –taş çatlasa 65 kilogram tartan– babasına vurup, sayı noktasına yapıştırmasına engel olmamıştı.

Max halojen spotların aydınlattığı nemli havada asılı kalan çatırtı! sesini gayet net duymuştu. Babası, dirseğinden geriye bükülmüş ve haşlanmış erişte gibi sallanan, tuhaf bir şekle girmiş koluyla, sersemlemiş bir halde ayakta duruyordu. Eklem yerinden fırlayan bir parça kemik, sahanın ışıkları altında parlıyordu.

İkinci noktada duran oyuncu, Max ve babasını acile götürmüştü. Max arka koltukta, babası ise ön koltukta oturuyordu. Başını arkaya uzatan babasının yüzünde cesur bir gülümseme vardı. En sevdikleri filmde bir repliği tekrarlayarak, *Sorun değil, Maximilian. Sadece ufak bir sıyrık*, dedi. Hastanede, Max'in babası etrafı beyaz perdeyle çevrili bir yatağa oturdu. Max'in yanında oturmasına izin verilmemişti, çünkü, babasının dediği üzere, *epey iğrenç bir görüntü* olacaktı. Sonuç olarak, Max sadece çıkıkçının tepsisindeki tıkırtıyı ve babasının kırılan kemiği yerine oturduğu esnada çıkan keskin, tüyleri diken diken eden sesi duydu. Perde açıldığında, kolunda bir askı ve yüzünde yorgun, uyuşturulmuş bir gülümsemeyle, babası karşısında duruyordu.

Jeff Jenks özür dilemek üzere gelse de, dilediği özür boştu – Max bazı insanların içten özür dilemekten aciz olduklarını fark etti; doğalarında buna karşı çıkan bir şey olduğu, bu sebeple bir kaza, yanlış anlama süsü vermeye, ya da suçu, konuyu büyüttüğünü söylemek istercesine, çaktırmadan karşıdakine atan “*canımı sıktığım için üzgünüm*” benzeri bir laf etmeye meyilli olduklarını. Kent de oradaydı ve Max'e olanlardan ötürü üzgün olduğunu

söylemişti – ki bu da bir özür değildi. Max, Kent’in gözlerindeki gurur parıltısını asla unutmuyacaktı.

Hastaneden çıkınca, Max’in babası arabayla onları eve görüdü. *Vitesi bire alır mısın, evlat? Elimi oraya götüremiyorum.* Karanlığın sardığı sokaklarda, babasının avucuyla salladığı direksiyonla yol aldılar. *Yaşlanıyorum, evlat.* Babası gülümsedi. *Ve “yaşlanıyor olmak” kısmını da bitirmek üzereyim.* Aniden, Max’in kafatasına korkudan bir taç oturdu – korku ve hüznün iç içe girdiği, öylesine yoğun bir histi ki bu, ağlamak istedi. O geceye kadar, Max babasının ölümsüz olduğuna tüm kalbiyle inanmıştı. Mamut gibi güçlü, evin elektrik tesisatını yapabilen ya da keskin bir baltayla ağaç kesebilen biriydi. Fakat o gece kırılğan, yorgun ve belli etmese de korkmuş görünmüştü. *Zayıftı* – daha önce Max’in hiç görmediği bir şeydi bu. Aniden, her bedeninin ölümü tadacağını fark etti. Parça parça olacaklar, acı çekecekler ve etraflarında onları izlemek zorunda olan birileri olacak.

Max, İzcibaşı’na bakarken bunları düşündü ve titredi.

“Yardıma ihtiyacım olacak, Max. Sonraki birkaç dakika boyunca bana fazlasıyla yardım etmen gerekecek.”

Max şöyle dedi: “Şey, ne yapmamı istiyorsun?”

Ondört yaşında, Max ortalamadan biraz daha ufak bir çocuk olsa da, omuzları genişti ve göğsü kabarıktı. Birçoğu dizleri ve dirsekleri kabuk bağlamış yaralarla kaplı gezerlerken, Max yaşıtı çocuklarda benzerine zor rastlanan bir kıvraklıkla yürürdü. Rockwell tarzında bir yüze sahipti: kirpi kesim kızıl saçlar ve yanakları üzerine saçılmış çiller. Opie’nin daha kompakt ve kaslı haline benziyordu.

Max’i diğer çocuklardan ayıran şey ise mesafe koy-

maktaki ustalığı ve kendine hakim oluşunun getirdiği karizmaydı. Tim bütün bunların Max'e babasından geçtiğine inanmıyordu: Reggie Longpre iyi bir adamdı fakat bir sinekkuşu kadar uçarı, dedikoduya ve içkiye meyilli bir adamdı. Tim aynı karizma unsurunu tıp okurken Johns Hopkins ve Beth Israel'de bölümün esas "neşterleri" seviyesine kadar yükselen sınıf arkadaşlarında da görmüştü. Kendini beğenmişlik demek yanlış olurdu: daha çok panik ya da tereddütten tamamiyle bağımsız olmalarıyla alakalıydı. İçgüdülerine ve içgüdülerini eyleme dökmeleri için ellerine güveniyorlardı.

Tim operasyon esnasında çocuktan fazla bir şey istememeye çalışacaktı – fakat burada olmasını istemesi bile başlı başına bir rezaletti. HAL 9000'in deli eden sağduyulu sesi dediklerini onayladı.

Tim, aklını kaçırmaya başladığını düşünüyorum. HAL'ın gözünü aklında canlandırabiliyordu: camdan, koyu renkli, parlak bir göz, merkezinden dışa doğru yayılan ve göz bebeği gibi irileşen kırmızı bir nokta. Ve şimdi bir çocuğu kendinle birlikte aynı batağa sürüklüyorsun.

İç rahatlatıcı diğer ses, *Şu saçmalıkları dinleme, diye gürlledi. Doktorluk görevini yerine getiriyorsun –başka ne yapabilirsin ki, –adamın ölüşünü mü seyredeceksin? Ve bu işi de yalnız başına yapman mümkün değil, haksız mıyım?*

Haklıydı. Bu kadar basitti. Tim lehim aletini ısınması için çalıştırdı. "Narkozu bastım."

Kullanılması gereken ilaçlara sahip değildi – çantasının unuttuğu bir cebinde bulduğu iki Vicodini ezmişti; yıllar öncesinden kalma bir baldır enfarksüsü tedavisinden kalmaydı. Son kullanma tarihinin geçmiş olması kuvvetle muhtemeldi, fakat boşvermişti Tim, hiç yoktan iyiydi.

“Uyanacağını zannetmiyorum.” Tim adamın boğazında kümelenen battaniyeyi tuttu. “Hazır mısın?”

Max başıyla onayladı. Tim battaniyeyi kaldırdı.

Max yüzündeki dehşet ifadesini gizleyemiyordu. İçgüdüsel, çoğu insanın artık kendi türlerine ait değilmiş gibi görünen birini gördüklerinde hissedeceklerini hissediyordu.

Yabancınsın insana benzer hiçbir yanı kalmamıştı. Akli geri kalmış bir çocuğun pastel boyayla çizdiği bir şeye benziyordu. Vücudu çizgilerden ibaretti. Kolları karalamalardı. Parmakları kaligrafik örümcekler. Derisi, göğüs kafesini rahatsız edici bir samimiyetle sarmış, her bir kaburgayı çevreleyerek üzerindeki kas demetlerini görürnür kılmıştı. Bağrı bir düğüm, leğen kemiği ürkütücü biçimde bükülmüş bir lades kemiğiydi. Pas tutmuş bakır rengindeki yüz derisi öylesine çekilmiş ve kafatasına yapışmıştı ki, Max yabancınsın göz yuvalarının etrafını oluşturan kemikleri görebiliyordu. Kulakları sürahi kulpları gibi dışa uzanıyor, incelikten yanan kâğıt gibi içe bükülüyordu.

Tim, “Akıl almaz bir şey. Tanrım. Kıkırdağı bile çözünmeye başlamış,” dedi, sesinde dehşet ve hayranlık bir aradaydı.

Max, *Şu âna kadar yaşamış en yaşlı insan gibi görünüyor*, diye geçirdi aklından.

Adamdan geriye sağlam kalan tek şey midesiydi. Patlarcasına şişmiş bir kabartı. Voleybol topu yutmuş gibi görünüyordu.

Tim, “Gastrostomi adında bir işlem yapacağım,” dedi. “Sol rektus kasının üçte birlik kısmına denk gelen bölgeye küçük bir kesik atacağım. Yani şuraya.” Parmağıyla adamın en alttaki kaburgasının kenarını çizdi. “Midesi-

ne ulaşmanın zor olmayacağını düşünüyorum. Aşmamız gereken içorgansal ya da karınsal yağ yok denecek kadar az.”

“Adamda hiç yağ kalmış mı ki?”

Tim şöyle cevap verdi: “Vücudu kaslarını yakmaya çok önceden başlamış olmalı. Karaciğerinden endişelenirdim... fakat şu anda gözümün önünde duruyor.” Adamın böğründeki yumuşak bir kabarıklığa işaret etti. “İflas ettiğini düşünüyorum. Organ ölüm aşamasında ve hızla sertleşiyor.”

“Onu kurtarabilecek misin?”

Max bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. Şu haliyle dahi bu adam, Max’in dünyasından –ölümlüler aleminden– çok, babasınıninkine ait gibi görünüyordu; morgları dolduran, hareketsiz cesetlerin dünyasına.

“Emin değilim. Hayatta olması bile voodoo büyüsüne benzer bir mucize. Yine de bir şeyler yapmamız gerekiyor, Max.” Tim, *plik-plik* diye seyiren göz kapaklarıyla ve onaylanmayı bekleyen bir ifadeyle, Max’e baktı. “Öyle değil mi?”

Max emin değildi. Neden onların sorumluluğu oluyordu ki? Belki de bu hale gelmesinin sebebi kendisiydi – kötü şans ya da kötü kararlar silsilesinin bir sonucuydu.

Max, “İyi bir fikir olduğundan emin misin?” dedi.

Tim gülümsemeyi denedi, fakat kasları bu isteğine olumsuz yanıt verdiler: yüzünde beliren kafayı sıyırmış birinin sırtıtıydı. Yüzü şekil değiştirip duruyor, eğlenirken dehşete düşüyor, yüzünün kontrolünü birtakım güçlere bırakmış gibi görünüyordu. Max merak ediyordu: İzcibaşı bu adamı gerçekten de kurtarmak mı istiyordu, yoksa niyeti kendisini iyileştirmek üzere semptomları incelemek miydi? Lehim aletinin dumanı küçük bukle-

ler halinde yükselirken, böylesi bir bencilliğin mümkün olup olmadığı üzerine düşündü.

Max sessizce, “Sence nesi var?” diye sordu.

Tim neşteri eline aldı. Titreme kesilene kadar gözlerini elinden ayırmadı.

“Tahmin etmeye çalışmayı bıraktım, Max. Biraz açıp bakacağım. Sadece birazcık, tamam mı?”

Tim tıp okuduğu vakitleri, kendilerine ders veren doktorun ameliyathanedeki hastası üzerine eğildiği ve şöyle dediği günü hatırladı: *Hayatınızın gidişatını belirleyecek âna geldiniz, çocuklar. Geleceğinizi ellerinizde tutuyorsunuz. Bıçağınızın altında duran bedeni onurlandırın.*

Tim an itibariyle bıçağının altında yatan adamın bedenini... ya da ondan geriye kalanı... onurlandırmak için elinden geleni yapacaktı.

“Hazır mısın, Max?”

Çocuk başıyla onayladı.

“Talimatlarımı dinle yeter. Bağırduğım ya da emirler yağdırdığım takdirde korkmanı istemiyorum – sebebi sen olmayacaksın.” Yüzünde zoraki ve neşesiz bir gülümseme belirdi. “Sesimi yükseltmemeye çalışacağım.”

Tim neşteri adamın eti üzerine getirdi, derisi öyle gerilmişti ki her bir gözeneği tek tek seçebiliyordu: milyonlarca ağız sessiz çılgınlarla gerilmiştiler. Gerçek bir “bıçağın” karizmatik sakinliğine sahip değildi – öylelerini derin uykudan kaldırabilir, ameliyathaneye sokup eline bir neşter tutuşturabilirsiniz, karşılığında size *buradan sonrasını ben hallederim* diyecek ve kesmeye başlayacaklardır.

Bu zor rastlanan bir yetenektir. Tim’in yeteneği ufak çaptaydı, küçük bir beldede, elinde dil çubuğu ve tansiyon aletiyle pratisyen hekimlik yapmasının sebebi de

buydu. Tim bu durumu asla sıkıntı da etmemişti – fakat neşteri adamın eti üzerinde beklerken, okul arkadaşlarındaki sağlam iradeye sahip olabilmeyi diledi.

Adamın teni, kesilmeye can atıyormuşçasına, hemen o anda ayrılıverdi. Kaburgaların hemen altından kesen neşterin ardından V şeklinde açılan et, denizi yararak ilerleyen bir yatın ardında bıraktığı dalgalara benziyordu. İçerideki her şey beyazın tonlarındaydı: adamın göğüs kafesini saran, gümüş rengi teni ve kas tabakaları.

“Lehim aleti, Max.”

Tim kesilen damarları dağladı. Tıbbi cihazların büyük çoğunluğu tamirat işlerinde kullanılan aletlerin daha in-celikli varyasyonlarıydı.

“Gazlı bez.”

Tim adamın göğsünde açtığı bir buçuk santimetre derinliğindeki kesikteki kanı temizledi – ardından, dikkatsizce, alnındaki teri sildi. Yabancınnın nefes alıp verişi değişmedi. Tim’i şaşırtan bir durum değildi. Tek bir bebe aspirini bile bu adamı derin bir uykuya yatırmaya yeter-di. Çoktan açlık komasına girmiş dahi olabilirdi.

HAL 9000’in sesi duyuldu: *Timothy Ogden Riggs, doğru kararı verdiğinden emin misin? Durman gerektiğini düşünüyorum.*

Yeni, karşı koyan ses –Tim’in az önce düşündüğü is-miyle, Altses– gürleyerek cevap verdi: şu anda, durmak istesen dahi, durabilir misin ki? Bilmek istemiyor mu-sun, Tim? Bilmen GEREKMİYOR MU?

Gerilmiş kas kirişlerini kesen neşter, mide zarını orta-ya çıkardı. Süt beyazı rengine ve mavi damarlarla kap-lıydı. Tim’e çocukken İrlandalı büyükannesinin evine yaptıkları yolculukları ve kadının mutfak tezgâhında bıraktığı, yahni olmayı bekleyen haşlanmış kuzu midesini

hatırlattı: havası inmiş, fazlaca kalın doğum günü balonlarına benzerlerdi.

Tanrım... Yüce Tanrım.

Tim şu anda bir hastanede, etrafında hemşirelerin ve hastane hizmetlilerin arı gibi gezdiği, sterilize edilmiş bir ameliyathanede olmayı diledi. Ve en çaresizce dilediği şey ise, neşterin kendi elinde olmamasıydı.

HAL 9000, *Böyle olmak zorunda değil, Tim, dedi sesizce. Neşteri yere bırakman yeterli. Max'in elini tut – ya da, her ihtimale karşı, ona dokunmasan daha iyi olur. Zavallı adamın yarasını dik ve kulübeyi terk et. Max'le birlikte. Bırakın ve gidin.*

Fenalık peşindeki Altses, Tim'i yemledi: *Lanet olası korkak. Biraz taşaklı ol be dostum! Battı balık yan gider – geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtin, delikanlı!*

Tim neşteri mide zarı boyunca ilerletti. Kesğin kenarlarından akan gri renkli cerahat, sindirime yardımcı mukusa benziyordu. Ardından... yeni bir beyazlıkla karşılaştı. Gerilmiş beyaz etle kaplı yeni bir tabakayla.

Tim, "...gazlı bez," dedi tereddütle.

Max, Tim'in eline bir kare bez bıraktı. Tim sıcak cerahati temizledi. Kokusu berbattı, bozuk yağa benziyordu. Olanlar tamamıyla anlamsızdı. Mideyi bir kez kesmişti, öyle değil mi? Karanlık bir boşlukla karşılaşmayı beklemese de bir çeşit boşluk, gazla dolmuş midenin rahatlaması... ona benzer bir şeyler bekliyordu.

Görüntü ise yeni bir mide zarını kestiğine işaret ediyordu – ki bu imkânsızdı. Bu adamın midesi matruşka bebekleri gibi miydi, mide içinde mide mi taşıyordu?

Burada fazlasıyla tekinsiz bir şeyler dönüyor, Tim. HAL 9000'in sesi muğlak ve zayıf bir hal almıştı. Dehşet verici, son derece yanlış bir şeyler dönüyor...

Tim, Afganistan'da gönüllü doktorluk yapmaya gittiği günden beri hissetmediği türde bir korku hissetti. Oradaki zamanının çoğunu korku içinde geçirmiş olmasına rağmen, en azından neden korktuğunun bilincindeydi: çölün kireç rengi gökyüzünden ıslak çalarak düşen bir bombanın, kurdukları eğreti direkli acil müdahale çadırının kanvas tavanını delip içeri girmesinden ya da bir canlı bombanın kamplarına girip hemen yanında kendini havaya uçurmasından.

Fakat şu an hissettiği korku çocukçaydı, rüyadan hallice. Bağdaştırabileceği hiçbir şey yoktu. İçerideki adam hastaydı – hakkında söylenecek başka bir şey yoktu. Birden fazla mideye sahip değildi. Olup bitenlerin mantıklı bir açıklaması olmak zorundaydı. Ciddi bir durumdu, evet... fakat gözlerinin kestiği soluk beyaz renkteki mide zarının içinde karşılaştığı damarlı beyazlıkta sabitlenmesine, kafasındaki tüm sigortalar atmışçasına elden ayaktan kesilmesine *gerçekten de* hiçbir sebep yoktu...

...tek bildiği, karnının aşırı acıkmış olduğuydu.

Neden onca yiyeceği çocuklara vermişti ki? Bot gelene kadar idare edebilirlerdi. Fakat Tim'in o yiyeceklere ihtiyacı vardı. Hem de hemen. Bizzat hazırlamış ve parasını da kendi vermişti. Onları yemek, Tim'in hakkıydı.

Tim hastasına baktı. Adamın dudakları öyle incelmışti ki kıvrılarak değişmez bir sırtış halini almıştı. Tim'e güler gibi bir hali vardı. Açlığıyla dalga geçiyordu.

Altses, *Hey, dostum*, diye araya girdi. *Şimdi bir Klondike gofreti için neden vazgeçerdin?*

Tim, "Kapat çeneni," diye cırladı.

Hey! Sinirlenmeye gerek yok. Ses uğursuz ve zehirli bir hal almıştı. Mola vermeyi hak ettin, evlat. Susamlı iki ek-

mek arasında iki köfteli özel soslu göbekli peynirli turşulu soğanlı bir hamburgeri hak ettin...

“İzcibaşı Tim...”

Tim gözlerini adamın yüzünden ayıramıyordu. Karşısında mezardan çıkmış biri gibi yatıyordu. *Gülüyordu.*

“Tim? Tim! *Tim!*”

Tim şaşkınlıkla Max’e döndü. Çocuğun gözleri, bembeyaz bir maskeyi andıran yüzünden fırlayacak gibiydi. Burun delikleri kırmızıya saldırmayı bekleyen bir boğanın kiler gibi büyümüştü.

“Ne va...?”

Tam da o anda, Tim bir şeyin eline dokunduğunu hissetti. Yine o anda, başını eğdi ve baktı.

O anda gördü.

Ve o anda çığlığı bastı.

13

İlk gören Max'ti. İzcibaşı Tim'in kestiği yerden dışarıya beyaz bir yumru uzanıyordu.

Aptalca bir görüntüsü vardı. Balona benzetilebilirdi belki: ince ve uzun, Cavendish belde panayırındaki palyaçoların hayvan yaptıkları cinsten. Max geçen sene o balonlardan bir tane almıştı – bir zürafa. Balonu yapan palyaço, Max'e Shetland midilli ağılının yakınlarında yavaşmıştı. Kısa ve tıknazdı, kırmızı renkli ayakabılarının uçları üzerilerine fil basmış gibi dümdüzdü. Yüzündeki yağlı boya, palyaçonun kirli sakallı yanaklarına düzgünce sürülmemişti; gözleri etrafındaki kırmızı halkalar sıcağın etkisiyle akıyor, palyaçonun hasta bir köpek gibi görünmesine neden oluyordu. Kıyafeti pisti, kol altları sapsarıydı. Gülümsemesiyle birlikte, Max adamın dişleri arasındaki kahverengi pislik tabakasıyla karşılaştı. Balonu üfleyince, Max adamın kokusunu aldı: ter ve daha tuhaf, daha korkutucu bir şey kokuyordu – demir talaşı. Palyaço yumruya benzer parmaklarıyla balonu bükerken, balon da acı çekercesine ciyaklayarak karşılık verdi. Zürafası boyundan ibaretti: toparlak bir kafası, parmağa benzer bacakları vardı. Max zavallı hayvanı Serengeti'yi boynunu sürükleyerek geçerken hayal etti...

Karşısında duran adamın midesinden çıkan, Max'e bunu hatırlatıyordu.

Bir balonu. Ya da adamın küçük ve şapşal bir balon-

cuk gibi şişmiş midelerini. Fakat karşısında duran baloncuk sertti –Max öyle olduğunu görür görmez anlamıştı– sertti ve acayip derecede kaslı.

Her ne idiye, adamın içine geri girdi. Balon, kordon ya da tüptü – ki tüp doğal ihtimaller arasında akla en yakın olanıydı: kalın ve parlak, havayla değil beyaz, kıvamlı ve hareketli bir akışkanla dolu, siyah değil beyaz renkte bir şambrele benziyordu. Tüp çıktığı kesikten içeriye geri girdi. Tim ve Max, korkudan kaskatı kesilmiş bir halde, olanları izlediler. Tüp adamın midesine sarıldı; farklı parçalardan, farklı unsurlardan yapılmış gibi görünüyordu – Max’e, Eef’in öğleden sonra bulduğu, kümelenen yılanlardan oluşan topu hatırlattı. Birbirine dolanarak top halini almış seks yapan bir düzine yılan.

Çiftleşiyorlardı, ya da sağlık öğretmeni Bayan Fitzhue’nun deyişiyle – çiiiiift-leeğğ-şiiii-yooğr-lardı.

Yaratık esniyor, kıpırdanıyordu; adamın omurgası ise yaratık vücudunun her yerindeymişçesine bükülüyordu – tüp gerilince, adamın vücudu da geriliyordu. Bu *tüpün* adamın vücudunun dört bir yanına yayılmış olması ihtimali dehşet vericiydi.

“İzcibaşı Tim...” Kelimeler, Max’in ağzından ince bir fısıltı halinde çıkarken, akli tanık olduğu dehşet karşısında işlevini yitirmiş haldeydi. “Bu nedir...?”

Tim cevap vermedi. Çıkan tek ses adamın altındaki parkelerin gıcirtısıydı. Dağlanan damarlardan birkaçı açıldı; atardamardan geçen kirli kan adamın soluk tenine akmaya bşaladı.

Tüp canavarca boyutlara ulaştı, aniden kendini lastiğimsi kesikten dışarı itti. Muazzam bir hızla genişliyor, beyazlığı süt rengi bir yarışeffaflığa dönüşüyordu. Yaratığın patlayıp, bedenindekileri üzerilerine saçmasından

korkan Tim ve Max, can havliyle ellerini yüzlerine siper ettiler – tanımadıkları bu yaratığın içinde ne olabilirdi? Yaratığın içindekiler şeffaf bir ağ halini almış derisinden seçilebiliyordu: çılgınca kıpırdanan ve bulunduğu yere sığmayan bir hareketlilik içerisindeydi. Max yağla kaplı bir pencereden bakıyormuş gibi hissediyordu, ama, Tanrım, *neye*? Korkusu o kadar artmış, öylesine keskinleşmişti ki, hissedebiliyordu: kopmuş bebek parmaklarından bir top midesine girmiş, vücudunun içini gıdıklıyordu. Max, ölümden korkmanın böyle bir şey olduğunu fark etti. İçinizi gıdıklayan küçücük parmaklar.

Tüp bir an için küçülüp adamın içine geri girdi, şişerek daha büyük bir hal aldı ve yeniden küçüldü: nefes alıp veren devasa bir ciğerden farksızdı. Sadece birkaç saniye geçmişti, ama Max'e küçük bir ömür gibi gelmişti. Her şey ağır çekimde ilerliyordu...

Ardından, şiddetli bir şaklamayla, dünya yeniden hızlandı.

Tüp kendini bir dizi şiddetli kasılmayla –ya da Max'in fen öğretmeni Bay Lowery'nin deyişiyle, *bağırsak hareketiyle*– adamın böğründen dışarı attı. Haddinden fazla su çekmiş bir miktar kilin avuçta sıkıldığı anda çıkan sese benzer, vıcık vıcık bir ses çıkardı.

Balon, tüp ya da her neyse o şey, başka bir hal alıyordu. Büküldü, ayrıldı ve beyaz renkte, kalın bir ilmek halini aldı: Max'in Bay Lowery'nin dersinde metal talaşlarını kıpırdatmakta kullandığı U şeklindeki mıknatıslara benziyordu.

Fıtık olabilir miydi? Max'in Frank amcasının fıtığı vardı. Aile pikniklerinin birinde kasık bağına çıkarmış ve Max'e göstermişti. Karnının düz kısmına baskı yapan bir yumruğu andırıyordu. Frank amca, *İki çuval çimen-*

toyu kaldırmaya çalıştım, Maximilian, demişti. Baskı, bağırsaklarımın minicik bir kısmının kasları aşmasına neden oldu. Ardından, Frank amca en kabasından bir osuruk sesi taklit etmişti. Fıtığım atıverdi, kaz boku gibi kaygandı! Palyaço burunları nasıldır bilirsin, değil mi? Şuraya bakar mısın? Cee-ee, Maxie, yakaladım seni! Frank amca dışa uzanan bağırsağını oyuncak korna gibi sıkıyordu. Düt-düüt! Ah! Öğle yemeğimin geçişini hissedebiliyorum... evet, mısır ekmeği az önce geçti. Ertesi sene, Frank amcayı aile pikniğine davet eden olmadı.

Fakat bu şey fıtık değildi. Mantiğı Max'e bunu söylüyordu. Fıtık aklının gözleri önünde gerçekleşenleri çaresizce bir şekle sokma çabasının sonucuydu. Fıtık böyle atmazdı.

Bu şey...

Bu şey...

İlmek yaklaşık on sekiz santimetre uzunluğunda, soluk renkli ve yivli bir tüpe dönüştü. Bahçe hortumundan kalın bir şeye. Ucu hafif yontulmuştu. Üst üste eklenmiş, milimetre kalındığında halkalardan oluşmuş gibi görünüyordu. Her bir halka mükemmel yuvarlaklıktaydılar. Sıkışmasıyla yüzeyinde beliren damlacıklar, tüpe ıslak tene yapışan kum taneleri gibi tutunuyorlardı.

Tim, "Geri çekil," dedi güçlülükle. "Max, uzaklaş buradan..."

Tüp durdu. Max kendisini ona ve Tim'e tanıtıyormuş gibi saçma bir hisse kapıldı. Sesyete balosundaki süslenmekten maymuna dönmüş tipti. Uzantıları kendilerini gövdeden ayırmaya başladılar. Max'e bir keresinde yumurtadan çıkarken rastladığı kuşu hatırlattı, vücudundan ayırmaya çalıştığı kanatları yapışkan bir ağa benzer mukusla kaplıydı... karşısında duran şey de üç aşağı beş

yukarı ona benziyordu – ya da türlü bıçak ve eklentilerini açan bir İsviçre Çakısı'na. Uzantılardan küçük olanları bir akrobatın ağırdan alan, gösterişli zarafetiyle ayrılıyorlar; loş ışığın aydınlatığı kulübede, yapışkan bir çift dudağın şapırtısına benzer seslerle, hayat buluyorlardı. Tropik bitkilerin etli yapraklarına benziyorlardı – *sukkulent* adındaki bitkilerin. Max bunu da fen dersinde öğrenmişti. Uzantıların uçları ortadan ikiye ayrılmış, iki yana sallanmaktaydılar. Max her bir ağzın tırtıklı balık dişleriyle kaplı olduklarını gördü – mide bulandırıcı bir güzelliğe sahiptiler.

Cee-ee, Maxxie, buldum seni.

Saf korkunun üzerinde var olan bir duygu vardır. Köpek ışıqlıyla aynı frekansta yaşayan bir his. Varlığının ifşaati kendi başına bir dehşet unsurudur: gecenin köründe kısa dalga telsizini araştırırken yabancı bir frekansa denk gelmektir – cızırtıyı güçlkle aşan, ağır fısıltıyı duymak, insan dilinin telafuz etmesinin mümkün olmadığı, o yabani dili işitmek.

İzcibaşı'nın üzerine kör bir yılan gibi sürünerek ilerleyen tüpü seyrederken, Max nihayet kendine geldi.

"Tim Tim TİM!"

Doktorluk yaptığı yıllar boyunca, Tim insan mide-sinde birçok farklı şeyle karşılaşmıştı. Plastik küvet tıkaçları, oyuncak arabalar, Baltık uygarlıklarından kalma bozuk paralar ve alyanslar. Bunların çoğu kusturma ya da bağırsak yollarını gevşetme gibi prosedürlerle çözülebilen durumlardı. İnsan vücudu, Tim'in gözünde gizemini yitirmiş sayılırdı.

Fakat o beyaz tüp kesikten çıkıp, üzerine doğru hayali bir merdiveni tırmanırcasına tıpış tıpış ilerlerdiğinde,

Tim ıgılgı bastı: dehşete düşmüş bir domuz gibi ciyakladı. Aniden beliren korkusunu kontrol edemiyordu: aklı onu güvende tutan parmaklıklarının arasından kaydı ve sürünerek –kıvrılarak– kâbusların büyüdüğü izbe köşelere ulaştı.

Tim elindeki bıçağı delice savurdu, beyaz tüpün tepesinde kıpırdanan iki buçuk santimlik kısmı gövdesinden ayırdı. Kopan parça Tim’in ayakları arasına düştü. Biraz kıvrandı, kahverengi bir sıvı akıttı. Ağızlarla kaplı, bitkiye benzer uzantıları son bir kez açıldı ve kapandı.

Dengesini sağlamak için kollarını delice savuran Tim, kış üstü yere yapıştı. Tüpün geriye kalan kısmı obur bir çocuğun yediğı spagetti şeridi gibi kıvranıp, etrafa kahverengi bir sıvı saçarak, çıktığı kesikten içeri girdi.

Tim, “Ağzını kapat!” diye ıgırdı. “*Temas etmesine izin vereyim deme sakın!*”

Kapıyı döven yumruklar öylesine şiddetliydi ki, çatı kirişlerinden yere tozlar döküldü. Çocuklar hep bir ağızdan bağıryorlardı, aralarında en baskın olanı ise Kent’di.

“Tim! Max! Neler oluyor? Kapıyı açın!”

Yabancınnn bedeni bir yandan ötekine doğru zangırdadı. Kanepeden kayan ayağı, kırılğan bir takırtıyla yere düştü.

Tüp kesikten bir kez daha fırlamış, canavarımsı bir dalgalanmayla doğrulmuş haldeydi. Otuz santim boyundaydı. Altmış santim. Doksan santimetre boyunda yağlı bir tüpe benzeyen yaratık, adamdan –ölü adamdan, diye dua etti Tim, *olup bitenlerin hiçbirini hissetmemesi için Tanrı’dan ölmüş olmasını dilediğı adamdan*– Hint fakirinin sepetinden çıkan, kafası kopmuş bir albino yılanı benziyordu. Müstehcen çağrışımlara sahip bir kırbaç gibi bir yandan diğetine savruluyor, kahverengi sıvıyı etrafa

akıtmaya devam ediyordu. Dikeldi ve o şekilde titreyerek uzunca bir süre durdu, sağa sola döndü. Havayı koklayan, ya da saldırı mesafesinde kendinden küçük ve zayıf başka bir yaratık var mı diye kollar gibi bir hali vardı.

Yabancı da tam olarak bu anda uyandı.

Göz kapakları kıpırdandı, ardından açıldı – yuvalarından fırlamaktan da öte bir genişlikteydiler. Adam korkunç bir kâbustan uyanmış, ancak kâbusun getirdiği korkuların gerçeğin yanında önemsiz kaldığının şaşkınlığını yaşamıştı. Bir dizi kulak parçalayan cıgılık attı – cıgıllıkları korkmuş bir köpeğin hırıltılarına benziyordu.

Tim, “Uzak dur, Max!” diye bağırdı. “Geride dur!”

Yabancı o anki refleksle içinden çıkan şeye uzandı – elleri kavuşmadan boşaldı, parmakları yavaşça kapandı. Gözleri bedbahtça parlak ve ayık, saf bir şok ve dehşetle yuvalarından fırlıyorlardı: yatağının altındaki adı sanı belirsiz canavarla karşılaşmış bir çocuk gibiydi.

“İh...” ağzından çıkan tek heceydi. Mağara adamına benzer bir tiksinti ifadesi. “İnhh...ih...”

Kent, “Tim!” diye cıgırdı. “Şu lanet olası kapıyı hemen açıyorsun!”

Çocuklardan birinin kafası kulübenin tek ve yüksek penceresinden belirip kayboluyor, pervaza tutunan bir çift el ise –Ephraim’inkilere benziyorlardı; Eef’in olmalılardı –sahiplerinin içeri bakmak üzere yükseklenmesine yardım etmeye hazırdılar.

O anda, Tim bir adamın ölümünü seyrettiğini fark etti.

İlk kez karşılaştığı bir durum değildi tabii – fakat Max’in öyleydi. Karşılarında hakkında hiçbir bilmedikleri bir adam duruyordu. Ve şimdi, Max, insanoğlunun en savunmasız anına, bu adamın korkunç bir şekilde can verişine tanık olacaktı.

Göz bebekleri geriye döndü. Derin bir nefes verdi. Göz kapakları aşağı indi.

Adamın göğsüne inen tüp, uzun bir halata benziyordu. Gevşek bir sarmal halinde kısa bir süre durduktan sonra, seyirdi ve adamın tişörtünün altına girdi. Tim yaratığın adamın boynuna ulaştığını ve ağzından içeri girdiğini hayal etti. Boğazını parçalayarak aşağıya indiğini ve geriye kalanıyla buluşmak üzere midesine geri döndüğünü. Kuyruğunu yediğini hayal etti – yoksa başı mıydı o?

Göz ucuyla, Max'in lehim aletini almaya kalkıştığını gördü.

Tim, "Sakin!" dedi. "Sakin öyle bir şey yapayım deme, Max."

Tüp adamın kuş kadar kalan boynuna dolandı, yağlı bir bukle gibi sardı. Hafifçe uzadı, bedenini oluşturan sayısız halkanın incelişi, yaratığın acımasızlığını ve amacından haberdar oluşunu belli eder nitelikteydi.

Tim, *Yüce Tanrım, sıkmaya başladı*, diye geçirdi aklından. *Adamı boğuyor.*

Tim ayağa kalkmayı denedi, fakat vücudunun aniden salgıladığı laktik asitle bacaklarına giren kramp buna engel oldu. Sürünmeyi denedi. Tüpün çürümüş bir muzdu andıran, kopmuş parçası avucunun altında ezilince, Tim'in eli kaydı.

Adamın yüzü, güneşte ağarmış bir otopark cezası gibi masmavi olmuştu. Tim karşısındaki bu şeyin...

O bir solucan, dedi Altses. Kahrolası bir SOLUCAN, başka bir bok değil ve bunu kafana soksan iyi olur, ahbap, hem de çok iyi olur benim güzel dostum

...böyle bir şeyi yapacak gücü olduğuna inanamıyordu.

Tim kendini öne doğru sürükledi, kanepenin altına kaçan neşterine ulaşmayı denedi. Toz toprakları ve ölü böceklerin arasında debelenirken, boğazında umutsuz bir inilti birikti...

Kent'in yumrukları kapıyı dövmeye devam etse de, o ses artık çok uzaklardaydı – yaşadığı dünyaya ait olmayan, rüyaya benzer bir gürültüydü. Tüp kasıldı. Adamın boynu aniden ve anormal bir açıyla büküldü. Vücudu son bir kez kasılan adam, nihayete erdi.

Olamaz, diye düşündü Tim. Aklından geçen sonraki şey ise: *Tanrıya şükürler olsun*'du.

Tüp adamın boğazından ayrıldı, kesikten içeriye bir kez daha girdi. Tim adamın tişörtü üzerinden tüpü yakaladı. Doğrudan dokunduğunu düşünmek dahi kafa uyuşturan bir tiksintiye kapılmasına neden oluyordu. Parmaklarını kemiklerine kadar yakan, yağlı bir gemi halatını tutar gibi hissedeceğini tahmin ediyordu. Fakat ellerini üzerine kapadığında, sıcak, nabızlı ve rahatsız edici derecede pürüzsüz olduğunu fark etti. Kamçılı bedeni üzerinde iğne büyüklüğünde bir sızıntı varmışçasına, git gide yumuşuyordu. Tim neşterini adamın tişörtünden ve yaratığın gövdesinden geçirdi. Kokmuş ve zamanı geçmiş bir peynirden farksızdı. Biraz olsun efor sarf etmesi gerekmemiştir.

Kestiği kısmın içini gördü. Yaratık adını koyabileceği hiçbir anatomik unsura sahip değildi. Omurgası ya da organları yoktu. Kahverengi, balçık kıvamında bir sıvıyla doluydu. Devasa boyutlarda, etçil bir sülüktü. Kesiğin diğer tarafında kalan kısım, adamın vücudundaki açıklıktan içeri kaydı. Tenindeki inci dokulu kabartıların akıntısı ise devam ediyordu.

Adamın midesindeki şişkinlik geçmişti. Tim'in açtığı kesikten dışarıya akan kahverengi pislik, baloncuklar çı-

kartıyordu. Akıntının yüzeyinde kanepenin yarı sindirilmiş parçalarını görmek mümkündü.

Gözlerini kısıan Max, daha derinlerde başka bir şey görür gibi oldu. Yoksa iki şey miydi? Uzun ve parıltılılardı, insan yapımı olduklarına işaret eden, kusursuz açılara sahiplerdi.

Tim ve Max kulübenin loş ışığında nefes nefese kalmışlardı. Tüpün kesilen kısmı adamın tişörtündeki açıklıktan kaydı ve içi pislikle dolu, uzun bir çorap gibi yere düşerek etrafa saçıldı. Tim'in parmaklarından ve mafsallarının üzerinden akan kahverengi sıvı, sulandırılmış pekmeze benziyordu. Kapıldığı ani tiksinti hissinin etkisiyle, Tim parmaklarını pantolonuna sildi – ve bundan dahi rahatsız olunca, pantolonunun düğmelerini açtı ve aşağı indirdi, çıkardı ve ellerini kumaşını silerek, odanın diğer köşesine fırlattı. İç çamaşırlarıyla kalmış, titriyordu Tim. Baldırları akıl almaz diye nitelendirilebilecek kadar incelmışlerdi: iki cılız fidandan farksızdılar.

Tim, “Tanrım,” dedi sessizce, ardından Max’e keskin bir bakış attı. “O şeyi yutmadın değil mi? Ağzına ya da gözlerine sıçrayan oldu mu?”

“Sanmıyorum.”

“Sanmıyorumla olacak iş değil.”

Max, “Hayır,” dedi. “Hiçbir yerime sıçramadı.”

“Olup bitenler süresince gazlı bezi ağzından ayırmadın yani?”

“Evet.”

“Pekâlâ... tamam, güzel.”

Tim masaya doğru sendeledi ve viskiyi şişeden içti.

“Viski içindeki solucanları öldürür, Max.”

Kent kapıyı amansızca yumruklamaya devam etti.

“Tim! Tiiiiim!”

İzcibaşı sendeleyerek musluğun başına geçti ve ellerini yıkadı. Uzunca bir süre yıkaması gerekmişti; adanın kireçli suyla ellerini iyice köpürtmesi pek kolay olmuyordu. Bacakları yeni doğmuş bir at yavrusu gibi titriyordu. İş bittiğinde, elleri aşınmış ve tırnakla kazınmışçasına kıpkırmızı olmuştu. Fakat şu aşamadan sonra, bunun bir önemi var mıydı ki? Ayaklarını sürüyerek ve Max'e tek kelime etmeden yatak odasına girdi, pantolonunu giymiş bir halde çıktı.

Sandalyeyi kapının önünden tekmeleyerek uzaklaştırdı –üç kez tekmelemesi gerekmişti; tek seferde yapacak güçten yoksun gibi görünüyordu– ve kapıyı açarak Kent'in kızarmış ve küplere binmiş yüzüyle, kapıya indirmek üzere gerdiği yumruğuyla karşılaştı.

“Kahrolası kapıdan uzaklaş, Kent.” Tim'in sesi mezar-
dan yeni çıkmış bir varlıktan farksızdı. “O götünü kaldır
ve buradan olabildiğince uzağa götür.”

Tim ateşin başında oturdu ve açıklayabildiği kadarını açıkladı. Duyduklarının çoğu, çocuklara hiçbir anlam ifade etmedi.

“*Solucan mı?*”

“Evet, Newton: bir solucan. Toprak solucanı ya da anenin bahçesini eşelediğinde karşılaşacağın türden değil. Bağırsak solucanı.”

Diğer tüm pratisyen hekimler gibi, Tim de bağırsak solucanları konusunda deneyimliydi. Sıklıkla rastlanan bir komplikasyondular. Herhangi birinin bağırsak solucanı kapması işten bile değildi.

Köpeğinizi okşarken dahi kapabilirsiniz. Köpeğinizin günün geride kalan saatlerinde pislik içinde yuvarlandığını varsayarsak –ki köpekler bunu sıklıkla yapmaya meyillidirler– bahsi geçen pisliğin mikroskobik boyutlardaki partiküllerinin parmaklarınıza geçmesi işten bile değil. Parmak uçlarınızdaki helezonların arasına yerleşmiş, binlerce yumurta. Ve sevgili köpeğiniz Benekli’yi okşadıktan sonra, diyelim ki bir avuç patlamış mısır yediniz ve parmağınıza bulaşan tuzu yaladınız. Bingo. Bağırsak solucanlarınız hayırlı olsun.

Ayda en az bir kere, Tim bekleme salonunda pantolonu üzerinden kıcını kaşıyan bir çocuk görür ve aklından şöyle geçirirdi: *solucanlar*. Bir seferinde, çocuklardan birinin annesi, Tim’e içinde çocuğunun kireç rengi

dışkısının bulunduğu bir dondurma kutusunu vermişti. Sessizce, Tim'e, "İncelemek istersiniz diye düşündüm," demişti. "Emin olmak için."

Tim'in tek yapması gereken solucan kolonisini sadece birkaç gün içerisinde ortadan kaldıracak, ağız yoluyla alınan bir ilaç yazmaktı. Bağırsak solucanları, en kötü tabirle, ufak bir can sıkıntısından ibarettiler.

Tim, "Adam öldü," demekle yetindi.

Ephraim şöyle karşılık verdi: "*Bağırsak solucanları yüzünden mi?*"

"Hayır, Eef – *tek* bir solucan yüzünden."

Kent şöyle dedi: "Nasıl oluyor da bağırsak solucanı birini öldürebiliyor? Sekiz yaşındayken bende de oldu. Adi yaratıkları tuvalette bıraktım."

Tim, "Biliyorum," dedi. "Gereken ilacı annene ben vermiştim."

Tim'in aklından solucanın normal boyutlarda olmadığı geçti. Biftek solucanlarının –bozuk et yiyince kapılan türdekiler– oldukça büyük olabileceklerini duymuştu. Altı, hatta dokuz metreye ulaşabiliyorlardı. Tim bir doktorun çiftlikteki ineklerle ilgilenen birinin bacağından buna benzer bir solucan çıkardığı bir vaka incelemesini hatırladı. Kas demetleri arasına yerleşmiş ve beyzbol topu büyüklüğündeydi. Doktor kas üzerine ince bir kesik atmış ve solucanı işçinin bacağından iplik çeker gibi çıkartmıştı. Solucan öylesine inceydi ki çubuk makarnadan farksızdı. Operasyon esnasında koptu. Solucanın geriye kalanı öldü ve kas demeti içinde çürümeye başladı. Çiftlik çalışanı az kalsın bacağına kaybediyordu. Fakat bütün bunlara rağmen, solucanlar uzun olsalar da bu kadar *kalin* değillerdi.

Ephraim şöyle dedi: "Solucan adama ne yaptı ki?"

Tim onlara ne söyleyebilirdi ki? *Gerçeği* mi? Gerçek –ki bunu hatırlamak dahi istemiyordu– bağırsak solucanının diğer tüm bağırsak solucanlarının yaptığı yapmış olmasıydı: adamın yediği her şeyi kendisi tüketmişti. İçinizde ateşi harlı bir fırınla yaşamak gibiydi: attığınız her şeyi takıp kül ediyordu. Size kullanacak yakıt bırakmıyordu. Tim adamın kansızlıktan beyazlamış etini hatırladı ve yaratığın başka şeyleri de tüketmiş olabileceğini düşündü. Kanını ve enzimlerini. Böbreklerinin, karaciğerinin ve diğer organlarının iflas etmesine sebep olmuş olabilirdi... adamı bir çeşit vampire çevirmişti.

Fakat bunu çocuklara söyleyemezdi. Bu onları dehşete düşürürdü. Ve buna rağmen, aksini yapmaktan son anda vazgeçti – yaşadığı korkuyu paylaşmak, üstesinden gelmenin, en azından hafifletmenin, tek yolu gibi görünüyordu. Ama onlar çocuktan sadece. Şu anda, anakara, hastaneler ve yardım ulaşamayacak kadar uzakta gibi görünürken bile, Tim bu çocuklara ve ebeveynlerine karşı sorumluluğunun bilincindeydi. Onları güvende tutmalıydı. İzcilik onuru bunu gerektirirdi.

Newton, “İyi misin?” diye sordu. “Sen ve Max. Size... nasıl desem, *temas eden* bir şey oldu mu?”

Çocuklar gözlerini Tim’e diktiler, büyük ihtimalle hep si aynı sorunun cevabını merak ediyorlardı. Şu anda, olayın harareti geçmişken, Tim yaptığıнын sebebini sorguladı. Operasyonu değil de, Max’i dahil edişini. Kendine yardımcı ihtiyacı olduğunu söylemişti – hiçbir cerrahın yalnız başına çalışmadığını. Fakat artık o kadar emin değildi.

Kent, “Tim?” dedi, gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. “Size... *temas eden*... bir şey... oldu mu?”

Altses, *Defol git başımdan, ısrarcı pezevenk*, diye çemkirdi.

Tim, “Sanmıyorum,” dedi. “Her şey çok hızlı gelişti.”

Kent, Max’e döndü. “Dostum sen iyi misin?”

Max başıyla onayladı, fakat bakışlarını kaldırmadı. Bunu gördüğü anda, Tim’in böğrüne buz gibi soğuk bir taş oturdu.

HAL 9000, *Hata yaptığın aşikar, Tim,* dedi. *Kılıf uydurmaya çalışma.*

Ephraim, “Ne oldu?” diye sordu. “Anlat bize.”

Tim dudağını istemsizce kemirdi, bilinçaltında yatan arzu kendi etini tüketme isteğiyle sanki. Kendine engel oldu, yüzünde huzursuz bir gülümsemeyle –ve yuvalarını çevreleyen derisi çekilmiş, ateşin ışığında parıltıyan gözleriyle– şöyle dedi: “Adamın karnını kestim. Solucan içerideydi. Yuva yapmıştı. Kesikten dışarı çıktı. Adamın göğsünden yukarı süründü ve boynuna dolandı. Sonra da...” Yutkunmaktan kendini alamadı. “Adamı öldürdü.”

Kent, “Adamın içini mi açtın?” diye sordu, duyduklarından şüphe duyan bir hali vardı.

“Dediğim gibi, her şey çok hızlı gelişti.” Tim’in ağzı kupkuruydu, tükürüğünden eser yoktu. “Kâbustan fırlamış gibi bir şeydi.”

Kent, “Vay canına,” dedi. Açıkça alay ediyordu. Konuşma tarzı aynı polis babasıydı gibiydi.

Tim, “Korkmuştum,” dedi. Ağzından çıkan bir fısıltıdan farksızdı. Ateşin başında kümelenmiş olan çocukların yüzlerini inceledi –her birinin yüzünde ona duydukları saygıyı yitirdiklerini anlatan, ortak bir ifade vardı– ve içtenlikle ettiği o lafı geri alabilmeyi diledi.

Kent, “Eh, korkmanın ne yeri ne de zamanı, Tim,” dedi.

Tim, Kent’in ağzının orta yerine tokadı basmak istese de, bunu yapacak güçten tamamiyle yoksundu.

Üzerilerinde sivrisinekler uçuşuyordu. Tim, *Neden benim üzerime konmuyorlar acaba?* diye düşünmekten kendini alamadı. Elleri temiz olmasına temizdi, fakat sıvıya dokunduğu andaki yapışkanlık hissi geçmemişti; parmaklarındaki kıvrımlarda, tırnak diplerindeydi – tuhaf, rahatsız edici bir kaşıntıydı. Gözlerini kapadı ve zihninde sıvının ikiye böldüğü solucanın cesedinden akışını canlandırdı. Göz kapaklarını aydınlatan ateşin ışığı, derisinin altında bir örüntüyü andıran kılcal damarları görünür kılmaktaydı.

Newton, “Öldü mü yani?” diye sordu.

Max başıyla onayladı. “İzcibaşı Tim solucanı ortadan ikiye ayırdı.”

Tim, “O esnada zaten ölüydü,” dedi. “Taşıyıcıları ölünce, parazitler de ölürler.”

Newton, “Neden böyle bir şey yaptı ki?” diye sordu. “Boynuna dolanıp adamı boğmasının sebebi nedir? Bebeğin annesini boğması gibi bir şey bu.”

Tim çaresizce omuz silkti. “Solucanların eylemlerini sebeplere dayandırmakta kullanabilecekleri beyinleri yoktur. Ayrıca, solucanların bu boyutlara ulaşmamaları gerekiyor. Fakat durum bu. Bizzat tanık olduk. İnsanın gözüyle gördüğüne inanmamak gibi bir lüksü bulunmuyor.”

Newton şöyle devam etti: “Adamın ismini dahi bilmiyor muyuz?”

Çocuğun sözleri, Tim’in üzerine bir örs gibi çöktü. Bir anda adamın ismi büyük bir önem kazanmıştı. Etrafı yabancılarla çevrili bir adamın, etrafındakiler tarafından bir yabancı olarak anılarak öldüğünü düşünmek, çocuklarla fazlasıyla trajik gelmişti.

Shelley sessizce, “Eve gitmek istiyorum,” dedi. “Bizi eve götür, İzcibaşı. *Lütfen.*”

Ateşin ışığında, Shelley’nin yüzü yalvaran bir ifadeye

büründü – yoksa alay mı ediyordu? Boş, yapay ve biraz da beceriksizce şekillenmiş, insan davranışlarını taklit etmeye çalışan bir hayvanı andırıyordu: bisiklete binen bir ayıyı ya da süt kutusundan yapılma ukulele çalan bir maymunu. Tim'in ürkek zihninde, Shelley'nin böylesi bir soru sormasının sebebi, Tim'in gerçekleştirmesinin mümkün olmadığı bir istekte bulunarak grup içerisinde huzursuzluk yaratmaktı.

“Yarın, Shelley. Yarın yola çıka...”

Shelley, “Neden bu gece çıkmıyoruz, Tim?” diye devam etti, Kent'in alaylı ses tonunu kullanıyordu. “Neden bizi bu gece eve götüremiyorsun?”

Çünkü köpek gibi yorgunum, seni küçük serseri. Yorgunum ve inanılmaz açım.

“Yarın gideceğiz. Söz veriyorum.”

Shelley gözlerini Tim'e dikti – çocuğun bakışlarında böceksi bir şey vardı. Alevlerin esen rüzgârla dalgalandığı anda, Tim, Shelley'nin yüzünün balmumu gibi eriyişini, derisinin akıp, kemiklerinin tektonik levhalar gibi kayıp sürtünerek kendilerini çok daha korkunç bir hal alacak düzene sokuşunu seyretti.

Kent şöyle dedi: “Onu görmek istiyorum.”

Tim, “Onu?” diye cevap verdi.

“Solucanı, Tim. Solucanı görmek istiyorum.”

“Hayır.”

İzcibaşı'na yan yan baktı Kent, adamın şahine benzer burnuna tüfeğinin nişangahından bakan bir keskin nişancı gibi dikti gözlerini.

Başka bir şey demeden, Kent ayağa kalktı ve geniş adımlarla kulübenin yolunu tuttu. Çocuğa engel olacak bir söz etmeye dahi mecalinin olmaması, Tim'i fazlasıyla korkutuyordu.

KANIT KAYDI, DAVA NUMARASI 518C

B-13 NO'LU PARÇA (Kişisel Eşyalar)

Dr. Clive Edgerton'm Laboratuvar Kayıtları

A Bölgesinde (Makepeace Yolu, 220 Numara, Summerside/Prens Edward Adası) #908 rozet numaralı Polis Memuru Brian Skelly tarafından bulundu

122 - 126 NO'LU SAYFALAR:

Dört numaralı denek. Beta serisi.

GİNE DOMUZU (Zoologix Şirketi; üreme seri numarası EE-76-2)

Denegin test öncesi ağırlığı: 1350 gram.

/Tarih: 19.07/

07.00 Genetiğı değıştirilmiş hidatid (M3-11 numaralı Gen Oluşumu) enjeksiyon yoluyla verildi. 100 ila 250 arası embriyo evresini tamamlamış yumurta liposom makinesiyle verildi. Denegin ayık ve enerjik olduğı gözlemlendi. Gözleri temiz. Herhangi bir tedirginlik ya da acı belirtisi göstermiyor.

08.00 Denekte değışiklik görülmedi.

09.00 Denekte değışiklik görülmedi.

10.00 Denekte değışiklik görülmedi.

10.13 Denek bir dizi ciyaklamada bulundu.

10.47 Denegin dikkati dağılmış gibi görünüyor.

Kafesinin parmaklıklarına toslayıp duruyor. Ciyaklayışları daha tiz bir hal aldı ve sıklaştı.

11.07 Denek kafesinin parmaklıklarını kemirirken gözlemlendi.

11.09 Denek kafesinin içindeki sedir talaşlarını tüketirken gözlemlendi.

- 11.15 Denek kendi dışkısını tüketirken gözlemlendi.
- 11.22 Larva aşamasındaki hidatidin büyük bir kısmı, denneğin boşaltım sistemi aracılığıyla dışarı atıldı.
- 11.41 Denek uzunca bir süre ciyakladıktan sonra, sesi kesildi. [test-sonrası notu: bu esnada deneyin ses tellerinin fonksiyonlarını yitirdiği anlaşıldı]
- 11.56 Denneğin sol ön patisinin bir kısmını tüketmeye başladığı görüldü. Gözleri parlıyor. Nefes alıp veriş hızlandı. Vücudu uyuşmuş gibi görünüyor. Denek ya eylemlerinin bilincinde değil ya da acı hissini kaybetti. Minimal miktarda kanaması var.
- 12.03 Sindirim sisteminde ilk yırtık gözlemlendi. İçyan boşlukta bulunuyor. Gözlemler sonucunda yırtığın boyutu yaklaşık yarım santimetre olarak belirlendi. Adölesan evresindeki bir miktar hidatid solucanı, denneğin vücudunu terk ederken gözlemlendi.
- 12.08 Denek ölmeden önceki son evreye girdiğinin sinyallerini veriyor. Eklemleri belirgin bir şekilde sertleşti, nefes alıp veriş yavaşladı, gözleri üzerinde süt beyazı bir tabaka oluşmakta. Denneğin ağzı durmaksızın açılıp kapanıyor. Havayı çiğner gibi bir hali var.
- 12.16 Sindirim sistemindeki ikinci yırtık gözlemlendi. İlk yırtığın bir santimetre kadar aşağısında bulunuyor. Adölesan evresindeki hidatid solucanlarının büyük bir kısmı, denneğin karın çukurundan dışarıya uzanıyorlar.
- 12.19 Denek/taşıyıcı hayatını kaybetti.
- 12.22 Hidatidlerden geriye kalanlar canlılıklarını yitiriler. Test tamamlandı.
- Test süresi: 5 saat 22 dakika.
- Denneğin test sonrası ağırlığı: 490 gram
- Toplam kilo kaybı: 860 gram

15

On beş dakika sonra, İzcibaşı Tim kulübenin kilerine kilitlenmiş ve soğuktan titrer halde olacaktı.

Fikrin sahibi Kent olacaktı. Çocuklara, İzcibaşını kitlemeleri için mantıklı bir sebep sunacak, fakat gerçek sebebi sadece bunu *yapabiliyor* olması olacaktı. Diğerlerine böylesi kudretli bir başkaldırının sonucunda liderlik edebilmekte, Kent'e fazlasıyla heyecan verici gelen bir şeyler vardı.

Kent ateşin başından büyük bir özgüvenle kalktı. Tim'in onu durdurmayı deneyebileceğini tahmin ediyordu, fakat İzcibaşı durduğu yerde eriyip gidiyormuş gibi görünüyordu. Korkmuştu Tim. Kendi ağzıyla söylemişti, ateşin başında ağzından köpükler çıkartarak itiraf etmişti.

Kent ise korkusuzdu. Ne korkusu yahu. Kişiliğinde korkuya yer yoktu. An itibariyle gerçek bir lidere ihtiyaçları vardı, yaşlı ve korkak bir kediye değil.

Çocukların geriye kalanı ona boyun eğeceklerdi. Kent'in bundan yana şüphesi yoktu. Tek yapması gereken o ilk adımı atmaktı. Tim kimdi ki zaten? Kent'in babasının gözünde, Bay Timothy Riggs yalnız yaşayan, orta yaşlı bir sünepeydi. Pedofil değildi – Jeff Jenks çocuğunu öyle biriyle, ormandaki bir kulübede yalnız bırakacağına, hayalarını keserdi. Hayır, "Büyük" Jeff'in tahminlerine göre, Tim Riggs yükseklerdeki büyük evinde yalnız başına yaşayan, narin ve bedbaht bir ibnenin tekiydi.

O kulübenin içindeki her ne ise görme hakkına sahipsin, evlat – yasalar senden yana! dediğini duyabiliyordu Kent babasının. O ne olduğu belirsiz herifin senin yerine karar vermesine izin verme. Özellikle şimdi, durumun vehameti ortadayken. Ne yaptığını görmüyor musun? Papucumun doktoru tanımadığı birini kesip açtı – midesini deşti, zavallıyı iyileştirmeye çalışırken eline yüzüne bulaştırdı; bu kadarını itiraf etmişti zaten – ve şimdi de hatasını örtbas etmeye çalışıyor. Ortada ölen bir adam var, evlat! Durumu kontrol altına almak sana düşüyor. Ne yani, seni Tim mi durduracak?

Arkadan, “Dinle, Kent, içerisi berbat durumda,” diyen Max’in sesi geldi. “Nasıl desem, içeride ölü bir adam var. Şaka değil. Böyle bir şeyi görmeyi neden bu kadar çok istiyorsun ki?”

Karanlıkta bir yerden, “Ben de görmek istiyorum,” diyen Shelley’nin sesi duyuldu.

Emrindeki polis memurlarından birini yatıştırmaya çalışan babası gibi, Kent ellerini Max’in omuzlarına koydu.

“Max, bizzat görmem gerekiyor. Anlatabiliyor muyum? Sorunun ne olduğunu göremezsem, nasıl bir çözüm bulmamı bekleyebilirsin ki?”

Max kaşlarını çattı. “Evet, ama...”

“Aması yok. Görmek hakkımız.”

“Pekâlâ. Ama ağzın ve gözlerinin üzerine gazlı bez koysan iyi olur.”

“Neden?”

“Enfeksiyon kapmamak için.”

Kent ciddiyetle onayladı. “Evet. İyi düşündün.”

Tim, Kent’e yetişmek üzereydi. İzcibaşının hasta bir pekin köpeğini andıran, sıkıntılı nefes alıp verişini işitti. “Kent Jenks! Eğer oraya adımını atarsan...”

Kent kapiya omuz koyarak içeriye girdi. Koku yüzüne bir perçin çekici gibi vurdu. Meyveye benzer, tatlı ve baskın bir koku, ekşi ve çürüyük bir alt kokuya eşlik ediyordu.

Adam kanepede el ve ayak bilekleri bağlanmış halde yatıyordu. Tişörtü kesilerek açılmış, beyaz eti balçığa benzer bir sıvıyla kaplanmıştı. Huzura kavuşmuş gibi görünmesine, derisini çekilmiş ve korkunç bir sırtıtaşa bürünmüş dudakları engel oluyordu. Ağza alınmayacak bir sırra sahip birine benziyordu.

Solucanın bir kısmı yerde yatmaktaydı. Kent'e, Charlie Swanson'la birlikte Montague Lisesi'ndeki futbol sahası tribünlerinin altında buldukları kondom gibi gözük-müştü. Charlie kondomu bir dal parçasıyla dürtmüştü. *Bu nedir?* demişti Kent. Charlie şöyle cevap verdi: İlk kez mi kondom görüyorsun? Kızla işi pişirmeden önce aletine takacaksın ki hamile kalmasın.

Charlie'nin iki abisi vardı. Böyle şeyleri biliyordu. Kent masumiyetinden az da olsa utandığını hatırladı. Biraz da midesinin bulandığını.

Fakat adamın görüntüsü Kent'i derinden sarstı. Ölüydü. Belki de büyükannesinin cenaze töreni gibi olmasını bekliyordu: Yaşlı kadın, bej renkli cenaze evindeki maun ağacından yapılma tabutunda huzur içinde yatarken, piyanist "Sana Geliyorum Tanrım" şarkısını çalmaktaydı. Kapalı gözleri ve abartıya kaçılmadan pudralanmış yanaklarıyla huzur içindeydi.

Ölümün bu adama benzer bir huzur getirdiği söylenemezdi. Boynu morartılardan bir çemberle çevriliydi. Böğründe kahverengi, dışkıya benzer bir akıntı vardı. Bir gözü kocaman açılmış, öteki göz kırpmıyormuş gibi yarı kapanıktı. Yarasının üzerinde gezinen sirkesinekleri, tatlı

pisliğı midelerine indirmenin peşindeydiler. Adamınkisi sevgiden yoksun ve aşağılıkça bir ölümdü.

Kent içinde bulunduğu durumda babası gibi davranabilmeyi diledi. Jeff Jenks olsa, kulübeyi kordon içine alır ve adli tıp incelemesi yapılmasını isterdi. Megafonu eline alır ve sakince şöyle derdi: *Dağılın, millet. Görecek bir şey yok.*

Fakat bunun gerçekle alakası dahi yoktu, öyle değil mi? Tanrım, görülecek *ne varsa* buradaydı.

Korku, Kent'in yüreğine usta bir hırsız gibi sızmıştı. Utandırıyor –sonuçta bu duruma kendi ısrarları sonucunda gelmişti, öyle değil mi?– her şeyi geri alabilme isteğiyle dolduruyordu. Anakarada olmayı diledi, yatağında, yanibaşında mışıl mışıl uyuyan, labrador cinsi köpeğı Argo'yla birlikte olabilmeyi. Vücudunun her zerresiyle diledi.

Tim çocukların arasına daldı, tişörtlerinin önlerine alkol boca etti.

“Tişörtlerinizi ağzınız ve burnunuzun üzerine çekin! Hey – dediğimi yapın! *Hemen!*”

Çocuklar, Tim'in dediğini yaptılar. Yukarı kıvrılmış yakaları arasından bakan çocukların bakışları yaşadıkları şoku anlatır nitelikteydi – tek istisna ise Shelley'ninkiydi, onun gözlerinde merak ve hayranlık dolu bir parıltı vardı.

Tim, Kent'i itti. Her iki elini çocuğun göğsüne bastırdı. Kent yere öyle feci kapaklandı ki, yerde kış üstü sekti.

“Sana buraya girmemeni söylemiştim, öyle değil mi, Kent?”

Tim yere düşen çocuğun üzerine çömeldi. Omzunu sertçe tuttu ve silkeledi. Kent'in bedeni, Tim'in ellerinde oyuncak bebek gibi ezilip büzüldü.

“Burası bir *hastalık* alanı! Artık hepiniz enfeksiyon riski taşıyorsunuz!”

Tim çocuğu yere fırlattı. Kent fena düştü, kıcını sert zemine vurdu ve dizlerini karnına çekerek oturdu.

Ellerini saçlarından geçirmesiyle birlikte, Tim’in saçları is ve terin etkisiyle dikeldiler. Ağzı nefeslenen bir köpeğinki gibi açık, eti elmacıkkemikleri üzerinde gergindi.

HAL 9000, *Mantıksız hareket ediyorsun, Tim*, dedi sakince. *Az önce bir çocuğa zarar verdin ve bu gece zarar verdiğin ilk çocuk da değil, haksız mıyım?*

Tim, “Solucanlar *temas* yoluyla bulaşırlar,” dedi, kafasının içindeki sesi duymazdan gelmişti. “Anlıyor musun? Solucanlarla ya da solucan yumurtalarıyla dolu bir şey yersen, *sen de* solucan kaparsın. *Yapabileceğin* hiçbir şey yok, Kent. *Düzeltebileceğin* hiçbir bok yok. Eğer baban, kudretli Jeff Jenks, esip gürleme ayaklarını burada yapmayı deneseydi, sonu şurada yatan adamla aynı olacaktı. Anlatabiliyor muyum?”

Tim, baba Jenks’i zihninde canlandırdı: göbeğini saran mavi üniforması, patlarcasına gerilmiş düğmeleri, kıllı ellerini pantolonunun kemer köprülerine takmış bir halde olay yerini incelediğini. *Bak bak bak, şu işe bir bak hele, Doktor Bey, neler oluyor?*

Zayıf bir sesle, “Babam hakkında böyle konuşma,” dedi Kent.

“*Kapat çeneni!*” Tim sertçe muftak masasının üzerine yığıldı. “*Sadece... çeneni kapat!* Çok ciddiylim, Kent. Saçmalıklarına devam edersen, Şükran Günü hindisi gibi bağlarım seni. Bulaşıcı hastalıklar hakkında *en ufak bir şey* biliyor musun? Peki ya siz? Ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Ağız yoluyla geçiyor olabilir. Su yoluyla geçiyor olabilir. Tanrım, hava yoluyla dahi geçiyor olabilir.”

Shelley, “Madem öyle, adamın içini neden açtın?” diye sordu, eliyle kapattığı ağzından çıkan sözler boğuktu. “Max’i bu işe neden sürükledin? Ya da bizleri?”

Tim çocuklara tek tek baktı, yüzlerinde tanıdığı hiçbir ifadenin kalmadığını fark etti: küçümsüyorlar, şüphe ediyorlar ve ona karşı giderek büyüyen bir öfke besliyorlardı. Yıllar süren zorlu bir çalışmanın sonucunda elde ettiği güven ufanıp gitmiş, geriye pamuk ipliğine bağlı bir ilişki kalmıştı. Tim o ipliğin kopup gitmesi ihtimalinin beraberrinde getirdiği korkudan hareket edemez haldeydi.

Solucanın yerde duran kısmına işaret etti. “Doğada böyle bir şeye rastlayamazsınız, çocuklar. Anlıyor musunuz beni? Böyle şeylerin *var olmamaları* gerek. Tanrı’nın yarattıkları arasında yeri yok. Bu yüzden fazlasıyla dikkatli olmak zorundayız. Her adımı ölçüp biçerek atmalıyız.”

Shelley, “Kulübeyi yakmalıyız,” diye homurdandı.

Tim kafasını hayır anlamında salladı. “Enfeksiyonun havaya karışmasına neden olabilir. Yapacağımız şey şu: Dışarı çıkacağız. Ateşin başında oturacağız.” Tim dalgınlıkla tırnaklarından birini kemirdi ve yuttu. “Yarın gelecek botu bekleyeceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu.”

Açık denizi aşarak adaya kadar ulaşan bir helikopter vızıltısı duyuldu. Hemen tepelerinde uçar gibi bir izlenim yaratıyordu. Işığın –arama ışığının– yeni basılmış bir bozukluğu andıran parıltılı hüzmeleri, çatıdaki aralıklardan içeri sızdı. Helikopterin pervaneleri kulübenin ahşaptan yapılma duvarlarındaki aralıklardan içeriye deniz kokulu rüzgârlar estiriyordu. Helikopter denizin üzerindeki yolculuğuna devam ederken ışık aniden döndü.

Newton, “Botun bizim için geleceğinden emin misiniz ki, İzcibaşı Tim?” diye sordu.

“Eminim tabii. Hepimiz evlerimize döneceğiz. Ebeveynleriniz sizleri gördüğüne çok sevinecekler. Buraya bir inceleme ekibi gönderilecek. Neyse çocuklar. Şimdi dışarı... dışarıya... dışarı...”

İzcibaşı aniden vuran baş dönmesiyle afalladı. Görüşü sivrisinekleri andıran zerreciklerle doldu. Sinüsleri ozona benzer bir hisle yandı: körfezdeki iskeleden atlayıp, denizin tuzlu suları burnuna akın etmiş gibi hissediyordu.

Tim fazlaca incelmış dudaklarını ıslattı. “Gitmemiz...”

Kent ayağa kalktı. Gözleri korkunç bir farkındalığı yansıtmaktaydı.

Kent diğerlerine döndü, titreyen sesiyle, “Hastasın sen,” dedi. “Enfeksiyon kapmışsın. İçin solucanlarla dolu.”

“Hayır...” Tim’in midesi çocuksu bir ağrıyla burkuldu: Abbotsford Karnavalı’nda haddinden fazla pamuk şekeri yemiş ve dönmedolaba binmiş gibiydi. “Durumun vehametini göz önünde bulundurarak...”

“Onu karantina altına almalıyız,” dedi Kent. “Hepimizi hasta edebilir. Kendisi gibi.”

Kent yenilenmiş bir özgüvenle yürüyordu. Tim kollarını uzattı. Tanrım! Etli bir çift mızraktan farksızdılar. Çocuğu itti. Elleri göğsüne batarken, Kent darbeyi hafifletmek üzere omuzlarını içe çekti.

Tim kalçalarına vidalanmış ahşap çubukları andıran bacakları üzerinde sendeleyerek uzaklaştı. “Lütfen,” dedi Tim. Bir kez daha itti, kediden farksızdı. Kent gülümsüyordu. Nezaketten uzak bir gülümsemeydi bu.

Kent’in içinde büyüyen haddini aşma denemeleri doruk noktasına ulaşmış – yaptıklarını doğrulayan soğuk bir teminat şeklini almıştı. Büyüğüne karşı gelme hak-

kına sahipti Kent. İradenizi güçlü tutar ve eyleminizin arkasında durursanız, işler elbet yoluna giriyordu. Beraberinde gelecek tüm mükâfatları –sarsılmaz güçteki kişiliğinize yaraşır nitelikteki kazançları– sonuna kadar hak etmiş olacaktı.

Kent, İzcibaşı'nı itti. Tim'in düşüşü komikti: kolları uzanık ve ağzı sudan çıkmış, nefeslenmeye çalışan bir balığinki gibi açıktı. Yere omurga-kıran bir gürültüyle çarptı. Bağırsakları midesinde açılan boşluğa kaydılar. Fazlasıyla doğal, fakat bir o kadar da talihsiz bir şey yaptı.

Tim gaz çıkardı. Şaşkınlığın beraberinde getirdiği sesizliği, boru gibi bir osuruk sesiyle böldü. Odayı keskin bir koku sardı.

Tim, “Afedersiniz,” dedi. “Ben...”

Shelley kikirdedi. “*Fena kokuttun.*”

Kent, Tim'i bakışlarıyla olduğu yere mıhladı. “Onu dolaba kilitleyin.”

“Hayır,” dedi Tim, ağzından çıkan sözcük, aynı zamanda bir hıçkırıktı.

Çocuklar fazlasıyla gerilmiştiler. Vakit kaybetmeden verecekleri kararın doğurabileceği farklı sonuçları değerlendirmektedirler.

Tim'in üzerine yürüdüler. İlk davranan Shelley oldu. Kent onu takip etti. İzcibaşlarının üzerine çullandılar, atladılar, bağırdılar ve zapt etmeye çalıştılar. Sıra Ephraim'deydi. Ardından kısık, acı dolu bir iniltiyle, Max katıldı. Çocuklar coşkuyla dolmuşlardı. Hepsi –son gelen, boğuşmaya katıldığı sırada pişmanlıkla “Hayır, hayır, hayır” diye mırıldanan Newton bile– açıklaması güç bu hisse kapılmışlardı. Yoğun, ani ve kör bir isteğin esiri olmuşlardı.

Her şey oldukça hızlı gelişti. Geçen gecedendir damla

damla biriken gerilimin dışavurumuydu: telsizin parçalanırkenki çatırtılarına karışan, ciyaklamaya benzer seslerde; tepelerinde, yükseklerde gezinen siyah helikopterde; ıslak taşlar arasında kıvrılan yılanların oluşturduğu kümede; Tim ve Max adamı ameliyat ederken kulübeden gelen seslerde; ve en çok da İzcibaşlarının, neredeyse doğduklarından beri tanıdıkları bir adamın insan anatomisi haritasına, iskeletten farksız bir hale bürünmesindeydi. İçlerinde demlenmiş, göğüslerinden –*her ne şekilde olursa olsun*– atmaları gereken bir zonklama halini almıştı. Şimdiyse, taşıdığı yağmuru dökme nihayetine erişen kara bir bulut gibi, serbestti. Karşı çıkamıyorlardı; kendilerinde değillerdi. Güruh olmuşlardı, güruh içgüdüleriyle hareket ediyorlardı.

Çocuklardan birkaçı, kendilerine bunun bir oyun olduğunu söylediler. İzcibaşlarının gözlerindeki korkuyu görmezden gelebildikleri sürece bir oyundu bu. Yetişkin birinin kapıldığı çaresiz korkuyu – ki bu da yeni doğmuş bir bebeğin aynı korkuya kapılmasından pek farklı görünmüyordu. Kanepede yatan, içinde kahverengi bir balçık akan ölü adamı görmezden gelebildikleri sürece.

Bir oyundu bu, bir oyun, oyun...

Tim'i dolaba sürüklediler. İzcibaşı bir dizi tiz çılgılık attı. Kontrolü kaybetme korkusuyla dehşete kapılmıştı – korktuğunun *ne kadar çabuk* gerçekleşmiş olmasıyla. O dolaptan korkmuştu. Fakat korkusunun asıl sebebi, içinde olması kuvvetle muhtemel şeydendi.

Tim, “Çocuklar, lütfen,” diye inildedi. “Lütfen yapmayın – *yardıma* ihtiyacım var...”

Tim'i dinlemeyeceklerdi. Hezeyanın doruğundaydılar. İzcibaşı'nı kolaylıkla kaldırdılar. Ağırlığı beş çocuğun arasında dağılmışken, Tim'in küçük bir çocuktan farkı

kalmamıştı. Ephraim'in elleri, Tim'in gömleğinin altına kaydı. Etinin en alt kaburgasının altında kalan kısmının bir uçurum gibi aşağıda kaldığını fark etti. Tim'in vücudu çukurlaşmış ve bükülmüştü. Elleri, Tim'in karnı üzerine geldi... Ephraim geriledi. Parmaklarında hissettiği ürkütücü kıpırtılar karşısında şok olmuştu.

Shelley'nin dudakları gergin, dişleri öndeydi. Savaş meydanındaki cesetler arasında gezinen bir sırtlana benziyordu. Kent dolabın kapısını çarparcasına açtı. Birkaç elbise askısı haricinde boştu. Tim'i içeriye tıktılar. İzcibaşı'nın titreyen parmakları kapının arasında kaldılar. Ephraim hasta adamın parmaklarını nazikçe dolabın karanlığına itti.

Çocuklar elektriğe kapılmış gibi aniden kendilerine geldiler. Max ve Ephraim birbirilerine gergin ve keyifsiz bakışlar attılar. İzcibaşlarının iniltileri kapının altından duyuluyordu.

Newton, "Onu ne zaman çıkartacağız?" diye sordu.

Kent, "Bot ne zaman gelirse o zaman," diye yanıtladı soğukça. "Daha önce değil."

"Peki ya bot gelmezse?"

Kent'in cevabı netti: "Kapat çenenizi, Newt."

Kimse kilidin kombinasyonunu sorma gereği duymadı; Kent'in onlara söylemeyeceğini biliyorlardı. Masanın üzerinde kapağı açık bir şişe viski duruyordu. Erkeklerle layık bir içki. Kent'in babası hep *General George Patton her savaştan önce bir shot ucuz viski içermiş derdi. Ve galip gelince de bir bardak kaliteli viski.*

Peki ya bu bir galibiyet değil de neydi? Yarın bot geldiğinde, çabuk karar verişiyile takdirleri üzerine toplayacaktı.

Shelley, "Devam et, Kent," dedi ona. "Galibiyeti kutla."

Max, “Hayır, yapma...” demeye çalıştı.

Fakat Kent şişeyi çoktan dudaklarına götürmüştü. Boğazından aşağı eriyik demir gibi indi. Kollarıyla ağzını sildi. Kent’in yüzündeki keyifsiz ifade, yerini geniş bir gülümsemeye bıraktı.

“Her şey yoluna girecek, millet.”

Nathan Erikson'un yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası'nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: Bay Erikson, Dr. Clive Edgerton'la nasıl tanıştığınızı açıklayın lütfen.

C: Üniversiteden yeni mezun olmuştum. Mezunlardan birkaçı profesör asistanlığına kapağı atmışlardı, fakat onlar kaymağın kaymağıydılar. Ben ise hava civa sayılırdım.

S: İşsiz miydiniz yani?

C: Öyle de denilebilir. "İnsanın Yaşlanma Sürecinin İplik Solucanlarıyla Bağlantısı" üzerine doktora yapmış bir teorik moleküler biyologa verecek işi olan fazla şirket bulunmuyor.

S: İplik solucanı mı?

C: Bir tür yuvarlak solucan. Yaklaşık bir milimetre boyunda. Latincesi *Caenorhabditis elegans*, fakat herkes C. Elegans deyip geçiyor. Canlı geçirdiği süre boyunca insanın yaşlılık sürecine benzer evrelerden geçiyor: hareketi yavaşlıyor, kırışıyor, doku bozulması yaşıyor, enfeksiyonlarla mücadele etme yeteneği azalıyor. Bu genlerden insanın yaşlanmasına engel olma ihtimali olanını bulmayı deniyordum.

S: Saygı duyulması bir amaç.

C: Eh, ne yapalım. Bilim gözümü kör etmişti.

S: Edgerton'ın senden nasıl haberi oldu?

C: Bölümden çıkanları kapma ümidiyle bekleyen birçok araştırmacı vardı, nasıllardır bilirsiniz. Yeni mezun olmuş birini kapabileceklerini düşündüler – projenin hamallık sayılabilecek kısımlarını yaptırabilecekleri birini.

S: Sana Edgerton mı ulaştı?

C: İkimiz de benzer muhtaçlık hallerindeydik.

S: Onu sana çeken şey neydi?

C: Dediğim gibi, ucuzdum ve çaresizdim. Fakat C. Elegans solucanı üzerinde çalışmışım – ki hidatidle aralarındaki benzerliği küçük bir balıkla büyük beyaz köpekbalığı arasındaki benzerlikle bağdaştırabiliriz. Ve her iki yaratık da Edgerton'ın yarattığına uzaktan ya da yakından benzemiyordu.

S: Edgerton'ın yarattığı derken? İkiniz de mutasyona uğramış tür üzerinde uğraşmıyor muydunuz?

C: Dinleyin... kendimi ölene kadar sorumlu hissedeceğim. Sizlere sonucun ne olacağını bilmediğimi –tek gayemin bilim olduğunu– ve olacıklara dair en ufak bir fikrim olsa o laboratuvarı yakıp kül edeceğimi söyleyebilirim. İfadem sonuçlanınca beni hapse göndereceksiniz. Bunu hak ediyorum. *Fazlasını* hak ediyorum, fakat bu layıkıyla cezalandırması mümkün olmayan suçlardan biri. Olup bitenlerin bir parçası olduğumu kabul ediyorum, fakat projedeki rolüm her anlamda fazlasıyla küçüktü.

S: Nasıl yani?

C: Clive Edgerton bir dahi. Aynı zamanda –özür dileyerek ağzımı bozacağım– zırdeli ve büyük ihtimalle de sosyopatın önde gideni, fakat şüphe götürmeyecek şekilde dahi. IQ değerlerimin bu odadaki birçok kişiden yüksek olması kuvvetle muhtemel olsa da, Clive'in gözünde bir laboratuvar maymunundan farksızdım. Biyolojik işleyişleri onun gibi göremiyorum. Yeniden düzenlemek üzere kırmam gereken zincirleri saptayamıyorum. Yani evet, yaptığımız işin bilincindeydim –en azından teoride– fakat ortaya konulmasında hiçbir etkim olmadı. O yeteneğe sahip değildim.

S: Ne yaptığının bilincindeydin ama?

C: Evet.

S: Ve buna rağmen kimseye bahsetmedin mi?

C: Aynen öyle.

S: Neden?

C: Ticari bir sırrı açık edemezdim. Başarılı olduğu takdirde, milyar dolarlık bir yatırıma dönüşecek olan bir şey üzerinde çalışıyorduk. Edgerton projeyi bir biyoecza firmasından aldığı ödenekle devam ettiriyordu. Gizliliğı sağlamak çok önemliydi.

S: İnsan hayatlarını riske atacakkadar mı?

C: Tehlikeden haberdar değildik... Günümüz ilaç sektörünün üç önemli hedefinden biri söz konusuydu: erkek tipi kelliğe çare, yaşlanma sürecini tersine çevirmek ve efor sarf etmeden kilo vermenin yolunu bulmak. Birileri gece yutacağınız ve sabahleyin daha gür saçlarla ya da kırışıktan arınmış göz çevreleriyle ya da birkaç kilo hafifleyerek kalkmanızı sağlayacak bir hap icat ederse ne olur? Paha biçilemez bir yenilik. Clive eski bir deyişini tekrar eder dururdu: *Ne fazla zengin ne de fazla zayıf olabilirsiniz.* Ardından şöyle derdi, “Eğer zenginleri zayıflatabilirsem, onlar da *beni* zengin ederler.”

16

Gece yarısına doğru, Max kıyıya indi. Uzaklardaki yıldızlar gökyüzüne serpilmiştiler. Sahil, kıyı şeridi boyunca uzanan, kemiğe benzer bir çizgiydi. Deniz kıyıya bir dakikalık derin nefes alıp verişlerle yükseliyordu. Adayı yutmaya çalışan, dişsiz dev bir yaratığı andırıyordu.

Newton, Max'in yanına geldi. Titreyen elini Max'in çıplak koluna koydu. Newton'ın üzerindeki korku farklı bir boyut kazandı, vücutları arasındaki eşik kalkmıştı – aynı şeyi Max de hissetti.

“İzcibaşı'na öyle bir şey yapmamalıydık.”

“Hasta o, Newt.”

“Farkındayım. Fakat dolaba kapatmamalıydık. Yanlış mıyım? Böyle olmamalıydı.”

Max, “Sen de yardım ettin,” dedi bezgince.

Newton yutkundu ve başıyla onayladı. “Ettim. Babamın baş etme mekanizması olarak adlandırabileceği türde bir davranıştı. Bilirsin, işler zora girdiğinde kendimizi rahatlatmak için yaptığımız şeyler. Ya da kafamızı dağıtmak için. Olan bu muydu sence, Max?”

“Biraz abarttık, Newt. Hepsi bu.”

Geçen yaz, Max evini bir yelkovan kuşu ailesiyle paylaşmıştı – martının çok daha atik bir türü olan kuşlarla. Atlantik'e bakan tepelere yerleşmişler, kayalıklara yuva yapmışlardı. Fakat popülasyonlarının patlaması nedeniyle, yelkovan kuşları North Point'deki evlere yuva

yapmaya başlamışlardı. Alçı panelden yapılma dış yüzeyi kemiriyor, strafor ve pembe renkli yalıtım malzemelerini gevşeterek kendilerine yer açıyorlardı.

İşte bir yelkovan kuşu ailesi de Max'in yatak odası penceresinin hemen üzerine böyle bir yuva yapmıştı. Sabahları, Max başını pencereden dışarıya uzatır ve baba yelkovan kuşunu başını evin yüzeyinde açtığı delikten dışarı uzatıp, avlanmak üzere okyanusa doğru fırlama-dan önce etrafı kolaçan ederken görürdü.

Max'in babasının ise durumdan pek memnun olduğu söylenemezdi. Çimenlerin üzeri strafor ve pembe yalıtım malzemesi parçalarıyla kaplanmıştı. Kuşların evin değerini düşürmelerinden endişeleniyordu – halbuki hayatının tamamını North Point'de geçirmişti ve son nefesini bu evde vermesi kuvvetle muhtemeldi. Nalburun yolunu tuttu ve elinde bir şişe köpük kapatıcıyla geri döndü. Yuvaya merdiven dayadı, kuşları kovdu, şişenin ağzını deliğe soktu ve içerisi dolup, kapatıcı dışarı taşarak sertleşene kadar sıktı. Yüzünde kendinden razı bir gülümsemeyle merdivenden aşağı indi.

Fakat yelkovan kuşları ertesi gün geri döndüler. Max'in babasının kapattığı yeri kemirdiler, parçaları kanca şeklindeki gagalarıyla koparıp attılar. Çimenlerin üzerinde strafor, yalıtım malzemesi ve de kapatıcı parçaları vardı artık. Max'in babası yaptıklarını tekrar etti, kuşların pes edeceklerine inanıyordu. Fakat yelkovan kuşları, posta güvercinleriyle aynı ailedendiler – yaşadıkları yere hep geri dönerlerdi. Max'in babası, *Onları vurmalıyım*, diye homurdandı, ancak böyle bir işe kalkışacak türde biri değildi.

Yine de sinirliydi – doğanın sürekliliğine katlanamayan insan doğasından kaynaklı bir sinirdi bu. Bir kez

daha, Home Hardware'in yolunu tuttu, yeni bir teneke kapatıcı ve en sağlamından birkaç metre kümes teliyle geri döndü. Teneke makasını kullanarak, teli deliğin boyuyla aşağı yukarı eşit olacak yuvarlaklar halinde kesti. Merdivene tırmandı ve elindeki malzemeleri pasta hazırlar gibi yerleştirmeye başladı: bir kat kapatıcı, ardından kümes teli, kapatıcı, tel, kapatıcı, tel. *Hadi bakalım, kuşlar, demişti. Bunun icabına bakın da görelim.*

Ertesin gün okuldan dönen Max, çalılıkların arasında ölü bir yelkovan kuşu buldu. Kuyruğundaki koyu renkli tüylere bakarak, ölenin baba kuş olduğunu fark etti. Boyunu korkunç bir açıyla bükülmüş halde yatıyordu. Gagası kırıktı – yarısı kopmuştu. Gözleri griye benzer, kurşun rengi bir tabakayla kaplıydı. Etrafı epeyce dağıtmıştı: çimenlerin üzeri kapatıcı parçalarıyla kaplıydı. Fakat babasının verdiği emek boşa çıkmamıştı. Baba kuş boynunu kırmış olmalıydı – nasıl bir hüsrana uğramış, ne kadar sinirlenmişti ki deliğe boynu kırılıncaya dek uçup durmuştu?

Max'in babası ölü kuşu görünce gerildi, birkaç kez gözlerini kırıştırdı, ardından şöyle dedi: *Sadece yaşayacak başka bir yer bulmalarını istemiştin.*

Gecenin bir yarısı, Max kuş sesleriyle uyanmıştı. Ses duvarların içinden geliyordu. Max sessizce ebeveynlerinin odasının yolunu tuttu. Babası çapaklı gözlerini sildi ve Max'le birlikte odasına geldi. Sesleri duyduğu anda, babasının yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

Saat sabahın üçünde, Max'in babası merdivene bir kez daha tırmandı. Sabahlığı denizden esen rüzgârda uçuşuyordu. Dolgu macunu ve kümes telini tornavida ve pense yardımıyla sökmeye uğraşan adam o kadar hararetle çalışıyordu ki az kalsın düşecekti. İşini bitirdiğinde, kuş ses-

leri kesilmişti. Kolunu delikten içeriye, varlığından haberdar olmadığı, küçük çaplı bir depresyonun orta yerine uzattı. İçeride bulduğu her ne idiyse, büyük bir hürmetle sabahlığının cebine koydu.

Mutfakta, bembeyaz bir yüzle, cebindekileri masaya bıraktı: anne kuş ve iki yavru kuş. Anne kuşun kanadı kırılmıştı. Yavrular küçük ve gri-mavi renkteydiler, yumurtalarının içindeki ağdalı sıvının yapışkanlığı hâlâ üzerilerindeydi. Üçü de hareket etmiyordu.

Max'in babası sadece, *bilmiyordum*, diyebildi. *Bilseydim böyle bir şeye asla kalkışmazdım... Kontrolü kaybettim.*

Hatırladıklarını, İzcibaşı Tim'e yaptıklarıyla karşılaştırdı Max.

Kontrolü kaybetmişlerdi, hepsi bu. Yetişkinlerin de başına geliyordu. Yeterince sinirlenir, öfkelenir ve korkarsanız, kontrolü kaybetmek çok ama çok kolaydı.

Newton, "Daha önce hiç ölü birini görmemiştim," dedi. "Hamsterım ölmüştü. Yoda. Kafesinden çıkmış ve boynu kızaklı bir dolap kapısının arasında kalarak kırılmıştı. Hamster deyip geçebilirsin ama dostum, o ellerimde öldü. Boynunun aldığı şekil hâlâ gözlerimin önünde. Hıçkırıklara boğulmuştum." Newton koluyla gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. "Yoda'yı bir ayakkabı kutusunun içinde arkabahçemize gömdük. Dondurma çubuklarından bir haç yaptım. Son kısım biraz aptalca. Öf. Diğerlerine anlatmazsın, değil mi? Dillerinden düşmem sonra."

Max'in babası da kuşları bir ayakkabı kutusuyla gömmüş, etrafını cenaze evinden getirdiği tabut kadifesiyle sarmıştı. "Aptalca değil, Newt. Yapılması gerekeni yaptığını düşünüyorum."

“Öyle mi?” Newt gülümsedi, fakat yüzündeki ifade keyifsizdi. “İzcibaşı’nı serbest bırakmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Kilidi açmak için gereken kombinasyonu bir tek Kent biliyor.”

Çocuklar gözlerini kısarak anakarayı aydınlatan ışık zerreciklerine baktılar. Normalden daha fazla gibiydiler. Ufak olanları neon aydınlatmalı bir karınca kolonisinden fışkıran fosforlu karıncalar gibi bir ileri bir geri hareket ediyorlardı. Max’in üzerine sebebini bilmediği bir dinginlik çöktü. Gücünü –aklının derinlerinde bir yerde, ilerleyen günlerde ve saatlerde ihtiyacı olacağını biliyor-muşçasına– dikkatli kullanmaya hazırlanan vücuduna, Zen okulu keşişlerine özgü bir dinginlik eşlik ediyordu. Max savaşa gidenler de böyle mi hissediyordu merak etti. Bunun da ötesinde, Max ebeveynlerini düşündü: büyük ihtimalle yataklarında, olup bitenlere dair en ufak fikirleri olmadan, uyumaktaydılar.

“Bizi almaya geleceklerine gerçekten inanıyor musun?”

“Kapat çeneni, Newt. Lütfen.”

İkinci Bölüm

İstila

FALSTAFF ADASI KÖKENİ BİLİNMEYEN BİYOLOJİK BİR KAZA SONUCU KARANTİNAYA ALINDI

Saat sabah 7:15 itibariyle, Prens Edward Adası'nın onsekiz kilometre uzağında bulunan, (18 kilometrekare büyüklüğündeki) Falstaff Adası, yetkililer tarafından karantina altına alındı.

Askeri Ataşe tarafından resmi açıklamada sebep olarak "kökeni bilinmeyen biyolojik bir kaza" gösteriliyor. Bulaşıcı bir hastalık, mantar enfeksiyonu, ya da su veya hava yoluyla, insan ve hayvan popülasyonlarına yönelik ciddi bir tehdit oluşturabilecek bir virüs olduğu anlamına gelebilir.

Askeriye, North Point beldesine yığınak yapmaya devam ediyor. Kaynaklarımız askeriye'nin operasyonu Genel Sağlık Kurumu'yla —daha doğrusu Bulaşıcı Hastalıklar Merkezi'yle— ortak sürdürdüğünü belirtiyor.

Şimdiye dek karantinanın sebebine ya da biyolojik tehditin doğasına ilişkin hiçbir net bir bilgi ortaya çıkmadı.

Askeriyeden aldığımız bilgiler, an itibariyle adada herhangi birinin bulunmadığı yönünde.

Onu dolaba kilitlemişlerdi. Izcibaşlarını. Beldelerinin tek doktorunu. İnanılmaz yakındı belki, fakat gerçektir. Birlik olmuşlardı. Kent, Ephraim ve yuvalarından fırlayan gözleriyle Shelley. Newton ve Max bile katılmışlardı.

HAL 9000, *Hak ettin, Tim*, diye azarladı. Çocukları tehlikeye attın. Bilgin dahilinde olsun ya da olmasın, o çocuklar senin sorumluluğundaydılar. İzci Kanunu'nu hatırla.

Tim, *Nasıl hak ettim?* diye sordu kendine. Hastalıklı adamı adaya o mu davet etmişti? Bilerek, art niyetle soyumuzun tükenmesine neden olacak bir süreç mi başlatmıştı? Hayır, *hayır*. Tim'in tek derdi iyilik yapmaktır. Yardımsever her insanın yapacağı şeyi yapmıştı. Elinden geleni yapmış, bulundukları zor duruma rağmen doğru kararları vermeye çalışmıştı – fakat sonucun böylesine korkunç olacağını nasıl bilebilirdi ki?

İyi niyetinin sonu ise buydu: Dolaba kilitlenmiş, düşünceleriyle yalnız kalmıştı. Ve açlığıyla. Ve de vücudunun mide bulandırıcı ve tatlı kokusuyla.

Sonsuza dek izcilerinin baş kaldırdığı izcibaşı olarak anılacağı gerçeğine içerliyordu. “Koca” Jeff Jenks'in kahkahalara boğulmasına kesin gözüyle bakıyordu.

Tim omurgasını dolabın duvarına vermiş ve dizlerini sıkıca göğsüne çekmiş bir halde oturuyordu. Aralarında zayıf olan var mı diye menteşelerin her birini yok-

ladı. Şansı yaver gitmemişti. Yekpare ahşap esnetmesi imkânsız açılarla çakılmış çivilerle tutturulmuştu.

Kapının altındaki ipince aralıktan içeriye gün ışığı sızıyordu. İçini rahatlattığı kesindi. Dış dünyayla arasındaki tek bağlantıydı. Anakarayla ve bünyesinde bulundduğu her türlü imkânla. Konservelerle dolu raflarının bulunduğu soğuk bodrum katına. Muayene odasındaki dil çubuklarıyla dolu kavanoza.

Tim derin bir nefes aldı ve odaklanmayı denedi. Telden bir askılığı gevşetip açabilir, kapının altından geçirebilir ve... sonra ne yapacaktı ki? Birinin bileğine mi saplayacaktı? Yoksa çocuklardan birine çelme mi takacaktı? Bu kadar zahmete girmesine değer miydi? Belki de burada olmayı hak ediyordu.

HAL 9000, *Bu konunun belkisi yok, Tim, dedi.*

Kapana kısılmıştı. Kaçması imkânsız bir halde. Belki de böylesi daha iyiydi. Gerçek şu ki; Tim hastaydı. Çocuklar onu buraya kilitlemekte haklı dahi olabilirlerdi. Yaptıklarına fena halde içerlemişti – liderliğinde yakınlaşmış bu grubu, ani ve yabani bir dürtüyle hareket ederek yok etmiş, onca yılın emeğini gülünç duruma düşürmüşlerdi. Ve şimdi, burada hapsolmuş haldeyken, çocuklara yardım edebilmesi mümkün değildi – ve bu Tim'i ciddi anlamda korkutuyordu.

Onlara yardım ediyor muydun ki, Tim? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Tim, “Kapat çeneni, Hal,” diye çıkıştı, sesi pislikten tıkanmış bir pis su borusu gibi çıkmıştı. “Sen benim dostum değilsin, HAL.”

Mantığını yitirmeye başlıyorsun, Tim. Konuşmamızın artık bir anlamı kalmadığını düşünüyorum. Hoşça kal.

“Tamam. İkile. Defol.”

Tim'in düşünceleri yeniden izcilerine kaydı. Kontrol-
den çıkmış, kayıp dört çocuktular. İçinde bulundukları
durumun vehametine dair en ufak bir fikirleri var mıy-
dı? Nasıl olabilirdi ki? Çocuklar korkuyu yetişkinler gibi
algılayamıyorlardı, özellikle de söz konusu hastalıkken.
Yaralarının kabuk tutmasıyla iyileşmesi bir oluyor, öksü-
rükleri sabah uyanana kadar geçmiş oluyordu. Fakat Tim
insan vücudunun gerçekte ne kadar kırılgan olduğunu
biliyordu; en güçlülerinin bile hastalığın ve ölümün gü-
cüne karşı gelemeyeceklerini görmüştü.

Onu buraya kapattıkları esnada ellerini üzerinde gez-
dirdiklerinden bahsetmiyordu bile. Korkuyla verdiği ne-
fesleri solumuşlardı. O esnada üzerilerine tükürmüş dahi
olabilirdi. Oh Tanrım, çocukların üzerine gerçekten de
tükürmüş müydü?

Bir yanı –şok edici baskınlıktaki bir yanı– burada ol-
maktan memnundu. Belki de çocuklara liderlik edecek
durumda değildi. Gerçek şu ki: Tim açlıktan felç olmuş-
tu. Bir yerlerden burnuna pamuk şekeri kokusu gelip
duruyordu. Gözlerini kontrolsüzce kırıştıırıyordu. Altı
yıldır ölü olan annesinin, onu durmadan yemeğe çağır-
dığını işitiyordu. *Timmy, balık çorbası yaptım!*

Ye bakalım, dedi ufak ve tatlı bir ses. HAL'a ya da
Altses'e ait değildi. Bu seferki farklıydı – kafasının içini
tırmalayan yavru fareler gibi sinsi ve ısrarcıydı.

Ama burada yiyecek hiçbir şey yok ki, dedi sese.
*Olmaz olur mu hiç? Her zaman için yiyecek bir şeyler var-
dır, şapşal.*

Fareler tırmalamaya devam ettiler, iyice tırmaladılar;
fazla sürmeden beyninin yumuşak dokusunu aşmış ve
kafatasına ulaşmışlardı. Tim olanları zihninde canlandır-
dı: kafatasının kasıldığını, kafa derisinin ve saçının tuhaf

bir kıpırtıyla diken diken olduğunu, derisi çürümüş kumaşına benzer bir sesle yarılrken, kan ve gri beyin maddesiyle yapış yapış olmuş, pembe renkli tüysüz fare yavrularının yarıktan dışarıya akın ettiklerini, sakarca yüzüne indiklerini, cansız gözleri önünden geçtiklerini, boş bir gülümsemeyle donakalmış dudakları üzerinde boğuşup ciyakladıklarını.

Pekâlâ, dedi tuhaf sese. Ama ne yiyebilirim ki? Ah, ne istersen onu ye, dedi buz gibi bir aklayatkinlikle. Bulduğun herhangi eski bir şeyi.

Dolabın içi kâğıtla kaplanmıştı. Nasıl bir ahmak dolabın içini kâğıtla kaplardı ki? Kaplamalar yer yer yırtılmış, pejmurde bir hal almışlardı. Parmakları arasına bir parça aldı. Kâğıdı duvar boyunca kulağa hoş gelen bir sesle yırtarak kopardı.

Tim duvar kâğıdından kopardığı parçayı dilinin üzerine koydu. Eskimiş tutkal belli belirsiz bir tatlılığa sahipti. Tim büyük bir iştahla mideye indirdi.

Harika, dedi ses. Müthiş. Yemeye devam et.

Tim sesin dediğini yaptı.

Kopardı ve yedi, kopardı ve de yedi.

Ufak ve tatlı sesin dediklerine itaat etmek kolaydı. Tim'den çok bir şey istemiyordu ve istediklerini kolaylıkla yerine getirebiliyordu.

Sadece ye.

Yemeye devam et.

Devam et.

Kapının diğer tarafına birinin yaslandığını fark etti. Tim kâğıt kesigi içinde kalmış dudaklarını yaladı; dili tutkaldan yapış yapış olmuştu. Şöyle fısıldadı:

“Max? Sen misin?”

Cevap gelmedi.

“Newt? Ephraim?”

Kısık, alaycı bir mırıltıyla söylenen bir şarkı işitti:

Kimse beni sevmiyor

Herkes benden nefret ediyor

Solucan yemeye gidiyorum bahçeye, gidiyorum bahçeye

Büyük ve sulu solucanlar, uzun ince ve kayganlar

Mini minnacıklar, kıpırdanıp duran solucanlar

Şarkıyı söyleyen kişi kapı ile zemin arasındaki açıklığı tıkamakla meşguldü.

Shelley?

Tim’in kıymetli aydınlığı parça parça kararırken, kalbi duracak gibi oldu.

“Hayır,” diye inledi. “Ne yapıyorsun? Hayır, lütfen, hayır, lütfen yapma...”

Shelley’nin tıktıklarını dışarı atmak üzere parmaklarını açıklığın altına götürdü, ancak parmak uçları aradaki-leri itebilecek güçten yoksundular. Ardından selobandın rulosundan *caaarrttt* diye kopuş sesi duyuldu. Kapının altında kalan birkaç ışık zerresi de tamamen kayboldu. Tim zifiri karanlığa mahkûmdu artık.

Ağzını ışığı geri vermesi için yalvarmak üzere açtı. O ışık huzmesi sahip olduğu tek şeydi, Tanrı aşkına. Çocuksu yalvarışı kelimelere dökemedi. Derinlerde –fazla derinde de değil– amansız bir kıpırtı olduğunu hissedebiliyordu. Dişleri kilitlenircesine kapandılar.

YE.

Ses artık ne ufaktı, ne de tatlı.

Tim kendine söylenileni yaptı. Farkına varmadan, usul usul ağlayarak.

18

Shelley selobandı mutfak dolabına geri koydu. Kalbi normalden biraz daha hızlı çarpıyordu. Gözleri kızarmış, sulanmış ve heyecandan donuk bir hal almıştı. İzcibaşı dolabın içinden güçlükle duyulan yalvarışlarına devam ediyordu.

Shelley gülmemek için çok u raştı. İzcibaşı'nın çıkar-dışı seslerin komik olduğunu d   nm yordu – aslına bakılırsa Shelley'nin komik budou u hiçbir şey yoktu. Hiçbir  ey.

A zı ve burnu üzerinde tuttuğu, alkole bulanmış gazlı bezin üzerinden nefes aldı. Tehlikenin farkındaydı – vis-ki   sesinin ağzını çevreleyen mikroskobik boyutlardaki yumurtaları görebiliyordu, geçen gece Kent'in i ti i   se-nin.  l  adamın g  s  üzerindeki soğuk havada u u an yumurtaları da  yle. Hastalık, Shelley'yi korkutmuyordu. Bilakis ilgisini çekiyordu.

Dolabın kapısında yaptıklarını inceledi. Kapının al-tına iki tane kurulama bezi sıkı tırmı  ve bulundukla-rı yere bantla tutturmu tu. İzcibaşı'nın artık bir damla dahi ı ı ı yoktu. Diğer  ocuklar neden yaptığını sorduğu takdirde, bahanesi de hazırды: Shelley, İzcibaşı'nın dur-madan  ks rd   n  duymuş ve Tim'e bulaşan her ne ise kendilerine de bula maması için dolabı sıkıca m -h rlemişti.

Shelley kulübenin kapısını açtı ve sessizce dışarı  ıktı.

Güneşin ince bir çizgiyi andıran parıltısı, ufuk çizgisini boylu boyunca kaplıyordu. Grubun geriye kalanı hâlâ ateşin başında uyuyordu.

Kulübenin yan tarafına geçti ve doğuya bakan duvar ile güneşlik arasında asılı duran örümcek ağıyla karşılaştı: üzerinde sabah çiyinin asılı durduğu, incelikle işlenmiş, altıgen şeklinde bir örüntüyle.

Shelley, dünyanın en narin gitarını tıngırdatıyormuşçasına dikkatli bir şekilde, ağın merkezine yakın kısmından bir tel kopardı. Ağın sahibi olan örümcek, tahtanın üzerindeki budak gözünden çıkıverdi. Delikten dışarıya tek parça halinde uzattığı bacakları, kapalı bir şemsiyenin sıkışık duran tellerini andırıyordu. Shelley'ye ise tanımadığı bir çiçeğin filizlenişi gibi görünmüştü.

Epeyce büyük bir örümcekti. Çan şeklindeki bedenini şekerleme büyüklüğündeydi. Rengi, Shelley'ye annesinin köpekleri Shogun'a haşlayarak pişirdiği organı hatırlatmıştı. Örümcek ağın üzerinde ustalıklı ilerledi. Shelley'nin dikkatli dokunuşunu ağa yakalanmış bir böcekle karıştırmıştı.

Shelley cebinden küçük bir barbekü çakmağı çıkardı. Her zaman yanında bir tane bulundururdu. Bir seferinde, öğretmenini Bay Finnerty, Shelley'yi okuldan sonra bisiklet parkının yanında karınca yakarken yakalamıştı. Etli marangoz karıncaları patlarken tuhaf bir *pat!* sesi çıkartmaktaydılar: Shelley'nin sabahları yediği pirinç patlağı gevreğine benziyordu.

Bay Finnerty, Shelley'nin çakmağına el koydu. Shelley'ye iç çamaşırında tırtıl görmüş gibi soğuk, tiksintili dolu bir bakış atmıştı. Shelley ilgisizce gülümseyerek karşılık verdi.

Tek yaptığı yeni bir çakmak almak oldu. Her birkaç

haftada bir, kasabanın etrafındaki farklı dükkânlardan birer tane çakmak alıyordu. Ve fare ve karınca kapanları. Bir keresinde, dükkân sahiplerinden biri şöyle demişti: *bu kadar fare kapanı aldığına göre, fareli köyün kavalcısıyla yaşıyor olmalısın, evlat*. Adamın söylediklerinden endişelenen Shelley, o dükkâna bir daha uğramadı. Belli bir düzenle hareket etmesi akıllıca değildi.

Shelley çakmağı ateşledi. Alevin turuncu kıpırtısı, çakmağın metalik ucundan dışarı fışkırdı. Shelley dikkatli hareket ediyordu. Anın tadını çıkartmasıyla alakası yoktu – bunu o kadar çok tekrar etmişti ki en ufak heyecan duymuyordu. Sebebi doğuştan metodik biri oluydu.

Alevi ağın yukarı uçtaki kenarlarına değdirdi. Ağ – tutuşturulmuş bir fitilin barut fıçısına yaklaştığı gibi – inanılmaz bir hızla yanıyor, arkasında bıraktığı turuncu iplikler havada dumanlı bir buhar bırakıyordu. Kendi üzerine katlanan ağ, incelikle işlenmiş bir dantele benziyordu. Örümcek çöküş aşamasındaki ağı üzerinde hızla ilerlemeyi denedi, fakat çabası alev almış bir ip merdivene tırmanmaya çalışmak ve gidere düşmekten farksızdı.

Shelley örümceğin herhangi bir şaşkınlık ya da korku hissedip hissetmediğini merak ediyordu – ama böcekler buna benzer hislere bile sahipler miydi ki? Shelley öyle olduklarını umuyordu, fakat emin olabilmemesinin hiçbir yolu yoktu.

Ağın geriye kalan bağlantı yerlerini ateşe verdi. İçinde hapis kalmış örümcekle düşmeye başlayan ağ, ipekten bir paraşüte benziyordu. Shelley örümceği çimenlerin arasında rahatsız etmeye, ateşle dürtmeye devam etti. En çok bacaklarından birkaçını yakmayı ya da dışiskeletini eriterek içindikilerin dışarı akışını seyretmeyi seviyordu.

Elinden geldiği sürece öldürmemeye özen gösteriyordu. Şekillerini değiştirme taraftarıydı. Böylesi daha ilgi çekiciydi. Eğlencesi daha uzun sürüyordu.

Kulübenin altına kaçana kadar örümceği rahatsız etti. Derin bir nefes aldı ve ağırlaşan göz kapaklarını kırdı. Birazdan örümcek deliğine geri dönecek ve yeni bir ağ örecekti. Örümcekler fazlasıyla öngörülebilirlerdi. Tahmini gerçekleşince, Shelley belki geri döner ve aynı şeyleri tekrar yapardı.

Shelley ayaklarına bulaşan kömürleşmiş çimenleri temizledi. En iyisi iz bırakmamaktı. *Sadece fotoğraf çek, geride kanıt bırakma*. Dikkatlice çalışıyordu, az önce yaptığı iş –İzcibaşı’nı soktuğu durum– tamamiyle yeni bir deneyimdi. Korkutucu derecede heyecan verici bir şey.

Örümcekler yaptıklarınızı ispiyonlayamaz, fareler ise ciyaklayamazlardı – eh, fareler pekâlâ *ciyaklayabilirler*... fakat Tim, o çocuklara Shelley’nin ne yaptığını söyleyebilirdi. Shelley’nin doğuştan gelen, insanları baskı altına almasını mümkün kılan bir altıncı hissi vardı; güç durumdaki insanların ağzından çıkanların inanılabilirliğini nispeten yitirdiğinin farkındaydı. Ve çocuklar Tim’e *inansalar* dahi –en azından birkaçı, Max inanırdı belki; Newt *kesinlikle* inanırdı– eh, Shelley artık bunun bir önemini olmadığını düşünüyordu. Adanın çekim gücünü kemiklerinde hissediyor, güçlü bir akımın onları buraya demirlediğine inanıyordu. Güneş denizin üzerinde yavaşça yükselirken, Shelley daha yeni başlayan bu günün sonsuza kadar sürebileceğini hissetti.

Çocuklar henüz uyanmamışlardı. Uyandıklarında, sıkıcı konular üzerine konuşacaklardı: bot ne zaman gelecek, ebeveynleri ne kadar kızacak, kulübedeki adamın

kimliği. En çok da fazla geçmeden kendilerini güvende bulacakları üzerine konuşacaklardı.

Fakat Shelley botun gelmeyeceğinden emindi.

Shelley'nin pek zeki olduğu söylenemezdi, en azından toplumun dayattığı alışılmış zekâ ölçüm teknikleri öyle olmadığına işaret ediyordu. IQ testinden düşük puan almıştı. Okulda, genellikle C alıyor, arada bir D alıyordu. Öğretmenleri, Shelley'nin çiçek lekeli yanaklarına ve sü-lük grisi gözlerine bakıyor, onu on beş yıl sonra, üzeri motor yağıyla lekelenmiş bir tulum içinde, yüzü Mr. Lu-be'daki yağ değiştirme çukurunun içinde yukarı bakarken görüyorlardı.

Shelley kendisi hakkında ne düşündüklerinin farkındaydı, fakat bu canını sıkıyordu. Aslına bakılırsa onu böyle görmelerinden memnundu. Zevk aldığı aktiviteleri gerçekleştirmesini kolaylaştırıyordu – ancak diğerlerinin zevk aldığı şeyler de Shelley'yi enterese etmiyordu.

İnsanların düşündüğünden daha uyanık bir çocuktur. İfadesiz yüzü mükemmel bir maskeydi. Kanepenin üzerinde yatan ölü adamı gördüğünde ifadesi biraz olsun değişmemişti, fakat pratik zekâsı doğa yürüyüşüne çıktıkları sırada tepelerinde gezinen siyah helikopterin adamların ilgisi olduğunu anında fark etmişti.

Fark ettiği bir diğer şey ise ölü adamın içinden çıkan kalın halat benzeri şey ile birkaç yıl önce köpeğinin poposundan çıkan ince beyaz halat benzeri şeyin aynı olduklarıydı.

Shetland cinsi köpekleri, Shogun, komşunun çöp kutusunda bulunduğu bozulmuş bir parça eti yemişti. Ertesi hafta iki metrelik bir solucan çıkardı. Shogun solucanı atarken, Shelley evde yalnızdı. Shogun'ın arka bahçede inlediğini duymuş, köpeği zinyaların arasına çömelmiş

halde bulmuştı. Köpeğin poposundan dışarıya beyaz bir tüp uzanıyordu, bir kısmı babasının çiçeklerin arasına yaydığı kakao kabuklarının arasına kıvrılmıştı bile.

Shelley büyülenmiş bir halde yere çömelmişti. Beyaz tüpe bir fiske vurmuş, hayranlığı bir kat daha artmıştı. Yaratık dokunuşuyla kıpırdamıştı. Shelley kıkırdamıştı. Bir fiske daha vurmuştu. Shogun gerilemiş ve sahibine hırlamıştı. Shelley biraz beklemiş, ardından tüpe bir kez daha dokunmuştu. Tek parmağıyla fiske üzerine fiske atıyor, fazla sert vurmamaya özen gösteriyordu. Tüp köpeğin sindirime yardımcı sıvılarıyla kayganlaşmıştı. Shogun bedbahtça inil dedi ve başını eğerek bacakları arasından Shelley'ye acı dolu ve çapaklı gözlerle baktı.

Solucanı çıkarmasının ardından, Shogun pisliğini gömmeyi denerdi. Shelley köpeği eve gönderdi. Yaratığı incelemek istiyordu. Yaratık ise hızla ölmekteydi. Baş düz bir kaşık şeklindeydi. Büyük kaşıktan dışarıya birçok küçük kaşık uzanıyordu: Venüs sinekkapanına benziyordu – Shelley'nin ilgi çekici bulduğu tek bitkiye. Kaşıkların her birinin ortasında küçük şeffaf dikenlerle dolu birer kesik vardı. Köpeğin bağırsaklarında ilerleyebilmesini buna borçlu olmalıydı... Büyüleyiciydi.

Shelley bahçedeki o güneşli öğleden sonrasını, o aç tüp kıcından çıkarken Shogun'un acı dolu inildeyişlerini hatırladı. O güneğe benzer bir heyecana kapıldığından emindi.

Botun geleceğı yoktu. Bugün değil. Yakın gelecekte de geleceğini düşünmüyordu. Belki de hiç gelmezdi.

Ve Shelley durumdan rahatsız değildi. Bu, oyunlarını oynayabileceğı anlamına geliyordu.

Ve sabırla, dikkatle oynadığı takdirde, bot geldiğinde – gelirse? – onu karşılayacak tek kişi kendisi olabilirdi.

Ifadesiz yüzünü yeni doğan güneşe çevirdi. Sıcaktı ve rahatsız edici de sayılmazdı. Mevsim normallerinin dışında, sıcak bir gün olacaktı. Böylesi bir sıcakta yeni canlılar hayat bulabilirdi. Diğerlerine katılmak üzere ateşin başına doğru yola çıktı.

19

Çocuklar uyandığında, buzluk yerinde değildi.

Buzluk, İzcibaşı Tim'in kenara ayırdığı yiyeceklerin tamamını içinde bulunduruyordu. Sosisleri ve ekmekleri. Altılı gazoz paketini. Bir torba dolusu karışık çerezi. Şekerlemeleri. Bot gelene kadar yiyecekleri her şeyi. Max buzluğu geçen gece ateşin yanına bırakmıştı. Uyandıklarında ise bıraktıkları yerde değildi.

Ephraim, "Hangi cehenneme gitti?" dedi. Kamp alanı etrafında öfkeyle geziniyor, parmaklarıyla gözlerindeki çapağı kaşıyordu. "Acıktım yahu."

Diğerleri de yavaşça uyandılar. Ateşin aydınlığının ötesinden gelen uğursuz uluyuşlar ve tekinsiz tıkırtılar, derin bir uyku çekmelerine engel olmuştu.

Newt şöyle dedi: "Buzluk yok."

Ephraim, "Hadi oradan, sen ciddi misin?" diye cevap verdi. "Hanginiz aldı? Yoksa sen mi aldın, Newt, söylese ne tombalak?"

Newton, Ephraim'i kırılgan gözleriyle olduğu yere sabitledi. "Eef, neden böyle bir şey yapayım ki...?"

Ephraim çekinmeden, "Çünkü koca götlü bir şişmanın tekisin," diye cevap verdi.

Max, "Newt bütün gece yanımda yattı," dedi, Eefin annesinin de dediği gibi, yakın arkadaşını "kontrolü kaybetmeden" sakinleştirmesinin akıllıca olduğunu biliyordu. "Buzluğu almayı denese duyardım."

Shelley kulübenin arkasından beliriverdi.

Ephraim, “Hangi cehennemdeydin?” dedi, ses tonu açıkça meydan okuyordu.

“İşemem gerekti.”

“Buzluk nereye gitti?”

Shelley boş suratını Ephraim’inkine çevirdi. “Bilmiyorum, patron.”

Ephraim yumruklarını sıktı. Shelley’nin boş bakan iki gözünün arasına bir tane patlatmak istiyordu. Fakat yumruğunun Shelley’nin yüzündeki boşluğa gömülmesinden korkuyordu. Patlamış ampullerle dolu, sıcak bir hamura batmaktan farksız olacağını düşündü. En kötüsü de vursa dahi Shelley’nin umursamayacağını düşünüyordu – ve yüzünün yumruğunu *yutacağını*. Asite batmışçasına eriteceğini.

Ephraim derin bir nefes aldı, kendini sakın kalmaya zorladı. Annesi, Ephraim’in babası gibi çabuk öfkелendiğini söylemişti – yıllardır görmediği babası gibi. Charlottetown hipodromundaki öğle yarışına yetişmek üzere çıkan ve eve bir daha geri dönmeyen babası gibi. Öz oğlunun kolunu kıran ve yediği haltı hatırlama zahmetinde dahi bulunmayan şerefsiz gibi. Aralarından biri 5.02 dolar gibi büyük bir mebla olmak üzere bir dizi market hırsızlığına karışan ve an itibariyle Sleepy Hollow hapis-hanesinde ikamet eden babası gibi.

O aynı zamanda insanların Ephraim’in yaptıklarını tekrar etmesini bekledikleri kişiydi. Kasabalılar, *armut dibine düşmüş* diye dedikodu yapmaktan kendilerini alamıyorlardı. Ephraim’in babasına tıpatıp benzemesinin bunda etkisi büyüktü: aynı antifriz yeşili gözleri ve açık zeytin rengi teni paylaşıyorlardı.

Ve, Ephraim’in de bildiği üzere, aynı öfkeyi.

Bir öğleden sonrası, Ephraim ve annesi bir kazı çalışmasıyla karşılaşmışlardı. Çevresi içine giden bir dizi hortumla dolu, açık bir lağım kanalıyla. İşçiler uyarı mahiyetinde büyük bir levha asmışlardı. Sol üst köşesi kırışan uyarıda şöyle yazıyordu:

ÖFKEYLE
SAKIN
YAKLAŞMAYIN*

O uyarıyı dikkate alsan iyi olur, demişti annesi.

Ve Ephraim annesinin dediğini yapmayı *deniyordu*. Fakat insanlar onu çileden bırakmaktan usanmıyorlardı – ki kabul etmesi gereken bir şey vardı ki, bu da çileden çıkması için en ufak sebebin dahi yeterli olduğuydu. Ne zaman öfkesi kontrolden çıkacak gibi olsa, annesinin tavsiyesini dinliyor ve derin bir nefes alarak, yavaşça ondan geriye sayıyordu.

10...9...8...7...6...5...4...3...

Kent, “Uyurken vahşi hayvanlar alıp götürmüş olması,” dedi. “Ağaca falan asmalıydık.”

Kent’in dün geceki haliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Tişörtünün yakası terden siyah olmuştu; aynı siyahlık kol altlarında da mevcuttu. Gözleri yuvalarına çökmüş, etrafını saran etler ince kırışıklıklarla kaplanmıştı: az da olsa sarkık gerdanlı yaşlı bir kadına benziyordu.

Ephraim, “Hadi oradan,” dedi. “Hayvanların buzluğa sürüklediklerini nasıl duymayız?”

Max, “Yorgunluktan geberiyordum,” dedi.

* Yazar burada *danger* (tehlike) ve *anger* (öfke) ile kelime oyunu yapmıştır. –yhn

Ephraim, Newt'a işaret etti. "Sen de Maskeli Kokarca'nın mı götürdüğünü düşünüyorsun?"

Newton yüzünü ekşitti. "Geçen gece ben de epey yorgundum. Ne bileyim, *olabilir hani...*"

Ephraim, "Kahretsin, abi – aranızdan biri aldıysa uzatmasın, *söylesin*," dedi, sesi giderek yükseliyordu. "Ne yapacağımı sanıyorsunuz – kafayı yiyeceğimi mi? Sizleri tek tek yere sereceğimi mi?" Masumiyetini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı. "*Hepsini yemiş olamazsınız, öyle değil mi? Ne kadarını yediyseniz söyleyin, biz de kendi payını yedin deyip, konuyu kapatalım.*"

Kent, "Hayvanlar almıştır," diye vırakladı.

Ephraim'in şakakları korkunç bir öfkeyle zonkladı. Azıdişlerini öyle kuvvetli sıktı ki gıcırtilarını kafatasının içinde duydu: diş minelerini oluşturan kalın tabakaların birbirine sürtündüğünü.

Ateşin başından ayrıldı ve kulübenin bulunduğu tarafa yöneldi... ancak kulübenin etrafından dolanıp, arkasında uzanan seyrek ağaçlığa doğru devam etti.

Cebinden kilitli bir poşet çıkardı. Poşetin içinde yalnız üç sigara duruyordu. Max'le biraz gözden kaybolabilmeyi, sahilde yıldızları seyrederken sigaralardan birini paylaşabilmeyi umuyordu. Max sigara içmiyordu, ancak Eef onu sigara arkadaşı olmaya ikna etmeyi planlıyordu. Öbür türlü yalnız kalacak, ciğerlerini tek başına zehirleyecekti. O kanser çubuklarını kendine atıştırmalık yapacaktı. Ki böyle düşününce, yaptığı plan çekiciliğini kaybediyordu.

Ephraim ağzına bir sigara aldı, bronz Zipposunu çaktı ve alevini tütüne değdirdi. Sigaradan bir nefes çekti ve dumanın boğazını yakmasıyla öksürdü – başta nalburlarda tuğla gibi üst üste dizilerek sergilenen, pembe renkli

yalıtım malzemelerinden bir parça yutar gibi hissetmişti – ardından dumanı dişleri arasından üfledi. Dumanı hal-kalar halinde üflemek üzere yanaklarını şişirse de, batı-dan esen rüzgâr çabalarını boşa çıkardı.

Kuşlar metalik bir *ri-ri-ri* sesiyle ötmekteydiler: çıkar-dıkları ses, paslı bir baltanın beton brikete boylu boyun-ca sürtünmesini andırıyordu. Nikotinin etkisini göster-mesiyle birlikte, Ephraim’in sinirleri yatıştı.

Sakin ol, diye azarladı kendini. O puştlardan biri yi-yeceklerinin tamamını yemişse de geçti artık. Hepiniz en fazla, ne bileyim, iki saat içerisinde kendi mutfağlarınızda, önünüzde kızarmış biber ve sosisle dolu tabaklarla buluş-mayacak mısınız? Bu adadan çok uzaklarda. Kulübedeki...

Ölü adamdan çok uzaklarda. Ki bu da, açık konuşmak gerekirse, Ephraim’i hayatı boyunca hiçbir şeyden kork-madığı kadar korkutmuştu. Adamı uzuvları kasılmış ve tuhaf şekillere girmiş, yarık göğsü kahverengi bir pislikle kaplı –en kötü kısmı buydu: pislige bulanmış bir halde ölmüştü– gördüğünde, Ephraim boğazında biriken kor-ku dolu iniltiyi güçlkle bastırabilmişti.

Ephraim daha önce hiç ölü birini görmemişti. Hayatı boyunca burada gördüklerine biraz olsun benzetebilece-ği tek şey, okuldan geldiği bir gün elektrik direğine çıkmış bir işçinin yediği şokla olduğu yerden fırlamasıydı. Adam dokuz metre yükseklikteki forkliftin üzerindeydi. Trafoda elektrik kaçağı olmalıydı. Ephraim adamın yüzü-nün ve vücudunun Dört Temmuz kutlamalarındaki havai fişekler gibi aydınlandığını hatırladı. Öylesine şiddetli bir parıltıydı ki, gördükleri sonrasında geçen bir dakika bo-yunca gözlerinde asılı kalmıştı.

Adam forkliftten ayakkabılarında dinamit varmışça-sına fırlamıştı. Düşerken bir dala çarpmıştı; kuvvetsiz

dal önce adamın ağırlığı altında eğilmiş, ardından taze bir çatırtıyla kırılmıştı. Ephraim yanına vardığında, adam ayakta idi ve sersemlemiş bir halde daireler çiziyordu. Elektrik ayakkabılarının altını eritmişti: ayaklarını çevreleyen eriyik plastik, siyah renkli joleye basmış gibi görünüyordu. Ephraim nefes almakta güçlük çektiğini fark etmişti: açığa çıkan elektrik akımı geride asidik bir koku bırakmıştı. Adamın tulumundan dumanlar çıkıyor, turuncu renkli sık dokuma kumaşı aşarak, buhardan bir çift kanat gibi omuzlarından yukarı yükseliyordu.

Adam, “Tanrım, Ah Tanrım,” deyip duruyordu. Sıcak kömürler üzerinde çıplak ayakla gezen biri gibi sendele-yen adımlar atıyordu. “Ah Tanrım ah Tanrım ah Tanrım ah Tanrım...”

Kafa derisi eriyerek alnına kadar inmişti. Nasıl ol-duysa, elektrik akımı deriyi ayırmamış, esnetmişti. Yer çekimiye eriyen deriyi aşağı kaydırmıştı: kaşları üzerinde toplanan fazla deri, kırıxık kadife bir perdeyi, ya da yemeğin kenara itilmiş kaymağını andırıyordu. Saçı da derisiyle birlikte inmişti. Saçları artık alnının ortasından başlıyordu. Adam bunun farkına varmış gibi görünmüyordu. Etrafta sekmeye devam ediyor, “Ah Tanrım ah Tanrım,” diye tekrarlıyordu.

Korkunun beraberinde getirdiği sakinlikle, Ephraim en ufak detayların dahi farkına varmıştı. Adamın başındaki saçların eriyip gittiğinin, ateşe fazla yaklaştırılan bir saç fırçasından pek de farklı görünmediğinin. Ya da adamın kafa derisinin –daha parlak, saçlardan arınmış ve esneyip kafatası üzerinde ürkütücü bir şekilde gerilmiş haliyle– yeni doğmuş bir bebeğinki gibi mavi kılcal damarlarla kaplı olduğunun.

Kamyonete koştu ve telsizle halk bandına bağlana-

rak bir şeyler zırvaladı. İlk yardım görevlileri geldiğinde, Ephraim henüz kendine gelebilmiş değildi.

Geçen geceye kadar, Ephraim'in ölümle en yakın münasebeti buydu. Ve buradaki ölü adamın (*bu arada kim ki bu adam?*) etkisi çok daha ağırdı, sebebiyse adamın *niha-yete* varmış olmasıydı. İşçinin aksine, ölü adamın doku nakli yaptırmaması ve saç ektirmesi mümkün değildi. Onu sadece yapayalnız bir mezar bekliyordu.

İzcibaşı Tim de an itibariyle epey hastaydı. Ölü adamla aynı hastalığa yakalanmış olabilir miydi?

İzcibaşını o aptal dolaba kilitlemişlerdi; Ephraim'in bu konuda içi pek de rahat etmemiş, ancak durumun hararetiyle hareket etmişti. Ve şimdiyse Kent geceleyin vampir yaralarının saldırısına uğramış gibi görünüyordu; kanını kuruturcasına emmişlerdi ve o da...

Derin bir nefes aldı. Tuttu. Ardından verdi.

10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1

Sinirli misin, Eef? dedi annesinin sesi. *Yoksa korkuyor musun?*

Ephraim bu iki duygunun ipince bir çizginin iki tarafında olduklarını fark etti. Birinin diğerine kolaylıkla karışabildiğini.

Öfkeme hakim olmalıyım.

Peki ya korku...?

Annesinin, *Bazen biraz olsun korkmak iyidir, oğlum, özellikle de senin yaşlarında*, dediğini duydu. *Korku seni dürüst kılar. Korku seni güvende tutar.*

Ephraim sigarasını söndürdü, toprakta küçük bir delik açtı –keyifsizce, *tabutumun çivisine küçük bir mezar kazdım*, diye düşündü– ve izmariti gömdü. Aklında türlü düşüncelerle kafası karışmış halde, kamp ateşinin yolunu tuttu.

Nathan Erikson'un yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası'nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: Dr. Erikson, Dr. Edgerton'la denek olarak insanların kullanılması konusunda neler konuştuğunuzdan bahsedin lütfen.

C: Pek bir şey konuştuğumuz söylenemez. Edgerton insan denek kullanacağını ve istediğim takdirde onunla çalışmaya devam edebileceğimi söyledi.

S: Ve siz de tamam mı dediniz?

C: Başladığım işi bitirmeyeyim mi? Ama tabii... konu hakkında bir şeyler yapabileceğimi de düşündüm. İşleri kontrol altına tutabileceğimi.

S: Polise haber vererek her şeyi kontrol altına alabilirdiniz.

C: Haklısınız.

S: Fakat yapmadınız. Sebebini söyler misiniz?

C: Tarif etmesi güç bir şey. Ondan uzaktayken, cevapların ne olduğunu açıkça görebiliyorum. Edgerton gibi adamlar obsesiftirler. Doğru ya da yanlış kavramları böyle adamların dikkate aldıkları şeyler değildir. Onlar için tek hakikat *cevaplardır. Mesafe kat etmek*. Kapıları açmak. Ve o kapılar açılmıyorsa, açılana kadar tekmelemek. Sanırım ben de bu havaya kapıldım.

S: Dr. Edgerton ilk denek Tom Padgett'i bulma konusunda nasıl bir yol izledi?

C: Düşündüğünüz kadar zor olduğunu söyleyemeyeceğim. Kendilerine yöneltilen her türlü teklifi kabul edebilecek kadar talihsiz bu kadar çok insan olması muazzam bir şey. Edgerton barlara giderdi. Genç, geleceği parlak çocukların içtiği kam-püs barlarına değil. Şehirden uzak, pislik yuvasından farksız

yerlere. Edgerton... yem attı desek yeridir. Oltasını suya indirdi ve birinin yemi yutmasını bekledi.

S: Yapacaklarından Padgett'a bahsetti mi?

C: İlk etapta hayır. Aşama aşama anlattı. Ne konuştuklarını tam olarak bilmiyorum. Onu Edgerton'a sormanız gerek.

S: Dr. Edgerton doğru dürüst cevap alınması zor biri.

C: Gecenin birinde, Edgerton, Padgett'ı getirdi. Adam terbiyelensin diye bir fıçı viskiye yatırılmış gibi kokuyordu. Edgerton her şeyi sakın ve lafı dolandırmadan açıkladı. İlacı alacak ve odada oturacaktı. Monitörden onu seyredecektik. İşler kontrolden çıktığı takdirde doktor çağıracaktık – dünyada Edgerton'ın ona enjekte ettiği şeyi iyileştirebilecek bir doktor olmadığı gerçeğini görmezden gelmiştik. Edgerton, Padgett'a şişkin bir zarf uzatmıştı. İçine ne kadar para olduğunu bilmiyorum. Tahminimce, Padgett'ı tatmin edecek miktardaydı.

20

Buzluk kampın yaklaşık ikiyüz metre aşağısında, sahile yakın bir yerde bulundu. Sürüklendiğine dair herhangi bir belirti yoktu: ne yumuşak toprak üzerinde bir iz, ne de ezilmiş otlarla karşılaştılar. Bu da buzluğun bir yerden alınıp buraya taşındığına işaret ediyordu. Eflatuni pembe renkteki fundaların arasında, ters dönmüş bir şekilde yatıyordu.

Fakat yiyeceklerin vahşice tüketilmiş gibi görünmeleri, kaçıranın bir hayvan olduğu ihtimalini geri getirdi. Sosis paketleri yırtılarak açılmışlardı. Kıyma kıvamındaki pembe renkli çiğ etler buzluğun etrafına dağılmış, üstleri ekim-sonu sinekleriyle kaplanmıştı. Etrafa dağılan M&M'ler ise muhtelif renklerdeki mücevherleri andırıyorlardı.

Ephraim yarısı kemirilmiş bir sosisi tekmeledi. Eğik duran çenesine, kısık gözleri eşlik ediyordu.

“Siktir edin. Bot birazdan burada olacak.”

Çocuklar sahile indiler. Çantalarını toplamamışlardı – dile getiren olmasa da, hiçbiri kulübeye girmek istemiyordu. Hava serindi ve hafiften nane esintileri taşıyordu. Newt'ın Timex Ironman saati sabah 08:23'ü gösteriyordu. Botun saat 8:30'da gelmesi gerekiyordu.

Kent üzeri tenis topunun yeşil kısmına benzer, yosunla kaplı bir kayanın üzerinde kamburunu çıkartarak oturuyordu. Kimsenin bakmadığından emin olduğu anda,

yosundan bir parça kopardı ve ağına götürdü. Neden böyle bir Şey yaptığına dair en ufak fikri yoktu. Kendinden utanıyor ve iğreniyordu.

Fakat açlığı bir türlü dinmiyordu.

Newton, Kent'e yanaştı. Dikkatlice Şöyle dedi: "İyi misin, K?"

"İyiyim."

"İyi gibi görünmüyorsun." Newton mahçup bir gülümsemeyle Kent'e baktı ve denize işaret etti. "Deniz tutunca ben de böyle oluyorum. Ailemin geri kalanı denize alışıktır, fakat ben öyle değılim. Bot sallanmaya başlayınca, midemdekileri yerinde tutamıyorum. Henüz  gle yemeğimi istifra etmediğim olmadı."

"Newt, git başımdan." Kent, Newton'a tehditkâr değıl, ricacı bir bakış atmıştı. "Tamam? Bak rica ediyorum."

Kent diğer tarafa döndü ve Shelley'yi ağız açık bir Şekilde kendisine bakarken gördü. Yüzünde her zamanki sersem ifade vardı – yoksa farklı mıydı?

Kent geçen gece uyandığında diğerlerinin uykuda olduklarından emindi. Midesinin gurultusu onu derin bir uykudan uyandırmıştı: durmaksızın çalışan bir elektrikli testerenin sesine benzer, ağırlı bir gurultuydu. Doğrulmuş ve ellerini anlık bir refleksle karnını penelerken bulmuştu.

Gözleri buzluğa kaymıştı. Ardından ocuklara dönmüş, arkadaşlarını dikkatlice incelemişti. Uyuyorlardı, Newton bir yaprak  f r c  gibi horluyordu.

Bakışlarının buzluğa kaymasına engel olamamıştı. Daha önce bildiği hiçbir Şeye benzemeyen bir alıktı. Ağırıdan da öte bir his. Israr ediyordu. *Talep* ediyordu. İçinde büyük, karanlık bir delik vardı – iğne ucu büyüklüğünde başlamış ve hızla büyüyerek şiddetli bir kasırgaya dönüş-

müştü, fakat kasırganın aksine, girdabına ağaçlar ve posta kutuları ve çim biçme makineleri gibi rastgele objeleri çekmiyordu – Kent’in içindeki kasırga organlarını, karaciğerini ve böbreklerini ve akciğerlerini ve midesini çekiyor, muazzam güçteki bir endüstriyel makineyi andırıyordu.

Kent buna biraz daha izin verirse, deliğin içini bir güzel temizleyeceğinden – hiçbir şey bırakmayacağından korkuyordu.

Sessizca ayağa kalkmış ve yavaşça buzluğun yanına gitmişti. Kalbi göğüs kafesinin ardında kesik fakat kuvvetli bir ritimle atıyordu. İdrar kesesi öylesine sıkışmıştı ki altına işemekten korkuyordu. Kent kendini derin bir nefes vermeye zorlamıştı – aksi takdirde nefes alıp verirken yemek bekleyen yavru bir kuş gibi cıvılayacaktı. Ve yavru kuşlar ne yerd? Solucan. Anneleri sert gagalarında çiğner ve yavrularının ağızlarına aktarırlardı. Kulübenin zemininde, ölü adamın yanında hareketsiz yatan da bir solucandı. Tabii solucanlar o kadar büyük olmazlardı. Ve kurtçuk gibi beyaz da olmazlardı. Milyon tane kuş gelse o kadar büyük bir solucanı bitiremezdi.

Kent’in elleri buzluğun kapağında gezinmişti. Pütürlü plastik, Kent’e yazın yaptıkları piknikleri hatırlattı. Buzla dolu buzluktan kahverengi boyunlarını uzatan kola şişelerini. Kalın karpuz dilimlerini. Etli pembe dilimi ısıırıp çekirdeklerini tükürürdü... şimdi düşününce kan emmekten şişmiş kenelere benzediklerini fark ettiği çekirdekleri.

Elleri sosislerin ve ekmeklerin ve üzeri kaplı çikolataların üzerinde gezindi. Bir tane yemekten zarar gelmezdi herhalde? *Onun* hakkıydı sonuçta. Yiyeceklerin beşte biri Kent’e aitti. Kent kendi hakkını gecenin bir yarısı yemek istemişse kime neydi ki?

Titreyen parmaklarıyla torbadan bir tane çikolata aldı. Ağızından akıp çikolatanın üzerine kadar uzanan salya, ateşin aydınlığında parıltılı bir şeritten farksızdı. ikolatanın paketini hızla açtı ve ağızına attı. iğnedi ve yuttu...

Aklı parmaklarının ne yaptıklarının farkına varamadan, torba bitmişti. Hareketlerinin kontrolünü yitirmişti Kent. Parmakları ve dudakları kahverengi çikolatayla kaplanmıştı. *Kahverengi* – Kent'in aniden midesi bulandı – ölü adamın karnından akan sıvı gibi kahverengi.

Hızlı ve sessiz hareketlerle, Kent buzluğı deniz kıyısına taşıdı. O esnada kendini kaybetti. Kent'in hatırladıkları anlık birkaç görüntüden ibaretti. Parçaladığını ve ezdiğini hatırlıyordu. Ağızına doldurduğunu ve yuttuğunu. Bütün bunları yaparken ağlamış bile olabilirdi.

Bir ara bakışlarını kaldırmış ve Shelley'yi onu izlerken görmüştü. Uyuyor olması gereken Shelley'nin. Ay ışığıyla aydınlanan yüzü bir kurtu andıran Shelley'nin.

Devam et, dedi Kent'e. Yemeye devam et. Tadını çıkar.

Kent kendine geldiğinde, buzluk boştu. İçini yiyip bitiren şey sakinleşmiş, midesindeki boğuk bir titremeye dönüşmüştü. Hayatı boyunca hiç bu kadar yememişti. Vicdan azabı üzerine kurşun gibi çöktü. Babasını tepesinde dikilmiş, yargılayan gözlerle bakarken hayal etti.

Anlamıyorsun, Babacığım, demek istemişti Kent. Neler yaşadığımı anlamıyorsun.

Zayıflığı iyi bilirim, evlat. Hapishaneler iradesi zayıf insanlarla dolu.

Ardından, Kent ellerini ve yüzünü temizlemek üzere sessizce okyanusa indi. Soğuk su parmaklarını temizlemiş, pembeliğini geri getirmişti. O saatte dahi, anakara

ışılıyordu ve hareket halindeydi. Avuçlarını birleştirerek suyla doldurdu ve buzluğa geri döndü, kulptaki çikolatalı parmak izlerini sildi.

Ateşin başına dönerken, Shelley'yi bir salkımlı söğütün yaprakları altında dolanırken bulmuştu. Kent yumruğunu sıktı ve Shelley'nin çenesinin altına oturttu.

Kent, "Hele bir ağzını açayım de, annenden emdiğin sütü burnundan getiririm," diye fısıldadı.

"Öyle diyorsan öyledir."

Kent bir adım geriledi. Shelley'nin yüzündeki tekinsiz ifade neredeyse Kent'in dizlerinin altından gitmesine sebep olacaktı.

Shelley, "Ne var biliyor musun, Kent?" dedi. "Nefesin bok gibi kokuyor. Üzerine işenmiş pamuk şekeri gibi. Kokusunu alamıyor musun yoksa?"

Alabiliyordu. Ağdalı, hafif amonyak esintili kokudan öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ciddiyim, Shel. Ağzını kapalı tut."

Kent sendeleyerek ateşin başına geri döndü ve güçlkle uyku tulumuna girdi. Fakat sabah olunca, buzluğun tamamını tüketmiş olmasına rağmen, açlığı tüm şiddetiyle geri dönmüştü.

Newton Timex saatine bir daha baktı: 9:02.

Reggie Watters'ın botunun iskeleye yarım saat önce yanaşmış olması gerekiyordu. Bay Watters'ın gecikmek gibi bir adeti yoktu. Emekliliğinden önce, Bay Watters bölgedeki FedEx deposunda lojistik koordinatörlüğü yapmıştı; günün saatlerini adı gibi biliyordu. Watters'ın yapmaktan en büyük keyif aldığı numara, ona saati sorduğunuzda boş bileğine saat varmış gibi bakmak –Watters asla saat takmazdı– ve size dakikası dakikasına saati söylemekti. Biraz ürkütücü, değil mi? Bu aralar bir ya da

iki dakika şaşabilirdi, ama yine de, onun gibi birinin yarım saat gecikmesi mi? Bu gerçekten çok nadir rastlanacak bir durumdu.

Newton, “Acaba bir şey mi oldu?” diye sordu. “Bay Watters kim bilir kaç yaşında, yetmiş vardır herhalde?”

Ephraim, “Eve yüzebilir miyiz dersin?” dedi.

Newton alaycı bir kahkaha attı. “Kafayı mı yedin? Akıntılar bu kadar şiddetliymiş mi? Baker Sahili’nde Atlantik Ironman Triatlonu’nu koşuyorlar.” North Point’in bulunduğu yöne işaret etti. “Bir keresinde annemle izlemeye gitmiştim. Okyanusun yakınından geçerken zorlanıyorlardı. Dişleri öyle şiddetli takırdıyordu ki seslerini duyabiliyordum. Çoğu kustu, acayip yorulmuşlardı. Ve bahsettiğim adamlar *atletlerdi*. Yetişkinler. Ve sadece birkaç kilometre koşmuşlardı. Buradan karşı kıyıya kadar on dokuz kilometre mesafe var.”

Shelley, “Köpek balıkları da var,” dedi.

Başlarını çevirdiler. Shelley’nin tilki suratı barut rengi sulara dönüktü, ifadesini ise okuması imkânsızdı.

Ephraim, “Hadi oradan,” dedi.

Shelley’nin korkuluktan farksız omuzları bir aşağı bir yukarı kıpırdandı. “Neyse ne. Babam zamanında çok köpek balığı görmüş. Bir keresinde istiridye avcılarının Campbellton civarında bir büyük beyaz yakaladıklarını söylemişti. Fırtınanın ardından Cascumpec Körfezi’ne doğru yüzmüş. Babamın dediğine göre, balıkçılar köpek balığının karnını yarıp açtıklarında, içinde içi dolu iki şişe şarap bulmuşlar.”

Shelley’nin babası istakoz avcısıydı, bu da söylediklerinde gerçeklik payı olabileceği anlamına geliyordu.

Ephraim yumruğunu sıkı ve kasıgını yumrukladı. “Sal ya da ona benzer bir şey yapamaz mıyız?” Oliver

McCanty'nin botuna işaret etti. "Ya da o botun motorunu çalıştırmayı denesek? Ne diyorsun, Max?"

Max, "Yalnızca beklesek olmaz mı?" diye cevap verdi. "Sadece yarım saat gecikti..."

Newton, "Neredeyse kırk beş dakika olacak," diyerek araya girdi.

Max, "Önemli bir durum olduğunu zannetmiyorum," dedi. "Belki kabız olmuştur."

Max'in son söylediği arkadaşlarını güldürmeyi başarmıştı. Ephraim şöyle dedi: "İhtiyar Watters'ın götü fena sıkışmış desene."

Fırtına bulutları belirdi. Çocuklar mest olmuş bir şekilde gökyüzünü seyrediyorlardı. Denizin üzerinde dalga dalga gürleyen gök, kendi üzerinde yankılandı: çıkan ses hayat dolu ve tuhaf bir hafifliğe sahipti. Tonları morla kehribar siyahı arasında değişen bulutlar göz kamaştırıcı bir beyaza dönüşüyor, çakan şimşeklerin aydınlığıyla içi hava dolan dev ciğerlere benziyorlardı. Denizin üzerinde direşken bir donanma gibi konuşlanmışlardı. Kurşun rengi bulutlardan yağan yağmur damlaları, altlarında kalan havayı sisli bir griye boyuyordu.

Max, "Watters'ın yaklaşan fırtınadan haberi vardı belki de," dedi. "Henüz gelmemiş olmasının sebebi bu olabilir."

Newton şöyle dedi: "O vakit neden erkenden gelmedi? Ne saatte geleceğinden haberdardı. Neden bizi böyle büyük bir fırtınayla yalnız bıraktı?"

Max, "Fırtınanın büyük olup olmadığını bilmiyoruz," dedi tereddütle.

Çok geçmeden göğü örten gümüş rengi küme -gümü-şün ürkütücü bir tonuna bürünmüştü- denizin üzerinde hızla ilerlemeye başladı. Okyanusun üzerini tedirginlik verici bir kubbeye örtüyor, mavi gökyüzünü geri püs-

kürtürken, güneşi görünmez kılıyorlardı. Deniz koyu kırmızı bir renge bürünmüştü.

Kent, “Kahretsin, vaziyet kötü,” dedi, sesi epey kalınlaşmıştı. “Burada kalamayız.”

Sahilden ayrılıp kulübenin yolunu tuttular. Newton omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı. Gümüşten küme korkunç bir hızla ilerliyordu. İyice belirginleşen hatlarıyla seçkin bir şekil almıştı. Yarı saydam bir akıt, denizi üzerinde kümelenen fırtına bulutlarına bağlıyordu; bir sağa bir sola hareket eden akıtın görüntüsü, hula dansçılarından pek de farklı sayılmazdı.

Peşlerindeki bir hortumdu.

Newton böyle bir hortumun birkaç sene önce Abbotsford’u vurduğunu hatırladı. Kıyı şeridinde tuz muhafaza etmekte kullanılan kulübelere girmiş, darma-
dağın etmişti. Amerikalı zengin tatilcilerin milyon dolarlık yatlarını almış ve oyun odasına sinir krizi geçiren bir çocuğun oyuncaklarını fırlattığı gibi yere çalmıştı.

Newton, “İçeri girmek zorundayız!” diye bağırdı, sesi rüzgârı bastırmakta güçlük çekiyordu. “Ya da yerin altına. *Acele edin!*”

Kulübeye varana kadar, kiremitler çatıya vurmaya başlamıştı – *rakk! rakk!* sesleriyle birbirine çarpan kuru kemiklerden farksızlardı.

Kapıda duraksadılar. Ölü adam içerideydi. İzci başı Tim dolapta kilitli duruyordu. Cinayet mahalline geri dönmek gibi bir histi – üzerine bir daha konuşmamaya yemin ettikleri olayın gerçekleştiği yere.

Yıldırım fırtına yüklü mor bir bulut kümesini yararak okyanusa çakıldı. Suyun altında beliren parıltı, yıldırımdan çok ufak çaplı bir atom bombasının ardından gelen mantar bulutuna benziyordu.

Newton şöyle dedi: “İçeri girmek zorundayız. Hem de hemen.”

Kent, “Sığınmalıyız, fakat içeriye sığınmak zorunda değiliz,” dedi. Yüzü, elmacık kemiklerindeki sarılık haricinde, bembeyazdı. “O adamı bir daha görmek istemiyorum.”

Ephraim, Kent’e takıldı: “Geçen gece görmek için yap-nıp tutuşuyordun, unuttun mu?”

Newton, “İzcibaşı da içeride,” dedi.

Kent kapının önüne dikildi. Yaptığı anlamsız bir hareketi, bankanın kasa dairesini bir korkuluğa emanet etmekten farksızdı. Şiddetini artıran rüzgâr, kulübenin keskin kenarlarını nefes kesici bir uğultu, müzikal testereye sürtülen bir yayın çıkardığı sesle kat ediyordu.

Kent, “Hastalar,” deyip geçiştirmeyi denerdi.

Newton, “Hasta mı?” diye sordu. “Kent, içeridekilerden biri ölü.”

“Biri hasta, öyleyse. Tim. Hasta o. Kulübe hastalıkla dolu.”

“Şuna ne dersin, Kent? Hasta olan sensin.”

Konuşan kişi Shelley’ydi. Çocuklar az kalsın duyamıyorlardı: rüzgâr sözcükleri ağzından almış ve bir o yana bir bu yana savrulan ağaçların üzerinden savurup götürmüştü.

Newton şöyle dedi: “Ne? Hasta olan kim?”

Shelley, “Göremiyor musunuz?” dedi, sesini yükseltmişti. “Kent. Köpek gibi hasta. Geçen gece onu...”

“Kapat çeneni!” Kent neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. “O lanet ağzını kapatacaksın, Shel!”

Shelley, “Geçen gece,” diyerek devam etti, her kelimayı büyük bir dikkatle, üzerine basarak söylüyordu, “Kent’i yemeklerimizi yerken yakaladım. Buzluğu çaldı

ve sahile götürdü. Oraya vardığımda, erzağın tamamını bitirmişti. O...”

Shelley başka bir şey söyleyecekti ki Kent üzerine yürüdü ve yüzüne okkalı bir tokat patlattı.

“Yalan yumurtlamaktan başka bir boka yaramayan çeneni kapat. *Gebermek* istemiyorsan dediğimi yap, seni küçük pislik.”

Shelley olduğu yerde dikilmekle yetindi. Yarılan dudagından akan kan, özsuğu alınmak üzere dalı kırılmış bir akçaağacını andırıyordu. Farkına varmış mıydı, ya da umursuyor muydu? Boş bakan gözleri buhara benzer bir beyazlıkla kaplanmış, tepelerin üzerinde çakan şimşekleri yansıtıyordu. Oyuncak bir palyaçonun camdan gözlerine dönüşmüşlerdi.

Shelley, “Kent yaptı,” dedi yavaşça. Yüksek sesle konuşmasına artık gerek yoktu: çocuklar ağzından çıkan her söze odaklanmış durumdaydılar. “Evet, o yaptı. Bütün erzakımızı yedi. Kendini tutamadın – öyle değil mi, Kent? Başta bir şey söylemememin sebebi buydu – *acıdım* sana, Kent. Hastasın. İçinde solucan var.”

Kent sendeleyerek kapıya yaslandı. Shelley’ye vurduğu tokat gücünü tamamen tüketmiş gibi görünüyordu.

“İçeri... girmiyoruz,” dedi duraksayarak.

“Dinle, Kent.” Ephraim soğuk ve tehditkâr bir havayla konuşuyordu. Yanaklarından boynuna doğru tuğla rengi bir kızarıklık yayılıyordu. “Yemeğimizi yedin. İyi, ne yapalım, artık olan olmuş. Fakat burada durup yıldırımın beni kavurmasını beklemeye niyetim yok. Bu yüzden sana şunu diyeceğim – ağzındaki dişleri çabucak bir say. Yarısına veda etmeye hazırlan, çünkü iki saniye içerisinde kapının önünden çekilmezsen, inci dişlerini yerden toplanman gerekecek.”

Cevap beklemeye gerek duymadan, Ephraim omzunu Kent'in göğsüne geçirdi. Kent bir katlanır sandalye gibi iki büküm oldu. Ephraim sinirle içeri girdi. Mide bulan-dırıcı tatlılıktaki koku yüzüne bir balyoz gibi indi – çürü-müş bir bal peteğinin içindeki havanın buna benzemesi kuvvetle muhtemeldi.

Duvardaki aralıklardan esen rüzgâr çılgınlık atıyor, kaynama noktasına ulaşmış binlerce demliğe benzer bir ses çıkartıyordu. Çatıdaki bir grup kiremit kopun-ca, gökyüzünün öfkesiyle bir kez daha yüzyüze geldiler: morartılarla bezeli karanlık, patlayan flaşları andıran şimşeklerle aydınlanıyordu. Çatıdaki açıklıktan esmeye başlayan rüzgârın kaldırdığı, kana bulanmış gazlı bezler, kulübenin içerisinde ürkütücü birer kar tanesi gibi uçuş-maya başladılar.

Newton, “Bodruma inmeliyiz!” dedi.

Max, “İzcibaşı ne olacak?” diye bağırarak cevap verdi.

Hep birlikte kendini yerden güçlkle kaldıran Kent’e döndüler. Çakan şimşegin aydınlığı sadece gökyüzünü de-ğil, kulübenin aralıklarından sızarak içeriye de aydınlattı.

Kent, “Tim hasta,” dedi.

Ephraim şöyle karşılık verdi: “Sen de hastasın!”

“Değilim!” Kent tepki göstermek istercesine ellerini uzattı – ancak iddiasını güçlendirmek yerine, onu haksız çıkardılar. “Hasta falan değilim!”

Ephraim, “Max,” dedi. “Kent hasta mı, değil mi?”

Max, “Öyle olduğunu tahmin ediyorum,” dedi, verdi-ği cevabın sebebi hasta olmasını istediğinden değil, gör-düklerinin başka bir açıklaması olmamasındandı. “Üzgü-nüm, Kent.”

Kent, “Aman ne şaşırdım!” diye hırladı. “Bobbsey İkizleri fikir birliğine vardılar!”

Rüzgâr bir anlığına yatıştı. O ölüm sessizliğinde, çocuklar dolabın içinden onlara seslenen Tim'in sesini duydular.

"Ben hastayım."

Kent kapıya işaret etti. Yüzünün gergin derisi üzerinde kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. "Gördünüz mü? Size dememiş miydim?"

Max dolabın yanında eğildi ve yapışkan bandı söküp kopardı. Bunu kim yapıştırmıştı ki yahu? Kapının altına tıklanmış kurulama bezlerini çıkartmaya yeltendi – ardından aniden durdu. Kapının altından bir şey çıkarsa ne yapacaktı? İzcibaşının cadı parmakları ve dikenli teller gibi incipel sivrilmiş parmaklarıyla karşılaşır mı?

Max, "Büyük bir fırtına yaklaşıyor," dedi kapıya, İzcibaşına. "Hatta geldi sayılır."

"Duyabiliyorum." Tim'in sesi tuhaftı. "Yapmanız gereken bir miktar mum ve battaniye almak ve bodruma inmek."

"Sana ne olacak?"

"Sanırım... ben burada kalacağım, Max."

Tim'in sakin ve umutsuz sesi, Max'in göğsüne bir avuç soğuk çivi gibi çakıldı.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun, Max. Çocuklardan durumu kötü gibi görünen kimse var mı?"

"Evet, Kent'in hasta olduğunu düşünüyorum."

"Hasta değilim!" Kent'in bağırışı acınasıydı.

Ephraim soğuk ve kibirli bir tonla, "Kapat çeneni, yoksa ben kapatırım," dedi.

Rüzgâr bir an için diner gibi oldu. Tim'in sesi net bir şekilde duyulabiliyordu.

"Dikkatli olmalısınız," dedi, sesi korkunç yorgun ge-

liyordu. “Bu şey her ne ise, yayılıyor. Nasıl yayıldığını ise bilmiyorum. Fakat yayıldığından eminim... kişiden kişiye geçtiğinden... Karnım çok acıktı, Max.”

Tepelerinde gürleyen gökyüzü, iki dev kalasın birbirine vurulmasına benzer bir sese sahipti. Çocuklar korkudan tüyleri diken diken olmuş bir haldeydiler. Kapının altından bir şerit halinde kan akıyordu. Gördükleri karşısında Max’in kalbine buz gibi bir korku düştü.

“Kanaman var,” diye fısıldadı.

“Öyle mi?” Tim’in sesi ne şaşkın ne de endişeliydi. “Nereden aktığına dair en ufak bir fikrim yok. Hissetmiyorum da zaten. Gidin artık, Max. Bodruma inin. Hadi, acele edin.”

KANIT KAYDI, DAVA NUMARASI 518C

B-17 NO'LU PARÇA (Kişisel Eşyalar)

Dr. Clive Edgerton'm Laboratuvar Günlüğü [Ses kayıtlarının asıl, yazıya geçirilmemiş hali]

A Bölgesinde (Makepeace Yolu, 220 Numara, Summerside/Prens Edward Adası) #908 rozet numaralı Polis Memuru Brian Skelly tarafından bulundu

13 numaralı denek. Alfa serisi.

ŞEMPANZE (Marshall Biyolojik Hizmetler; üreme seri numarası RD-489)

Yaş: 3 yıl, 7 ay. Dişi.

Deneğin test öncesi ağırlığı: 47.6 kilogram

/Tarih 22.09/

GÖZLEMCİ ARAŞTIRMA GÖREVLİSİ: DR. CLIVE EDGERTON

09.00 Genetiği değiştirilmiş hidatid (Y8.9-0 Numaralı Gen Oluşumu) enjeksiyon yoluyla verildi. Deneğin ayık ve enerjik olduğu gözlemlendi. Geniş kafesi ve içindeki sallanma demirinin, çelik aynanın ve ufak havuzun tadını çıkarıyor. Herhangi bir tedirginlik ya da acı belirtisi göstermiyor.

10.00 Denekte değişiklik görülmedi.

11.00 Denekte değişiklik görülmedi.

12.00 Denekte değişiklik görülmedi.

01.00 Denekte değişiklik görülmedi.

01.54 Denek tedirginlik belirtileri gösteriyor.

Kafesini adımlamaya başladı. Birtakım sesler çıkartıyor... acıyla havlayan bir köpeğin iniltileriyle benzerlik gösteriyor.

02.13 Kafesi adımlamaya devam ediyor. Deneğin iniltisi çektiği acıyla iyice arttı, ardından kesilmeye yakın bir azalma yaşadı. Denek hırçın bir şekilde kaba etlerini kaşıyor. Az miktarda kan gözlemlendi.

03.09 Denek kafesin içerisinde yiyecek namına ne varsa tüketmiş bulunuyor. Yaklaşık iki buçuk kilogram soyulmuş ve dilimlenmiş meyve, yarım kilogram unkurdu, iki buçuk kilogram çeşitli kök sebzeleri. Denek ağırlığının yüzde onuna denk gelen yiyeceği kırk dakikadan kısa sürede [02:29 - 03:07] bitirdi. Deneğin yiyecekleri tam olarak çiğnemediği gözlemlendi. Lifli kök sebzeleri boğazına kaçtı. Denek boğazına kaçan sebzeleri kustu. Kısa süre sonra ağzından çıkanları bir kez daha tüketti.

04.00 Denek hırçın bir şekilde kaba etlerini kaşımaya devam ediyor. Bir miktar daha kan gözlemlendi. Kan kaybı yarım litreye yaklaşmış olabilir mi? Anüste yırtılma ihtimali mevcut.

05.00 Kaşıma neredeyse tamamıyla kesildi. Kaburgaların altındaki belirgin zedelenme hızlı kilo kaybına işaret ediyor. Önceki deneklere kıyasla bir miktar yavaşlamış olsa da, deneyin kapsamını genişletmeye engel olacak hızda.

05.23 Deneğin derisindeki gerilmeler, pelvis ağzını öne çıkartıyor. Göz bebekleri kafatasına gömülmüş durum-dalar. Belirgin doku zedelenmesi mevcut. Deneğin ruh hali durağan ve durumdan bihaber olduğuna işaret eder nitelikte. Hidatidin uyuşturucu etkisi olabilir mi? [Test-sonrası notu: *H. Diminuta* transfeksiyon vaka çalışması-nı incele]

05.45 Deneğin anüsünden dışarıya büyük bir hidatid uzandı. Boyu yaklaşık onsekiz santimetre. Uzantının gerçekleştiği bölgede ciddi boyutlarda doku hasarı, şişlik

ve kızamıklık var. anüste prolaps olabilir. Denek acı çektiğine dair gözle görülür herhangi bir belirti göstermiyor. Hidatid an itibariyle yaklaşık otuz santimetreye ulaştı... altmış oldu... yetmişbeş santimetre.

05.50 Denek kafesi adını alıyor. Hareketleri ağır ve tedirgin bir hal aldı. Deneğin anüsünden dışa uzanan solucanın uzunluğu bir buçuk metreye ulaştı. Hidatid bedeninin ortalarına doğru kalınlık kazanıyor: çapı orta kalınlıkta bir elektrik kablosuyla eşdeğer.

05.52 Hidatid deneğin anüsünden tamamiyle dışarı çıktı. Uzunluğu yaklaşık üç metre. Çimento zemin üzerinde sarmal halde duruyor. Denek solucanın vücudunu terk ettiğinden habersiz gibi görünüyor. Gözleri boş ve buğulu bakmakta. Duvarlara çarpıyor. Sersemlediği her halinden belli oluyor.

06.12 Deneğin ağzından kanla karışık köpük fışkırıyor. Yoğun, krema kıvamındaki sıvı süt köpüğünü andırıyor. Denek köpüğü öyle kuvvetli attı ki beraberinde burnundan bol miktarda kan fışkırdı. [test-sonrası notu: köpüğün incelenmesi sonucunda içinde hidatid yavruları bulunduğu tespit edildi] Denek geçirdiği travmadan habersiz gibi görünüyor.

06.30 Deneğin anüsü tamamiyle yırtıldı. Ciddi kanamanın bulunduğu kalın bağırsağın yumruğa benzer kısmı tamamiyle görünür durumda. Rengi morun koyu bir tonu. Denekte gözle görülür herhangi bir tedirginlik belirtisi bulunmuyor.

07.00 Denek kafesin içerisindeki samanların üzerine uzanıyor ve uykuya geçiyor.

08.00 Denek uyumaya devam ediyor. Nefes alıp verışı oldukça hızlandı.

09.00 Denek uyumaya devam ediyor. [test-sonrası

notu: mikrofonu kafesteki tüm sesleri alacak şekilde ayarlamaya karar vermemizle birlikte, saat 09:13 ile 09.16 arasında belirgin bir kıvrınma sesi işittik. Hipotez: ses denneğin *içinden* geliyor olabilir mi?]

10.10 Denek aniden uyandı. Gözleri tamamen açık. Beyazının görünür kısımları çatlamış kılcal kan damarlarıyla kaplı. Denek ciddi bir tedirginlik halinde. Yüzünü ve vücudunu tırmalıyor. İstemdişi anlamsız sesler çıkartmaya başladı.

10.12 Denek yeniden sakinleşti. Umarsızca salıncakta sallanıyor.

10.14 Denek oyun havuzunda oturuyor. Duygusuzca kendi üzerine su sıpratıyor. Suyun rengi vücudundaki yaralardan akan kanla kırmızıya büründü. Denneğin teneinde lezyonlar belirlemeye başladığı gözlemlendi. Gövdesi, kolları ve bacaklarında yer yer kabartılar var.

10.16 Denek tüylerini yolmaya başladı. Denek yolduğu tüylere boş ve şaşkın bir şekilde bakıyor.

10.17 Denek tüylerini tüketmeye başladı. Denek kollarından, karnından ve boynundan tüy yoluyor. Denek tüylerini tüketmeye devam ediyor. Kan akmakta... akan kanın miktarı oldukça fazla.

10.42 Denek havuzdan çıktı. Hareket etmekte büyük güçlük çekiyor. Kaburgaları iyice belirgin bir hal aldılar. Denneğin kafatasının hatları iyice incelmış derisi altından belli oluyor. Vücudu ve yüzünden yolduğu tüy miktarı bir hayli fazla.

10.43 Denek çelik aynaya bakıyor. Denek kendini inceliyormuş gibi görünüyor. Denek aynayı nazikçe okşuyormuş gibi görünüyor.

10.45 Denek aynaya saldırıyor. Var gücüyle yumrukluyor. Denek ayna üzerinde kanlı el izleri bırakıyor. Denek

var gücüyle bağıyor, bağarmaya ve aynayı kırmak, yansımalarını paramparça etmek istercesine yumruklamaya devam ediyor.

10.46 Denek aynadan uzaklaşıyor. Denek kafesin çimento zeminine uzandı. Denekten güçlükle duyulan homurtular yükseliyor. Homurtulara fısıltılar eşlik ediyor.

11.00 Dr. Edgerton gözlem kulübesinden ayrılıyor. Dr Nathan Erikson gözlemci rolünü üstleniyor]

11.15 Denek.... D-d-denek... Tanrım. Yüce Tanrım... denek... deneklikten çıktı artık. Nasıl desem, Ulu Tanrım, ona nasıl denek diyeyim? Özüne biraz olsun benzemiyor ki. Denekten geriye kemikten başka neredeyse hiçbir şey kalmadı. Denek... Tanrım, zavallı yaratık. Seni zavallı, bedbaht yaratık, biz... yapabileceğim... Clive, seni şeref-siz... bu... ah, Tanrım. Hareket etmeye çalışıyor. Denek... o... sürünerek bir şeye ulaşmaya çabılıyor. Ne olduğunu bilmiyorum... hakikaten, o da neyin nesi yahu? Denek... ah, Tanrım. Hayır, bu olamaz... denneğin anüsünün yırtıldığı kesinleşti. Solucanın -yerde sarmal halinde duran cisme artık solucan diyebilirim- denneğin vücudunu terk ettiği yer burası olmalı. Denek solucana doğru ilerliyor. Solucan oldukça uzun, beyaz renkte ve yağlı bir dokuya sahip. Denneğin vücudu ve yüzü lezyonlarla kaplı. Kocaman ve korkunç arı sokması izlerine benziyorlar. Bazıları golf topu büyüklüğündeler. Denneğin ağzı boşa açılıp kapanıyor. *Havayı çiğniyor*. Dilini ısırıyor. Denek *tıslamaya* başladı - sesin denekten geldiğini düşünmüyorum. Tahminimce - her ne kadar anlam veremesem de - sesin kaynağı solucanlar. Denek vücudunu terk eden solucana ulaştı. Denek solucanla oynuyor... parmağıyla dürtüyor... denek... Yüce Tanrım, hayır sakın öyle bir şey yapayım deme... hayır... hayır... denek... denek solucanı

iyor. Denek solucanı ağzına tıkmakla meşgul. Kendini solucanı yemeye zorluyor. Denek solucanı tamamiyle yedi. Solucandan eser kalmadı. Denek iniliyor. Boğulan bir kediye benzer sesler çıkartıyor. İniliyor ve olduğu yerde yatıyor. Vücudundaki lezyonlar hareket ediyor... yanlış görmediysem eğer... olamaz... Tanrım. Yüce Tanrım... CLIVE!

11.23 [Dr. Erikson gözlem kulübesinden çıkıyor. Dr. Edgerton geri döndü.]

11.24 Deneğin vücudunu kaplayan lezyonlar bir bir açılmaya başladılar. Hidatidler bağırsak duvarlarını aşmış olmalı. Deneğin kas demetleri arasındaki boşluklara girdiler. An itibariyle deneğin şişmiş tenini kaplayan fisürlerden dışarı çıkıyorlar. Deneğin anüsünden çıkan solucandan daha küçük boyuttalar. İpliksi türler.

11.28 Büyük sayılabilecek bir dizi hidatid deneğin yanağındaki etleri yarıp çıkıyorlar.

11.32 Denek kendini güçlkle ayağa kaldırıyor. Denek sersemlemiş bir halde kendini pençeliyor. Denek enfeksiyon kapmış etlerini biçmeye başladı. Deneğin sol dirsek kemiği net olarak görülüyor. Denek vücudunun mahvoluşundan büyük ölçüde habersiz gibi görünüyor.

11.36 Denek alnından uzunca bir şerit et koparıyor. Gözleri neredeyse tamamiyle beyazladı. Katarakt mı? Yoksa oküler oklüzyon mu? Kan kaybediyor. Denek acı ya da ısıttrıap çektiğine dair herhangi bir ses çıkartmıyor. Sadece etlerini yoluyor. Alnından kopardığı ezilmiş dokunun üzerinde birçok ipliksi solucan görmek mümkün.

11.40 Deneğin merceklerinden iki büyük hidatid çıkıyor. Deneğin korneal haznesi solucanlarla dolmuş. Deneğin göz yuvalarından dışa uzanan hidatidler yedi buçuk santimetre uzunluğunda, oldukça kalın ve hareketliler.

11.42 Denek körlemesine etlerini tüketmeye devam ediyor.

11.47 Denek hareket etmiyor. Deneğin vücudundan çıkan solucanlar birbirilerine sarılıyorlar. Üreme ihtimali?

11.50 Denek derin bir nefes veriyor. Deneğin göğsünde başka bir hareketlenme olmuyor.

11.55 Deneğin öldüğünü varsayıyorum. Solucanlar hareket etmeye devam ediyorlar, fakat enerjik hallerinden eser yok.

12.15 Dıştaki solucan hareketliliği son buldu. Deneğin karnının alt kısmı hafifçe zonklamaya devam ediyor.

12.33 Büyük bir miktarda solucan deneğin anüs ve ağız bölümünden dışarı akın ediyor.

12.40 Organizmaların tamamı öldü. Biyolojik arındırma ve imha süreci başlatıldı. Deney son buluyor.

Deney süresi: 15 saat 40 dakika

Deneğin test sonu ağırlığı: 20 kilogram

Toplam ağırlık kaybı: 27.538 kilogram

21

Çocuklar bodruma inmeden önce, aralarında bir arbede yaşandı.

Ephraim mum ve bir kutu kibrit bulmak üzere kulübedeki dolapları karıştırdı. Ölü adamın etrafında dikkatle hareket etti, uzuvları ürkütücü açılarla sertleşmiş yabancınn vücudu üzerini kaplayan sirkesineklerinin parıltısını taşıyordu.

Newton ateşin başına depar attı ve uyku tulumlarını aldı. Okyanusa korku dolu bir bakış attı. Deniz adeta mahşer yerine dönmüştü. Esen rüzgârla birlikte, Newton ayaklarının toprağa artık tam anlamıyla basmadığını fark etti.

Arkadaşlarının yanına gitmek üzere kulübenin etrafından dolandı. Ephraim bodrumun kapılarını sonuna kadar açmıştı, kontrplaktan yapılma kapılar rüzgârın etkisiyle titremektedirler. Kopan örümcek ağları uğıuldayan girişi kaplayan nazik dantelleri andırıyordu. Toprağın kendine has kokusu iyice belirginleşmişti. Gökyüzü kan oturması rengini almıştı – bodrumu çok az bir ışık aydınlatıyordu. Tozlu ahşap basamakların sadece birkaçı görünürdü, merdivenin geriye kalanı ise gölgelere teslim olmuştu.

Ephraim, Kent'e işaret etti. “Üzgünüm, dostum. Bizimle aşağıya gelmiyorsun.”

Kent'in yüzü şaşkınlıktan öfkeye ve hemen ardından

dışarıda yalnız kalma düşüncesinin beraberinde getirdiği, kelimelerle ifade edilemeyecek korkuya art arda büründü.

“Bunu yapamazsın...” Uzattığı el, yalvarışının göstergesiydi. “Beni böyle bırakıp...”

Ephraim kollarını göğsü üzerinde birleştirdi. “Aynısını İzcibaşı’na yaptın.”

Max, Ephraim’in yüzündeki tuhaf elektriklenmeyi fark etti: teni gaddarlığının artan voltajıyla titriyordu.

Kent, “O başkaydı,” dedi ürkekçe.

“Bence değildi. Hatta gayet akıllıcaydı.” Ephraim ellerini kibarca birbirine vurarak birleştirdi. “Çok akıllıca.”

“Onu burada böylece bırakıp gidemeyiz, Eef.”

Ephraim, Newton’a döndü. “Sen de mi hasta olmak istiyorsun? Geceleyin kaçıp herkesin yiyeceğini yemek mi istiyorsun?”

Kent, “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Ephraim elini kulağına siper etti. “Efendim? Dediğini duyamadım.”

“Üzgünüm.” Kent’in göz kapaklarında yaşlar belirdi. Titreyen ellerini destek beklercesine uzattı. “Sizinle gel-meme izin verin. *Lütfen*. Beni burada bırakmayın.”

Ephraim, “Mümkünatı yok,” dedi soğukça.

Kopması an meselesi olan fırtınaya işaret ederek, “Ne yapacağız, Eef?” diye sordu Max. “Böylece bırakıp gidecek miyiz?”

Eef, “Kulübenin içine girebilir,” dedi. “Ne de olsa onun için fark eden...”

Tam bu anda Kent, Ephraim’i itip geçerek bodruma ulaşmayı denedi. Dünkü yüzleşmede şansı yaver gitmişti. Şimdiyse şans faktörü ortadan kalmıştı.

Ephraim, Kent’i itti – o anki refleksle yaptığı bir hare-

ketti. Yüzü içi böceklerle dolu bir çuvala dokunmuşçasına tiksintiyle burkuldu. Kent yere serildi.

Newton şöyle dedi: “Eef, hadi ama...”

Ephraim’in dudakları kibirle kıvrıldı. “Bu işe karışma, seni şişman bok torbası.”

Kent güçlkle ayağa kalktı ve şansını bir kez daha denedi. Bir an için, Ephraim kenara çekilecekmiş gibi göründü –yüzünde beliren acı dolu ifade, yüzleşmekle pes etmek arasında seçim yapmaya çalıştığını gösterir nitelikteydi– fakat öfkesi galip geldi. Kent’in midesine bir yumruk patlattı. Yumruğu arkadaşının midesine ürkütücü bir şekilde oturdu: Kent’in vücudu kendisine Ephraim’in yumruğunun etrafında yeniden şekil veriyor gibiydi. Nefessiz kaldı.

Ephraim, Kent’e, “Kalkayım deme sakın,” dedi.

Kent ise aksini yaptı. Mezardan yeni kalkmış, kanı çekilmiş bir yaratığa benziyordu. Yüzü dang humması geçirmiş birinin parıltısına sahipti. Çocuklar, Ephraim ve Kent’in etrafında sessiz bir çember oluşturdular, okul bahçelerinde bir kavga çıktığı anda otomatikman oluşanla aynı cinsten. Yağan yağmurun altında iç çamaşırlarına kadar ıslanmışlardı.

Ephraim, Kent’e refleksle bir tane daha patlattı. Anne si Ephraim’in bu halini görseydi, gözlerindeki ani, umarsız –babasınınkinden farksız– öfkeyi fark ederdi.

Eef’in yumrukları hızla çalışıyor, Kent’in sararmış teninden duyduğu tiksintiyi dışa vurur gibi görünüyordu. Fazla geçmeden, Kent’in alnını şişirmiş, burnunu kanatmış ve sol gözüne okkalı –fazla sürmeden moraracak cinsten– bir yumruk patlatmıştı. Kent kollarını uzattı, parmaklarını istem dışı açıyor ve kapatıyordu. Derisi krepon kâğıdı gibi açılmış, yüzünün sert hatları üzerinde

fazla gergin bir hal almıştı. Yarasından akan kanlar, sağanak yağmurla birlikte akıp gidiyordu.

Ephraim'in yumrukları devam ederken, Kent konuşmayı deneyip duruyordu. Tövbekâr bir tonla, "Üzgünüm," dedi, fakat fırtınanın gürültüsü sesini bastırdı. "Çok üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm..."

Ephraim'in yumruğu Kent'in çenesini patlattı. Açılan çeneden akan kanlar, anın gerginliğiyle elektriklenen havaya yayıldı. Ephraim'in yumrukları kanıyordu. Uzunca bir süre kanadı, ardından durdu. Ephraim'in gözleri öfkesini koruyordu, burun delikleri aynı öfkeyle açıldılar.

Newton'a, "İstiyorsan burada, onunla kalabilirsin," dedi. "Keyfin bilir. Fakat o aşağı *gelmiyor*."

Işın kabullenmesi en zor tarafıysa, çocukların tamamının Kent'in bunu hak ettiğini fark etmiş olmalarıydı. Arkadaşlarını bastırmış ve bir iş yapmıştı, şimdiyse aynı muameleyi görme sırası kendisindeydi.

"Onu böylece bırakıp gidemeyiz, Eef."

Ephraim aniden Newton'a çıktı. "Gidebiliriz ve gideceğiz de. En azından ben –ve Max– gideceğiz. Ve Shelley'nin de geleceğini tahmin ediyorum."

Shelley bodruma inen basamakların yarısını katetmişti bile. Çocukların geriye kalanı sağanak yağmurun, ağaçların üzerinde çakan şimşeklerin arasında bekliyorlardı. Ephraim, Max'e döndü.

"Hadi, dostum. Gidelim."

Max, Ephraim'in peşine düştü... ardından durdu. Tepelerinde kümelenen kara bulutlar, üzerilerine gece gibi çökmüştü. Yüzleri çakan şimşekle aydınlandı.

Max, "Eef, dostum," dedi. "Kent'e en azından biraz daha güvenli bir yer bulamaz mıyız?"

Yağmurun vücutlarına yapıştırdığı tişörtleri, kalp atış-

larıyla titreyen tenleriyle, Ephraim ve Max karşı karşıya geldiler. O anda, iki dostun arasına bir şey girdi – koptular birbirlerinden, tatsız ve de ani bir ayrılıktı bu. Olması gereken bu muydu, yoksa değil miydi bilmeseler de, ne olduğu açıkça ortadaydı. İkisi de hissetmişlerdi.

Eef şöyle dedi: “Ne kadar aptal olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı, Max?”

Max, “Kapıyı kilitleme,” dedi, bakışlarını Ephraim’inkilerden ayırmamıştı. “Geri geleceğiz. Gel hadi, Kent.”

Üç çocuk kulübenin etrafından dolandılar. Rüzgâr öylesine şiddetli esiyordu ki temas ettiği her yerden ayrı bir ses geliyordu. Kütükler sağlam gövdelerinin esneyişiyle uğulduyor, ağaçlar esen rüzgârla köklerinden sökölüp gitme korkusuyla iniliyorlardı; çimenler dahi rüzgârın her biri etrafında ettiği dansın sonucunda çığlık çığlıydılar – ince ve jilet gibi keskin bir ışıktı onlarınkisi. Yağmur damlaları öylesine sert düşüyorlardı ki, yüzlerini ve kollarını kesmelerinden korkuyorlardı: kâğıt kesiginden bir fırtına içinde yürür gibiydiler.

Kent sendeledi, kollarını iki yana açtı. Arkadaşını tutmak üzere anlık bir refleksle uzanan Max’e, Newton’ın bileğini saran eli engel oldu. Newton başını hayır anlamında salladı ve ağzını oynatarak şöyle dedi: *Ona doku-namazsın.*

Kent çamur deryasından kendini güçlkle çıkardı ve kaygan ayakkabılarıyla –ayakkabıları aniden ayağına b yük gelmeye başlamışlardı, ayakları içinde yüzer gibiydiler– odunluğa doğru Newton’ın peşine takıldı. Etrafı beton briketlerle ve ağaçlarla sarılıydı; rüzgâr burada o kadar da sert esmiyordu.

“Burada kal!” Newton’ın sesinin duyulması için bağırması gerekmişti.

Kent yere çömeldi, karşı çıkamayacak kadar yorgundu. Çocuklar oyunların üzerindeki muşambayı katladılar ve Kent'in titreyen omuzları üzerine yerleştirdiler. Fırtınanın uyandırdığı kulağakaçanlar, kırkayaklar, ağaç bitleri ve geyik keneleri oyunların arasından çıkmışlardı. Çamur deryasında sürünerek ve kıpırdanarak ilerleyen böcekler, muşambanın üzerine tırmandılar. Max böcekleri uzaklaştırmak üzere uzandı, dokunmanın düşüncesi dahi tiksintmesine sebep oluyordu, ancak daha da tiksindirici olanı Kent'in saçlarına ve derisine karışacak olmaları ihtimaliydi. Newt elini bir kez daha tuttu.

Kent'in umurunda değil gibi görünüyordu. Gözleri hızla hareket ediyor, ağaç kurtlarının gidişatını takip ediyordu.

"Yakında gelip seni alacağız!" dedi Newton.

Kent başını diğer tarafa çevirdi. Mekanik bir hareketti, yağmurda unutulmuş bir oyuncaktan farksızdı. Gök yüzünde izini bırakan şimşek, Kent'in etini de dağlamış, kemiklerine kadar kavurmuş gibi görünüyordu. Birbirinden ayrılan dudaklarıyla yüzünde beliren sırıtiş, Max'in tüylerini diken diken etti.

Kulağakaçan böceklerinden biri önce Kent'in kulağı etrafında gezindi, ardından yüzü üzerinde ilerledikten sonra, alt dudağından düşmeyi bekleyen dev bir yağmur damlası gibi asılı kaldı.

Max, "Kent," dedi güçlükle, kapıldığı korku iliklerinden yukarı sarmaşık gibi yayılıyordu. "Dudağında..."

Kent dilini dişleri arasından uzattı, kulağakaçanı şefkatle diline sardı ve ağzına aldı. Bütün bunlar olurken, gözlerini arkadaşlarının gözlerinden ayırmadı.

Newt, Max'i omuzundan tuttu. "Gitmemiz gerek. *Hem de hemen.*"

22

Ephraim sekiz yaşındayken, annesi onu büyükannesinin ebedi uykusunu uyuduğu mozoleye götürdü. Mozoleye varmadan önce az da olsa merak içerisinde olduğunu hatırladı. O yaşlarda, Ephraim hâlâ ölüme karşı sağlıklı bir merak duyuyordu.

İçeriye girdikleri esnada granitten yapılma kürsüden yayılan hafif ve kekremsi kokuyu hatırladı. Ölümün sterilize edilmiş kokusunu. Savaş alanının rüzgârda yayılan tatlı esintisiyle ölümün aksine gerçekten hoş bir kokuyu –barbeküde pişmiş domuz eti gibi– çağrıştıran, aşinalığıyla insanın midesini daha fena bulandıran cinsten değildi. Bu, temiz ve katlanılabilir bir kokuydu. Naftalin kokusunu tarafından bastırılmış çürüme kokusuydu.

Ephraim aynı keskin kokuyu bodrumun basamaklarını inerken aldı. Korkudan kalbi tekledi – aşağıda ne ölmüş olabilirdi ki?

Ephraim, Max ve Newton'ın Kent'i kulübenin arkasına götürüşünü seyretmişti, arkadaşlarının kıyafetleri rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi üzerilerine yapışmıştı. Yüreğinde bir miktar pişmanlık hissettiğini fark etti. Max'le Kent'i dışarıda bırakmak konusunda tartışmışlardı – ve bu *ilk kez* oluyordu. Boynundan yukarı ateş basarken öfke Ephraim'in şakaklarında toplandı. Yumruklaşmamışlardı belki, fakat aralarındaki gerilimin yumruklaşmadan farkı yoktu.

Bu durum hem canını sıkıyor hem de kafasını karıştırıyordu. Ephraim'in keskin bir adalet anlayışı vardı. Bu özelliğini babasından almıştı; ağzından çıkanlar arasında hatırlayabildiği tek cümle şuydu; *Borcun neyse onu ödersin*. Ve an itibariyle borcunu ödüyordu; hapiste. Kent düştüğü durumu hak etmişti, öyle değil mi? Cezasını çekmesi gerekiyordu.

Peki ya bu kararının sonucu ne olmuştu? Bir bodrum-da Shelley Longpre ile kalakalmak – yalnız kalmak isteyeceği son kişiyle.

Kapıları çaktı, içeriden sıkıca kapadı. Rüzgâr ve yağmur gürliyor ve tepelerindeki kulübeyi dövüyordu. Eğimli basamaklar attığı her adımda gıcırıyorlardı. Uzun ve dağınık asma filizleri hafifçe Ephraim'in yüzüne dokunuyordu: tepeden sarkan erkek bir uzunbacaklı örümceğin haddinden fazla uzun uzuvlarına benziyordu.

Yukarıda bulduğu mumlardan birini yaktı. Mumun alevi Shelley'nin yüzünü aydınlattı – teninin kendine has parıltısı, altında ateşböcekleri gizliymiş izlenimi uyandırıyor. Ateşin yarattığı, titreyişle canvarımsı şekillere bürünen gölgeler, bodrumun duvarlarında hızla hareket ettiler. Tavandan baş uzatan ağaç ve bitki kökleri tepelerinde konuşlanmıştı.

Ephraim odayı turladı. Boştu, ıssız. Odanın bir köşesine küflü bir bot muşambası atılmıştı. Yığın halinde duran muşambadan azalıp çoğalan, düzensiz bir ışık yayılıyordu.

“Otur, Eef.”

Shelley toprak zeminin üzerinde bağdaş kurarak oturmaktaydı. Uzun kol ve bacakları katlanmış, dizleri ve dirsekleri dışarı çıkmış haldeyken, Shelley bir böceği andırıyordu, kendini korumak üzere top halini almış, sadece gri renkli dış iskeleti görünür haldeki bir pata-

tesböceğini, ya da adada fırtına koptuğunda giderlerden çıkan –üzerine bastığınızda tıslayan– hamamböceklerini.

“Yok ya. Böyle iyiyim.”

“Haklıydın,” dedi Shelley. “Kent hakkında. Hak etti. Hatalarının bedelini ödüyor.”

Ephraim’in göğsünde bir düğüm çözöldü. Kent’den nefret etmiyordu; bu adil olmakla ilgili bir meseleydi o kadar. *Borcun neyse onu ödersin.*

Shelley, “Max seni anlayacaktır,” dedi sessizce. “Newton da öyle. Fazla geçmeden ne kadar haklı olduğunu görecekler.”

Shelley’nin monoton konuşmasında tuhaf ve uyuşturucu bir hava vardı. Ephraim kendini sersemlemiş ve biraz da rahatsız hissetti – Montague Karnavalı’ndaki dönme dolaba bindikten sonra midesinde beliren, mutlulukla karışık bulantıya benzer bir histi.

Toprak zemine vurarak, “Gel,” dedi Shelley. “*Otur.*”

İstekten çok direktife benziyordu. Ephraim dediğini yaptı. Shelley’nin vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu, denizdeki volkanik mağaralara benzer, nemli ve tuhaf bir tuzluluğa sahipti. Soluk benizli ve kamçıyı andıran kollarından birini Ephraim’in omzuna attı – yağlı, kaygan, kılsız bir uzantı omzu boyunca ilerledi, kalın bir plastik hortum gibi pürüzsüz ve sağlamdı. Parmakları, Ephraim’in teninde ritim tutuyorlardı; uzaklaştırmayı istedi Ephraim, içini az da olsa bulandıran o yapış yapış ve ılık histen kurtulmak istedi, ancak üzerindeki uyuşukluk hali buna engel oldu. Shelley’nin bir miktar kasılan kolu –göründüğünden daha güçlüydü– Ephraim’i kendisine çekti.

“Kontrol sende artık, Eef. Harika değil mi? Daha başından böyle olmalıydı, haksız mıyım?”

“Ben... benim pek umurumda değil.”

Shelley gülümsedi; bilmiş bir sırıtıştı bu. “Değildir tabii.”

“Cidden. Önemsemiyorum.” Ephraim’in içinde kabarın öfke, boğazını safra gibi yaktı. “Lanet çeneni kapat, Shel.”

Shelley’nin gülümsemesi sabitti. Bir moronun ipe sapa gelmez sırıtışı. Dişleri küçüktü – Ephraim daha önce hiç fark etmemişti. Ufak mısır tanelerine benziyordu. Her dişin etrafı sarı plakalardan bir tabakayla çevriliydi. Shelley dişlerini daha önce hiç fırçalamış mıydı acaba? Shelley gibi bir şey bu tip konuları düşünme yeteneğine dahi sahip miydi ki?

Shelley gibi bir şey? diye düşündü Ephraim. Biri, demek istedim. Shelley gibi biri.

“Rahat ol, Eef. Senin tarafındayım.”

Max ve Newt hangi cehennemdeydiler? Ephraim arkadaşlarının yanında olmalarını deli gibi diledi; Shelley’yle yalnız kalmayı

(kapana kısılmayı?)

daha farklı herhangi bir senaryoyla değişebilirdi. Çakan şimşegın parıltısı, bodrum kapılarının birleştiğı yerdeki aralığı yakarcasına aydınlattı. Gök gürültüsü tepelerindeki kalasları esnetecek, Ephraim’in yüreğini göğsünün kırılğan kafesi içinde titretecek kuvvett eydi.

“Tanrım, Eef...”

Shelley, Ephraim’e bakıyordu – ellerine.

“Ne oldu?”

Shelley kolunu Ephraim’in omzundan geri çekti. Uzaklaştı, güçl ükle yutkundu. Gözlerini Ephraim’in ellerinden ayırmıyordu. Parçalanmış, kanlı ellerini.

“Sen ne bokuma bakıyorsun öyle, Shel?”

“Hiçbir şeye. Yani... yok, bir şey yok.”

Ephraim’in hızla hareket eden kolları, Shelley’yi yakasından tutuverdiler. Shelley tiksinti dolu bir iniltiyle karşılık verdi, toprağı eşeleleyen topukları kaçmak istediğini gösterir nitelikteydi. Mumu devirdi, karanlığa gömüldüler.

Shelley, “Tırnakların!” dedi – ağlamayla karışık, etrafa tükürükler saçan bir beyanattı bu. “Tırnaklarının altında bir şey gördüğümü zannettim, Eef.”

Ephraim’in elleri, Shelley’nin yakasından ayrıldı, parmakları titreyen çenesinin altında bir yumru halini aldılar. Karanlık yaklaşıyor, boğazlıyor, boğuyor, ciğerlerindeki havayı çekip alıyordu. Derisinin tırnağının altında kalan kısmı –öyle bir yerd ki daha önce hiç vücudunun özel bir kısmı olarak görmemişti– yepyeni ve insanın kanını donduran bir frekansta titriyordu.

“N-ne gördün?”

Shelley sadece, “Bir şey,” diyebilirdi. “...bir şey gördüm.”

Arkasından bodrum kapısını döven yumruk sesleri geldi. “Eef! Kapıyı aç, dostum!”

Ephraim ayağa kalkmayı denedi. Kalkamadı. Kuvveti vücudunu terk etmişti. Dizlerini karnına çekerek olduğu yere kıvrıldı, cenin pozisyonu aldı.

“Eef!”

Shelley bodrumun basamaklarını tırmanmadan önce uzunca bir süre tereddüt etti. Newt ve Max aşağı indiler. Rüzgâr yemiş ve donlarına kadar ıslanmışlardı. Max’i gören Ephraim nihayet rahat bir nefes alabilmişti.

Max, “İyi misin, dostum?” dedi.

Buz gibi bir öfkeyle titreyen Ephraim, Evet, dedi içinden. *Bir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok, gayet iyiyim. Lanet olası Shel. Onu geberteceğim.*

Karanlıkta pis pis sırıtan Shel, “Bir şeyin yok, Eef,” dedi. “Büyük ihtimalle yanlış gördüm.”

Newt şöyle dedi; “Neyi yanlış gördün?”

“Hiçbir şeyi!” diye bağırdı Eef – ve hemen ardından tam tepelerinde sayılabilecek meşenin kırılmasıyla çıkan, korkunç sesle karşılaştılar. Parçalarına ayrılan ağaç kulübenin çatısından içeriye girdi. GÜM! Bodrumdaki hava ağırlaştı, çocukların ciğerlerine kurşun gibi çöktü. Ağaç kulübenin zeminine korkunç bir kuvvetle çakıldı ve bir kez sekti. Bodrumun tavanı yerinden oynadı – parçalanmış kalaslar arasından içeriye soğuk ışık hüzmeleri süzülürdü. Kalasların içe doğru çatırdamaları fazla sürmedi.

“Ah, Tanrım,” dedi Max. “İzcibaşı...”

Çocukların yüzlerinde içinde bulundukları durumun belirsizliği belirdi. Yağmur ve rüzgâr bir an için zayıflarken, Kent’in bodrum kapıları ardından geçen sesini işittiler.

Kent, “Lütfen – lütfen!” diye yalvarıyor, sözleri kendinden geçmiş birinin yakarışları halinde çıkıyordu. Kapıyı soğuk bir gece vakti eve girmek isteyen bir köpek gibi pençelemekteydi.

Ephraim, Max’in bakışlarını yakaladı, dikkatle baktı. Konuşmadılar. Nihayet başını eğdi, saçının öne düşmüş kısmını kenara itti ve basamakları kararlılıkla tırmandı. Kalbindeki korku, en azından bir süreliğine, başka bir şeye dönüşmüştü – çelik gibi bir iradeye. Korkusunu bastırmanın en iyi, hatta belki de tek yolunun bu olduğuna karar verdi.

Kilidi açtı ve kapıyı iki yana savurdu. Eşikten içeriye yağın yağmurun damlaları oktan farksızdı. Şimşek, Kent’in seyiren ve bakılmayacak haldeki yüzünü aydınlattı.

Ephraim, “İçeri gir,” dedi. “Fakat bizden uzakta oturmak zorundasın. Üzgünüm.”

Kent başıyla acınası bir şekilde onayladı ve kendini odanın köşesine sürükledi, beraberinde getirdiği bot muşambasını üzerine çekti. Max, Ephraim’i Kent’in yaralarına, ardından kendi yarılmış mafsallarına bakarken yakaladı. Arkadaşının aklından geçeni anlaması pek de zor olmadı.

Nathan Erikson'un yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası'nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: Kayıtlara geçmesi için ne üzerine konuştuğumuzu doğrulayın. Kilo kaybına yardımcı bir ürün üzerinde mi çalışıyordunuz?

A: Hap formunda olacaktı. Beklenen de bu zaten, öyle değil mi? Yatmadan önce yutabileceğiniz bir hap. Küçük, beyaz bir hap. Bu fikirle yola çıkmıştık.

S: Ve bu hapın hammaddesi...?

A: Sıkıştırılmış dekstroz. Sevgililer Günü'nde satılan kalp şeklindeki şekerler var ya hani? Onlar işte. Hava basıncıyla kalıba bastırılmış şeker.

S: Plasebo haplarından mı bahsediyorsunuz?

A: Şekerli hapların plasebo etkisini test etmenin en bilindik yolu oldukları doğru fakat hayır, bunlar şekerden ibaret değildir.

S: Şekeri kullanma sebebiniz neydi?

A: Herhangi başka bir yöntem de kullanabilirdik – tatlı varken neden başkasını seçelim ki? Gerçek şu ki, hidatid solucanının Dr. Edgerton tarafından geliştirilen mutajenik bağı fazlasıyla güçlüydü. Şeker yüklü bir hapın içine yerleştirilebilir ve uzaya fırlatılabilirlerdi. Binlerce yıl sonra insan sindirim sistemine benzer bir sisteme sahip bir yaratık o hapları uzayda süzülürken bulsa ve yese, o solucanlar canlanacak ve çoğalacaklardır. Hayatta kalma yeteneği konusunda solucanlarla baş edebilecek başka hiçbir şey yok.

S: Yani bu solucanları şekerlemelere tıktığınızı söylüyorsunuz...

A: Yumurtalarını. Kuru-dondurma işleminden geçirdik, çocukların eski G.I. Joe çizgiromanlarıyla birlikte aldığı Su Maymunları'na benzer bir hale soktuk. Uyku durumundaki yumurtalar önce larva haline ve ardından yetişkin hidatidlere dönüşecekler.

S: Ve beklentiniz insanların kilo vermek için bu hapları kullanacak kadar çaresiz olmaları mıydı? Dr. Edgerton ve gizemli ortağı/ilaç sektöründen yatırımcısı ümitlerini buna mı bağlamışlardı?

A: İnsanlar *zaten* çaresizler. Tenya diyetini duymadınız mı? Solucan kapmak için bozuk et yiyen insanlar var. Düşündüğünüz kadar ender rastlanan bir durum da değil – Kuzey Amerika'da yasal değil, evet, fakat Meksika'daki diyet kliniklerinin işleri canlandırmak için yapmayacakları hiçbir şey yok.

S: Yönteminizi cazip kılan neydi?

A: Etten geçen tenyalar diyet konusunda ciddi anlamda fark yaratabiliyorlar... *eğer* midenizde kalırlarsa. Sorun şu ki, tenyalar gezgin solucanlar. Vücudunuzda gezintilere çıkacaktırlar. Bağırsaklarınızdan yüzerek geçecek –ya da bağırsak duvarınızı aşacak– ve karaciğerinize, beyninize, gözlerinize veya omuriliğinize bir kist olarak yerleşecekler. Beyninize kist halinde yerleşmiş bir solucan, tomografide bir tümörle aynı şekilde görünecektir. Verdiği hasar da aynı seviyeye ulaşabilir. Fakat üzerinde çalıştığımız genetiği değiştirilmiş hidatid, taşıyıcının bağırsaklarını terk edemeyecekti. Büyükbaş hayvan çiftlik sahiplerinin hayvanlarını tarlada tutmak için kullandıkları şu elektrikli çitleri bilir misiniz? Dr. Edgerton solucanın DNA dizilimini değiştirerek bağırsak duvarını aştığı anda ölecek şekilde düzenleyecekti. Tek yapması gereken doğuştan gelen bağışıklıklarını zayıflatmak, beyaz kan hücrelerinin saldırılarına karşı savunmasız bırakmaktı. Beyaz kan hücreleri,

Dr. Edgerton'ın solucanlarını asit gibi eriteceklerdi. En azından planımız bu yöndeydi.

S: Peki ya kişi istediği kiloya ulaştığında ne olacaktı?

A: Ağızdan alınan bir antibiyotik ile solucan kolonisi sadece birkaç gün içinde yok edilecekti. İki haplı çözüm diye tanıtmayı planlıyorduk. Hapların biri solucanları yerleştirecek, diğeri ise onlardan kurtulmanızı sağlayacaktı.

S: Arada geçen vakit?

A: O vakitte de canınızı sıkan kilolardan kurtulacaktınız.

S: Fakat Dr. Edgerton'ın geliştirmesine yardımcı olduğunuz solucan planınıza uygun hareket etmedi, öyle değil mi?

A: Bu dediğiniz ortaya çıkan sonucu hafife almak olur.

23

Zamanla, rüzgâr kuvvetini kaybetti. Fırtına kuzey denizine doğru yol aldı. Her taraflarına su damlıyordu; her biri kendi başına yankılanan damlalar, korkunç bir gürültü oluşturmaktaydılar. Her biri sırlıklam olmuş ve titreyen çocuklar, bodrumda birbirilerine sokuldular – muşambanın altında tecrit hayatı yaşayan Kent ise gruptan ayrı kaldı.

Newton, “İzcibaşı’nı kontrol etmemiz gerekir,” dedi.

Ephraim başıyla onayladı. “Kent, burada kal.”

Kent’in muşambanın kenarından görünen yüzü solgun ve canavarımsıydı. Charlottetown Festivali’ndeki ahşap yüzlü, mekanik falcı Zoltar’a benziyordu: *Sadece 25 sente geleceğinizi öğrenin!* Diş tellerine takılı duran bazı şeyler de vardı... böcek parçaları olabilir miydi? Evet. Metal ağızından dışarıya torakslar, bacaklar ve antenler uzanıyordu. Küflü muşambayı kemiriyordu Kent. Yıpranmış kenarını havuç kemiren yaşlı bir adam gibi dişliyordu. Gözlerinde kopuk bir ifade vardı – hoş bir gün batımını hayal ediyordu olabilir.

“Burası daha hoş zaten.”

Newton, “İyi misin, K?” diye sordu, arkadaşının açlığından duyduğu tiksintiyi gizlemekte güçlük çekiyordu.

“Tabii ki.” Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi.

“Daha iyi olmamıştım.”

Çocukların üzerine bir tedirginlik çöktü – Shelley’nin

bile. Ne kadar süre geçmişti? On iki saatten az. Yarım gün önce, Kent Jenks onlardan biriydi. Aralarında en büyük ve en güçlü olandı. North Point'deki herkesin büyük işler başarmasını beklediği çocuktur. Şimdiyse burada, bir bodrum köşesinde kıvrılmış, araları böcek parçalarıyla dolu dişleriyle bir muşambayı kemiriyordu. İğrenç, ür-kütücü ve akıl almaz bir halde süzölmüş ve tükenmişti. Sorunu her ne ise, hastalığı, giderek *kuvvetleniyordu*. Vücudunu harap ediyor, Kent'i tüketiyordu. Newton durumu sezmişti: Kent'in içten dışa doğru tükendiğini, etinin gevsemeye başladığını, kemiklerini saran etlerin tüken-diğini, derisinin giderek gerildiğini... fakat bunun sonu *nereye* varacaktı? Kent hastalığının umurunda değildi; ne olabileceği adamı ne de fazlasıyla güven veren parlak geleceğini umursuyordu. İçini oyuyordu Kent'in, düzelmesi mümkün olmayacak şekilde mahvediyordu.

Kent'i aşağıda bıraktılar. Ephraim kapıları kapadı ve Kent'in kaçmasına engel olmak için kulpların arkasına bir tahta geçirdi.

Ada fırtınanın etkisinden henüz kurtulmuş değildi.

Bodrumdan duydukları üzere, büyük meşe –Falstaff Adası'ndaki ciddi anlamda büyük altı ağaçtan biriydi– kırılmış, kulübenin iç içe geçmeli ahşap duvarlarının üzerine düşmüştü. Ağacın kırıldığı yer bir şaka sigarasının izmaritine benziyordu: ağaç parçaları akıl almaz açılarla dört bir yana uzanıyor, etrafı kendine has kokusuyla dolduruyordu.

Kulübeyi incelerken fırtınadan sonra topraktan yayılan o ilginç kokuyu içlerine çektiler. Çatı ortadan ikiye ayrılmış, dişsiz bir ağız gibi içe doğru çökmüştü. Kapı kırık menteşelerinden asılı bir halde sallanıyordu. Ephraim kapıya yüklenerek açtı. Bakışları tırnaklarına kaydı.

Shelley'ye kaçamak bir bakış attı; –çocuk bakışlarını yakaladı ve kendine sabitledi.

Ephraim, “İçeri girerken dikkatli olalım,” dedi, sesi Kent'e fazlasıyla benziyordu. “Ağızlarınızı geçen seferki gibi kapattığınızdan emin olun.”

Tek parça halinde çöken çatı, kırılmayı bekleyen bir dalgayı andırıyordu. Çocuklar çöken çatının oluşturduğu gölgeli bir koridorda ilerlediler ve İzcibaşı Tim'i dolabın parçalara ayrılmış kalıntıları arasında buldular. Ağaç destek kalaslarını kırmış ve dolabın kontrplaktan yapılma duvarlarını un ufak etmişti. Ağacın gövdesi izcibaşının başına ve omuzlarına inmişti.

“Tim?” diye seslendi Newton kısık, olanları idrak etmekte güçlük çeken sesiyle. “Sen...?”

Cümlesini bitirmek için –iyi misin?– diyemedi. İzcibaşı Tim'in iyi olmadığı aşıkardı.

Durumun vehameti Newton'ın üzerine bir karabasan gibi çöktü. Ağaç gövdesinin yere bitişik oluşundan anlamıştı. İzcibaşı'nın parçalanmış yumurta kabuğuna benzer, kütüğün altından görünen –tamamen olmasa da dehşet verici netlikteydi– kafatasından. Etini saran çatlak mor damarlardan: vezikülleri basıncın etkisiyle kabarmış ve patlamışlardı. Derisi tüyler ürpertici bir yapboza benziyordu. Vücudundan o tatlı koku yükseliyor, hemen altında ise ölümün kokusunu gizliyordu: Newton'ın burnuna anlayamadığı bir sebepten ötürü *pas* kokusu geliyordu, hurdalıkta bekleyen kullanılmaz haldeki bir motordan yayılacak türde bir koku. İzcibaşının ayağından çıkan botlardan anlamıştı – ağacın üzerine var gücüyle çakılması, çarpmanın etkisiyle bacaklarının aniden doğrulması sebebiyle *fırlayan* botlardan demek daha doğru olurdu. Yün çorabından fırlamış, soluk tenli baş par-

mağından. Tişörtünün V vakasındaki açıklıkta durmuş, birbirine sürtmeye başladığı bacaklarıyla alışlagelmiş o melodiyi duyuran çekirgeden.

Shelley, “Oz Büyücüsü”ndeki cadıya benziyor,” dedi. “Evi eriyen değil, üzerine ev düşenden bahsediyorum.”

Ephraim kısık sesiyle, “Lanet çeneni kapat, Shel,” dedi.

Newton’ın yüreği göğüs kafesinde kanat çarpan yaralı bir kuştan farksızdı. Çılgılık atmadı istedi, fakat sesi ciğerlerine hapsolmuştu.

Newton, “Ne yapmalıyız?” diye sordu. “O gerçekten de...?”

Malum cümleyi bir türlü tamamlayamıyordu. Ölü. O kelimeyi nedense bir türlü telaffuz edemiyordu. Dizleri üzerine çöktü ve İzcibaşı Tim’in eline dokundu. Eti soğuktan ve çağlayarak akan bir nehirden alınmış bir taş gibi nemliydi.

Ephraim, “Merak etme, Newt,” dedi. “Çabucak olup bitmiştir, anlatabiliyor muyum? Tim’in hissettiğini dahi zannetmiyorum.”

Newton başı öne eğik bir şekilde konuştu. “Öyle mi dersin?”

Max öyle olduğunu tüm kalbiyle ümit ediyordu. Midesi ağzına gelmişti. İzcibaşı –hayatları boyunca ebeveynlerinden sonra en uzun süredir tanıdıkları yetişkin– bir dolabın içinde ölmüştü. Onları bu adadan kurtarmak için işe yarar fikirlere sahip tek kişi gitmişti ve korkudan altına işeyecek kıvama gelmiş, beş tane aptal çocuğu geride bırakmıştı.

Ephraim, “Onu gömmeli miyiz?” diye sordu.

Çocuklardan herhangi birinin cevap vermesine fırsat olmadan, İzcibaşı Tim’in midesi kıpırdanmaya başladı.

Başta güçlükle seçiliyordu; içeriden dışarıya doğru uzanan zayıf parmakları andırıyordu. Max ağzı açık bir halde izledi. Mide bulandırıcı şekilde büyüleyiciydi.

Ephraim, “Bu...” dedi g cl kle, “...nedir?”

Beyaz renkli zayıf bir t p, İzcibaşı’nın göbek deliğinin yaklaşık   santim üzerinden dışarı ıktı. İnatla ierliyor, havanın tadına varmışçasına kendi etrafında dönüp duruyordu. Peşinden başkaları da geldi. Kısa süre içinde sayıları yedi ya da sekize çıkmıştı: Örümcek deliğinden kaçmaya çalışan albino bir örümceğin bacaklarına benziyorlardı.

Her bir t p bir miktar p r zl yd  –  zerileri bir şeyle kaplı gibi görünüyorlardı. Max gözlerini kısıarak yakından baktı. Pürüzler... oh Tanrım, p r z değil, ağızlardı. Remora balığındakilere benzer küçük ağızlar.

İzcibaşı’nın midesi kasıklarından göğüs kafesine kadar streç film kopartır gibi sessizce yırtıldı. Yüzlerce solucan dışarıya akın ettiler, her biri diğer adamın –yabancıнын– midesinden çıkan o devasa yaratığın çok daha küçük versiyonlarıydılar. Bazıları kasap ipliği kalınlığındaydı, fakat çoğunluğu zayıf ve ince, örümcek ağının kopuk ve işlevsiz kısımlarına benzer haldeydi. Dönüyor, dolanıyor ve İzcibaşı’nın kâğıdı andıran eti üzerinden akıp gidiyorlardı: kan ve besin değerine sahip hiçbir maddenin kalmadığı derisi, ipince, kuru ve beyaz bir yağ tabakasını andırıyordu.

Max solucanların kendi başlarına hareket etmediklerini fark etti. Birbirilerine dolanıyorlardı – düzinelerce ya da yüzlerce solucandan olmuş, beyaz renkli, zonklayan bir top halindeydiler. Solucanları bir araya getiren ve birbirilerine bağlayan bir şey var gibiydi, d n kayalıklarda gördükleri yumruya – o kahrolası çiftleşen yılan topuna

benzer bir şey. Üzeri dikenlerle kaplı bu solucan topakları birbirini üzerinde yuvarlanıyor, kıvranıyor ve birbirilerine sürtünüyorlardı. İzcibaşı'nın göğüs boşluğunda korkunç bir tıslayış yükseliyordu.

Başını iki yana savuran Newt, "Hayır," dedi. "Hayır hayır hayır hayır..."

Tıslama kesildi. Yavaşça, güçlkle, tek bir vücut halinde –ortak bir hedefle– hareket eden solucanlar, Newton'ın sesinin geldiği yöne döndüler.

Ephraim, "Tanrım," dedi.

Bu kez, Ephraim'in bulunduğu yöne döndüler.

Bazıları tehditkâr bir şekilde şişti, uçlarında küçük birer kabartı belirdi. Arkasından güçlkle duyulan, mantar tabancasına benzer bir dizi patlama sesi geldi. Kopmaya hazır uzantılar havada süzülüyor, gün ışığı dış hatlarını gözler önüne çıkartıyordu.

Ephraim geriledi. Yüzünde umutsuz bir ifadeyle, uzantıları elleriyle uzaklaştırmayı denedi. Mafsallarına baktı, Kent'le aralarındaki kavgada açılmış ve hâlâ kanyan ellerine.

Max, Ephraim'i öyle iyi tanıyordu ki aklında şekillenen çılgınca düşünceleri tahmin edebiliyordu.

İçime girmek için bu yolu kullanabilirler. Ellerimdeki yaraların bedenime giden, sonuna kadar açık kapılardan farkı yok...

Yarılmış çatıdaki açıklıktan bakarken, Max gökkyüzünün kusursuz maviliğinden bir kesitle –kötü bir fırtınanın hemen ardından gelen o harikulade maviyle– ve hemen altında, anakarayı saran gri renkli bir karartıyla karşılaştı. Ebeveynleri oradaydılar. Neden hâlâ gelmemişlerdi? Ebeveynleri, Newt'ın ve Eef'in ve Kent'in ve Shelley'nin ebeveynleri neden gelmemişlerdi? Watters

bunağının canı cehennemeydi; Nuh nebiden kalma ekipmanlarını adam edip gelememi diyelim, ebeveynleri neden gelmemişlerdi? Kent'in babası polis devriye teknesini kullanabilirdi. Alışılmışın dışında bir durumdu bu sonuçta, değil mi? Acil bir durum. Ama hayır, çocuklarını kanın gövdeyi götürdüğü bu lanet adada yalnız bırakmışlardı. Şimdiden iki kişi ölmüştü ve Kent'in durumu iç açıcı görünmüyordu. Annesinin *bir ayağı çukurda* diyeceği bir haldeydi. Tabii Kent'e soracak olursak, ölüm ona bir mükafat gibi gelebilirdi. Max'in içi ürperdi – Kent'in öldüğünü, vücudunun bu şeyler tarafından işgal edildiğini geçirdi aklından...

“Gitmemiz gerek,” dedi Max. “Hem de *hemen*.”

“TÜKETİCİ SOLUCANLAR, İŞGALCI SOLUCANLARA KARŞI: GENETİĞİ DEĞİŞTİRİLMİŞ HİDATİDİN İKİ YÖNLÜ DOĞASI”

Mikrobiyoloji ve İmmünoloji Uzmanı, Dr. Cynthia Preston tarafından Massachusetts, Boston Üniversitesi’nde düzenlenen 27. Uluslararası Papillomavirus Konferansı ve Klinik Çalıştayı’nda sunduğu makaleden alıntıdır

Dr. Edgerton’ın laboratuvarında bulunan kanıtlar elde ettiği sonuçların sarsıcı doğası ve bu sonuçlara ulaşabilmek için başvurduğu bencil metotlar bakımından tam anlamıyla nefes kesici.

Edgerton dönemindeki doktor arkadaşları tarafından paylaşma özürü biri olarak görülüyordu. Edgerton’la aynı ortamı paylaşan az sayıda birkaç kişinin söylediklerine göre, onunla konuşurken ne kendi çalışmalarını ne de rakiplerinin çalışmalarını konu etmeniz mümkündü.

Edgerton ailesindeki tek çocuktur. Ebeveynleri, Edgerton üniversiteyi okurken araba kazasında vefat etmişler. Edgerton’ın hayatına baktığımızda her şey çalışmaları için yaşadığına işaret ediyor.

Araştırmacı meslektaşları, Edgerton’ı işin kolayına kaçmayı seven ve bilim etiğini esnetmekten çekinmeyen, kendi fikirlerine bağlı biri olarak anlatıyorlar. Raporlara geçmemiş vukuatlarının birinde —özellikle Falstaff Adası’nda meydana gelen olaylar ışığında— gece vakti Edgerton’ın öğrenim gördüğü okulda kampüs polisi tarafından yakalandığı belirtiliyor. Çaldığı giriş kartıyla laboratuvara sızan Edgerton, en yakın rakiplerinden biri ve üst sınıfında okuyan Edward Trusskins adındaki öğrencinin araştırmalarını tahrip ederken bulundu. Trusskins laboratuvar farelerini kullanarak yeni bir deri nakli yöntemi üzerinde çalışmaktaydı. Edgerton suç üstünde, elinde strikinin dolu bir sıringayla yakalandı.

Apaçık suç işlemesine ve eyleminin işaret ettiği düşünce yapısına rağmen, Edgerton’ın çalışmalarına devam edecek başka bir okul bulması fazla sürmedi. Gözardı edilemeyecek kadar başarılı biriydi. Aynı zamanda gerektiği takdirde ikna edici olabilecek derecede samimi.

Bazıları biliminsonlorından en başarılı olanlarının deliliğin sınırında gezdi-

ğini söyler. Bu tanımdan yola çıkarsak, Dr. Edgerton kesinlikle başarılı bir bilim insanıydı.

Edgerton'ın hidatid solucanı üzerinde yaptığı çalışmalar, Dr. Jonas Stalk'ın 1950'li yıllarda immünoloji dalı için yaptığı çalışmalarla neredeyse eşdeğeri — topluma herhangi bir katkısı yoktu (Edgerton'ın tek *başarısı* insanoğlu tarafından görülmüş en kolay adapte olabilen ve en dayanıklı paraziti yaratmaktı), fakat gezegendeki en ilkel yaşam formunun genetiğini başarıyla modifiye etmişti.

Basit bir planarya solucanını almış ve genetik şifresini kırmıştı. Böylece temel anatomisini ve midevi altyapısını o güne kadar *hiçbir canlıda* mümkün olmayacağını düşünüldüğü şekillerde değiştirebilmesine olanak tanıdı. Hidatid solucanının çevresine anında adapte olabildiğini sağladı. Beyanatlarına göre, hedefi solucanın bağışıklık sistemini kırarak taşıyıcısı içinde hapsedmekti... elde ettiği sonuç ise tamamiyle zıttı oldu.

Genetik alanında Pandora'nın kutusunu açmıştı.

Hidatidi bir uçurumla karşılaşsa, kanatlanıyordu. Geçemeyeceği bir denizle karşılaşsa, solungaçları çıkıyordu. Adaptasyon kabiliyeti sayesinde akıl almaz şekillerde mutasyona uğrayabiliyordu. Aynı kar taneleri gibi, Dr. Edgerton'ın hidatidlerinin her biri, birbirinden farklıydı.

Solucanları iki temel kategoriye ayırıyorlardı. Ayrımı kolaylaştırmak için "tüketici solucanlar ve "işgalci solucanlar" diyelim.

Bağırsak solucanın bazı türleri taşıyıcılarının bedeninde parazitik simbiyoz haline geçerler; taşıyıcının içinde yıllarca yaşayabilir, sadece hayatta kalacak kadarını tüketirler. Fakat hidatidlerin mutasyon geçirmemiş olanlarında dahi bu özelliğe rastlanmaz: genetik yapıları çoğalma ve zamanla taşıyıcıyı işgal etmeye yöneliktir, bağışıklık sistemleri aşırı yüklenir ve yeterli besin alamadıkları için ölürler.

Bahsi geçen duruma çok az rastlanır; en ciddi hidatid enfeksiyonlarını dahi doğru ilaç tedavisiyle temizlemek mümkündür. Fakat Edgerton'ın laboratuvarından elde ettiğimiz görüntü kayıtları, genetiği değiştirilmiş hidatidin hem aşırı dayanıklı, hem de aşırı agresif olduğuna işaret ediyor: çok daha hızlı çoğalıyor, çok daha fazla tüketiyor ve çok daha fazla büyüyor.

Durum böyle olunca, Kamikaze pilotlarından farkları kalmıyor: iştahı sonunu çabuklaştırıyor.

Genetiği değiştirilmiş "tüketici" hidatid iki şey yapıyor: yiyor ve çoğalıyor.

Kritik kütleyi aşan enfeksiyon, taşıyıcının canlı dokularını tüketmeye başlıyor — atık madde ötesinde hiçbir şeyi tüketmeyen, normal hidatid ile arasındaki fark da bu zaten. Tüketici hidatid, taşıyıcının bedenindeki proteini, yağı, kas dokusunu, hatta kemik iliğini ve gözün jelsi kısmını dahi yiyecektir. Taşıyıcının üzerinde yarattığı “aşırı zayıflama” etkisinin temel sebebi de bu: sadece saatler içerisinde uzun yıllardır açlıkla boğuşan biri gibi görünmeye başlıyorlar.

Yıkımın şiddetin artıran temel unsur ise tüketicinin en ufak besin molekülünü dahi tek bir sebeple tüketmesi: çoğalmak için. Tüketiyor ve yumurta bırakıyor. Tüketici kolonisinin sadece birkaç saat içerisinde kritik kütleyi ulaşması sıklıkla rastlanan bir durum.

Taşıyıcının böyle bir koloniyi tatmin edecek kadar besin alabilmesi imkânsız — taşıyıcının her yediği içinde açlık çeken yeni organizmalar yaratıyor...

24

Kent rüya görüyordu.

Babasıyla okyanusa açılmışlardı. Gece çökmek üzereydi. Kent'in rüya gördüğünü fark etmesini sağlayan, suyun tekinsiz dinginliği, tek bir dalganın ya da kıpırtının olmayışıydı.

Kent okuldaki bir kızı düşünüyordu. Anna Uniak. Anna oldukça zayıf ve biçimliydi ve Kent babasının Anna'yı tasvip edeceğinden emindi. Sıklıkla, göz ucuyla Anna'ya bakardı – bir seferinde derste bir sıra önünde ve solda oturmuştu. Sınıfın camından içeri giren ışık sarı saçlarına ve yanaklarına düşüyordu. Tüylü bir şeftaliden farksız diye düşündü Kent. Anna'nın tenini öylece –tüylü bir şeftali gibi– yiyebilirdi...

Gökyüzü tuhaf bulutlarla bulandı. Kızılın bayık bir tonu alçakta asılı duruyor, batan güneşe karışıyordu. Kent bulutların içinde birtakım şekiller görür gibi oldu – okyanus üzerinde esen rüzgârlar sonucunda kıvrılarak parçalanıyor veya çoğalıyor, ya da adını koyamadığı başka bir süreçten geçiyorlardı.

Babasının üzerinde polis üniforması vardı. Rozeti batan güneşin ışığıyla parlıyor, Kent'e göz kırpyordu. Üniformasının kollarından uzanan bilekleri iyice zayıflamış, parmaklarıysa iskeletten farksız bir hal almışlardı.

Jeff Jenks, "Uzun bir gece olacak," dedi. "Ve kahretsin, öyle açım ki."

Üzerilerinden bir sürü kuş –varlıkları eksik olmayan martılar değil de simsiyah renkte, sivri gözlü kargalar– geçti, gölgeleri teknenin üzerine düştü. Kent acı dolu bağırsıklarını duyabiliyor ve çürümüş gagalarını görebiliyordu. Kanatlarının altından bir tür beyaz, cürufu toz dökülüyordu. Küçük, beyaz şeritler halinde dökülüyor ve konfeti yağmuruna benziyorlardı.

Kent’in yüreğine bir korku düştü. Böylesine korkak olmamayı diledi – babası ona korkunun işe yaramaz bir duygu olduğunu öğretmişti. Kent’e birçok kez, *Korku za-yıflığın vücudu terk etme şeklidir*, demişti.

Fakat karşısındaki manzaranın tamamında yanlış bir şeyler vardı: bulutlarda gizlenen tekinsiz şekiller, üzerilerine süzülen beyaz şeyler... ve babası. *Babası...*

Polis üniforması babasının üzerine büyük geliyordu. Toplama kampına esir düşmüş birine benzer, ipince kollarını öne uzatmış, Kent’in üzerine doğru yürüyor, kemikten ibaret parmakları takırdıyordu. Yüzü elmacık kemiklerinden, öne çıkmış alnından ve yırtılacak kadar gerilmiş, parşömen inceliğindeki derisinden ibaretti.

Babasının aklıktan kırılan bir hayaleti andıran sureti, “*Uzun bir gece!*” diye bağırdı. “*Uzun ve aç bir gece! Ham-ham ham ham!*”

Babası, Kent’e uzandı, kemikli elleri omuzlarına işledi, etini delip geçti. Jeff Jenks öne eğildi ve derisi açılıverdi: yüzünde ince porselendeki çatlaklara benzer yarıklar oluştu, ardından o yarıklar aniden birleşmeye ve kıpırdanmaya başlarken, Kent bir anda kendini zonklayan yüzlerce beyaz solucanın oluşturduğu bir yüze bakarken buldu.

Solucan-babası, “Kimse beni sevmiyor,” diye hüznü bir şarkı mırıldanmaya başladı. Kaymaktaşı rengin-

de solucanlar dudaklarından damlıyor ve ağzının içine kayıyorlar, İsviçre peyniri gibi deliklenmiş dilini harap ediyorlardı. “Herkes benden nefret ediyor; seni yemeye gidiyorum bahçeye.”

Kent üzerinde babasıyla teknenin alt katına düştü. Babasının yüzü parçalara ayrıldı. Yaratıklar yüzünden koptu ve yakasından içeriye girdi, Kent’in ters dönmüş yüzünü ılık yağmur damlaları gibi sardı. Ağzını ve burnunu ve kulaklarını ve gözlerini buldular, içlerini büyük bir açlıkla doldurdular.

“Şu anda vücuduna giren tek şey korku,” dedi babası.

Liste yapmalarını teklif eden kişi Newton’dı.

Hayatta kalma içgüdülerini ona yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu söyledi. Dünya başınıza yıkılmaya başladığında, yapabileceğiniz en mantıklı şey dikkatinizi verebileceğiniz birkaç temel hedef belirlemektir. O hedefleri yerine getirmeye çalışırken, aklınız durumun vehametine adapte olacak vakti bulacaktır. İlk şoku – ölümün ve bir başınıza kaldığınız gerçeğinin şokunu– atlatırsanız, o vakit daha iyi bir plan yapabilirsiniz.

Kıyıya indiler ve orada beklemeye karar verdiler: Ephraim, Max, Shelley ve Newton.

Newt, “Üç şeye odaklanacağız,” dedi. “Birincisi, yiyecek bulmak. İkincisi, Kent için ilaç.”

Shelley, “Neden?” diye sordu. “Onun da sonu Tim gibi olacak.”

Newton sert bir bakışla karşılık verdi. *Kapat çeneni, Shel. Çeneni kapat ve buradan git. Okyanusa yürü ve bataarak kaybol.* “Bunu bilmiyoruz. Bilmemize de imkân yok zaten.”

Shelley gülümsemekle yetindi –ne yazık ki o zehirli gülümsemenin ne anlama geldiğini anlamak imkânsızdı–

ve kıyı şeridinde gezinmeye başladı. *Aynen öyle*, diye düşündü Newton. *Yürü, ense tıraşını görelim, gerzek.*

“Üçüncüsü,” diyerek devam etti, “elimizdeki botu elden geçirmeli veya kürek bulmalıyız.”

Ephraim iki büküm oldu, dizlerini tuttu ve kayaların üzerine kustu. Vücudu şiddetle vurulmuş bir diyapazon gibi titredi. Bir süre o şekilde kaldı, güçlkle alıp verdiği nefesini düzene soktukdan sonra doğruldu ve ağzını sildi.

“Bilmiyorum.” Ephraim bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. “Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum.”

Bakışları mafsallarına indi. Parmaklarını yaralı kısımlarda gezdirdi ve akan kanı bileklerine sürdü. Yapış şeklinde takıntılı bir hava vardı.

Newton şöyle dedi: “Sorun yok...”

Ephraim, “Sorun var,” dedi. “İzcibaşı öldü. O... Tanrının, midesi yarıldı ve içinden yüzlerce solucan fırladı. *Solucan*. Oraya nasıl girdiler ya?”

Max, “Kulübeden uzak durmalıyız. Newt’ın dediğini yapalım. Yiyecek bulalım. Sandal ya da ona benzer bir şey yapalım. Eve dönmenin yolunu bulmalıyız,” dedi.

Shelley kıyı başından şöyle seslendi: “Eve dönebileceğimizden emin misiniz?”

Okyanusun kenarında çömelmiş, elindeki çubukla suyu karıştırıyordu. Çubuğun ucunu etli bir deniz sülüğüne batırdı. Yavaşça baskıyı artırarak sülüğün bedeni içi mukus dolu bir sabun topu gibi patlayana kadar bastırdı.

Çocuklar ne yaptığını görmemişler miydi? Görseler dahi önemi kalmış mıydı? Bir yanı –giderek güçlenen bir yanı– yüzünü gizleyen maskeyi koparıp atmayı diliyordu. İhtimalini düşünmek dahi Shelley’nin içini ısıtmaya yetmişti.

Ephraim, “Neden bahsediyorsun, Shel?” dedi.

Suyun öte tarafına, ufuk çizgisinde bekleyen şekillere işaret etti. “Oradakiler balıkçı teknesi değil. Gemi onlar ve askeri olmaları kuvvetle muhtemel.”

“Yani?”

Shelley, “Yanisi kafanı kullan, Eef,” dedi. “Geçen gece gelen adam. İçinden çıkan şey neydi? Ve ardından İzcibaşı’na olanlar, Kent’e. Her ne ise, yayılıyor – haksız mıyım? Bu da ortada bir hastalık olduğu anlamına geliyor. Kişiden kişiye geçen bir şey.” Başını mafsallarını durmadan pantolonunun sert kumaşına sürten Ephraim’e çevirdi. “Bir şekilde içinize giriyor ve... ne yapıyorsa onu yapmaya başlıyor galiba.”

Ephraim ellerini yumruk yaptı. Pantolonu boylu boyunca kan lekesi olmuştu.

“Ne demek istiyorsun, Shel?”

“Buradan ayrılmamıza izin vermeyecekler diyorum. Sandal yapsak dahi fark etmeyecek. Hastalık bulaşıcı olduğundan ötürü bizi burada tutacaklar. *Kirlendik* bir kere.”

Max, “Kapat çeneni,” dedi. “Deli saçması şeyler. Hiç kimse bir avuç çocuğu bir adada mahsur bırakmaz, Shel. Ebeveynlerimiz buna izin vermeyecektir. *Yetişkin* onlar. Yetişkinler böyle şeyler yapmazlar.”

Sözleri sessizliğe yankılanırken, Max sadece birkaç dakika öncesinde, kulübede, aynı şeyleri düşündüğünü fark etti. Akli kontrolden çıkmıştı artık – kafasını karıştıran, endişe verici düşünceler üzerinde dönüp duruyordu.

Çareyi Max’ta arayan Ephraim, “Gemiler hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu umutla.

“Askeriyeye ait *olabilirler*. Demek istediğim tek şey, eve gitmemize engel olmalarına ihtimal vermediğim.”

Shelley, “O zaman neden gelip bizi almıyorlar?” diye sordu.

Max'ın buna verecek cevabı yoktu. Newton şöyle dedi: "Uzakta durmak için milyon tane sebepleri olabilir. Bulaşıcı bir hastalık olabilir, ancak tedavisine sahip olmaları da muhtemel. Tedaviyi buldukları gibi gelecektirler. Fakat Max haklı; sonuçta hepsi yetişkin insanlar. Bizi bekletiyorlarsa, elbet bir bildikleri vardır. O vakte kadar idare edeceğiz. Fazla zor olmamalı, haksız mıyım? Boşuna mı izci olduk?"

Max, "Pekâlâ, ne yemeyi planlıyoruz?" dedi.

Newton şöyle dedi: "Yemiş ve mantar. Bir şeyler yakalayabileceğimizi düşünüyorum, ne dersin? İzcibaşı bize nasıl tuzak kurulacağını göstermişti, hem kulübede ip de var."

Shelley, "Kulübeye gidip o ipi alacak mısınız?" diye sordu.

Newton, "Gerekirse evet," dedi sakince.

Ephraim şöyle dedi: "Kent ne olacak? Eğer o hastaysa..."

Shelley, "Eğer mi? Adam hasta," diye karşılık verdi.

Ephraim, "Eğer çeneni kapatmazsan, kafanı bir ağaca geçireceğim," dedi.

Shelley, "Gücünü boşa harcama, Eef," dedi. Sesi ipeksi bir inceliğe bürünmüştü.

Newton, "Kent'in kusması gerekiyor," dedi. "İçindeki her neyse ondan kurtulmanın en iyi yolu bu. Bunu zararsızca yapmaya olanak tanıyan bitkiler var. İsimleri kitabımda yazılı, kendisi hâlâ kulübede duruyor. En iyisi gideyim..."

Adanın güneye uzanan ucundan bir botun motor sesi duyuldu. Çocuklar bulundukları yere doğru gelen botu güçlkle de olsa görebiliyorlardı.

Ephraim, "Hey, bakın – bu gelen Bay Walmack'ın sü-rat teknesi," dedi.

Calvan Walmack beldeye yazları uğrayanlardan biriydi. Her yıl haziran ayında bronz teni, beyazlatılmış dişleri ve cırtlak sesli eşi Tippy'yle çıkagelirdi. Bay Walmack'ın dalgakırında demirli duran klasik bir sürat teknesi vardı. Max'in babası, Teknelerin Ferrari'si, derdi ona: tik ağacından yapılma cilalı kasaya takılmış kocaman bir motordan ibaretti.

Bay Walmack'ın botu suyu döverek ilerliyor, dalgaları yarıyor ve üzerilerinden sekerek geçerken canını hiçe sayıyordu. Suyun üzerinde uçmasına ramak kalmış gibi görünüyordu. Peşinde iki bot daha vardı: irice ve mat siyah renktheydiler. Pruvalarında birer taret monte edilmişti.

Sürat teknesi büyük bir dalganın üzerinden uçu ve sertçe suya indi. Motor iflas etmişti. Inceden yükselen duman bulutu gökyüzünü lekeledi. Newton botta iki adam olduğunu gördü, fakat yüzlerini seçemeyeceği kadar uzaktaydılar. Kollarını sallıyorlardı.

Peşlerinden gelen botlar teknenin önünü kesti. İçlerindeki adamlar hızla güverteye çıktılar. Ephraim bir an için güneş ışığının güvertedeki adamların kollarından yansıdığını zannetti fakat yansımaya sebep ellerindeki silahlardı.

Botlar dalgaların üzerinde batıp çıkıyorlardı. Çocuklar ellerini gözlerine siper ettiler, neler olduğunu görmeye çalışıyorlardı. Siyah botların gidişi de gelişleri gibi oldu. Sürat teknesi hareket etmedi, fakat içinde kimse kalmamış gibi görünüyordu.

Siyah botlar iyice uzaklaşınca, Bay Walmack'ın botu küçük bir patlamayla sarsıldı. Motor bölgesinden alevler fişkırdı. Patlamanın sesi açık denizde ateşlenen bir pompalı tüfekten farksızdı.

“O da neydi?” Ephraim’in yüzüne şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade çöktü. “Az önce tam olarak ne oldu?”

Kimsenin verecek cevabı yoktu; ne Bay Walmack’e ne de botuna ne olduğuna dair, ya da o tuhaf adam iki gece önce geldiğinden beri gerçekleşen *herhangi bir şeye*.

Artık her şey anlamsızdı. Yaşadıkları her şey mantığın ötesindeydi.

Sürat teknesi battı ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

25

Ağaçlığa girmeden önce, Newton kulübeye uğradı. Kitabını ve halatı alması gerekiyordu. Kalbi küçük bir tamtandan farksızdı. Alnında iri ter damlalarının belirmesi için parçalanmış kapı eşiğinden içeri girmesine dahi gerek kalmamıştı.

Yapma bunu, annesinin sesi kafasının içinde yankılandı. Lütfen. Çok tehlikeli bir işe kalkışıyorsun, Newt.

Newton'ın annesi biricik oğlunu doğduğundan beri korumuş ve kollamıştı. Elizabeth Thornton, Newton karına düştüğünün ertesi günü Prens Edward Adası Güzeli seçilmişti. “Karına düşmek” adada sıklıkla kullanılan bir deyimdi: sanki belde kadınları durmadan bir yerlerden düşüyor –tabure, merdiven, belki de uçurum– o esnada da hamile kalıyorlardı. Elizabeth'i hamile bırakan bir “yarışma stilisti”ydi: yarışmaya katılan toy kızları baştan çıkaran, aklı beş karış havada bir uçkâğıtçı. Belirli bir ücret karşılığında, katılımcılara dişlerine vazelin sürerek incimsi bir parlaklık katmayı ya da göğüslerinin etrafına koli bandı sararak “dikleştirmeyi” öğretiyordu. Böylesi adamlar güzellik yarışmalarını bir martının balıkçı teknesini takip ettiği gibi takip eder, ağlarına düşürecek birilerini ararlardı.

Bahsi geçen stilist mercimeği Elizabeth'in fırınına Charlottetown Patates Festivali'nden önceki gece vermişti. Ertesi gün, sonbaharda patates toplamak için ada-

ya çekirge sürüsü gibi akın edip, kışın ilk rüzgârları esti mi aynı hızla anakaraya dönen mevsimlik işçiler gibi, ortadan kaybolmuştu. Newton babasının kim olduğunu hiç sormadı. O ve annesi kusursuz bir çekirdek aileydiler ve Newton bu çekirdeğin içinde geçen hayatından büyük keyif alıyordu; ve bir babanın öğretebileceği şeylere gelecek olursak da, eh, Newton’a bir yarışma stilistinden çok daha iyi (vekil) babalık yapan İzcibaşı Tim vardı.

Doğum esnasında meydana gelen komplikasyonlar, Elizabeth’in uterus duvarında zedelenmeye sebep olmuştu. Newton, Elizabeth’in sahip olacağı tek çocuk olacaktı.

Elizabeth oğluna, *buradaki bazı insanların bir sürü çocuğu var; derdi. Daha iyisi olsun diye deneyip duruyorlar sanki – mükemmel çocuğu bulmaya çalışıyorlar. Eh, ben onların aradıklarını ilk seferde buldum! Sanırım bu Tanrı’nın bana daha fazla uğraşmamam gerektiğini söyleme şekliydi. Başka bir koca bulabilirim fakat asla başka bir çocuğum olmayacak.*

Haklıydı da, Elizabeth’in koca *bulması* işten bile değildi. Tek yapması gereken dışarı çıkmak ve ılık çalmaktı: ellerinde çiçekler ve kalp şeklinde kutulu çikolatalarla koşarak kapısına dökülürlerdi. Elizabeth Thornton tam bir afetti. Adada çok söylenen sözlerden başka biri –“Ada kadınları Noel ağaçları gibidirler: yirmi beşinden sonra hiçbirini isteyen olmaz”– Elizabeth için geçerli değildi: yüzü yaşlandıkça nurlu bir havaya kavuşmuştu. Bu da güzelliğini pekiştirmişti. Yanında ergen bir oğlu –hem de Newton gibi biri– olmasına rağmen, talipleri eksilmiyordu.

Fakat Elizabeth bütün teklifleri geri çevirdi ve oğluyla birlikte kasabanın kenarındaki küçük evdeki hayatına devam etti. Mutluydu. Oğlu da öyle. Fakat Elizabeth faz-

lasıyla evhamlı biriydi. Newton'ın şansına, Elizabeth'in imkânı olsa oğlunu patpatlı kâğıda sarar, dışarıya çıkmasına ancak öyle izin verirdi. İzcilik yapmasını dahi istemiyordu. Fakat Newton'ın sosyalleşebildiği tek aktivite izcilikti – okuldaki çocuklar fazlasıyla acımasız olabiliyorlardı; istakoz avcılarının ve patates toplayıcıların oğulları, Elizabeth'in ince ruhlu evladını anlamıyorlardı. En azından, Newt'ın İzcilik Kulübü'ne katılması, öğleden sonralarını ormanda yalnız başına, eğreliotlarını ve yumru köklü bitkileri kategorize ederek geçirmesinden iyiydi.

Falstaff'a giden bota binmeden önce, Newton'a, "Dikkatli ol," demişti. Alnından öpmüş ve saçlarını karıştırmıştı. "Bilmediğin mantarlardan yeme ve seni ısırabilecek şeylerin peşinden gitme."

Utançtan yerin dibine giren Newton, "Anne, yapma ne olursun," demişti.

Annesinin yanından hiç ayrılmayan sesini şu anda, fırtınanın harap ettiği kulübeye girerken dahi duyabiliyordu.

Newt... Newt ah benim yavru kuşum, çok yanlış bir iş yapıyorsun.

Başka ne seçeneği vardı ki? Kitapları içerideydi. Halat da öyle. Onları almadığı takdirde açlıktan ölebilirlerdi. Ve Kent de İzcibaşı'yla aynı sonu paylaşabilirdi.

Çok kısa bir an için, Newton hiç Newtonvari olmayan bir hayal kurdu: kendini ona tezahürat etmeye gelmiş bir kalabalığın arasına girerken hayal etti, izci dostları ise anakaraya gelmekte kullandıkları ve Newt'ın bizzat tamir edip sürdürdüğü, Oliver McCanty'nin botunda, yüzlerinde minnetle oturuyorlardı. Ardından belediye sarayında yapılan törende valinin göğsüne madalya taktığını,

İzcibaşı Tim'in portresinin altın kaplamalı bir çerçeveye yerleştirildiğini, annesinin ona kalabalıktan el salladığını, güvende ve yüzlerinde minnetle bekleyen Max ve Ephraim'i –*arkadaşı* olmuşlardı artık– gördü, vali gerçek bir kahraman olduğunu söylediğinde, şöyle cevap verdiğini düşündü: “Tamamını İzcilik eğitimime borçluyum, efendim.” Kendini pohpohlayan, küçük ve aptalca bu hayal, Newt'ı az da olsa utandırdı.

Kulübenin tavanı berbat bir açıyla eğilerek zemine kadar inmişti; en azından *büyük bir kısmı*. Hâlâ henüz çökmeyen bir kısmı vardı: çatı kiremitlerinin mantarla kaplı, kenarı sivri bir kısmı, zemine temas etmiyordu. Newton o çıkıntının diğer tarafında –en fazla otuz santimetre kadar uzağında– İzcibaşı Tim'in cesedinin bulunduğunu biliyordu. Ve Tim'i en son gördüğünde, içi... Newton gördüklerini aklına getirmek istemiyordu. Fakat ilk ve gerçek korku belirtilerini midesinde hissetmeye başlamıştı. Göğsüne korkunç bir sessizlik oturmuştu – o sessizliğin tıpatıp aynısı çatının diğer tarafında, İzcibaşı'nın yattığı yerde de mevcuttu.

Yoksa yanılıyor muydu? Newton kulağına *birtakım sesler* geldiğinde neredeyse emindi.

Newton, yavru kuşum oradan hemen şimdi çıkıyorsun!

Newton, Sherwood'u düşündü, kuzenini. Uzun, geniş omuzlu, çiftlikte kaslanmış Sher'i. Bu da Alex Markson'ı, Facebook'a yarattığı hayal ürünü aklına getirdi – Sherwood ve kendisinin tek bedende buluşmuş hali var ya?

Newton, *Alex Markson olsa ne yapardı?* diye geçirdi aklından. Baş harflerini kullanarak bir kısaltma haline getirdi: AMONY?

Pekâlâ... AMONY bu durumda? Alex korkmazdı – hayır, Alex de *korkardı*, çünkü Alex'in aklı başında ve

canını korumak için gerekli içgüdülere sahip biri olduğu kesindi. Fakat Alex yapılması gereken ne ise onu yapardı. Doğru olanı.

Taşıyıcı öldüyse, solucanlar nasıl hayatta olabiliyorlardı? Bunun mümkün olmaması gerekirdi, öyle değil mi? Newton çatı kiremitleri ve zemin arasındaki çıkıntıya baktı. Kenarından belli belirsiz bir ışık sızıyordu...

Evet, *orada*, kıpırdanan bir şeyler gördüğüne yemin edebilirdi. Işıkla dans eden, kıpırtılı küçük gölgelerdi.

Ardından daha tam donmamış bir kap jöle üzerinde hızla ilerleyen ve kıpırdanan hamamböceklerine benzer birtakım sesler işitti. Ağzı safrayla doldu, mumlu bir yapraktaki klorofil gibi acı ve keskin bir tada sahipti. Korkudan içinin geçtiğini hissetti. İçine buz gibi bir ağırlık çökmüş, korkudan testisleri büzüşmüştü.

Hemen şimdi çık oradan!

Konuşan artık annesi değildi – sürüngen beyni konuşuyordu, hayatta kalma içgüdülerinin duygulardan arınmış sesi. Dizlerinin bağı çözöldü: kemiklerinin ilik kıvamına geldiklerini hissetti. Saf korkuya teslim olan aklında, dehşet verici görüntülerden bir karnaval vardı. Pürüzsüz kafatasları ve boş göz yuvaları gördü, iltihaplı yaralardan cehennemden kopmuş hızlı trenler gibi fırlayan beyaz renkli devasa solucanlar, gölgelerden sıyrılan, uzun ve tüpe benzer ellerin üzerine geldiğini...

Newton titremeye karışan iniltisine engel olamadı. Elini yüzüne götürdü ve geriye doğru sendeledi. Kıcını kulübenin duvara vurmasıyla birlikte, beklemediği bir çılgılık attı.

Max endişeyle, "Newton?" diye seslendi. "İyi misin?"

Newton güçlkle yutkundu. Max'in sesini duymak çok iyi gelmişti – dünyanın bu kulübeden ve üzerine ge-

len açılardan ve Newton'ın tüylerini diken diken eden yabancı seslerden ibaret olmadığını hatırlamak.

“İyiyim. Dışarıda kal lütfen. Birazdan geliyorum.”

Newton öylece *kaçıp gidebileceğini* fark etti – çocuk olmanın güzel yanlarından biri buydu, değil mi? Çocuklar herhangi ciddi bir bedel ödemededen yaptıkları işi yarıda bırakma lüksüne sahipti.

Fakat etraflarında bir yetişkin kalmamıştı. Ve Newton'ın yapması gereken işler vardı.

Duvarın altından eğilerek geçti ve yattıkları odaya girdi. Kitapları karşısında, odanın uzak ucundaydılar. Sağ ayağının yaklaşık bir buçuk metre uzağında bir uyku tulumu duruyordu. Çömeldi ve uyku tulumuna doğru emekledi. Uzaktan mantar tabancasına benzer –*Pat! Pat! Pat!*– seslerini duyuyor ve kafasında o kütlesiz iplikçiklerin havada süzülerek üzerine geldiklerini canlandırıyordu. Newton daha hızlı emeklemeye başladı, göğsünde biriktiğini hissettiği inilti ise çaresizliğin eseri idi.

Uyku tulumuna ulaştı ve üzerine çekti. Hemen öncesinde, görülmeyecek şeffaflıkla ve güneşin altında ışıldayan solucanların üzerinde süzöldüklerini gördü. Tulumun içine girdi, asıl sahibinin kokusunu içine çekti: ter, çam reçinesi ve izinsiz içilmiş sigaralar gibi koktuğuna göre, sahibi Eef olmalıydı.

Newton kafasında uyku tulumuyla ayağa kalktı. *Pat! Pat! Pat!* Toparlandı, korkusunu bastırdı –boğaza kaçan erik çekirdeğine benzer bir histi– ve kendisine siper ederek uyku tulumuyla birlikte dolaba doğru ilerledi. Sesin şiddeti iyiden iyiye artmıştı, üzerindeki tulumu rağmen rahatlıkla duyulabiliyordu; hem aç, hem de öfkeliydiler.

Kalbi vücudundaki her kemiği titretecek kadar şiddetli atıyor ve aşırı adrenalin sebebiyle her gözeneginden

ter boşalıyor olmasına rağmen, Newton sabırla ve dikkatle ilerledi. Tanrım, nasıl oluyorsa solucanların bazıları hâlâ hayattaydı, *pat! pat!* sesleriyle yaylım ateşine devam ediyorlardı. Newton spor, yumurta ya da ona benzer bir şey olduklarına karar verdi – solucanların mesafeye rağmen vücudunuza ulaşmasına olanak tanıyan bir yol. Göz ucuyla baktığında, tuhaf görünümlü şeridin yanından geçtiğini görebiliyordu.

Ciğerini onlarla doldurma nefes alma sakın nefes alayım deme buradan hemen çık HEMEN HEMEN HEMEN

Ayağını parçalanmış dolabın kenarına çarptı. İzcibaşı Tim'in işaret parmağı sağ ayağının yanında duruyordu. Uyku tulumunu fırlattı ve tulum İzcibaşı'nın cesedine inerken çılgın adımlarla geriledi.

Uyku tulumu *pat! pat!* seslerini bastırıyordu. İzcibaşı'nın kolu tulumun altından dışarı uzanıyordu. Olmayacak bir açıyla bükülmüştü, parmakları ise dalgaların sahile taşıdığı ağaç dallarına benziyordu

Newton sırt çantasının başına geçti ve naylon halatın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Kitabı sağanak yağmur sonucunda biraz su çekmişti, fakat kullanılabilir haldeydi. Aceleyle, üzerine bulaşan solucan var mı diye kontrol etti. Hayır, temizdi. Kitabı çantasına koydu, son bir kontrol yaptı ve koşar adımlarla kulübeyi terk etti.

ASKERİYENİN KARANTİNA BÖLGESİNE SIZAN KİŞİLER TUTUKLANDI

North Point'in kuzey kıyısından kilometrelerce uzakta gerçekleşen olayda, iki kişi tutuklandı.

Aşağı Montague'de ikamet eden, kırk beş yaşındaki Reginald Longpre ve kırk üç yaşındaki Jeffrey Jenks, bu sabah saat on sularında inzibat tarafından tutuklandılar. İkisi de hırsızlıkla ve Eyalet Çapı Olağanüstü Hal durumunu görmezden gelmekle suçlanıyorlar. İlk suçun Kanada kanunlarındaki karşılığı beş yıl hapis cezasına denk geliyor.

Görgü tanıklarının anlattıklarına göre, beldenin polis şefi Jenks ve adli tabibi Longpre, Bay Calvin Wolmack'e ait tekneyi çaldılar. Bay Jenks tekneyle an itibarıyla bilinmeyen biyolojik bir tehdit nedeniyle karantina altına alınmış olan Falstaff Adası'nı anokaradon ayıran on dokuz kilometrelik mesafe boyunca ilerledi.

Olayın detayları açıklanmasa da, eldeki bilgiler teknede meydana gelen teknik arızanın ilerleyişlerine son verdiğine işaret ediyor. Tekne iki askeri devriye botunun takibi sonucunda durduruldu ve iki kişi yakalanarak tutuklandı.

Adaya yakınlığı ve hastalığı taşıma riski sebebiyle, tekne yanıcı madde kullanılarak imha edildi.

Tutuklananların, aralarında her biri on dört yaşlarındaki Maximilian Kirkwood, Newton Thornton ve Ephroim Elliot'ın da bulunduğu, 52 Numaralı İzci Bölüğü'ndeki Kent Jenks ve Shelley Longpre'nin babaları olduğu öğrenildi. Falstaff Adası'na geçen cuma gecesi, kırk iki yaşındaki izcibaşları ve North Point'in kadrolu pratisyen hekimi Tim Riggs'le birlikte, haftasonunu geçirmek için gitmişlerdi. An itibarıyla Falstaff Adası'nda karantina altındalar.

Askeri ataşenin ofisine yaptığımız aramalara henüz cevap alabilmiş değiliz.

26

Öğle vaktini biraz geçe yola çıktılar. Üç erkek birlikteydiler: Max, Ephraim ve Newton.

Max yola çıkmadan önce Kent'i kontrol etti. Hâlâ bodrumda, muşambanın altındaydı – bedeni bodrum duvarıyla bir oluyor, kiremitlerine sızıyor, duvarın ağzı varmış da Kent'i bir örümceğin sineği yediği gibi yiyormuş gibi görünüyordu: vücuduna çürütücü zehrini veriyor, organlarını yok ediyor ve uzun, iğneye benzer ağzıyla çekiyordu.

Max, Kent'e, "Birazdan geleceğiz," dedi. Bodruma inen son basamakta duruyor, mesafesini koruyordu. "Seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

Kent hiçbir şey söylemedi, sert ve kupkuru gözleriyle izlemekle yetindi.

Shelley ortalarda yoktu. Birkaç kez –gönülsüzce– seslendiler. Cevap gelmedi.

Newton, "Yine de gitsek mi?" diye sordu.

Ephraim, "Neden gitmeyecekmişiz ki?" diye karşılık verdi.

Çocuklar, Shelley'nin nerede olduğunu bilememenin hafif tedirginliğini hissetseler de –geçen zaman gözlerini ondan ayırmamaları gerektiği fikrini güçlendirmişti– ortadan kayboluşu çocuklara onsuz ayrılmaları için kolay bir bahane sunmuştu. Ne zararı olabilirdi ki?

Newton, *gerçekten de denize yürümüştür belki*, diye dü-

şündü ve hatta umut etti, fakat hemen sonra bu düşünce-sinden ötürü kendini azarladı.

Başı çeken Newton'dı. Max ve Ephraim bu kararı sorgulamadılar. Kulübeden ter içinde ve korkudan aklını yitirmeye yakın, omzunda sırt çantasıyla ve muzaffer bir edayla çıktığını gördükten sonra... ona farklı bir gözle bakmamaları biraz zordu.

Güneşli fakat serin bir öğleden sonrasıydı. Kıyafetle-rinin çoğu kulübenin içinde, nemli ve giyilmez haldeydi. Ephraim'in yağmurluğu vardı. Newton'ın ise tek bir kuru tişörtü.

Kıyayı takip ederek adanın güney eteklerinde yol al-dılar. Kayaların üzerini kaplayan yosunlar, denizden sürünerek çıkmaya çalışan, yeşil renkli bedensiz ellere benziyorlardı. Ephraim bir parça kopardı ve ne yapayım dercesine Newton'a baktı.

"Evet, yosunları yiyebilirsin, Eef."

Ephraim yosunun ucunu kemirdi. "Kahretsin, Newt!"

Newton, "Yiyebilirsin dedim," dedi. "Tadı güzel de-medim."

Max yassı bir kayanın üzerinden bir miktar yosun ko-pardı. Çiğnerken, "Hey, tadı o kadar da kötü değilmiş," dedi. "Tuzluymuş. Sudan çıkmış pastırmaya benziyor."

Ephraim bir ısırık daha aldı ve iyice çiğnedi. "Neyse artık. O kadar açım ki bir ayının kıcını bile yiyebilirim."

Bunu dedikten hemen sonra, Ephraim'in üzerine ke-yifsiz bir sessizlik çöktü. Mafsallarını pantolonuna sürüp duruyordu.

Max, "İyi misin, dostum?" diye sordu.

Elini arkadaşının omzuna koydu. Ephraim sırtından içeri bir örümcek girmişçesine irkildi. Max önce arka-daşının verdiği tepkinin bodrumun dışında yaşadıkları

gerginlikle alakalı olduğunu zannetti – aralarındaki o korkunç *kopuşla*, Max'ın iliklerine kadar hissettiği soğuklukla. Fakat sebebi başkaydı, değil mi? Kapıldığı rahatlık serin bir rüzgâr gibi esip geçti, hemen ardından yerini korkuya bıraktı. Yoksa Eef...? Max elini Ephraim'in omzundan çekerken, Newton'a endişeli bir bakış attı.

“Kendimi epey tuhaf hissediyorum, dostum.” Ephraim'in sesi bir kuyunun dibinden konuşuyormuş gibi çıkıyordu. “Pek kendim gibi hissetmiyorum.”

Max, “Evet, bizler de aynı durumdayız,” diye rahatlatmaya çalıştı onu.

“Max haklı, Eef. Izcibaşı'na olanları ve Kent'i düşününce... dişimizi biraz daha sıkmalıyız, hepsi bu.”

Ephraim, Newton'a keyifli ve biraz sarsılmış bir bakış attı. “Newton Thornton, motivasyon uzmanı,” dedi sevimsizce.

Üzeri kayalarla ve bodur ağaçlarla kaplı bir düzlüğe çıkan yamaçtan yukarıya tırmandılar. Havada yassı kayalar üzerinden esen rüzgârların taşıdığı tuz kokuları vardı. Toprağın üzeri deliklerle kaplıydı. Her bir delik içindekileri gözlerden uzak tutan, dar birer ağıza sahipti.

Max, “Çayır köpekleri mi?” diye sordu.

Ephraim, “Çayırdı mıyız?” dedi. “Kovboylar nerede, Tex?”

Max irrite edici bir tonla, “Kapat çeneni,” dedi. “Kovboy dediğin illa çayırdı olacak diye bir kaide yok zaten.”

Ephraim güldü ve dirseklerini kaşdı. Yağmurluğunun üzerinden kaşıyordu. Max yırtık naylon kumaşın kanla lekелendiğini fark etti.

Newton, “Çayır köpekleri değil,” dedi. “*Kuşlar*. Bir yerde okumuştum. Yuvalarını ağaçlara yapmak yerine, toprağı kazıyorlar.”

Max şöyle dedi: “Yakalayabilir miyiz dersin?”

Newton’ın yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. “İpli tuzakla kuş yakalandığını hiç görmedim – onun için bir kutuya ve kümes teline ihtiyacımız var. Denemeye degeceğini düşünmüyorum. Zaten kemik ve tüylerden ibaretler, haksız mıyım?”

Max mutfak masasında cansız yatan yelkovankuşlarını hatırladı ve şöyle dedi: “Kuşları rahatsız etmeyelim, oldu mu?”

Newton, “Burada ne yersek yiyelim, az da olsa tuhaf olacağından emin olabilirsiniz,” dedi. “Buna hazırlıklı olmalıyız.” Yüzünde zorluklarla yüzleşmeye hazır bir gülümseme belirdi. “Kuş değil de tavuklarmış gibi düşün.”

Platoyu kat ederek denize bakan granit bir uçuruma ulaştılar. Kayalığın ferah ve mineral esintili kokusu burun deliklerine doldu. Gün ışığı denizin dalgalar arasında kalan, hareketsiz kısmını tatlı bir altın rengine boyamaktaydı. Kayalıktaki yuvalarından havalanan balıkkartalları, denizin üzerinde kavis çizerek uçuyorlardı.

Ephraim uçurumdan aşağıya bir taş attı. Ayağıyla vurduğu taş sekerek inişini sürdürdü ve sarp bir çıkıntı üzerine kurulmuş balıkkartalı yuvasını sıyrıp geçti. Ephraim yuvadaki üç kahverengi yumurtaya işaret ederek şöyle dedi:

“Aşağı inip o yumurtaları almaya ne dersiniz? Açıkçası üç yumurtalı bir omlete hayır demezdim.”

Newton arkadaşının önerisini mantıklı bulmamıştı. “Halatı bağlayacak yer yok. Kayarsan, epey yüksek bir mesafeden düşeceksin.”

Ephraim dilini üst dişleriyle dudağı arasında gezdirdi, sunduğu fikir üzerine hâlâ düşünüyordu. “Yumurtaları senin koca götünle paylaşmam gerekecek, Newt – öyle

değil mi? Bütün işi ben yapacağım ve yemeği sen yiyeceksin.”

Newton, “Yumurtalar senin olabilir,” dedi sertçe. “Sadece canını tehlikeye atmaya değmeyeceğini düşünüyorum.”

Yumurta hayalleri yitip giderken, üç çocuk uçurumun doğusundaki tuzlaya çıkan dönemeçten aşağı doğru yürümeye başladılar. Okyanus suları bükülmüş ağaçlarla ve hastalıklı bir görüntüye sahip tepeciklerle kaplı arazinin içine işlemişti. Etraftaki çürümüş koku, tam da Newton’ın en nefret ettiği türdeki uzun otlardan geliyordu: şortla aralarında gezerken bacaklarınızı çizen, kenarı tırtıklı otlardan.

Sağanak yağmurdan kaçınarak zor da olsa ilerlemeye devam ettiler. Et haşlarken tencerenin kenarına yapışan köpüğe benzer, safra rengindeki tuz birikintileri ayaklarının altında çatırdıyordu. Mevsim sonu çekirgeleri otlardan sıcıyor ve dikenli bacaklarıyla çocukların kıyafetlerine yapışıyorlardı. Newton kalçasında hissettiği her çekirgeyle birlikte irkiliyordu.

Bakışları tepeciklere kayıp duruyordu. Yarısi toprağın altında duran kemirgenlere – topraktaki plutonyumu bol suyu içtikten sonra nasıl olduysa dört katı büyüklüğe ulaşmış köstebek farelerine benziyorlardı. Bataklığı tüylü buzullar gibi kaplıyor, kötü yanlarını suyun altında saklıyorlardı. Newton kafasında suyun altında ne ile karşılaşabileceğini canlandırıdı: ince, uzun bir yüz, etsiz siyah dudaklardan fırlayan, cam kırığına benzeyen sivri fare dişleri... pis suya adım atacak ilk talihsiz bileği kavramak için bekleyen, halkalı pembe kuyruklar.

Çürümüş bir ağaç gövdesine vardılar. Newton kitabını çıkardı, sayfaları karıştırdı ve bir bölüme hızla göz

gezdirdi. Ağacın gevşemiş kabuklarından birini tuttu ve kendine doğru çekti. Kabuk beraberinde bir toz bulutuyla koptu. Eğildiler ve içeride ne olduğuna baktılar. Çürümüş gövdenin içinde kıpırtılar vardı. Solucanlara benziyorlardı.

Newton, “Kurtçuklar,” diyerek açıkladı. Kitabını açtı ve yüksek sesle okudu: “*Witchetty kurtçukları güvelere ait, beyaz renkte ve büyük, ağaç yiyen larvalardır.*”

Kurtçuklar beyaz beneklere ve meyve sepetinde fazla kalmış bir elmanın kabuğunu andıran, kırıksık bir dış yüzeye sahiptiler. Vücutları bebek parmağı büyüklüğünde ve üzerileri kolyeye takılan boncuklara benzer, pütürlü bir dokundaydı. Arka uçları delikli birer çıkıntıdan ibaretti. Bitmek bilmeyen bir kıpırdanma halindeydiler: doğum aşamasını bir türlü tamamlayamamış yaratıklara benziyorlardı.

Newton, “*Bu kurtçukların tatları çiğ haldelerken bademe benzer,*” diye okudu. “*Pişirildiklerinde ise, derileri kızarmış tavuk gibi çıtırlaşırken, içleri sahanda yumurtaya benzer bir sarıya döner.*”

Max’in rengi attı. “Tanrım. Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Ne yersek yiyelim biraz garip olacak demedim mi?”

Max, “Evet, ama ne bileyim... kurtçuk da yenmez be dostum,” diye karşılık verdi. “Küçük bir güveyi hayatının tek gayesi olan geceler boyu ampule kafa atmaktan mahrum bırakacaksın.”

Newton ağacın içinden bir kurtçuk aldı. Avucunun içinde kıpırdanan yaratık, kalın bağırsağın kabızlık çeken bir kısmına benziyordu.

Max şöyle dedi: “Sıkıyorsa ye. Yemeyen en adi.”

Newton kurtçuğu ağzına attı. Azidişleri arasına aldı-

ğı kurtçuk dışarıdan duyulabilen bir ezilme sesi çıkardı. Suya karışmış cerahat rengindeki sıvı, Newton'ın dişlerinin arasından sızdı.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” diyen Ephraim şaşkıncıydı.

“Öğk.” Newton öğürdü. “Acı. Bademle alakası yok!” Kitabı elinden bıraktı ve tekmeledi. Kitap bataklığının üzerinde süzülürken, sayfaları sakat bir kuşun kanatları gibi kıpırdanıyordu. “Bademle *uzaktan yakından alakası yok!*”

Ephraim ve Max katıla katıla gülmeye başladılar. Newton tükürmemekte inatçıydı – kurtçuğun iğrenç tadını kendisine karşı kullanır gibiydi. Kendinden emin bir kararlılıkla çiğnedi ve yutarken yumruklarını sıktı.

Max, “Bekle bir saniye,” dedi, neşe yerini tedirginliğe bırakmıştı. “Tadının acı bademe benzediğini mi söyledin? Bademin acısı *zehirli* olmuyor muydu yahu?”

Newton gözlerini devirdi. Dudağında bir parça kurtçuk kalmıştı. Rengi solmuş bir domatesin kabuğundan bir parçaya benziyordu. “Hayır, o dediğin siyanür. Bunun tadının bademle *uzaktan yakından alakası* yoktu. Acıydı... *bok* gibiydi. Boktan acı bir külçe gibi.”

Yanağındaki bir damla yaşı silen Ephraim, “Bokun tadını nereden biliyorsun?” diye sordu.

Newton, “Çeneni kapatmaya ne dersin?” dedi ve kitabını almak üzere eğildi. “En azından bir şeyler yapmaya çabalıyorum, Eef.” Daha ne yapayım dercesine kollarını açtı. “Burger King’e benzer bir yer görebiliyor musun ?”

Shelley ortaya çıkıp oyunlarına başlamadan önce arkadaşlarının adanın güney tarafındaki dalgakıranın arkasında kaybolmalarını bekledi.

Kulübenin doğusundaki yüksek çalılıkların arasında saklanmıştı. Çocuklar bir kez seslendi, fakat pek istekli oldukları söylenemezdi. Rengi gümüş bıçaklara benzeyen bulut kümeleri arasından sızan güneş üzerine yansıyor, sinirini bozuyordu – Shelley gün ışığını pek seven biri değildi. Günün en sevdiği vakti alacakaranlıktı; gölgele-
rin iyice uzadığı, griliğin baskın olduğu o geçiş dönemi.

Parmaklarını Kent'in patlattığı dudaklarında gezdirdi. Yarayı sıktı ve daha tam iyileşmemiş eti tekrar açtı. Fıskıran kan, mafsallarından aşağı aktı. Shelley ise pek bir şey hissetmedi.

Newton'ın sesini işitti. “Yine de gitsek mi?”

Kanıyla oynayan Shelley, Evet, diye geçirdi aklından. *Gidin. Buradan hemen ayrılın. Gezintinizin tadını çıkartın.*

Newton, Max ve Eef'i, yolun alçak tarafındaki çalılıklar arasında saklanarak, takip etmişti. Varlığını iyi gizlemişti – Shelley, bir bukailemunun doğasına sahipti; bu onun pek takdir edilmeyen özelliklerinden biriydi.

Newton'ın göbeği ve sırt yağları, Shelley'nin epey ilgisini çekmişti. Pantolonunun belinden dışarı taşan kilo-
ları, külahın kenarından akan dondurmaya benziyordu. Solucanlar bu şişman çocuğa bulaşırsa nasıl görüneceğini

merak ediyordu. Artan yumuşacık derinin o çirkin köpek türü gibi üst üste bindiğini hayal etti. Türü neydi o köpeğin? Heh, Shar-pei. Newton'ın vücudu bir shar-pei'ye benzeyecekti. Onca fazla derinin içinde kalan kemikleri, kavanozun içindeki bozukluklar gibi şangırdayacaklardı. Görülmeye değer bir manzara olacağı kesindi.

Arkadaşları yeterince uzaklaşınca, geldiği yoldan kulübeye geri döndü. Heyecanlıydı Shelley. Çok heyecanlıydı. Öyle ciddi bir olayın orta yerinde kalmışlardı ki, Shelley gibi hissetme özüllü biri dahi neye uğradığını şaşırmişti.

Fakat bugün ilgisini cezbedecek çok şey vardı.

Yıkılmış kulübedeki ölü adam. Adanın açıklarındaki gemiler ve arada bir üzerilerinden uçan siyah helikopter. Yakınlarında otorite sahibi hiç kimsenin bulunmadığı gerçeği. Shelley'nin maskesine sıkı sıkıya bağlanmasına artık gerek yoktu. Biraz gevşetebilir ve altında gizlediklerinin gün yüzüne çıkmasına izin verebilirdi.

Fakat asıl atraksiyon, kulübenin altındaki bodrumda kilitli duran –Geleceğin Futbolcusu, Adam Olacak Çocuk, North Point'in taşsız kralı– Kent Jenks'ti.

Tanrım, *nasıl da eğleneceklerdi*.

Shelley en son bu kadar coşkulu hissettiği vakit, annesinin verandalarında bulduğu ve evlerine aldığı kedileri Trixy'yi öldürdüğü öğleden sonrasıyla.

Shelley o güne kadar başka şeyler de öldürmüştü, ancak yaptığını öldürmek olarak görmüyordu. Diğer canlılar, hatta insanlar bile, boş birer kabuktular. Fiziksel olarak bakıldığında ise boş değillerdi tabii: her canlının içi organlar, kemikler ve damardan çıktığı gibi etrafa saçılan kanla doluydu. Fakat hiçbirinde bulamadığı tek bir şey vardı... *ruh*. Ayaklı deri torbalarından ibarettiler. Bu

kadar. Shelley için ahşap bir kuklanın uzuvlarını koparmakla, canlı bir varlığı parçalarına ayırmak arasında hiçbir fark yoktu.

Böceklerle başlamıştı. Bahçelerindeki akçaağacın dalları arasında üstünlüklerini ispat etmek üzere birbirine girmiş iki büyük geyikböceği bulmuştu. Böcekleri aldı ve gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra bacaklarının çoğunu ve antenlerini kopardı –bu ince işi yapmak için annesinin cımbızını kullanmıştı, kaşlarını almakta kullandığı cımbızın ta kendisini– ve bir kibrit kutusuna koydu. Böceklerin etçil olduklarını keşfedince hem şaşırmış hem de büyük keyif almıştı: Shelley birkaç gün sonra açtığı kibrit kutusunda böceklerden birini çaresizce sırt üstü yatarken ve ötekini türdaşının balçık kıvamındaki iç organlarını yerken bulmuştu.

Vakit kaybetmeden kibrit kutusunu asetonla doldurmuş ve kibritle ateşe vermişti. Böceklerin dış iskeletleri kavrulurken, organları patlamış ve çatırlamıştı.

Shelley'nin daha büyük, daha etkileyici kurbanlara terfi etmesi fazla sürmedi. Yapışkan tuzaklarla fare ge-yikleri yakalıyor, göz bebekleriyle kulak çubuğuyla sıvı boraks sürüyordu – siyah gözlerinin ateşe atılan yağ gibi cızırdayıp sıçramalarını büyük bir hayranlıkla seyrediyordu.

Shelley hayvanların vücutlarındaki eksikliklere insanlardan çok daha kolay adapte olduklarını fark etti. Eğer bir insanın gözlerini dağlarsanız, doğal olarak şiddetli bir tepki verecek, hayatından geriye kalan ıstırap ve çile dolu günleri baston ve rehber köpek yardımıyla yaşamak zorunda kalacaktır. Aynı işkenceye maruz kalan fare ise acı içinde birkaç dakika debelenir, oyulmuş göz yuvalarını pençeler, ciyaklayıp burnunu kıpırdattıktan sonra, haya-

tına kaldığı yerden devam eder. Hayvanların adaptasyon konusundaki esneklikleri hayranlık vericiydi.

Shelley, Trixy üzerinde çalışmaya ebeveynlerinin kilise için sessiz müzayedeye katıldıkları bir gece vakti başlamıştı. Muftak masasında oturmuş, çubuklu dondurma yiyordu. Trixy çoraplı ayağı etrafında dolanıyor, bacaklarına sürtünüyordu.

“Merhaba, kedicik.”

Shelley’nin kucağına çıktı. Küçük pençeleri eşofmanın aştı ve hafifçe baldırlarına saplandı. Shelley dondurmasını yerken bir yandan da kediyi seviyordu. Trixy ise Shelley’nin okşayışlarını kabul etmek üzere gerinmekle meşguldü. Tüyleri bir bebeğin saçları gibi yumuşacıktı. Kürkünün altındaki küçük, zayıf kemikleri hissedebiliyordu.

Kediyi üst kata taşıdı. Böyle küçük bir yaratıktan beklenmeyecek şiddette mırıldanıyor, büyük keyif aldığını belli etmekten biraz olsun çekinmiyordu. Elektrik santalinden farksız bir vücuda sahipti, etrafa ısı yayıyordu. Shelley’nin annesi kedilerini henüz kısırlaştırmamıştı.

Shelley banyoya girdi ve kapıyı kilitledi. Trixy’yi tuvalet kapağının üzerine koydu, kedi ise makrameden yapılma tuvalet kapağı örtüsünü okşamaya başladı. Annesi kedilerin bu davranışının yalnız kalma tedirginliği yaşadıklarına işaret ettiğini söylemişti. Yavru kediler sütünü harekete geçirmek üzere annelerinin karnını okşar, emzirecek hale gelmesine yardımcı olurlardı. Fakat annelerinden erken ayrılmış kedi yavruları ne bulurlarsa onu okşarlardı. Kazak, kırlent ve tuvalet kapakları – süt vermeseler de okşamaktan vazgeçemiyorlardı. Shelley’nin annesi bu kadarı paylaşan kedi yavrularının kafalarının karıştığını düşünüyordu. Üzülüyordu bu hallerine. Shel-

ley de annesiyle aynı duygularını paylaşır gibi başıyla onaylamıştı. Başınızla –yavaşça, ağır ağır, göğsünüze değen çenenizle samimiyetinizi belli ederek– onayladığınız takdirde, insanların onlarla hemfikir olduğunuzu düşündüklerini öğrenmişti. İnsanların arasına karışabilmek için öğrendiği numaralardan biriydi bu; göz önünde gözlerden ırak olmak fazlasıyla kullanışlı bir özellikti.

Shelley küvetin tıpasını taktı ve suyu açtı, klozete kaçamak bir bakış attı. Trixy hâlâ yerli yerindeydi, miyavlıyordu. İşler yolunda gidiyordu. Küvet dolarken, Shelley'nin eli edep yeriyle oynamak üzere eşofmanın lastikli belinden içeriye girdi. Ereksiyon olduğuna –kol ve bacaklarındaki kan penisinde toplanmış gibi hissettiren, ani ve zonklamalı sertliğe– şaşırılmamıştı ve gözleri tarifsiz bir heyecanla ışıldıyordu, uzun boylu ve süt beyazı renginde bedeni ise ter atıyordu.

Lavabonun altındaki dolabı açtı ve tenekedeki deterjanın üzerine perde gibi sıralanmış, uzun plastik eldivenleri kuşandı: annesinin temizlik eldivenlerini. Parmak uçları soğurken, vücudunun geriye kalanı giderek artan bir heyecanla yanıyordu.

Trixy'yi küvetin kenarına oturttu. Yavru kedi kenarı sarı gözlerini Shelley'ye dikmiş bakarken, kaymamak için patileriyle porselen zemine tutunmaya çalışıyordu. Hayvanlarla ilgili başka bir bilgi: kendilerini besleyen yaratıkların aynı zamanda onlara ciddi anlamda zarar verebileceklerine dair en ufak bir fikre sahip değillerdi.

Sekiz numaralı İzci Kanunu: İzci hayvanların dostudur...

Shelley, Trixy'yi ensesinden tuttu ve suya batırdı.

Trixy vücuduna elektrik verilmiş gibi tepki verdi: elleri ayakları kasıldı ve küvetin porselenine tutunmayı

denedi. Az kalsın Shelley'nin elinden kurtulacaktı, fakat boğazını sıktı –eli tüylü boğazını kavramakla güçlük çekmemişti– ve yeniden suya batırdı.

Yirmi saniyenin sonunda, Trixy'nin hareketleri azaldı. Yaklaşık bir dakika sonra ise hareket etmiyordu. Shelley her ihtimale karşı kediyi birkaç saniye daha suyun altında tuttu.

Trixy'nin hareketsiz bedenini suya bıraktı. Ağzı kuru, tozlu bir tatla kaplandı – beyzbol sahalarında çizgileri çizmekte kullandıkları tebeşir tozundan bir ağız dolusu yutmuş gibi hissediyordu. Fakat heyecanını daha şimdiden kaybetmeye başlamıştı. Çok çabuk sona ermişti. Yavru kedinin bedeninde neredeyse hiç...

Trixy aniden sudan fırladı. Islanmış ve derisine yapışmış kürküyle çok pasaklı görünüyordu. Shelley gülmemek için kendini zor tuttu. Trixy iniledi ve küvetin eğimli kısmından yukarı tırmandı. Shelley uzandı ve dört bacağına şefkatle birleştirdi, tek eliyle tuttu. İğneye benzer dişleriyle eldivenli parmağını hafifçe ısırıldı. Kedi çaresizce mırladı ve yürek burkan bir şaşkınlıkla Shelley'nin gözlerinin içine baktı.

Trixy'yi bir kez saha suya batırdı. Shelley'nin yüzü ifadesizdi, fakat tişörtü ter içindeydi. Acı verici bir sertliğe erişen penisiyle, Shelley işeyip hem bu acıya son vermek, hem de anlam veremediği başka bir zevke erişmek istiyordu.

Trixy'yi küvetten çıkardı. Baş omuzları arasında gülünç bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu. Fazla düşünmeden, sallama çay yapan dedikodusu bir kadın gibi, bir kez daha suya batırdı.

Hâlâ hayatta olabilir, diye düşündü. Yaşamasına izin vermeyi düşündü. İlginç olabilirdi. Shelley, Trixy'nin

yüzölmeyen bölgeye kadar yüzen ve neredeyse boğulan Timmy Higgs gibi davranabileceğini düşünüyordu. Timmy artık günlerini Hasty'nin önündeki sallanan sandalyede oturmuş, her şeye "Selam! Selam! Selam!" diyerek geçiriyordu: müşterilere, yoldan geçenlere, kargo araçlarına, güvercinlere, mavi gökyüzüne. Bir keresinde, Shelley tuvalete giden Timmy'nin sandalyesine bir raptiye bırakmış, kimsenin bakmadığından emin olana kadar başında beklemişti. Timmy'nin verdiği tepkiye hem hayran kalmış ve büyük keyif almıştı: sandalyeye oturmuş, içeceğinden büyük bir yudum almış, sallanmaya ve geçenlere "Selam! Selam! Selam!" demeye kaldığı yerden devam etmişti. Raptiyenin farkına dahi varmamıştı. Shelley meraktan biraz daha beklemiş ve Timmy nihayet kalktığında, raptiyenin pirinçten başını Timmy'nin koca kıkına saplanmış, etrafını saran kumaşı ise kandan kııartmış bir halde görmüştü.

Ne yazık ki, Shelley pusulası şaşmış bir kedinin annesinin dikkatini çekeceğini tahmin ediyordu. Yapabilecekleri arasında en sağlamı, Shelley'yi en çok cezbedeniydi zaten.

İşi bitince, Shelley küvetin suyunu boşalttı ve doıaptan aldığı bir havluyla her şeyi kuruttuğundan emin oldu. Plastik eldivenleri yeniden deterjan şişesinin üzerine astı. Ardından aşağı indi ve turuncu bir çöp torbası olarak Trixy'yi içine koydu.

Trixy'den önce, Shelley yokluğu aranabilecek hiçbir şeyi öldürmemişti. En nihayetinde, yavru kediyi yakmaya karar verdi. Bodrum katındaki sobaya tıktı. Trixy mazgalların ardında parladı ve alev aldı. Shelley yanmış tüylerin çıkardığı kokunun havalandırmadan çıkarak eve dolmasından endişeleniyordu, fakat ebeveynleri eve

döndüğü vakit şüphe uyandıracak hiçbir koku kalmamıştı.

O anda Shelley bir şeyin farkına vardı: Trixy'yle birlikte kanıtları da ortadan kaldırmıştı. Kedi gitmişti. Öldüğünü ispat edebilecek kimse yoktu. Kaçmış olabilirdi. Kedilerin hep yaptığı bir şeydi bu. Kediler aptal ve nan-kör hayvanlardı.

Trixy ortadan kaybolunca, Shelley'nin annesi *değişti*. Evden çıkmıyor, arka bahçeye dalıp gidiyordu – ki bu da faaliyetlerini bahçede sürdüren ve yaptıklarını annesinin görmesini istemeyen Shelley'nin işine gelmiyordu. Annesi, “Trixy'ye çok yazık olmadı mı?” diye sormuştu. “Zavallı kedicik.” Shelley başını ciddiyetle, samimiyetle, çenesini göğsüne iyice yaklaştırarak eğmiş ve onaylamıştı. Bazen annesini kendine bakarken yakalıyordu – suçlar gibi baktığı söylenemezdi, fakat... şüpheleniyordu. Doğurduğu çocuk bir gece vakti kaçırılmış ve birebir aynısı bir kopyayla değiştirilmiş gibi. Bu kopya oğlunun sesiyle konuşuyor, aynı akli ve özellikleri paylaşıyordu, fakat *tedirginlik* verici bir yana sahipti. Shelley –ya da yerine geçen şey– insanlıktan çıkmış, insanları incelemeye başlamıştı. Peki gördükleri hoşuna gidiyor muydu?

Annesi gerçekten böyle hissediyorduyorsa da, asla dile getirmiyordu. Ebeveynler kendilerini çocuklarının özünde iyi olduğuna inanmak zorunda hissederlerdi – sonuçta çocukları bir bakıma kendi yansımalarıydı.

Trixy'yi katlettikten bir hafta sonra, Shelley, perdelerden sızan soğuk ay ışığının aydınlatığı şişman, böceğe benzer yüzüyle, yatağında uzanıyordu. O anı aklında bir kez daha canlandırdı: Trixy'nin, su yutmuş ve korkudan deliye dönmüş gözlerle, küvetten fırlayışını. Tanıdık kıpırtı edep yerlerine geri dönmüştü –kabartı yatak örtü-

sünden belli oluyordu– fakat beraberinde gelen heyecan hissi geçiciydi, o muazzam zevkin ucuz bir taklidi gibiydi. Shelley merak ediyordu: eğer kedi yavrusu gibi acınası bir yaratık ona böyle bir heyecan yaşatabildiyse, daha büyük, daha güçlü ve daha zeki bir şeyle kim bilir nasıl hissederdi. Riskle beraber alacağı zevk de artacaktı, öyle değil mi?

Shelley sönmüş kamp ateşinin yanından geçti ve kulübenin kenarından bodrumun bulunduğu tarafa ilerledi. Çömeldi ve kapıyı hafifçe tıklattı.

Melodik bir sesle tonuyla, “Kent,” diye seslendi. “Ke-eeeeen-toooo.”

Sesini duyan bir şey –kocaman, kör bir yengeci andırıyordu– basamakları pençeleyerek tırmandı. Ardından kemiğin ağaca değerken çıkardığı boş tıkırtı geldi. Menteşelerden toz kalktı. Shelley havadaki çürümüş bir bal peteğine benzer kokuyu içine çekti. Bir an, Shelley kapının arasındaki açıklıkta bir yaratık gördü: açıklıktan şekli şemali bozulmuş ve kemikleri eğilmiş, aşınmış yüz hatları keskin ve belirgin bir suret.

Açıklıktan dışarıya parmaklar uzandı. Herhangi bir insana ait olmaları imkânsız gibi görünüyorlardı: şok edici cıızlıklılardı ve uğradıkları deformasyon korkunçtu, soğuk, karanlık bir buzdolabında renk pigmentlerini kaybedecek kadar uzun vakit geçirmiş havuçlara benziyorlardı. Hiçbirinin tırnağı yerinde değildi – etrafı kopuk üstderilerle çevrili, kanlı kancalardan ibarettiler. Shelley, Kent’in tırnaklarını birer birer yediği sonucuna varmıştı. *Bu tutmuş, bu pişirmiş, bu yemiş, bu da “hani bana, hani bana?” demiş...*

“Çok açım.”

Sesi de yaşlıydı. Shelley çocuktan bozma yaşlı bir ada-

mı basamaklarla çömelirken hayal etti: kırıksıklar içinde ak saçlı bir suret canlandı gözünde, kornealarının etrafı kedi gözü gibi sararmış bir adam – Trixy'ninkilere benziyor olabilirler miydi?

Shelley şöyle dedi: "Hâlâ mı açsın? Erzakımızın tamamını yedikten sonra bile mi?" Kent'i ayıplarcasına dilini damağına vurdu. "Dışarı çıkmaya izin vermeli miyim?"

Kent, "Bilmiyorum," dedi, kafası karışık birinin sesi-ydi bu. Somurtkan bir çocuğun.

"Burada kalmayı hak ettiğini düşünüyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun, Kent? Bizleri İzcibaşı'nı dola-ba kilitlemek zorunda bıraktın. Karşılığında biz de seni buraya kilitledik. Adil olanı yaptık, öyle değil mi?"

Ses yoktu.

"Sana bir sordum. Adaletli davranmadık mı?"

Hırçın bir tonla, "Evet," diye cevap verdi.

"Kısasa kısas, ha?"

"Evet."

"İzcibaşı öldü."

Yeni bir sessizlik çöktü.

"Bu kimin suçu, Kent?"

Sessizlik devam etti.

"Hey!" Shelley keyifle ciyakladı. "Helikopteri hatırlı-yor musun? Erzak bıraktı. *Yiyecek*. Yumuşacık et, taptaze ekmekler ve şekerleme..."

"*Lütfen*."

Shelley bir kelimenin *ağlandığını* ilk kez duyuyordu. Fakat Kent'in yaptığı tam olarak buydu. *Lütfen* diye ağ-lamıştı.

"Lütfen ne, Kent?"

"Lütfen... besle beni."

"Besleyebilirim. Fakat öncelikle, Kent, soruma cevap

vermen gerekiyor. Tekrar soruyorum: Izcibaşı'nın ölümü kimin suçu?"

"Bu... benim suçum. Her şey benim hatam. Fakat aslında ben, böyle olmasını istemezdim..."

"Neyi istediğinin hiçbir önemi yok, Kent. Önemi olan tek şey olup bitenler." Shelley'nin sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Şunun üzerine düşün biraz. Tim feci şekilde can verdi. Kafasına bir ağaç düştü, biliyor musun? Kafatası yumurta gibi parçalandı. Yani evet, Kent, her şey senin ve sadece senin suçun."

İnceden gelen, tarifsiz güzellikle bir ağlayıştı Kent'inkisi. Shelley arkadaşının gözyaşlarını gün ışığını soğuran etli bir çiçek gibi emdi. Çenesinin şekli değişmiş, alt tarafı üsttekine nazaran en az iki buçuk santim öne çıkarak tükürükle kaplı diş sırasını görünür kılmıştı. Kâğıtta pişmiş somon balığına benziyordu.

"Soruma cevap verdiğin için teşekkürler, Kent. Söyle bakalım, ne yemek istersin?"

"Ne varsa. *Ne olursa.*"

"Nasıl desem, o kadar çok şey var ki. Hepsini buraya taşıyamam. O yüzden ne istediğini söylemen gerekecek. Elmalı pastalarımız ve çikolata kaplı donutlarımız ve kocaman bifteklerimiz var..."

"Et. *Et istiyorum.*"

Kent'le dalga geçercesine, "Burada bekle," dedi Shelley. "Hemen döneceğim."

Shelley kulübenin kırık kapısından içeri girdi. Öğleden sonrasının ilk ışıkları çatının kırık kirişlerinden içeri giriyor, zemini bal rengi çubuklarla aydınlatıyordu.

Önünde duran çatı zemine kadar çökmüştü. Artık kendisiyle aynı hizada bulunan –mucizevi bir şekilde, fırtına sırasında zarar görmemişti– eski bir avizeyi yerin-

den çıkardı. Buzlu camın içi düzinelerce ölü böcek cese-diyle doluydu. Çoğunluğu sinekti, birkaç tane de yusuf-çuk ve güve vardı. Gevrek kalıntıları avucuna doldurdu ve bodruma geri döndü.

“İlk öğünü getirdim, Kent. Bu... yer fıstıklı ktır şekerleme.”

Shelley kurumuş yusufçuklardan birini Kent’in parmaklarına bıraktı. Aralıktan geri çekilen parmaklar, bodrumun karanlığında kayboldular. Peşinden hevesli çiğ-neyiş sesleri geldi. Parmaklar yeniden belirdi.

“*Daha çok.*”

Shelley, Kent’i hayvanat bahçesinde keçi besler gibi böceklerle besledi. Kent yedikçe acınası sesler çıkartıyordu. Shelley bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Ada, düştükleri durum, bu tuhaf hastalık – partaki bir çocuk-tan farksızdı.

Gözleri kaşınmaya başlamışlardı; dilinde ise tuzlu, ağır bir tat vardı. Pantolonunu zorlayan penisini avucunun altıyla itti, kasığına bastırarak baş döndürücü bir zevke ulaşmak istiyordu. Bay Turley, Shelley’yi beden eğitimi dersinde bu halde yakalasa, *Tombala çekmeyin!* diyerek azarlardı. Fakat Bay Turley burada değildi. Yanlarında –kulübedeki ölüler haricinde– hiçbir yetişkin yoktu, bu da Shelley’nin tam da istediği gibi davranabileceği anlamına geliyordu... ancak dikkatli olmak *zorundaydı*. Hata yapması –babasının deyişiyle “iş bök etmesi”– bu güzel oyunu mahvetmesi anlamına gelirdi. Kendini fazla kaptırmamalıydı.

Kent, “*Daha çok,*” diye fısıldadı.

Shelley, “Hepsi bitti,” dedi. “Kalmadı. Hepsini yedin.”

“*Lütfen.*”

“Nasıl hissettiğinden bahset, Kent. Anlat ve ben de sana başka bir şey getireyim.”

“Boş hissediyorum. İçimde bir delik var ve giderek büyüyor, büyüyor ve büyüyor. Büyüyor ve sonsuza dek büyümeye devam edecek. Beni istiyor, Shel ve seni de istiyor. Hepinizi istiyor.”

Shelley bir an çömeldi, yanağının içini dişledi. Kent’in durumu fenaydı – çok fena. Adadakilerin deyişiyle *aklını peynir ekmekle yemişti*. Shelley’nin içine bir tedirginlik düştü; duygularını diğer insanlar gibi deneyimlemediğinden başta ne olduğunu anlayamadı. Midesinde aç bir yavru fareye benzer, rahatsız edici bir kıpırtı başladı.

Shelley kulübede geri döndü. Ölü adam, ya da ondan geriye kalanlar, fırtına sırasında kanepeden yere düşmüştü. Elleri ve ayakları ölüm sonrası mum gibi havaya dikilmişlerdi. Sadece bacakları değil, ayak parmakları da yukarı dönüklerdi. Göz yuvalarının etrafı ve ağzının kenarları yeşil renkte mantarla kaplanmıştı.

Adamın burnu yüzüne çökmüştü. Septumundan bir böceğin çıkışını izledi. Burun deliklerinden birine tırmandı –sertleşmiş kıkırdaktan küçük bir lağım deliğine benziyordu– ve orada durmaya karar verdi.

Böceğin iç içe geçmiş dış iskeleti ikiye ayrıldı. Kulağına fısıltıya benzer, basınçlı bir ses geldi: uzaklarda açılan bir buhar vanasına benziyordu. Böcek çatırdadı ve içi açıldı. Shelley içinde kıpırdanan beyaz şeyleri görebiliyordu.

Tanımadığı hislerden başka biri –korku değildi, fakat korkudan bir adım öncesiydi– göğsüne bir örümcek gibi tırmandı.

Yerde cansız halde yatan büyük solucanın yanına çömeldi. Yazları kaldırımda kavrulan solucanlar gibi kabuk tutmuş ve sertleşmişti. Bıçağının kenarıyla yerden kazıdı.

İçî hâlâ hamur gibi ve jelimsiydi. Derisindeki açıklıklardan kremaya benzer sarı bir sıvı sızıyordu.

Shelley'nin aklında yeni, fazlasıyla heyecan verici bir fikir belirdi.

Bodruma geri döndü. Kent'in parmakları aralığının dışında kıpırdanmaktaydılar.

Shelley, "Yemek vakti, Kent," dedi.

Deriden bir şeride benzeyen ölü solucanı aralıktan içeriye uzattı; Kent'in şiddetle çektiği yaratık kapının kenarlarına sürtünürken fermuara benzer bir ses çıkardı. Ardından emiş sesleri geldi. Bebeğe benzer, keyifli kurgurlar. Parmakları bir kez daha belirdi, sarı bir sıvıyla kaplanmışlardı.

Shelley, "Üzgünüm," dese de, hayatı boyunca üzüldüğü hiçbir şey olmamıştı tabii ki. "Yiyecekler tükendi. Kent, her şeyi yedin. Tükettin her şeyi, seni aç domuz."

Shelley yürüyerek uzaklaştı. Gırtlaktan gelen yakarışları ateşin başına kadar takip etse de, Kent'ten sıkılmıştı Shelley.

Kent, "Söz vermiştin!" diye ciyakaldı. "*Bana et getireceğine söz verdin! Geri gel! Ne olursun!*"

Shelley sönmüş ateşin başına oturdu, eline aldığı buçukla külleri karıştırdı. Eğri büğrü çizgiler çizdi. Beyni solucanlarla doluydu, tek açıklaması buydu. Bambu çubuklar üzerinde tabak çeviren sirk sanatçılarından biri gibi hissediyordu. Babasının hep dediği gibi, başını kaşıyacak vakti yoktu.

Sıra Ephraim'deydi. Aptal, sinirli Eef'de. Babasız mongol Eef. *Hislerinden* bahsetmek üzere Dr. Harley'nin ofisine giden guguk kuşu Eef. Shelley'nin öğretmenlerinden biri *onun da* Dr. Harley'le birkaç seans görüşmekten fayda görebileceğini söyleyince –bu olay Shelley'yi sınıfın

hamster'ı, Puggings'i, ucunu iyice sivrilittiği bir kurşun kalemle dürterken yakaladıktan sonra oldu– annesi alay edercesine gülmüş, oldukça sinirlenmişti. *Oğlumun lanet bir deli doktoruyla görüşmeye ihtiyacı yok, teşekkürler-iyi-günler.*

Günün erken saatlerinde, Shelley, Eef'i ellerine bakarken yakalamıştı. Kent'i yumrukladığı esnada –grubun dinamiklerini değiştirmesi sebebiyle Shelley'nin büyük zevk aldığı bir olaydı– mafsalları açılmıştı. Değişiklikler insanları, özellikle de yaşitlarını tedirgin ederdi, çünkü rutinler önemliydi. Rutinleri atınca, işler kontrolden çıkardı. Ve Shelley de bu kontrolsüzlüğü ve beraberinde gelebilecek ihtimaller zenginliğini seviyordu.

Shelley, Ephraim'e Kent'in içine giren her ne ise ona da geçmiş olabileceğini söyleyebilirdi – Kent'in dudaklarından Ephraim'in eline geçtiğini, akan kandan yukarı yüzdüğünü. Shelley, Ephraim'in korktuğunu biliyordu ve o korkuyu beslemekte büyük fayda görmüştü. Kolay olacaktı. Ephraim tahmin edilebilir biriydi – tahmin edilebilir ve aptal.

Haliyle, Shelley o anda küçücük minnacık solucanlar görmemişti – fakat hastalığın, her ne ise, içlerinde yol aldığını, içten yiyip bitirdiğini anlıyordu. Durumu korkutucu kılan da buydu zaten. Ayı ya da köpek balığı ya da eline balta geçirmiş psikopat bir katil değil; kötülerdi, evet, fakat kaçabileceğiniz şeylerdi. Saklanabileceğiniz.

Derinizin altında yaşayan bir katilden nasıl saklanabildiniz ki?

Fırtınadan sonra, kulübede girip Izcibaşı'nın çürüyen cesedini, göğsünde kaynayan küçük solucanları gördükten sonra, Shelley gözlerine inanamamıştı. Her şey istediği gibi gidiyordu.

Şimdi tek yapması gereken tabakları döndürmeye devam etmekte.

Shelley derine inmeyi iyi biliyordu, insanların içine kuşku tohumları ekmeyi. Çok nadir kullandığı bir yetenektir – başını derde sokabilecek bir meziyet. Fakat bir heykeltıraşın granit bloktaki damarları gördüğü gibi, Shelley insanların zayıf noktalarını görebiliyordu; doğru noktaya yaptığı tek bir vuruş ve insanlar anında çözülüyorlardı.

Bir şey gördüm, Eef.

Tek bir cümle yetmişti. Küçük bir tohum – Ephraim'i aşmasına yetmiş, küçük bir kesikten girmiş ve kuşku-yu yerleştirmişti. Biraz daha uğraşsaydı, Ephraim'in damarlarına, hatta oradan kalbine gidebilir ve nadide bir çiçek olarak filizlenebilirdi. Ya da dehşet verici. Shelley için iki ihtimal arasında hiçbir fark yoktu.

Cebine uzandı ve kısa dalga telsizini çıkardı. Çocuklar yapacakları yolculuğa hazırlanmakla meşgulken, telsizin diğer tekini gizlice Ephraim'in sırt çantasına koymuştu. Parmağı düğme üzerinde gezindi, planını harekete geçirmeye tam anlamıyla hazır değildi.

Sonuçta, şansı daha ne kadar yaver gidebilirdi ki?

Öğleden sonra bir ara, Ephraim oturdu ve tekrar kalkmayı reddetti.

“Benden bu kadar. Daha fazla yürümeyeceğim.”

Alaçamlardan oluşan bir koruluğa gelmişlerdi. Hava-da yoğun bir çam kokusu vardı: sürücülerin dikiz aynalarına astıkları araba kokularına benziyordu.

Ephraim yosun kaplı bir taşın üzerine oturmuş ve parmaklarını kucağı üzerinde birbirine geçirmişti. Duruşu, Newton’ın tarih kitaplarında gördüğü ünlü bir Roma heykelini andırıyordu: *Dinlenen Savaşçı*. Ephraim de biraz o heykele benziyordu. Dudakları ve burun deliklerinin etrafındaki mavilikler dışında ten rengi kaymaktaşına çalıyordu. Newton’ın içine kötü bir his doğdu: Ephraim’i burada bıraksalar ve yıllar sonra kontrol etmeye gelseler, Eef’in bedenini tam bu duruşta bulacaklarından emindi – kemikleşmiş bir heykel şeklinde.

Tatlı bir sesle, “Hadi ama,” dedi Newt. “Her şey yoluna girecek. Fazla sürmeden yiyecek bulacağız.”

Ephraim, “Aç değilim,” dedi.

“Eh, bu bir bakıma iyi haber sayılır. Hasta olmadığın anlamına geliyor, değil mi?”

“Hiçbir anlama gelmiyor.” Ephraim’in ses tonu hafiften öfkeli olduğunu ele veriyordu. “Hiçbir şey bilmiyoruz, ne biliyoruz ki?”

Max, “Yolumuza devam etmeliyiz, dostum,” dedi. “Tuzak kuracak güzel bir yer bulursak, işte o zaman...”

“İşte o zaman ne olacak, Max?” Ephraim’in çenesi alı-şlagelmiş meydan okuma pozuyla eğildi. “Kokarca mı yakalayacağız? Harika! Mükemmel! Hep birlikte kokarca götü gibi kokan kokarca burgerler yiyelim.”

Newt şöyle dedi: “Öylece pes edemeyiz.”

“Hey, siz istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Durduran yok.”

Newton, Max’e bir şey söylemesi gerektiğini ima eder gibi baktı. Sonuçta yakın arkadaşlardı – annesi haricinde, North Point’de Eef’i sakinleştirebilecek ve kafayı sıyırmış gibi davranmasına engel olabilecek tek kişi Max’ti. Fakat Max bile Eef’in giderek artan delilik haline karşı kendini güçsüz hissetmeye başlıyordu.

Ephraim parmaklarıyla mafsallarını ovuşturmaya devam ediyordu. Yaraların etrafını saran deriler iyice kızarmıştı.

“Herhangi bir şey görüyor musunuz?” diye sordu ortaya.

Max şöyle dedi: “Ne görüyor muyuz, dostum?”

Ephraim şöyle yanıt verdi: “Hiçbir şey. Bir şey yok.”

Max ve Newton birbirilerine baktılar. İkisi de Ephraim’i burada bırakmak istemiyordu, fakat onu gelmeye zorlayamayacaklarının da farkındaydılar. Fazla ısrar ederlerse çıkışacak, hatta ikisinden birinin canını yakacaktı. Grupları lüzumsuz bütün üyelerinden arınmış, geriye bu tuhaf üçlü kalmıştı.

Max, “Hangisini yapmak istersin,” dedi. “Yürümeye devam edip yiyecek bir şeyler bulmak mı, yoksa burada bir kayanın üzerinde yalnız başına oturmak ve somurtmak mı?”

Ephraim yumruklarını sıkı ve ayağa fırladı, Max'e teslim etti; o kadar yakınındaydı ki çeneleri, burunları birbirine değiyor, hatta Max, Eef'in ağız kokusunu dahi alabiliyordu. Bayağı berbat kokuyordu, evet, fakat en azından tatlı değildi: günlerdir doğru dürüst yemek yiyememiş bir çocuğun safra ve mide asidi kokulu nefesiydi. Ephraim'in gözlerinde tanıdık bir kıvılcım gördü: ateş değildi, ateşten çok gözlerinden mavi dalgalar halinde yayılan elektrik akımına benziyordu; Max'e Bilim Merkezi'nde gördüğü plazma küresini hatırlatmıştı.

Ephraim'in yumruğu anıydı, mafsalları Max'in çenesiyle buluştu. Sert bir yumruk değildi, fakat Max'in dişlerini duyulur bir *tık* sesiyle birbirine vuracak şiddetteydi. Max'i bayıltmamış, bacaklarını dahi titretmemişti –Ephraim olabildiğince yavaş vurmaya çalışmıştı– fakat arkadaşına vurduğu gerçeği sabitti.

Ephraim, Max'i iterek uzaklaştırdı, aralarındaki yakınlığın kendisini tekrar tahrik edeceğinden endişe duyar gibiydi. Max'in yüreği titredi. Can dostunun yumruğunun çenesinin altında bıraktığı izi hissedebiliyordu: teninin üç ayrı noktasını sızlatmıştı.

Ephraim çenesini esnetti, dişlerini birbirine sürttü; yüzünde göz yaşlarını göz tutuyormuş gibi bir ifade vardı.

“Özür dilerim. Sana vurmak istemediğimi biliyorsun, Max.”

Max çenesini ovuşturdu. Daha önce hiç yumruk yememişti. “Biliyorum, Eef. Sorun değil.”

Ephraim başını hayır anlamında salladı. “Hayır, sorun. Hem de ciddi bir sorun.”

Üç çocuk yeşilimsi, baskın bir aydınlığın ortasında durmaktaydılar. Ephraim yeniden kayanın üzerine oturdu.

Newton yavaşça, “Gitmemiz gerekiyor, Eef,” dedi.
“Gelmek istemediğinden...”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Newt, “Peki, o zaman... buradan ayrılmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

Ephraim, “Hiçbir yere gitmiyorum,” diye tekrarladı.

“Pekâlâ. Çabucak döneceğiz.”

“İstediğinizi yapın.”

Max ve Newton, Ephraim'i orada bıraktılar. Alaçamların dalları altından geçtiler ve ilerideki açıklığa doğru ilerlediler.

29

Arkadaşları gittikten sonra, Ephraim hareket etmeksizin oturdu. Rüzgâr ağaçları kıpıratıyor, dallarında asılı duran kozalakları yere savuruyordu. Elini cebine götürdü ve kalan iki sigarasından birini aldı, Zippo'suyla yaktı. Bayat bir şurupta bekletilmiş gibi iğrenç bir tatlılığı vardı.

Mafsallarını çevreleyen yaralı etlerini saplantıyla sıkı-maya devam ediyordu. Etini sıkıyor ve çeviriyor, yeniden kanamaya başlayana kadar devam ediyordu. Kanı parmaklarından aşağı akıyor ve kahverengi iğne yaprakların üzerine dökülüyordu. Kıpırtı var mı diye dikkatle inceledi.

Acı keskin fakat dayanılır türdendi. İyi hissettiriyordu. *Gerekli*. Dalgınlıkla, yaptığının bilincinde olmadan, Ephraim sigarayı eğdi ve koru bileğine yaklaşıp kadar fark etmedi. Sıcaklığın farkındaydı, fakat umursamıyordu. Tenine değen kor, tavada kızaran domuz pastırmasına benzer bir ses çıkardı. Yanan kılların kokusu, kızaran derinin hafif şekerli aroması havaya yayıldı. Korun değdiği yerde bıraktığı siyah çukur, çizgi filmlerde güneş ışığının yaktığı noktalara benziyordu. Ephraim'in vücudu endorfin ve adrenalin salgıladı, biraz olsun sakinleşmesini sağladı – fakat bu huzur fazla sürmedi.

İçindelerdi. Ephraim nasıl oluyorsa bu önüne geçilemez gerçeği hem biliyor hem de bilmiyordu ya da hem biliyor, hem de tüm kalbiyle yanıldığını umuyordu.

Bir şey gördüm, Eef. Tırnağının altındaydı.

Shelley'nin sözleri kafasına kazanmış, beynini kızgın demir gibi dağlamıştı. Shelley'nin *bir şey* görmesi mümkün müydü? Zifiri karanlık bodrumda, fırtına yeri göğü sallarken. Yine de Shelley'nin sözleri Ephraim'in şüphelerini pekişmeye yetiyordu: vücuduna nüfuz etmişlerdi.

Özetle: Kent hastaydı. Kent'i yumruklamıştı. Kanları birbirine karışmıştı. Ephraim bir kapı açmış ve hastalığa şöyle seslenmişti: *Partiye hoş geldiniz!*

Başta sadece bir taneydi... küçücük, beyaz, aç bir misafir yarım aydan hallice tırmanın altında kendince takılıyordu. Ve tırnağının altından başka bir yere gitmeyeceğine, cam fanusta yaşayan evcil bir hayvan gibi uslu duracağına söz verse, Ephraim kalmasına izin de verirdi. Ephraim cömert bir çocuktan – vücudunun o kadarından vazgeçebilirdi. Hatta belki de arkadaşlarına gösterir, midelerini bulandırır: *Bakın, çocuklar, yeni bir dostum var.* Parmağının tamamından dahi vazgeçebilirdi; adada parmaksız yaşayan bir sürü erkek vardı –fabrikada kaybedenler, traktöre kaptıranlar– sorun olmazdı yani.

Fakat bu şeyler tırnakla, parmakla, elle ya da kolla tatmin olmazlardı. Ne var ne yok tüketmek istiyorlardı.

Ephraim küçük beyaz tüplerin kulübede üzerine geldikleri ânı hatırladı. Olduğu yerde kalmış, üzerine uçurlarken korkudan neredeyse baygınlık geçirmişti. Kanı donmuş ve kalbi durmuş, damarları kan değil de çimento pompalıyormuş gibi hissetmişti. Yerinden bir santimetre dahi kıpırdayamamıştı. Çocuklardan onu kurtarmak için araya giren de olmamıştı. İzci Kanunu iki numaralı kural: *İzci devletine, ülkesine ve İzci dostlarına sadıktır.* Eh, kışımın sadakati. Ephraim'in izci dostları onu yüzüstü bırakmışlardı, buna sözümona en iyi arkadaşı da dahildi.

Fakat Ephraim onlara kızmıyordu, cidden. Yaratıkları havada, Newton'ın üzerine doğru süzülürken görse, araya girer miydi? Max dahi olsa fark eder miydi? Mal gibi donup kaldığı için kendini suçladı. Kendine yönelik sinir yoğunlaşarak öfkeye döndü, o ise aniden yerini korkuya bıraktı.

Ephraim hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. İçinde bir şey vardı – bundan artık neredeyse tamamıyla emindi. Teninin altındaydı. Kuluçkaya yatmıştı. O bir şey, *bir şeylere* dönüşmüştü. Çoğalıyor, besleniyor ve ürüyor-
du. Canlı bütün varlıklar bu şekilde çoğalıyorlardı, değil mi? İçinde *seks* yapıyorlardı, kayalıklarda gördükleri o iğrenç yılanlar gibi. Tam olarak şu anda derisinin altında *düzüşüyorlardı*.

Ephraim henüz kimseyle birlikte olmamıştı. Evet, Lions Club'ın arkasındaki beyzbol sahasının tribünlerinde, Becky Scott'ın eteğinin altına elini atmış fakat namuslu bir Baptist kızı olduğunu söylemesiyle durmak zorunda kalmıştı – Ephraim'in elini oraya götüren kızın kendisiydi ama olsun. Ephraim kızları anlamamanın erkekler kadar kolay olmadığını fark etmişti, ama yine de, yeniden bir kıza dokunabilmeyi, beraberinde gelen baş dönmesini, kalp atışının hızlanışını ve tüylerinin diken diken oluşunu tekrar yaşamak istiyordu. Fakat bunun gerçekleşme ihtimali giderek azalıyordu. Yabancı gitmişti, İzcibaşı da öyle. Ve Kent de. Sıra kendisine mi gelmişti?

Sinsi kıpırdanışları kulaklarını sarmıştı. Derisinin altında hareket ettikçe etini kıpırdatıyorlardı – yoksa tek hissettiği tenini yakan güneş ışığı mıydı? Hayır: *oradaydılar*. Sadece kendilerini açık etmemeye çalışıyorlardı. İçinde duvarların arasında gezen fareler gibi geziniyorlardı. Cam yününü kemiriyorlar ve temelleri dişliyorlardı.

Dirseğinin iç tarafına baktı. Zonklayan mavi bir atardamarla karşılaştı. Kan akışını durdurmak üzere baş parmağını üzerine koydu. Damarından akarı kanın ritmi, kalp atışlarından farklı gibiydi. Kontrolü başkasında gibi.

Paylaşabiliriz. Ephraim vücuduna gönderdiği bu çaresiz yalvarışın hayaletlerle iletişime geçmekten farkı yoktu. BENİ paylaşabiliriz – vücudumu. Olur mu? Ama peşinen söyleyeyim, İzcibaşı Tim'e yaptığınızı bana yapamazsınız. Orada çok ayıp ettiniz. Kendinize engel olamıyor musunuz? Öyleyse anlarım. Benim de otokontrol konusunda sıkıntıları var. Biz – ne deniyordu ya ona? Birlikte yaşayabiliriz. Ama siz... yani umarım... umarım beni yemek gibi bir şerefsizlik yapmazsınız!

Ephraim çığlığı bastı – ıslak odundan sökülen büyük bir çiviye benzer, cırtlak bir bağırıştı. Ne de büyük bir aptaldı. İçindeki şeylerle uzlaşmayı deniyordu. Oldu olacak dalgalarla konuşmayı denesin, ya da lanet semenderle. İzcibaşı da bunu denemiş miydi merak ediyordu – son saatlerini ve dakikalarını yaşarken hıçkırıklara boğulmuş muydu, merhamet dilemiş miydi? Bu ne boka yarardı ki?

Ephraim öylece çekip gitmelerini diledi. Saklandıkları yerden çıkartabilir miydi? *Deşip çıkartabilir miydi?*

“Eef... Ephraim?”

Adını işitti, ses çantasından geliyordu. Çantasını açtı ve telsizi gördü. Şaşkınlıkla şöyle dedi: “Evet?”

“Bensiz gitmişsiniz.”

“Seni bulamadık, Shel.”

“Sorun değil, kızmadım zaten. Nasıl gidiyor?”

“Tek başımayım. Max ve Newt gittiler.”

Ses kesildi. Ardından: “Gerçekten mi?”

Ephraim burnunu çekti. Sinüsleri mukusla dolmuştu, çocukken ağladığı vakitlerde olduğu gibi. En son ne za-

man ağladığını hatırlayamıyordu. Tamircinin forkliftten fırladığı gün ağlamış olabilir miydi?

“Yiyecek bulmaları gerekiyordu. Onları yavaşlatıyordum.”

Hava çatırdadı, telsiz cızırdadı. “*Gerçekten arkadaşın olsalar bırakmazlardı. Üzgünüm, Eef, fakat gerçek bu.*”

“Sen olsan gider miydin, Shel?”

Ses yeniden kesildi. Ardından: “*Beni arkadaşın olarak görmüyorsun, Eef – öyle değil mi?*”

Ephraim bakışlarını işaret parmağına çevirdi. Tırnağının altında bulunan, *lunat* adındaki kısma. Bunu nereden öğrenmişti ki?

“Hayır, Shel. Arkadaştan farklı bir şey olduğunu zannediyorum.”

“*Nasıl hissediyorsun? Sesin pek iyi gelmiyor.*”

Ephraim’in bulunduğu durumun ürkütücü, inanılmaz korkunçlukta ve insanın ruhunu emen *bedbahtlıkta* bir yanı vardı: yalnızdı ve *bir şeylerle* doluydu, cızırtılı telsizin diğer ucunda bekleyen, tek sırdaşı ise –okuldaki kızlar ona Sapık Shel diyorlardı; Sapikozoid; Dokunganlık ve rahatsızlık verici bu çocuktü. Üzerine bir umutsuzluk çöktü, iliklerine kadar işledi hatta.

“*Eef, hâlâ orada mısın?*”

“Eh.”

“Aç mısın?”

Of, canın CEHENNEME, Shel. Boğazında kabaran öfke aniden yerini havalı tüfeklere konulan küçük plastik mermilere benzer, boncuk boncuk terden döktürecek yoğunlukta bir korkuya bıraktı. Kollarını kendine sardı, hıçkırmaya ve olduğu yerde sallanmaya başladı. Tek dileği evinde, yatağında ve güvende olmak, alt katta yemek pişiren annesinin mırıldanışını dinlemektü: köfte,

sosis ve biber, hatta bir tür deniz böceği olarak gördüğü ve nefret ettiği iskatoz bile yiyebilirdi. Her şeyin yoluna gireceğinden emin olmak, annesinin sesinin huzur verici ahengi – evet, onu çok fena özlemişti.

İçindeki şeyler. Onları hissediyordu. Göz bebeklerinin arkasında toplanıyorlardı. Korneasına yerleşiyorlar, merceğine giden sinirleri sarıyorlardı. Sinüslerine doluyorlar, bembeyaz kıpırdanıyor ve çoğalıyorlar, göz pınarlarına sızıyor ve gözyaşlarına karışıyorlardı. Burnundan aşağı akıyor, gırtlığına ulaşıyor, milyonlarcasına yeni bir milyon daha katılıyor, Ephraim'in içinde büyüyorlardı. Ephraim ağlamaya başlamıştı – halbuki ağladığının bilincinde bile değildi.

“Sana yardım edebilirim, Eef.”

Ephraim burnunu çekti. *“N-n-ne dedin?”*

“Dedim ki – dinliyorsun değil mi? Kulak kesildin mi? Sana yardım edebilirim dedim.”

“N-nasıl?”

Adadaki ağaçlığın huzurlu atmosferinde, ağaçların rüzgârda kıpırdanan tepelerinin eşliğinde, Shelley konuşmaya başladı. Tatlı tatlı konuşuyor, Ephraim'i tropik bir esinti gibi kendinden geçiriyordu. Dediği her şey mantıklıydı.

Ephraim cebindeki çakıyı çıkardı. Annesi almıştı. Doğum günü ya da Noel vakti değildi – öylesine almıştı. Sebepsiz yere *asla* böyle bir şey yapmazdı. Fazla paraları yoktu. Yatağın üzerine oturmuş, şaşkınlıkla hediyesine bakakalmıştı. Başparmağının tırnağını her bir fonksiyonun çentiğine geçirmiş ve çekip açmıştı. Yerine geçtikleri sırada çıkan, belirgin çıt sesi çok hoşuna gitmişti.

Shelley, *“Dediğimi yapıyor musun?”* diye sordu. Sesi çok uzaklardan geliyordu, görmezden gelinesiydi.

Ephraim, “Evet,” diye çıktı. “Kapat çeneni, yalnızca bir saniyeliğine çeneni kapat.”

Teneke açacağı bacağı dikkatlice açtı. Başlamaya hazır, kıvrımlı bıçak teninin hemen üzerinde, sigara yanığının birkaç santimetre uzağında bekliyordu. Teni seyiriyor ve ürperiyor – o şeyler battaniye altında gezinen hamamböcekleri gibi geziniyormuş hissi uyandırıyor. *Aşağılık yaratıklar.*

Gümüş renkli, kıvrımlı ve keskin bıçağı mafsallarının etrafındaki kabarmış ete batırdı ve elinin arkasında duran falanks kemiğine kadar çekti. Bıçak etini tahmin ettiğinden kolay yarmış, beraberinde hafifçe zonklayan bir acı şeridi bırakmıştı. Bir an için, kestiği yer kemikleri ayıklanmış bir alabalığın beyaz etini andırdı. Hemen ardından pembeye döndü ve akan kanın kırmızılığına bulandı.

Damarlarında gezen öfke kanı görmesiyle gitmiş, beraberinde içindeki korkunun birazını da götürmüştü – tam da Shelley’nin dediği gibi olmuştu. Ki bu da iyiydi. Hem de çok iyi.

“Görüyor musun, Ephraim? Görüyorsun, değil mi?”

Ephraim kanın elinden akışını izledi. Gözlerini kısıtı. Konserve açacağı etini yararken kırırdanan bir şey gördüğünden emindi: tam da Shelley’nin söz verdiği gibi olmuştu, kıvranan bir beyazlığı gördüğü.

Sonraki sefere daha derine ve daha hızlı keserse, yakalayabilir miydi? Tırnaklarıyla tutabilir, çıkartabilir miydi? Çok büyük olabilirdi. Yabancıнын içinden çıkan kadar büyük olmazdı tabii, ama yine de büyük olabilirdi.

Misina gibi parmaklarına sarması ve dikkatle çekmesi gerekecekti. Ucunu ellerinde tuttuğunu ve çekerken diğer ucunun –başının bulunduğu yerin– hafif kıpırtısını aya-

ğında hissettiğini hayal etti. Kolay olmayacaktı. Başını çıkarmadan koparsa, kaçıp gidecek ve yeniden büyüyecekti. Başını ele geçirmek zorundaydı. İstedikini elde edince, başparmakları arasında sıkıştırarak ve ezecekti. Etli vücudunun parçalanışını hissetmekten büyük keyif alacaktı.

“Yap hadi, Ephram. Yap. Korkma. Korkacak hiçbir şey yok. Başarmak üzeresin.”

Kulağındaki sesler deli edecek raddeye ulaşmışlardı. Bıçağın tirbuşon kısmını açtı. Dalgınlıkla kulağına götürdü, ucunu kulak kanalına soktu. Metalin soğukluğu kulağındaki hassas kılları gıdıklıyordu –adları *silia*’ydı; fen bilgisi dersinden hatırlamıştı. *Lunati* hatırladığı yerin de fen bilgisi dersi olduğunu fark etti– fen bilgisi dersleri Tanrı’nın bir lütfuydu.

Ephraim tirbuşonu kulağına bastırdığını ve annesinin ucuz İspanyol şarabını açarken yaptığı gibi bir ya da iki kez iyice çevirdiğini hayal etti. Babası gittikten sonra annesi sık sık alkol almaya başlamıştı. Tirbuşonu çektiğini ve kalın beyaz bir tüpü kıvrımlarına sarılı halde gördüğünü hayal etti. *Yakaladım seni*. Fakat tirbuşona takılan başka şeyler de olabilirdi.

Yine de değebilirdi. İnsan beyninde duyu reseptörleri bulunmuyordu aslında – bu da fen dersinde öğrendiği şeylerden bir başkasıydı. Birinin açıkta duran beynine bıçakla dalabilirsiniz ve karşınızdaki kişi hiçbir şey hissetmeyecektir. Altına işeyebilir ya da bir anda en yakın arkadaşının adını unutabilir – fakat herhangi bir acı hissetmeyecektir.

Shelley’nin sesi rüzgârla birlikte geliyordu: “Neyi tercih edersin, Eef? Azıcık acıya mı katlanmayı mı, yoksa gözlerinin solucanlar tarafından yenip bitirilmesini mi? Yapa-cakları şey bu, biliyorsun – gözlerini en sona saklıyorlar.”

Ephraim tirbuşonu kulağından çıkardı. Bıçağı kapadı ve kucağına bıraktı. Öylece duruyordu: baklava şeklinde uzun ve kırmızıydı, üzerinde İsviçre bayrağı vardı. Birinin böyle bir bıçakla kendini kolaylıkla parçalara ayırabileceğine karar verdi. Her özelliğini kullanarak etini sıkır, çeker ve kopartır, paramparça olana kadar devam ederdi. Canının fena yanacağı kesindi –beyin hariç– fakat belki de buna değerdı.

Ephraim öğleden sonrasının batan güneşinde, alaçamların altında oturuyordu. Telsizin sesi kesildi. Pili mi bitmişti acaba? Shelley'nin yardımsever sesini daha şimdiden özlemişti.

Parmaklarını kollarında gezdirdi, kollarını yoldu. Yüzünde küçük, uysal bir gülümseme belirdi. Gözleri buğulu, boş bakıyorlardı – beyniyle aradaki bağlantı kesilmiş, yuvalarında boş boş oturan yeşil iki miskete dönüşmüş gibilerdi.

Hangisini tercih edersin?

Seyiren parmakları kendilerine anlam veremediği yeni işler buldular. Yavaşça ve yaptığığın tam olarak bilincinde olmadan, Ephraim bir kez daha bıçağına davrandı.

Max ve Newton neredeyse bir saat yürüdükten sonra yabanmersini alılarıyla kaplı bir açıklığa rastladılar. Kayalar üzerinde bir siperliğin gölgesinde yetişen çalıların üzerindeydiler. Yemişlerin çoğu öyle solgunlardı ki kurutulup dondurulmuş gibi görünüyordı; dahası ise çürümüş ve geriye mavi bir kabuk kalmıştı. Fakat çalılardan birkaçı geç filizlenmiş olmalıydılar – üzerileri fazla olgunlaşmış fakat yenilebilecek meyvelerle kaplıydı.

Çocuklar meyveleri titreyen parmaklarla topladılar, şanslarının yaver gittiğine inanamıyorlardı. Dudakları ve parmakları masmavi olana kadar yediler.

Ardından biraz dinlenmek üzere oturdular ve sırtlarını kayalığa verdiler. Newton sesli geçirişine engel olmayınca, Max'e hafif mahcup bir bakış attı. Tişörtü göbeğinin üzerinde gerilmişti. Göbek deliği gergin kumaşın üzerinde kör bir göz gibi belirgindi.

Newton dizlerini karnına çekti ve kollarının arasına aldı. gözlerini kapadı ve kendini kulübede, İzcibaşı Tim'i gördükleri yerde buldu. Solucanların ileri geri kıpırdanışlarını, *pat! pat!* seslerini çıkartışlarını seyrederken, her şeyin daha kötüye gideceğinden emindi. Şans kesinlikle onlara karşıydı, öyle değil mi? Fakat annesinin bir keresinde söylediği bir şeyi hatırladı: İnsanları gerçekten tanımanın tek yolu onları bir kriz anında gözlemlemektir. *İnsanlar birbirilerine öyle kötü şeyler yaparlar ki, New-*

ton. İnanamazsın. Arkadaşlıklar, aile, aşk ve kardeşlikler... Hiçbirinin önemi kalmaz.

Ve evde olmayı tüm kalbiyle dilemesine rağmen, aklının derinlerinde bir yer kurtarılmalarının ihtimaller dahilinde oldukça düşük sırada olduğunun bilincindeydi. Kötü bir şey olmuştu ve orta yerinde kapana kısılmışlardı. Yapabilecekleri tek şey yetişkinler sorunun çözümünü bulana kadar dayanmaktı.

Newton, hayatta kalmak konusunda en önemli noktanın bu olduğunu fark etti: olabilecek en iyi ihtimale inanmaya devam etmek. En kötü ihtimale odaklanmaya başladığın anda sonun gelmiş demektir.

Çocuklar meyvelerin birazını Ephraim'e götürmek üzere ayırdılar. Max yabanmersinlerini mendiline sardı ve Newton'ın çantasına koydu.

Arazi giderek alçalıyordu. Hafif yokuşun sonu dar bir vadiye çıktı. Eğik duran çam ağaçları birbirilerine bakıyor, gölgeleri üzerilerine düşüyordu. Batan güneş koyu, metalik gri renkteki şekilsiz bulutların arasından üzerilerine düşüyor, fakat yakmıyordu. İçinde ilerledikleri doğal rüzgâr tünelineki serin esinti, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Newton yıldırımın ikiye ayırdığı bir ağacın yanına çömeldi. Ağacın gövdesi şapkalımantarlarla çevriliydi. Açık turuncu renkleriyle, her biri küçük bir geyik boynuzunu andırıyordu.

Newton, "İstiridye mantarları," dedi. "Yenilebilirler, fakat bağırsaklar üzerinde rahatlatıcı etkiye de sahipler."

"O ne demek?"

"Motoru bozuyorsun demek."

"Zehirli değiller mi?"

"Boynuz şeklinde olanlarda sıkıntı yok. Bunlar boynuz şekliindeler, değil mi?"

Max gözlerini kısarak baktı. “Evet.”

Newton birkaç tane topladı ve çantasına koydu. “Kampa döndüğümüzde, kaynatırız. Çay yaparız. Ardından Kent’e içiririz. İçinde ne var ne yok dışarı atar.”

“Öyle mi dersin?”

“Daha iyi bir fikrin mi var?”

Max gülümsedi. “Ne diyeceğim biliyor musun? Epey matrak biriymişsin.”

“Ne?”

“Bay Walters’ın fen bilgisi dersinde yaptığı bir espri. Bir mantar ötekine ne demiş? Çok matrak birisin.”

Newton’un yüzünde geç idrak edilen espriye ait bir gülümseme belirdi. “Ah, anladım. Mantar. Matrak. Komikmiş. Hem de bayağı komikmiş.”

Max’in yüzü asıldı ve Newton kendini hemen o anda kötü hissetti. Şakanın bütün komikliğini almak tam Newton’ın yapacağı cinste bir hareketti. Mizah katiliydi. Facebook profilini düşündü, Alex Markson’ı. Havalı, yakışıklı, hoş tavırlı Alex Markson’ı. Alex Markson Olsa Ne Yapardı – AMONY? Newton’ın az önce yaptığını yapmazdı, orası kesin.

Max şöyle dedi: “Bay Walters başka bir şaka daha yapmıştı, hatta başı belaya girdi.”

“Neymiş o?”

“Hormon nasıl yapılır?”

“Nasıl?”

“Parasız bırakarak.”

Newton tek kaşını kaldırdı. “Anlamadım.”

“Ben de anlamadım. Fakat Shelley annesine söylemiş. Bay Walters’ın başını birkaç günlüğüne ciddi bir belaya sokmuştu.”

Max gözlerini kıstı ve ağaç gövdesinin birkaç metre ötesine odaklandı. Çimenlerin arasından bir yol gidiyordu.

“Hayvan izleri,” dedi.

En fazla otuz santimetre, belki de daha az genişlikteydi, bu yüzden fazla büyük bir hayvana ait olamazdı. Tilki, sansar ya da bir kirpiye aitti.

Max, “Hayvanlar bu adaya nasıl ulaşmışlar ki?” diyerek merakını dile getirdi. “Birileri Nuh’un gemisine benzer bir gemiyle mi getirdi dersin?”

Newton, “Av ve Vahşi Yaşam Bakanlığı getirmiş olabilir,” dedi. “Araziyi incelemişlerdir ve ne bileyim, bu türlerin burada yaşamaya uygun olduklarına karar vermişlerdir.”

“O koca beyni bütün gün yanında taşımak nasıl bir his?”

Newton’ın gözleri karardı. “Benimle dalga geçme, Max. Bari şimdi yapma.”

“Ama ben...”

“Evet, dalga geçiyordun. En azından geçmeye hazırlanıyordun. Yapma, tamam mı?”

Newton burnunu çekti ve elinin arkasıyla sildi. Ağlamak üzere miydi? Max, Newton’ın ağladığını daha önce hiç görmemişti. En acımasız dalga geçme rutinlerinden sonra bile. Newton’ın izci şapkasıyla oynadıkları, canları sıkılıncaya kadar devam eden ve sıkıldıkları gibi de şapkayı yere atıp, yorgunluktan yüzü kıpkırmızı olmuş Newton’ı çamurun içinde bırakarak dağıldıkları “Ortada Sıçan” oyunlarının sonunda bile ağlamazdı.

“Pislik yapma, Max.” Newton’ın ağlamaklı gözleri, yuvalarında kıpkırmızı olmuşlardı. “En azından şimdi yapma.”

Max, Newton’dan fiziksel bir darbe almışçasına bir adım geriledi. Ellerini yalvaran ve meramını anlatmaya çalışmaya çalışan biri gibi ileri uzattı.

“Newt, çok ciddiym bak, niyetim...”

Newton’ın Max’e yanıt olarak hızla ve hararetle söyledikleri, uzun zamandır çalkalanan bir gazoz şişesinin daha fazla dayanamayan kapağının patlayışından farksızdı.

“Tuhaf şeylerden hoşlanıyorum, tamam mı? Ne olmuş yani? Ve şişmanım. Şişman olduğumun farkındayım, evet. Öyle olmayı ben de istemezdim, fakat çok yiyorum diye olmuyor. Yani evet, arada dondurma yiyorum, fakat dondurma yiyen bir sürü başka insan var. Annem hormonlarımla alakalı olduğunu söylüyor. Metabolizmamın yavaş olduğunu. Televizyondaki parlak kısa şortlu adamın zayıflama zamazingosunu bile sipariş etmişti.”

Max şoktaydı. Newton onunla –ve bildiği kadarıyla başka *hiç kimseyle*– daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

Newt, “Komik olan ne, biliyor musun?” dedi. “Bebekken çok zayıftım. *Açlıktan-ölecek-bu-çocuk* türünden bir zayıflık. Kilo alamıyordum. Karides gibi ipinceydim. Annem derdi ki ellerinden kayıp düşecek gibiymişim. Çocuk doktoru anneme bana tereyağı yedirmesini söylemiş – sıcakık, saf tereyağı.”

Max özür dilemek istedi. Ve ona bunun suçlusunun o olmadığını söylemek. Max ve diğer çocuklar, Newton’la ondan nefret ettikleri için uğraşmıyorlardı... sebebi daha çok yüklenecek birine ihtiyaç duymalarıydı. Etine dolgun bir kurban. *Birini* merdivenin en alt basamağında bırakmalıydı ki kendileri o basamak üzerinde olmak zorunda kalmasınlar. Çok yaratıcı da değillerdi zaten. Dalga geçmek için basit bir kusur yeterliydi. Pelteklik. Dişleklik. Diş telleri. Aşırı kilo. Buna birkaç eksantrik özelliği de ekleyince –mantarlara meraklı, çok bilmiş bir kitap kurdu olmak gibi– aradıkları sonuca ulaşmışlardı. Kurbanlık koyunları hazırды.

Max, Newt'a tedirgin ve halden anlayan bir bakış attı. "Üzgünüm, tamam mı? Pislik ya da ona benzer biri gibi davranmaya çalışmıyordum."

Newton çenesini ileri oynattı ve dudaklarıyla burnuna dokundu. "Peki. Unut gitsin. Bakma bana, anlık bir şeydi."

Tuzağı ayarlamak tahmin ettiklerinden çok daha zor olmuştu.

Newton kitabında "dallardan esnetmeli tuzak" adında bir tarif bulmuştu. Arka bahçesinde denediğini iddia ediyordu; İzcibaşı Tim gelmiş ve onaylamış, Newton'a Çimen Üstadı rozetini takmıştı.

Fakat bahçesindeki dallar canlıydı. Buradaki ağaçlar ya çok yaşlı ya da ölüydüler: çocuklar esnetmeye çalıştığı gibi kırılıyorlardı. Sonunda işlerini görebilecek bir tane bulduklarında ve bükmeyi denediklerinde –tuzağın "esnek" kısmı için– ağacın fazla gergin olduğunu keşfettiler.

Newton başını iki yana sallayarak, "Bundan iyi bir kurt kapanı olabilir," dedi. "Fakat bu tuzağa yakalanan küçük bir hayvan, çarpmanın etkisiyle göğe yükselecektir."

Tuzaklarını görebilecekleri yüksek bir yere çıktılar. Ayaklarını kenardan aşağıya sarkıtarak oturdular. Hava da katranruhu kokusu vardı. Bulutlar, aşağı çekilen gri perdeler misali üstlerine alçalıyordu.

Newton şöyle dedi: "Hasta hissetmiyorsun, değil mi?"

Max şöyle cevap verdi: "Hasta olup olmadığımı nereden anlayabilirim ki?"

"Açlıktan."

"Eh, evet, açım."

"Tamam," dedi Newton, "ama aç gibi aç değilsin, değil mi?"

“Hayır, değilim galiba. Dayanılmayacak gibi değil.”

Newton rahatlamış gibi görünüyordu. “Güzel. Yani o kadar –aklımızı yitirecek raddede– acıkmış olsak, fark ederdik... değil mi?”

Max çenesini ovuşturdu, Ephraim’in yumruğu iz bırakacak mı – daha önemlisi bıraksa dahi o iz iyileşecek kadar yaşayacak mı merak ediyordu. Newton’ın sorusuna yanıt vermedi. Diyecek ne vardı ki? Üzerilerine o açıklık –*deli açıklık*– çöktüğü takdirde, ne yaptıklarının bir önemi kalmayacaktı. Her şey için çok geç olacaktı.

Gece kuşları ağaçların üzerinde şakıyorlardı: ürkütücü, melankolik melodiler. Newton’ın ayağı uyuştı. Karıncalanmayı almak için ayağa kalktı, vadinin kenarına, toprağın şeyle birleştiği yere ilerledi. Kıyıya yumuşak dalgalar vuruyordu. Çürük diş griliğindeki deniz, aynı renkteki gökyüzüne karışıyordu.

Newton gözlerini kısarak dalgaların oluşturduğu su birikintisine baktı. Durgun yüzeyinde bir şey belirdi. Her ne ise, egzotik bir kuş yumurtası rengindeydi. Bir kez daha gözden kayboldu.

“Max! Buraya gel.”

Bakışlarını dalga havuzuna çevirdiler. Nefeslerini tutmuş, heyecanla bekliyorlardı. İşte – gördükleri ne ise bir kez daha belirmişti. Etrafında baloncuklar belirdi. Ardından bir daha kayboldu.

“Bu bir deniz kaplumbağası,” dedi Newton.

Sessizce sahile indiler. Dalga havuzu delikli bir kayanın içindeydi. Kaplumbağa içeriye nasıl girmişti? Kayalıkların suyun altında kalan kısmında bir delik vardı belki de. Büyük ihtimalle deniz seviyesi yukarıdayken sürüklenmiş ve yeniden yükselene kadar burada mahsur kalmıştı.

Max, “Yiyebilir miyiz ki?” diye sordu. Sesi heyecandan kısık çıkmıştı.

“Yiyebiliriz.” Newton’ın sesinde de heyecanın getirdiği benzer bir ton vardı. *Et yeme fikri –kaplumbağa eti dahi olsa– deli bir çekiciliğe sahipti.*

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardılar ve pantolonlarının paçalarını dizlerinin üzerine kadar sıvadılar. Esen hafif rüzgâr, bacaklarını denizin tuzlu sularıyla ıslattı.

Dalga havuzu inanılmaz bir açıyla derinleşiyor ve dibi görünmüyordu. Kaplumbağanın kabuğu bir servis tabağı büyüklüğündeydi – kafasını su yüzeyine çıkardığında ancak dış hatlarını görebilmişlerdi. Başı parlak sarı renkteydi ve sekizgen şekillerle kaplıydı. Gözleri bir kuşunki gibi siyahtı. Zeki ve düşünceli bir görünüşe sahipti, ki bu çoğu kaplumbağada görülen bir özellikti.

Çocuklar ceplerindeki bıçakları yokladılar. Max’in İsviçre çakısı vardı. Newton’ın ise kilit şasili yedi santimetrelilik bir Gerber’ı.

Yüzünde tedirgin, yerinde duramayan bir gülümsemeyle, “Nasıl yapacağız?” diye fısıldadı Newton.

“Hızlı olmalıyız. Yakalayacağız, çıkartacağız ve öldüreceğiz, yani sanırım. Olabildiğince çabuk hareket etmeliyiz.”

“Isırırılar mı?”

“Bilmiyorum. Isırırılar mı?”

Newton dudaklarını yumdu. “Dikkatli olmazsak ısırabilir.”

Havuzun içinde heyecanlı bir bekleyişe koyuldular. Su o kadar soğuktu ki nefeslerini kesiyordu. Diz kapaklarının başlangıcına kadar geliyordu.

Kaplumbağa karanlık sularda daha da karanlık bir figürdü. Tembelce yüzüyordu, umarsızca. Suyun yüzeyine

çıkarken kabuğu çocukların gözlerine takıldı: açık yeşil üzerinde mor çizgiler. Arkasında sürüklenen yosunlar bir geçit töreni arabasının peşinden koşan insanlara benziyordu.

Üzerilerine doğru yüzerken, biraz olsun istifini bozmadı. Belki merak ediyordu – belki o da acıkmış ve çocukların kolay lokma olacaklarını düşünmüştü. Newton'ın ayırık bacakları arasında yüzdü. Soğuktan ve kaplumbağanın kasıklarının ısırma ihtimalinden duyduğu korkuyla titriyordu. Fakat kaplumbağa huzurla yüzmeye devam etti.

Dört yüzgeci vardı. Öndeki iki tane uzun birer orak gibiydi, uçağın kanatlarını andırıyordu. Arkadaki ikili ise bir kuşun pençelerine benziyordu, tek eksiği parmakları arasındaki ağıldı. Her dört yüzgecini saran deri incimsi sarı renkteydi ve koyu bir pul tabakasıyla kaplıydı. Çok güzel bir yaratıktı.

Max dişlerini gıcırdattı ve ellerini suya soktu. Parmakları kaplumbağanın algile kaplı bir kaya gibi kaygan kabuğunun kenarlarına kapandı. Kaplumbağa kuvvetle tekmeledi – gücü beklediklerinin çok üstündeydi. Aniden, Max kendini buz gibi suda dizleri üzerinde dururken buldu. Kayalıklar bacaklarını çizmişti. Kaplumbağanın koyu renkli küçük yüzgeçleri kasıklarına saplandı. Bağırarak üzere açtığı ağzına dolan deniz suyuyla boğulur gibi olan Max, bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Kaplumbağa elinden kaydı. Max ise körlemesine tekrar davrandı.

“Newt! Kaçmadan yakalaman gerek!”

Newton paytak adımlarla kaplumbağanın kendini dalga havuzunda savurduğu yere ilerledi. Arka yüzgeçlerinden birini tuttu. Kaygan ve sertti ve bulaşık deterja-

nına bulaşmış bir radyal lastiğe benziyordu. Kaplumbağa arkasına döndü ve vahşiçe Newton'a saldırdı. Kırıksık boynuna bağlı duran başı, Newton'ın tahmin ettiğinden çok daha uzağa çıkmıştı: Aç Hipopotamlar oyununu hatırlatmıştı ona. Kaplumbağanın çenesi, yüzünden sadece birkaç santim uzakta *ham-ham-ham-ham-ham* diye açılıp kapanırken, Newton çılgılığı bastı. Kaplumbağanın tuzlu nefesini ve daha belirgin, başka bir kokuyu fark etti: hormonal ve ilkel bir kokuyu.

Geriledi ve yüzüstü suya düşmekten son anda kurtuldu. Kaplumbağa tekrar kendini kayalığa savurmaya başladı. Max sıkıdığı dişleri arasından güçlükle nefes alıyordu. Dişleri arasında püsküren su, çıkarken *hiss!* seslerini beraberinde getiriyordu. Newton korkunun beraberinde getirdiği acılığı damağında hissetti. Durum akıllarına gelmeyecek bir vehamete erişmişti, nasıl olduğuna dair hiçbir fikirleri ise yoktu.

Max, "Sen bir yüzgeci tut," dedi, gözlerini iyice kıs-mıştı. "Ben de diğerini tutacağım. Kıyıya çıkartacağız. Karada bu kadar direnç gösteremeyecektir."

Yüzgeçlerinden tuttular ve karaya çıkardılar. Kaplumbağanın ön yüzgeçleri çaresizce daireler çizmekle meşguldü. Başını savuruyor, etrafa su damlaları saçıyordu. Max'in beyaz dudakları gerilerek sıkıdığı dişlerini ortaya çıkarmıştı – yüzündeki gülümsemeden çok delice bir sırıttı. Gözlerine dehşet verici bir zafer ifadesi yerleşmişti.

Kaplumbağayı yağmurun ıslattığı kumların üzerine bıraktılar. Sahilin başına doğru tırmanmayı denese de, dik yamaçla baş edemedi. Çocuklar elleri dizlerinde eğildiler –dizkapakları soğuktan kırmızı çatlaklarla kaplıydı– nefes nefese kalmışlardı. Hava kararmıştı: birbirinden uzak yıldızlarla kaplı, buz gibi bir mahzendi gökyüzü.

Ayın tırnağa benzer sureti denizin üzerinde parıltılı ve keskin bir şeritti.

Newton, “A-a-ateş yakmalıyız,” dedi, soğuktan takırdayan dişleri konuşmasını zorlaştırıyordu.

“Öncelikle öldürmemiz gerekiyor.”

Max’ın göğsüne korkunç bir ağırlık çöktü: sonuna kadar bastırılmış büyük bir yaydaki gerilime benzer, acı veren bir gerginlik. Yaşamak için sessizce ve azimle çabalayan kaplumbağaya ve onun kendi ihtiyaçlarına karşı olan başkaldırısına karşı öfkeliydi. Kaplumbağanın onu korkutmuş olması da sinirini bozmuştu. Sırf bu bile onu öldürmesi için yeterli sebepti.

Kaplumbağa arkasına döndü ve ikiliyle yüzleşti. Kendini savunmak üzere başını kabuğuna çekmişti. İlerlemeyi denedi, dalga havuzuna geri dönebilmeyi umuyordu.

Max kaplumbağanın önüne geldi. Kaplumbağa, Max’ın ayak parmaklarına saldırmak üzere başını aniden dışarı uzattı. Max boğuk bir ciyaklamayla ayağını geri çekti. Kaplumbağa V şeklinde bir ısırık almıştı: ısırıldığı yer parmağının yaklaşık bir santimetre içindeydi, neredeyse tırnağına ulaşmıştı.

Max pek bir şey hissetmedi –ayak parmakları hâlâ uyuşuklardı ve bünyesi adrenalinin etkisindeydi– fakat kanı kumların üzerine akarken, içindeki her kasın toplandığını, gerildiğini ve tek bir amaç üzere çelik gibi sertleştiklerini fark etti.

Max o yarattığı öldürecek. Ölmesini istiyordu.

Suyun taşıdığı bir ağaç parçasını eline aldı ve kaplumbağanın kabuğunun altına geçirdi. Döndü ve suyun beyazlattığı ağaç parçasının yedi santimetrelilik kısmını kırmayı başardı. Max ağacın geriye kalanını öndeki yüzgeçlerinden birinin altına geçirdi ve vahşice oynattı.

Kaplumbağa sırt üstü dönüverdi. Newton'ın kulaklarına yeni doğmuş bir bebeğin ilk ağlayışına haddinden fazla benziyormuş gibi gelen acı dolu bir çığlık attı.

“*Al sana.*” Max nefes nefeseydi. “*Al sana, seni lanet olasica sert çocuk – al bakalım.*”

Titreyen parmağıyla, İsviçre çakısındaki en büyük bıçağı açtı. Ay ışığı bıçağın keskin yüzeyinden yansıyor-du. Öfkesi ve korkusu birbirine girmişti. Olaylar hızla geliyor olmasına rağmen, her şey kristalimsi bir ber-raklıktaydı: dalgalar yağmurun izlerini taşıyan kumlara vuruyor ve gümüşten bir tabaka tüm pürüzleri alıp götür-rüyor, tepesindeki martıların ciyaklayışları ise Max'i çok-tan aklına koyduğu sıradaki vahşiliğe çabucak geçmeye zorluyordu.

Max bıçağı kaplumbağanın evlerindeki küvet kaydır-mazının bejiyle aynı tondaki karnına bastırdı. Ucu hay-vanın kabuğu arasındaki gediklerden birine girerken, ona yol gösterenin içgüdüleri olduğunu düşündü.

Max daha önce hiçbir şey öldürmemişti. Eh, böcek öl-dürmüş olabilirdi – fakat böcekler sayılır mıydı ki? Hiç-bir şeyi bıçaklamamıştı, orası kesindi. Newton ona soğuk fosfora benzer gözlerle bakıyordu. Max arkadaşının ona bakmayı kesmesini diledi.

Kaplumbağanın üzerine abandı, başta emin olmasa da uyguladığı gücü zamanla artırdı. Bıçak kaydı ve kaplum-bağanın karnı üzerinde ilerledi, boydan boya süt beyazı bir kesik bıraktı. Hayvan inliyordu. Yüzgeçleriyle deliye dönmüşçesine daireler çiziyordu. Çaresizliği onu aptal gösteriyordu, komikti. Max ona istediğini yapabiliirdi.

Bıçağı katladı ve başka birini açtı: basit, metal bir şiş-ti. Max çakıyı TNT patlayıcılarını ateşlemekte kullanılan tetikleme sistemi gibi iki eliyle tuttu. Kaplumbağanın

kalbinin nerede olacağını tahmin etmeye çalıştı, ardından omuzlarını öne çıkardı ve tüm ağırlığıyla hayvanın üzerine yüklendi.

Şişin kaplumbağayı delerken çıkardığı ses, delgecin kalın bir tomar kâğıdı delerken çıkardığı sese benziyordu. Kusursuz yuvarlaklıktaki daireden fışkıran kan, Max'in düşündüğünden daha koyu renkteydi. Kaplumbağanın arka yüzgeçleri kontrolsüzce kasılıyor ve açılıyorlardı. Kıpırdanan yüzgeçler arasından bir şey sızdı: sabun köpüğüne benzer, incimsi parlaklıktaki kaplumbağa spermeleri.

Max şişi bir kez daha sapladı. Kaplumbağanın bedeni ağırlığı altında eziliyor, plastik bir çöp kutusunun üzerine bastırılmış kapağını andırıyordu. Yüzgeçleriyle çaresizce havayı dövmeye devam etti. Yaradan fışkıran kanın şuruba benzer, rahatsız edici bir kıvamı vardı. Kokusu fazlasıyla tuzluydu, organları tuzla kaplıymış hissi uyandırıyor.

Max şişi tekrar sapladı, tekrar... ve de tekrar. Kaplumbağa öğürdü, ardından kekelemeye benzer korkunç sesler çıkarmaya başladı: çıkardığı ık-ık-ık-ık-ık-ık sesleri, fena bir hıçkırığa kapıldığı izlenimi uyandırıyor.

Max inledi ve kollarını başına sardı –ağlamaya başladığının farkında değildi– ve gözyaşlarıyla ıslanan gözlerini kaplumbağanın gözlerine dikti. Her tarafından kan geliyordu. Delice bir o yana, bir de bu yana sallanıyordu. Açtığı deliklerin birinden fısıltıya benzer bir sesle çıkan hava, kaplumbağanın iç organları buharlaşmış ve bedenini terk ediyormuş izlenimi uyandırmıştı.

Max, "Lütfen," dedi. Bir daha sapladı. Kolaylıkla saplanmıştı bu kez, kaplumbağanın derisi az önce sahip olduğu direnci yitirmiş gibiydi. "Yalvarırım sana öl artık."

Fakat ölmedi. İnatla, acı çeke çeke, hayata tutundu. Vücudundan geriye kalan kanlı enkaza bakmak üzere başını uzattı. Gözleri ağlarla kaplıydı, Max'in tanımlayabileceği hiçbir hissi ifade etmiyordu. Hayatta kalma arzusu korkutucuydu, öylece ölüp gitmeyi reddedişi de.

Bunu neden yapmıştı ki – *neden*? Tanrım, ah Yüce Tanrım.

Televizyonda öyle çabuk ve kolay oluyordu ki, neredeyse hiç kan dökülmüyordu: dedektif katili vuruyor ve adam yere yığılıyordu, ellerini kalbine götürüyor ve son nefesini veriyordu. Ya da bıçak sessizce giriyor ve adamın biri midelerini tutarak yere düşüyor, iç burkan bir iniltinin ardından can veriyordu. Fakat gerçek hayatta öyle işlemiyordu. Aniden, Max haberlerde gördüğü o korkunç, spikerin zavallı bir adamın kırk yerinden bıçaklanarak öldürüldüğünü bildirdiği haberin ne anlama geldiklerini anladı. Tek bir hamlede hallolsaydı, belki de katil ilk saplayışından sonra duracaktı. Fakat canlıların çoğu ölmeyi istemezlerdi. Öldürmek zor bir işti. Vahşice ve hızla gerçekleştirilen eylemlerdi. Bıçaklamaya devam etme sebebiniz aniden bir zorunluluğa dönüşebilirdi. Kurbanınızın bedenine yeterince delik açarsanız, ruhunun çekileceğini ve ölümün yerini daha çabuk alacağını umut ederdiniz...

"Newt," diye yalvardı. "Newt, *lütfe*."

Çocuklar kumların üzerinde diz çöktüler, ıslanmış ve titriyorlardı. Ayakları kum içinde kalmıştı. Max titriyor ve hıçkırıyordu. Böyle olacağını bilseydi, asla ama asla birini öldürecek kadar acıkmazdı. Kaplumbağa hıçkırmaya devam ediyordu, fakat çıkardığı sesler değişmiş, yuvasından seslenen yavru bir kuşun cikleyişlerine benzer başka bir sesle karışmıştı.

Newton körlemesine kaplumbağanın kafasına yöneldi. Bıçağını rastgele savuruyor, boğazını kesmeye çalışıyordu. Fakat kaplumbağa kabuğuna çekilince, Newton'ın çabaları hayvanın çenesine derin bir kesik atmasıyla sonuçlandı. AMONY? Bunu değil. Alex asla böyle bir şey yapmazdı. Newton gözyaşlarına boğuldu.

Newton, “Üzgünüm,” dedi, hıçkırıklara kapılan çocuğun göğsü durmadan inip kalkıyordu. “En hızlı yolun bu olacağını düşündüm. Kafasını keserek yani. Giyotin gibi. Korkunç olduğunu kabul ediyorum, fakat ona yaptıklarınla kıyaslayınca...”

Kaplumbağa kafasının ikamet ettiği derimsi mağaradan dışarı baktı. Gözlerini yavaşça kırptıyordu. Ağzı uzun bir koşu sonucunda nefes nefese kalmış bir adamınki gibi açılıp kapanıyordu. Kabuğunun alt tarafı kanla doluydu ve kumlara sızıyordu. Cikleyişlerine devam ediyordu.

Çocuklar dizleri üzerine çöktüler ve kaplumbağanın kan kaybederek ölüşünü omuzları öne eğik bir halde seyrettiler. Öyle uzun sürmüştü ki.

Bir ara, kaplumbağa başını kabuğundan dışarı uzattı. Kanla kaplı gözleriyle ona işkence edenlerin sıkıldığını ve yalnız bıraktığını umarcasına etrafa bakındı. Belki de hâlâ dalga havuzuna dönebileceğini ve okyanusun yolunu bulabileceğini düşünüyordu. Hayvanlar asla umutsuzluğa kapılmazlardı, öyle değil mi? Fakat iki çocuğu gören ağdalı gözlerini bir kez kırptı ve kaderine boyun eğercesine kabuğunun karanlığına geri çekildi.

Dalgalar bulundukları yere kadar ulaşmaya başlamışlardı. Su yükseliyordu. Çocukların çıplak ayaklarıyla buluştu. Kaplumbağanın yüzgeçleri aniden kasıldı, ardından gevşedi. Kulağakaçana benzer şeffaf canlılar kaplumbağanın soğuyan bedenini terk etmek üzere derisinin

katmanları arasından çıktılar. Suda yaşayan parazitler kendilerine yeni bir taşıyıcı bulacaklardı.

Newton, “Ben artık a-a-a-aç değilim,” dedi.

“Ben de öyle.”

“A-a-an... a-a-an.... *annem* hayvanlara zarar veren birinin kendini sevemeyeceğini söyler.”

“Niyetim bu değildi. Böyle olsun istemedim. Eğer bilseydim...”

“Biliyorum. Bitti artık.”

Dalgalar ayaklarını tekinsiz bir yavaşlıkla yalıyorlardı. Martılar kulağı sağır eden çığırışlarını yükseklerden tepelerine savuruyordu. Rüzgâr ismini koyamadıkları bir dilde fısıldıyordu onlara.

Kaplumbağayı sahilin dalgalara teslim olmuş kumlarına gömdüler.

“TÜKETİCİ SOLUCANLAR, İŞGALCİ SOLUCANLARA KARŞI: GENETİĞİ DEĞİŞTİRİLMİŞ HİDATİDİN İKİ YÖNLÜ DOĞASI”

Mikrobiyoloji ve İmmünoloji Uzmanı, Dr. Cynthia Preston tarafından Massachusetts, Boston Üniversitesi’nde düzenlenen 27. Uluslararası Papillomavirus Konferansı ve Klinik Çalıştay’ında sunduğu makaleden alıntıdır

Türlerin ikincisi, “işgalci” solucan, ilki “tüketici solucan”dan daha ilginç bir yapıya sahip. Onu, pek tatmin edici bir tanım olmasa da, “akıllı” solucan olarak nitelendirebiliriz.

Bildiğimiz kadarıyla, bağırsak solucanlarının bazıları taşıyıcılarına uyum sağlayabilmek için fiziksel özelliklerini değiştirme yeteneğine sahiptirler. Afrika solucanı, *H. Diminuta*’yı inceleyelim. Genellikle taşıyıcı olarak bağırsak solucanı yumurtalarıyla dolu fare dışkılarını tüketen böcekleri tercih ediyorlar. *H. Diminuta*’nın taşıyıcıya girdiği gibi ilk yaptığı şey üreme organlarının yerini belirlemek ve güçlü bir enzim salgılayarak canlıyı kısırlaştırmak oluyor.

Neden mi? Böylece böcek enerjisini üreme sisteminde harcamıyor, *H. Diminuta*’ya taşıyıcısının metabolik kaynaklarını daha fazla kullanma olanağı tanıyor.

Bağırsak solucanlarının manipülatif “zekâ” belirtilerine verilebilecek örneklerden biri budur.

Dr. Edgerton’ın işgalci solucanları, tüketici solucanlarla birlikte çalışıyor — ya da şöyle dersek daha doğru olur; tüketici solucanın dinmek bilmeyen iştahından faydalanıyorlar.

Genetiği değiştirilmiş hidatid taşıyıcıya girdiği vakit, taşıyıcının bağırsaklarında bir koloni oluşturuyor. Oluşum tamamlanınca, tek bir işgalci solucan doğuyor. Ne tür bir sürecin sonunda gerçekleştiğini bilmiyoruz; teoriden yola çıkarsak bir arı kolonisinin kraliçesini seçme yöntemine benzer olma ihtimali mevcut.

İşgalci solucan, tüketici kardeşlerinden çok daha büyük bir hacime sahip. Bağırsak duvarını aşıyor ve omurgaya yöneliyor. Oradan da beyinsapının altına çıkıyor. Bazı işgalciler taşıyıcının omurgasına sarılıp, ürkütücü bir sarmaşık gibi

tırmanırken, diğerleri omurgayı oluşturan diskler arasındaki açıklıklardan kolaylıkla sızarak, taşıyıcının omurilik sıvısına karışıyorlar.

Yükselmie esnasında, işgalci yumurtalarını bırakıyor. Bunları yedik işgalciler olarak tanımlayabiliriz, kraliçenin ölmesi durumunda yerini alıyorlar. İşgalci larvalar taşıyıcının kanına karışıyor, el ve ayaklardaki kas tabakalarına geçiyorlar. Dr. Edgerton'ın kullandığı deneklerden bazılarının "arı sokmuş" gibi görünmelerinin sebebi, vücudun çeşitli yerlerine yuvalanan bu işgalciler. Aynı zamanda bu durum, enfeksiyonun vücuda tamamen yayıldığını ve son aşamaya ulaştığını gösteriyor.

İşgalci solucan kafatasının içerisine girince, taşıyıcının ana sinir düğümüne güçlü bir sinir iletilici salgısı enjekte ediyor. Sebebiyse çok basit: taşıyıcının iştahını kontrol edilebilecek bir hale getirmek. Gaz pedalına tuğla bırakılmış bir araba gibi düşünün: işgalcinin taşıyıcısını maruz bıraktığı açlık da buna benzer bir kontrolden çıkmışlığı başlatıyor.

Edgerton'ın laboratuvarından alınmış anektodlara dayalı deliller, işgalci solucanın sinir iletilici salgısının bir dizi farklı halüsinojik ve sayketropik etkileri de olabileceğine işaret ediyor. Edgerton'ın hayvanlar üzerinde yaptığı deneylere ait görüntü kayıtları, deneklerin fazlasıyla tuhaf davrandıklarını, bazı anlarda hareketlerinin bilincinde olmadıklarını gösteriyor. Bu da salgının "maskeleyici" etkisi olma ihtimaline işaret ediyor: taşıyıcı kendini sağlıklı —hatta önceye nazaran çok daha iyi— hissederken, işgalci solucanlar tarafından yok ediliyor. Bu durum taşıyıcının iyi görünmesini sağlıyor, verimini artırıyor ve böylece daha çok yiyecek elde edebilmesine, solucanların ömürünü uzatabilmesine olanak tanıyor. Aksi takdirde enfeksiyona uğramış taşıyıcıların pes etmeleri ve ölmeyi bekleme-leri ihtimaller dahilinde.

İşgalci solucanın kolonisine asıl getirisi, taşıyıcıyı pozitif düşünmeye ikna etmesi olabilir — taşıyıcı hayatta kalacağına ne kadar uzun süre boyunca inanırsa, koloni taşıyıcıdan o kadar çok beslenebilecektir.

Falstaff Adası'ndaki trajediden sağ kurtulan tek kişinin verdiği ifade bu hipotezi doğrular nitelikte. Çocuk, hastalığa yakalanan izci arkadaşlarının durumundan şöyle bahsediyor; "Daha güçlü hissediyorlardı... daha mutlu. Vücutlarının iflas edişini umursamıyorlardı. Neye dönüştüklerinin farkında değillerdi."

31

“Eef... Eef, *halâ orada mısın?*”

Bıçak, Ephraim’in ellerinden kaydı. Kayıp duruyordu. Bir türlü kavrayamıyordu. Kanla kaplanmıştı. Elleri kandan yapış yapıştı. Ay ışığının aydınlattığı parmaklarında motor yağı gibi parlıyorlardı.

Görmüştü.

Bilek kemiğinin etrafına hilal şeklinde derin bir kesik atmış, tam o sırada da gözüne belli belirsiz bir kıpırtı takılmıştı. Başka bir gün olsa, kalbinin hızla atışına ve kanın damardan geçişine yorardı – fakat bugün farklıydı.

Ve fazla derine inmişti. Hemen farkına varmıştı. Elleri heyecandan –aradığını bulma ihtiyacından– tir tir titremektedirler. Derisi, doğduğu günden beri yarılmayı ve kanamayı beklermişçesine, ipeksi bir fısıltıyla açılmıştı. Etinin içeride kalan kısmı, kan yaradan bir süre uzak durmak istemişçesine, beyazın buzul bir tonuna sahipti.

Aradığını da tam bu anda görmüştü.

Kalbini saran korku soğuk bir yumruk gibiydi. İçinde olduğu aşıkardı. Tüketeceklerdi onu. Beyzbol sopasına sarılmış dikenli tel gibi kemiklerine sarılacaklardı.

Fakat dehşete teslim olduğu o an, tuhaf bir rahatlamayı da beraberinde getirdi. *Haklıydı*. Tam da Shelley’nin söz verdiği gibiydi. Aklını yitirmemişti.

“Shel?” Öksürdü. Katrana benzer bir tatla kaplandı

dili, sinüsleri ve akciğerleri, kemiklerini aşiyor ve iliklerine işliyordu. “Nereye gittin?”

“Başımdan beri buradayım, dostum. Unuttun mu yoksa?”

Ephraim sadece, “Öğğ,” diyebilirdi. Ilık, sülûge benzer bir kabartı yaranın dudakları arasından geçti, çam iğneleriyle kaplı zemine şapırtılı bir düşüş yaptı. Ephraim ne olduğunu göremiyordu – görmek istemiyordu.

“Gördün mü, Eef?”

“Öğğ.”

“Neye benziyordu?”

Göz ucuyla görebilmişti. Ephraim’in düşündüğünden çok daha kalındı. Shanghai usulü bir erişte kalınlığındaydı. Baş –başını bulmuştu– dört ayrı kısımdan oluşuyordu. Süngerimsi oldukları kadar tehditkâr görünüyorlar, lotus çiçeğinin yapraklarına veya saldırmaya hazır bir yılanın başına benziyorlardı. Çimenleri yolup kara toprağın içinde bulduğunuz solucanlar gibi seyirmişti; kas dokusunu oluşturan koruyucu katmanlara çekilirken, vücudunu delice savuruyordu.

Ephraim, “Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun,” diye tıslamıştı.

Parmaklarını yaraya gömmüş ve uçlarının arasında sıkıştırmıştı. Bilek kemiğinin yumru şeklindeki kısmını hissetti – buz kalıbı kadar soğuktu. Parmaklarını solucanın üzerine kapadığından emindi... yani emin olduğunu düşünüyordu. Etinin açıldığı kısım lastiksi ve kaygandı, kontrolsüzce akmaya devam eden kanla yapış yapıştı.

Güçlkle de olsa yakalamıştı. Al dente kıvamında (anesi, “dişine göre,” derdi) haşlanmış bir çubuk makarnaydı: dışı yumuşacıktı, içinde ise incecik sert bir kısmı vardı. Solucanların omurgası oluyor muydu ki? Belki de bu solucanda vardı.

Parmaklarını sıktı ve bu korkunç şeyin kafasını kopartabilme umuduyla tırnaklarını birleştirmeyi denedi. Ardından, cansız bedeninden geriye kalanı kısmı çakısının cımbız aparatıyla çekip çıkartmayı planlıyordu. Çıkartamazsa, içinde çürüyüp gideceğini tahmin ediyordu. Kan zehirlenmesine sebep olabilirdi. İç organları ülserli kabartılarla ve cerahatle dolu çibanlarla kaplanabilirdi. Çılgınlıkta içinde ölebilirdi belki, ama en azından içinin temiz olduğunu bilerek giderdi.

Ephraim yapayalnız ölecekti.

O anda, Ephraim şöyle düşündü: İstedğim şey bu mu, yalnız başıma ölmek mi? Max ve Newt neredelerdi? Hava neredeyse tamamen kararmıştı ve geri döneceklerine söz vermişlerdi. Sözlerini tutmak yerine, onu terk etmişlerdi. Max, en iyi arkadaşı, onu yalnız bırakmıştı. Ölene kadar arkadaşız ha? Hadi oradan. Ephraim'in koca dünyada tek bir arkadaşı kalmıştı.

Solucanı kavradı – parmaklarının ucuyla nefret dolu yaratığı sıkmaya başladı. Parmaklarının arasında bir an için çırpındı... Ephraim'in hissettiği kadarıyla öyleydi yani. Fakat Ephraim, yaratığı çekmekte aceleci davrandı. Parmaklarından kayıp gitti. Çaresizce bir kez daha uzandı. Nafileydi. Eline geçen fırsatı harcamıştı. Vücuduna geri dönmüş ve kendini sağlama almıştı.

“Olomden koçırdım, Shel.” Ephraim'in sesi üzgün ve huysuz bir çocuğa benziyordu, ağzına sıvaşan ılık kan ise konuşmasını peltekleştirmişti.

“Denemeye devam etmelisin. Zayıf... dalga konusu olmuş, parmağını emen bir bebek misin yoksa?

Ne? Böyle bir şeye kim cesaret edebilirdi ki? Hiç kimse. Yoksa yanılıyor muydu? Okul bahçesinde toplanan insanları gözünde canlandırdı – omuzları üzerinden ka-

çamak bakışlar atıyorlar, dudak bükerek kıs kıs gülüyorlardı. Max'ın ona güldüğünü gördü. Alnının öfkeden gerildiğini hissetti. Kafatasında dikenli ve kor gibi sıcak bir şey hissetti, delip geçmeye çalıştığını.

“Hep duyuyorum, dostum. Okulda, üst sınıfların arkasında sigara içtikleri barakanın bulunduğu yerde. Ephraim Elliot'ın güçlü görünmeye çalıştığını, fakat tam bir ödleğ olduğunu söylüyorlar. Kuku kuşu diye alay ediyorlar – kafayı sıyırdığı için annesinin onu deli doktoruna gönderdiğinden bahsediyorlar...”

Ephraim'in bakışları karnına indi. Tişörtü yukarı katlanmış ve gerilmiş etini göz önüne çıkarmıştı. İçinde bir şey kıpırdanıyordu.

Delirtiyor, alay ediyor, saklambaç oynuyordu.

Ephraim bıçağı eline aldı. Keskindi hâlâ.

Ne kadar derine inebilirdi?

Her şey buna bağlıydı. Düşmanı ne kadar derinde yatıyordu?

Neyi tercih edersin?

52 Numaralı Bölük'ten
Genetiği Değiştirilmiş Sulu Çıbanın Hikâyesi

(GQ DERGİSİ'NDE YAYINLANAN MAKALE) YAZAN – CHRIS PACKER:

Yerel halkın “Koca” lakabıyla andıkları Jeff Jenks’in kocamanlığı kalmamıştı.

Falstaff Adası’nda olanlar polis şefini tüketmişti. Kendisi de kabul ediyordu – ve Jenks gibi kendini olduğundan büyük görmeye alışık birinden böyle bir itiraf duymak, ziyadesiyle ciddi idi.

North Point’in sessiz sokaklarını devriye aracında gezerken, “Bir süreliğine yemeye ara verdim,” dedi bana. “İştahım çekip gitmişti. Eskiden mesaiye başlamadan önce Sparky’nin Mekânı’na gider ve kahvaltı tabağına girişirdim: yumurta, domuz pastırması, pankek, kızarmış ekmek ve bol miktarda kahve. Ve bunu karımın evde hazırladığı kahvaltıyı yedikten *sonra* yapardım.”

Şu günlerde Jenks’in görünüşüne bakıp, en iyi ihtimalle zayıf diyebilirsiniz – ancak bulunduğu durumu *bir deri bir kemik* olarak adlandırmak daha uygun olacaktır. Eski polis üniforması üzerine bol geliyor. XXL bedeni tişörtlerinden uzanan kolları, bana babasının kıyafetlerini deneyen bir çocuğu hatırlattı. Balgam atmak üzere arabanın camından dışarı uzandığında, kuş kadar belini tutması için eski kemerine yeni delikler açtığını görüyorum.

“Hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım en zor işti,” dedi dalgınca. “Oturdum ve bekledim. Ben

böyle biri değilim, anlatabiliyor muyum? Yapılması gereken her ne ise müdahale etmeye ve halletmeye alışmışım. Buralarda benim sözüm *kanundur*. Fakat o askerler ve yüksek ordu mensupları geldiler ve bana oğlumu gidip getiremeyeceğimi söylediler.” Sessizliğe gömülmeden önce son bir söz söylüyor: “Oğlumu sevgimle kurtaramazdım. Aklımdan geçenin bu olduğunu hatırlıyorum. Sadece ben değil, hepimiz –yani tüm ebeveynler– aynı fikirdeydik. Evlatlarımızı ne kadar sevdiğimizin, olayın nasıl sonuçlandığıyla hiçbir ilgisi olmayacaktı.”

Calvin Walmack’in teknesini çalmanın aptalca bir hareket olduğunu kabul etse de, yaptığının arkasında duruyor.

“Bana şu dünyada evladını sevip, koruyup kollamak isteyen herhangi bir babanın aynı şeyi yapmayacağını savunabilir misin? Askeriyenin açıklamadığı ve asla kabul etmeyeceği bir şey var, o da askerlerin beni ve Reggie’yi yakaladıktan sonra çok kötü dövmüş olmaları.”

Tişörtünü yukarı sıyrıyor ve bana kalçasından göğüs kafesine kadar uzanan yara izini gösteriyor.

“Ellerindeki coplarla öyle fena dövdüler ki etimiz açıldı. Hemen oracıkta, teknenin güvertesinde dövdüler. Döverken de tek kelime etmediler. Uzun uzun, sessizce dövdüler. Reg’i de en az benim kadar kötü dövdüler. Karşılık vermeyi aklımızdan geçirmedik. Silahlıydılar.” Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşüyor. “Gerçek şu ki, hayatım boyunca öyle dayak yememiştim. *Hiç kimseden, asla*. Hak etmeye el kaldırmasam da, dayak benden sorulurdu.”

Cod Burnu’na doğru sürüyoruz, denizden esen tuz-

lu rüzgârlar buradaki evlerin dış yüzeyini bembeyaz yapmış. Çok güzel bir kasaba. *Yeşilin Kızı Anne* filmini hatırlatıyor. Norman Rockwell'in tablolarında göreceğiniz türden bir yer.

Jenks, "Resmi kayıtlara göre, oğlumun başına ne geldiğini kimse bilmiyor," diyor. "Fakat size söylüyorum, benim oğlum güçlü çocuktü. Onu böyle büyüttüm. Jeff Jenks'in oğlu olup da yaman olmamak gibi bir ihtimal yok. Ama tabii, bahsi geçen şeyin – düşmanın mı diyelim? *Onların*. Neyse, öyle bir şeyle nasıl baş edebilir ki?"

Parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutuyor. Boynundaki damarlardan büyük bir tanesi seyiriyor.

"Kent'i bulamadılar. Oğlumun cesedini eve getir-mediler ki gömelim. En azından bana ve eşime nihayete kavuşma fırsatı verselerdi, değil mi ama? Kent hâlâ 'kayıp' olarak kabul ediliyor – bu işin usulü böyleymiş. Ve sana şunu söyleyeyim, dostum, kayıp ölümden beter. Son birkaç sayfası yırtılmış bir kitap ya da son sahnesini olmayan bir film demek kayıp. Gerçekte ne olduğunu asla öğrenememek demek."

Jenks gözyaşlarına boğulacak gibi görünse de, kendini toparlıyor.

Kısa bir sessizliğin sonunda, "Sonuç olarak gerçeği asla öğreneyeceğim herhalde," diyor. "Faydalanılabilecek fazla bir delil de yok, değil mi? Ama emin olduğum tek bir şey var: benim oğlum savaşımadan pes etmemiştir. Bu konuda her şeyim pahasına bahse giririm."

Canavara dönüşmüştü Kent. Önüne geleni öldürebilirdi.

İçeride geçirdiği bir süre boyunca, tamamiyle farklı düşünmüştü. Arkadaşları onu bodrumda bıraktıklarında –cezalılı bir köpek gibi *terk ettiklerinde*– korkmuştu. Çok, çok korkmuştu.

Gücünün patlak bir lastikten çıkan hava gibi çekildiğini hissetmişti.

İçinde yaşayan şeyler korkunç acıkmışlardı.

Varlıklarının bilincindeydi. Toprak zemine uzanmış ve içinde hareket ettiklerini hissetmişti. Kulağına kısık bir fısıltı geldi: sürtünmesiz kumlarda sürünen binlerce yılanın sesi.

Nihayet idrak ettiği bir gerçek vardı: burada ölebilirdi. Olacak iş değildi. Daha on dört yaşındaydı. Tanrı ayyaşları ve çocukları korumuyor muydu? Babasını hep böyle söylerdi.

Bir ara, Shelley, Kent'i beslemek üzere bodrumun kapısına gelmişti. Getirdiği yer fıstıklı şekerleme iştahını kesmemişti. Fakat Shelley'nin sonradan getirdiği –dışı sertti ve lastik gibiydi, içiyse sıcacık ve yumuşacıktı– her ne idiyse, işte o inanılmaz iyi hissettirmişti.

Shelley buna rağmen kötü bir çocuk olmuştu. Shelley, Kent'e *et* getireceğine dair söz vermişti. Ve Kent'in hak ettiğini alması an meselesiydi.

Taze bir kuvvetin etkisindeydi. Kanı adrenaliniyle dolup

taşıyordu. Başkasına ait kanın kokusunu içine çekerken –*Shelley'nin bana biftek getirmesi gerekirdi; erkek adam sözünden dönmez, Shelley, pisliğin önde gidenisin*– kendini çiğ biftek yemiş gibi hissetti.

Kent güçlüydü. Hem de çok.

Bodrumda ayağa kalktı, hafiften kamburu çıkmıştı. Sırtında büyüyen yeni kemikleri hissedebiliyordu. Kaslarını ve tendonlarını yarıyor, ardından omuzlarındaki deriyi delip geçiyordu. Tamamiyle acısızdı: kozasından güzel bir kelebek olarak çıkan tırtılın da tam olarak böyle hissettiğini tahmin ediyordu.

Vücudu yeni bir güçle dolmuştu. Kollarına ve bacaklarına kilolarca kas eklenmişti. Göğsü çatlayıp açılırken, omuzları genişleyip kalınlaşıyordu. Kent acı ya da korku hissetmiyordu artık. Süper kahramanlar böyle mi hissediyordu – ya da Tanrı? Dönüştüğü şey tam olarak neydi?

Tavandaki çatlaklardan sızan ışık hüzmeleri, vücudunun yeni hatlarını aydınlattı. Durmaksızın seyiren kas demetleri ve üzerilerini saran damarlarla tam bir et yığımına dönüşmüştü. Güldü: sesi kalınlaşmıştı. İsteddiği takdirde bodrum kapısını kırıp geçecek güçteydi. Onu buraya kilitleyen arkadaşlarını bulabilir ve bedenlerini kâğıttan bebek gibi parçalayabilirdi. Ephraim'i bulurdu, o işe yaramaz hapisane kuşunun oğlunu, ve kafatasını parçalara ayırırdı.

Belki yapabilirdi. Merhametli de davranabilirdi.

Fakat şimdilik bekleyecekti. Onu birazdan göreceklardı. Ancak yürekleri onu gördükleri anda kapılacakları korkuya dayanabilir miydi, orası meçhul.

Gece çöküp çocuklar dönmeyince, Shelley, Kent'i öldürmeye karar verdi.

Parmağında birden çok tabak çevirmenin de böyle bir

sıkıntısı vardı – aralarından biri elbette düşecekti. Fakat tabakların düşüp parçalanışını izleme fikri, Shelley’yi inanılmaz heyecanlandırıyordu.

Shelley sahilde ölü bir mahkûm balığı bulmuştu. Öğleden sonra vuran dalgalarla gelen balık çürümüş ve kamerbalıkları tarafından didiklenmişti. Balığı sivri bir çubuğa taktı ve ateşin başına götürdü.

Ölü balıkla bodruma döndüğünde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Nefes alıp veriş azgın bir geyiğinkine benziyordu. Shelley’nin gözeneklerinden küflü bir misk kokusu yayılıyordu: adrenalinin beraberinde gelen terin ekşimiş kokusu daha başka, daha kötü bir kokuyla karışmıştı.

Shelley bodrumun kapısına geçirdiği çubuğu çıkardı ve sonuna kadar açtı. Alacakaranlığın aydınlığı bodrumun tozlu basamaklarını aydınlattı. Gölgele eğilmiş ahşabın üzerinde dans etmekteydiler. Shelley adımı dikkatle attı, karanlıkta herhangi bir hareketlenme var mı görmeyi denerdi.

“Kent?”

Shelley’nin avı ıstırap içinde kendini basamaklardan yukarıya sürüklerken, tabutunu kırıp mezardan kalkmış bir ölüye benziyordu. Bir an için, Shelley, Kent’in derisinin tamamen soyulduğunu zannetti: üzerine doğru sürünen ve seyirenin Kent’in iskeleti olduğunu. Yeterince yaklaştığında ise incecik bir deri tabakasının Kent’in tükenmiş vücudunu hâlâ sardığını fark etti. Vücudu kabartılarla, çıbanlarla kaplıydı: her biri yarısı etine batmış birer golf topunu andırıyordu. Gözleri yuvalarından ayrılmıştı: Shelley yerlerinden çıkıp göz sinirlerinden sallanmamalarına hayret ediyordu...

...Kent bodrumdan çıkarken, sevinçten kabına sığ-

mıyordu. Tacına yeni kavuşmuş bir kraldı. Vücudu ay ışığında dalgalı çelik gibi parlıyordu. Vücudundan güç ve kuvvet akıyordu. Durdurulması imkânsızdı. Yavaşça çıktı, tadını çıkarta çıkarta. Attığı her adım uzaklarda yankılanan bir gök gürültüsüydü. Ellerini sıkarak yumruk yaptı ve mafsalları arasında çakan şimşekleri seyredildi. Tek bir bakışı, hatta tasavvur edişi dahi karşındakini öldürmeye yeterdi. Tanrı'nın kellesini almıştı ve güç Kent'deydi artık...

...Shelley hayranlıkla bir adım geriledi. Kent'in hâlâ hareket edebildiğine inanamıyordu. Çocuğun gözleri sapsarı ve hastalıklıydı. Dudakları sıkı yüzünün iş kısımlarına çekilmişti. Bodrumdan dışarı çıkarkenki mide bulandırıcı haliyle, spastik bir kuklacının elindeki güleç bir kuklayı andırıyordu. Kalkurduna benzer dudakları çekilerek baş döndürücü iğrençlikte başka bir manzara ortaya çıkarmışlardı: diş etleri erimiş, dişlerinin biri hariç –sol ön dişi– tamamı gevşemiş ve düşmüştü; buna rağmen Kent'in diş tellerine bağlı duruyorlar, gri dişlerden yapılmış ve Kent'in ağzının karanlığında takırdayıp, sağlam kalan o tek diştten sallanan, ürkütücü bir iyi şans bilekliğini andırıyorlardı. Bu esnada Shelley bilekliğin Kent'in iki damağı arasında salyalı bir emme sesiyle kayışını, dudaklarından ve çenesinden sekerek bodrum basamaklarına düşüşünü seyretti. Dişlerinin üzerine basan Kent, ayağının altında ipli şeker gibi paramparça olduklarından habersizdi.

Çocuğa-benzer-şey, “Nere bokuyoarsun?” diye vıraladı.

Neye bakıyorsun?

“Neredeyse hiçbir şeye,” dedi Shelley, saf hayranlıkla dolu bir ses tonu ile.

Kent'e-benzer-şey çalıya benzer kollarını uzattı, etsiz parmakları hedefinde Shelley'nin elinde duran çürümüş balık vardı...

...Kent'i gören zavallı korkudan olduğu yere sinmişti! Shelley, Kent'in yeni kavuştuğu güzelliği ve gücü kısıkanıyor ve korkudan tir tir titriyordu. Olması gereken de buydu zaten. Zavallı ve ağlak Shelley, titreyen elindeki hediyeği Kent'e uzattı. Ateşte pişirilmiş, suları akan bir et parçası. Belki de Kent ona merhamet gösterirdi. Shelley'nin hayatını bağışlayabilirdi...

...Shelley, Kent'e-benzer-şeyi ateşin yanından geçirdi. Sendeleyerek ilerliyor, duruyor ya da yere düşüp zorla ayağa kalkıyordu. Aç bir yenidoğanın ağız şapırdatmasına benzer sesler çıkartıyordu. Kopuk diş etlerinden akan salyalar, pislik içinde kalmış İzci üniformasına aktı. Ay ışığı üzeri kanlı deri parçalarıyla kaplı kafatasından yansırıyordu. Tanrım, saçlarını yolmuş ve yemiş olmalıydı.

Shelley, "Hadi, Kent," diye seslendi. "Hadi benim güzel oğlum..."

Kent'e-benzer-şey yüksek sesli ve ürkütücü bir kahkaha attı. Sahildeki ağaçlarda oturan gece kuşları, yuvalarından ciyaklayarak karşılık verdiler. Shelley ve Kent suya ulaşmışlardı. Shelley suya girdi. Kent'e-benzer-şey, Shelley'nin arkasından tökezledi. O kayalarda kayarken, Shelley ise hastalık derecesinde bir hayranlıkla eski arkadaşını seyrediyordu.

Shelley, "Nesin sen?" diye sordu.

Shelley ölü balığı denize attı. Kent'e-benzer-şey sendeleyerek peşinden gitti. Kemiğe benzer parmaklarıyla çürümüş balığı deşti. Dişsiz ağızıyla kokuşmuş bir ısırık aldı.

"Çok güüüüüz... teşekkür ed... çok güüüüz..."

Shelley, Kent'e-benzer-şeyin yanına çömeldi. Tehlikenin farkındaydı fakat kendine engel olamıyordu: bu yakınlığa ihtiyacı vardı. Başını bir köpeğin başını okşar gibi okşadı. Taş gibi sertleşen penisi pantolonunun ıslak kumaşına yapıştı. Kent'in saçlarından büyük bir kısmı Shelley'nin elinde kaldı – koparması fazlasıyla kolay olmuştu, kadife bir yastığın üzerinden kedi tüyü temizler gibiydi.

“Göster bana,” dedi sessizce.

Kent, Shelley'ye döndü. Çenesine çürümüş balığın parçaları bulaşmıştı. Ağzı tuhaf bir açıyla aralandı.

“Ne...?”

Shelley, Kent'in kafasını tuttu ve suya daldırdı. Fazla bir efor sarf etmesi gerekmemişti. Suyu girdiği esnada Kent'in yüzünde beliren şaşkın ifadeye odaklandı. Çırpınıyordu Kent. Bacaklarını zayıfça savuruyordu. Yüzeye çıkan hava kabarcıkları, etrafa su sıçratarak patladılar. Üniforması sırtından yukarıya sıyrılmıştı. Omurgasına paralel uzanan, atımlı tüpü gördü – ikinci bir omurgayla korkunç bir benzerlik gösteriyordu.

Direnci zayıflıyordu. Shelley, Kent'in başını sudan çıkardı. Kent'e-benzer-şeyin gözleri buğuluydu. Boynunu delip dışarı çıkan beyaz solucanlar öfkeliydiler.

Shelley, “Göster bana,” dedi huzursuzca. “Görmek istiyorum...”

...yaşadığı illüzyon bir anda parçalandı. Akıl sağlığını ayakta tutan destek çöktü ve Kent dönüştüğü şeyle yüzleşti. O anda aceleyle dua etti Kent, hararetle. Karşısında duran manzarayla aklını yitirmeyi diledi. Vücudunun mahvoluşunun bilincinde olmaktansa, deli bir adam olarak ölmeyi istedi. Çarpık çubuklara dönüşmüş kemiklerini üzerinde gerilen derisini görmemeyi. Vücudu büyük

kabartılarla kaplanmış, kendinden geçen beyaz solucanların giriş çıkışlarıyla hareketlenmişti...

...Shelley, "Göster bana," diye tekrarladı.

Kent'e-benzer-şeyin gözleri açıkla kapalı arasındaydı. Acınası bir öksürükle sarsıldı. Ağzından bir şey fırladı, Shelley'nin yüzüne çiseledi. Burun ve dudaklarında güvenin kanat çırpışına benzer bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Temizlemek üzere dilini çıkartırken, aklının derin, karanlık köşelerinin birinde içinde bulunduğu tehlikenin farkına vardı, fakat tehlikenin beraberinde gelen korku, ihtiyaçlarının çağlayan seline engel olacak güçte değildi.

"Göster bana."

Shelley görmek istediğinin ne olduğundan emin bile değildi. Kent'in ruhunun vücudunu terk edişini mi izlemek istiyordu? Kent'e-benzer-şeyin gözlerinden çıkacak, ardından buhar olup uçacak mıydı?

Kent'in başını bir kez daha suya batırdı. Kent debele-nip bükülürken, Shelley rastgele mırıldanıyordu. Dilinde hissettiği inatçı kıpırtıları bilinçsizce yutkundu.

Kent'e-benzer-şey artık hareket etmiyordu. Shelley onu sırt üstü çevirdi. Tuzlu suyun içindeki gözleri boş bakıyordu.

...Kent'i ya kandırmışlardı, ya da o kendini kandırmıştı. Okyanusun üzerinde uzanan uçsuz bucaksız gökyüzünü seyredaldi. Yıldızlar sıcacık ve bembeyazlardı, etrafları sıcacık halelerle çevriliydi. Gerçekten hoştular. Bulunduğu durumun adaletsizliği üzerine çöktü. Aşkını itiraf edebileceği bir kız olmayacaktı. Ebeveynlerinin yüzünü bir daha asla göremeyecekti. Lions Club Parkı'ndaki beyzbol sahasında atılan uzun topu tutmak üzere depara kalkamayacaktı. Sonuncusu fazla ağır gelmişti. Dünya adaletsiz bir yerdi. Babası yalan söylemişti, ya da

başından beri cahilin biriydi. Babasının yüzünü bir daha göremeyecek ve ona ne kadar yanıldığını söyleyemeyecekti. Asla, asla ve de asla...

...Kent'e-benzer-şeyin yüzünde korku ve kayboluşun ifadesi belirdi. Shelley'nin kalbi titredi. Sevinç dalgasına kapılmıştı. *Evet. Evet.* Aradığı şey tam olarak buydu.

Shelley elini Kent'in göğsüne bastırdı ve yeniden suya batırdı, yüzündeki ifadeyi sabitlemeyi umuyordu. Kent'in burun deliklerinden çıkan hava kabarcıkları suyun yüzeyine ulaştılar. Dudaklarından çıkan daha büyük bir kabarcık ise yüzeyde patlarken etrafa su sıçrattı.

Son anlarında, Kent'in yüzüne huzurlu ve nurlu bir ifade yerleşti.

Shelley'nin göğsündeki mutluluk tamdan bir küre gibi paramparça oldu. Parmaklarını suyun derinliklerine doğru ilerleyen Kent'in sırlıslık üniformasına geçirdi, adını koyamadığı sebeplerden ötürü sinir krizi geçirirken, Kent'e-benzer-şeyi bir kez daha su yüzeyine çekmeye çabaladı.

Shelley aptal şeyi saçından tuttu –ölmüştü artık, ölmüş ve ismini yitirmişti– dalgalara doğru sürükledi. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Tuzlu su yardımcı oluyordu; bilekleri zemindeki çakıllara sürünerek yaklaşık on metre ilerlemek zorunda kalmıştı, fakat kıyıdan yeterince ulaşmasıyla birlikte, cesedi suyun üzerinde bir parça tahta gibi özgürce yüzmeye başladı.

Akıntı cesedi hırsla elinden almaya çalıştı. Shelley tereddüt etti, henüz bırakmak istemiyordu. Küplere binmişti – içinde kabaran öfke dalgalar halinde yayılıyordu.

Çok daha fazlasını beklemişti. Bir tür aydınlanma yaşamayı. Yaşadığı dünyanın dingin dokusu ardında ne gibi çarkların döndüğünü – özünde nasıl bir deliliğin eseri

olduğunu. Ama hayır. Tek görebildiği yalandan bir pes ediş ve ardından –*huzur içinde*– nihayete erişti.

Ölüyü suda sürüklemeye devam etti. Biraz daha dik-katli olsa –ve genelde öyle olurdu; Shelley doğaüstü bir farkındalık yetisine sahipti, etrafındaki her şeyi soğuk-kanlılıkla takip ederdi– o şeyin kafaderisinin kafatasından ayrıldığını görürdü. Derisi iyice incelerek şeffaf, tül perdeye benzer bir hal almış ve bir huş ağacının kâğıtsı kabuğu gibi soyulmuştu...

Hayallere dalıp gitmese ölü şeyin kafatasının kemikten ayrıldığını duyardı: köpürtüyü, kafanın içine su dolarken oluşan hava kabarcıklarını...

Kendinden ve etraftan bihaber olmasa, ölü şeyin kafasından –*kafatasını* oluşturan levhaların incelendiği ve birbirinden ayrıldığı, ağ şeklinde yayıldıkları birleşim noktalarından– iplikçiye benzer binlerce yarattığın uzandığını kesin görürdü. Kar gibi püskürüyor, sayısız mevcudiyetleriyle Shelley'nin kalçasını kara bir bulut gibi sarıyorlardı...

Ancak tenine temas etmeye başladıkları vakit uyana-bildi. Ve durumun farkına vardığı an ile artık bir önemi-nin kalmadığını fark ettiği an aynıydı.

“Ah!” dedi Shelley.

Suya atladı; şapşal, kız gibi bir atlayıştı. “Balık var-mış!” dedi, kasığına sürtüneni bir kamerbalığı ya da tuzlu su yılanı zannediyordu. Fakat aşağı bakıp, Kent'in kafatasından uzanan –kıvrılan ve fırlayan– solucanları gördüğünde... lastiksi suratı alışık olmadığı bir ifadeye büründü: saf bir tiksintiye.

Bakakaldı, kendinden geçmişti. Çok *küçüklerdi*. Ay ışığı vücutlarında parlıyor, neredeyse içlerinden geçiyor-du. Hipnotize edici, dikkat çekici ondülasyonlarla hare-

ket ediyorlardı. Shelley gülmemek için kendini zor tuttu – görünüşlerinin komikliğine değil, varlığının adam akıllı bir parçası olarak dahi grnmeyişlerine. Komiklerdi, çünkü tam anlamıyla *gerçek* değillerdi...

Etrafında eğlenir gibi yzmekteydiler. Sayıları o kadar çoktu ki. Birbirilerine sırmaşıyorlar, şakalaşıyor ve flrtleşıyorlardı. Tenine bir şeyin değdiğini hissetti, fakat uzak, dikkatinden kolaylıkla kaçabilecek bir hissiyattı. Eline bir şey battı. Arı sokmasına benzer, hafif ve yakıcıydı, ancak çok daha az acıtmıştı. Aynı batmayı tekrar ve tekrar ve de tekrar hissetti...

Shelley ani bir adrenalın patlamasıyla sarsıldı. Parmaklarını Kent'in saçlarından ayırdı. Avularıyla suyu dövdü – telaş içindeydi, ne yaptığını bilmiyordu. Midesinin bulandığını hissetti.

Her yerdelerdi, bir şekilde tutunuyorlardı. Tiz, genizden gelen, ciyaklamaya benzer ve memnuniyetsizliğini açıkça ifade eden sesler çıkardı: "Eee! EeeeEEEE!"

İplikçikler hareketlilik kazanmaya başladılar. l şeyin kafasından akıyor, karanlık suda süt rengine bir iz bırakıyorlardı – rktc bir 4 Temmuz balonunun arkasından gelen kâğıttan şeritlere benziyorlardı.

Shelley'nin pantolonundan içeri girdiler, tenini yalıyor ve hızla akıyorlardı.

Kolunun n kısmını suya savurdu, def etmeye çalıştı. Hiç tatmadığı bir korkuydu; çaresiz hissetmesine sebep oluyordu. Suyu kaldırmış, her biri içlerinde kıpırdanan beyazlıklarla hayat bulan su damlacıkları kollarına, boyuna ve dudaklarına sıçramıştı. Burnuna ektiğı tuzlu su yüzünden boğulur gibi oldu.

Onları i çamaşırının içinde hissetti. Bazıları o kadar inceydi ki doğrudan kumaşın örgüsünü delip geçiyor,

penisinin ucunda, idrarının çıktığı yerdeki hassas deriyi buluyorlardı.

Kent'in suyun üzerinde ilerleyen cesedi dalgakıranın ötesine yol aldı. İplikçikler cesedi terk etmeye, suda karışmaya devam ediyorlardı. Yıldızların metalik ışıltıları dalgalara vurdu. Kent ayın parlaklığına bürünmüş, gümüş renginde bir figürdü. Küçük yaratıklar –meraklı balıklar– Kent'in etrafında geziniyor, parmakları ve saçıyla oynuyorlardı.

Bir süre sonra, Shelley kendini tekrardan sahile sürükledi. Kıyıya tökezleyen, tedirgin adımlarla çıktı. Uyuşukça bekleyen alt dudağından akan tükürük damlacığı, kopacağı ânı bekliyordu. İyice uzadı ve inceldiği yerden koptu, salyaları kayalardan sıçradı.

Tükürüğünün ıslaklığında küçük beyaz şeyler kıpırdanıyordu.

Ateşin başına döndü ve gözlerini sönmüş korlara dikti. Kısa dalga telsizi yerli yerindeydi, fakat Ephraim'le oynadığı oyunu dert edecek durumda değildi.

Ephraim döndüğü takdirde devam edebilirdi... dönebilirse.

Shelley'nin düşüncelerine gri bir perde indi – fakat altında ve kenarlarında kıpırdayan, yerinde duramayan şeylerden haberdardı.

Elleri tedirginlikle kasıklarını kaşıyıp duruyordu. Kent'le beraberken hissettiği zevk gitmişti. Şimdi ise o bölge kaşınıyor ve yanıyordu. *Belki de kasık biti kapmıştı.* Shelley bir keresinde arkadaşına bu konudan bahsederken acı içerisinde kasıklarını kaşıyan bir inşaat işçisinin konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Shelley kendindeki kasık biti olmadığından emindi – acı verici bir yanmaydı ve artık içinde hissediyordu. İdrar yolundan aşağıya

ateşe verilmiş barut gibi ilerlemiş, derisinin altına girmesiyle etkisini yitirse de canlılığını ve zonklamasını kaybetmemişti. Şimdi ise Shelley, aynı acının vücuduna ağır ağır ve yankılı dalgalar halinde yayıldığını hissediyordu.

Dudağını ısırdı. Hata yapmıştı. Büyük bir hata. Oyunlarına fazla kaptırmıştı. Gözünü tehlikeden ayırmıştı.

İçindeki bir ses, *bir saniyede olacak iş mi bu*, diye mız-mızlandı. *Kalp atımı kadar ya.*

Toprağın üzerinde bağdaş kurdu. Yanma azalıyordu. Zaman geçtikçe, artık hiç de kötü hissetmediğini fark etti. Uzunlarına hoş bir uyuşukluk çökmüş, damarları mucizevi sıcak bir nektarla dolmuştu.

Midesi ise başka bir hikâyeydi. Gurulduyordu o, kabına sığmıyordu – *kükrüyordu.*

Shelley ellerini sıkı ve avuçlarını toprakla doldurdu. Farkına varmadan veya umursamadan, ağzını ellerindekilerle doldurdu. Azimle çiğnedi. Kum taneleri ve deniz kabuğu parçaları dişlerinin arasında ezildiler. Çıkan sesler çiğnedikleri bir avuç küçük kemikmiş izlenimi uyandırıyor.

“Bleh,” dedi, yarı çiğnenmiş toprağın dudaklarından yere düşmesine izin verdi. Dili kararmış bir kökten farksızdı. Tabuta gelene kadar önüne gelen her şeyi yiyen ceset hırsız bir hortlak gibi gözüküyordu.

“Kimse beni sevmiyor, herkes benden nefret ediyor, solucan yemeye gidiyorum bahçeye – gidiyorum bahçeye...”

Shelley gülmeye başladı. Yüksek, martıların çığırışına benzer, kulağı sağır eden cinsten bir sestti. Denizin üzerinde yankılandı ve dağıldı, Tanrı’nın bir kulunun dahi kulaklarına ulaşmadı.

* * * *

Shelley birkaç saat boyunca o şekilde oturdu. Konuşmadı. Hareketsizdi – kontrolsüzce titreyip, uzuvlarının kontrolünü kaybettiği bir an haricinde, kılını dahi kıpırdatmadı.

Gökyüzü siyahın en koyu tonuna büründüğü vakit, Shelley azimle yemeye başladı.

33

Newton sahilde kendisi ve Max'in topladığı çalı parçalarıyla bir ateş yaktı. Yakması epey vakit almıştı: parmakları fena titriyordu.

Ateş yanmaya başlayınca, omuzları hafifçe birbirine değer halde kumun üzerine sindiler. Her ikisi de iç çamaşırları hariç üzerilerindeki her şeyi çıkarmıştı – Newton'ın kitabında ıslak kıyafetlerle durulmaması tavsiye ediliyordu. Çıplak bedenlerindeki su kurumuş, geriye tuzun beyazlığı kalmıştı. Vücut sıcaklıkları artıyordu.

Ateşi yakmadan önce kaplumbağayı gömmüş ve o zamandan beridir tek kelime etmemişlerdi. Arada bir, bakışları sahildeki kumların titreyen avuçlarıyla düzleştirdikleri kısma kayıyordu.

Newton'ın gözleri ateşin hemen üzerinde Max'inkilerle buluştu. “Cennete gider mi sence?”

“Kaplumbağa mı?” Max omuzlarını hafifçe silkti. “Hiçbir fikrim yok. Gidebilir. Eğer cennet diye bir yer varsa, elbet gidecektir – gider herhalde, değil mi yani? Bir kaplumbağa cennete gitmesine *engel* olacak ne yapmış olabilir ki?”

Newton'ın omuzları bir an için gevşedi, ardından yüzünde beliren endişeli ifade yüzüne yerleşirken yeniden gerildi.

“Peki ya Izcibaşı?”

Max yüzünü ekşitti. “Neden bana soruyorsun?”

“Baban beldenin adli tabibi. Rahip ve papazlarla çalışıyor, yanlış mı biliyorum? Bilen biri varsa o da babandır diye düşündüm.”

Bildiği onca şeye rağmen, Newton fazlasıyla kalın kafalı olabiliyordu. “Bilmiyorum, Newt. O seçimleri yapan kişi ben değilim, anlatabiliyor muyum? Kimse bilmiyor. Ne babam ne de rahipler biliyor. Tahminimce kimin haklı olduğunu ancak ölünce öğrenebileceğiz.”

“İzcibaşı Tim iyi bir insandı ama.”

Max alnına düşen bir tutam ıslak saçı üfleyerek uzaklaştırdı. “Öyleydi tabii ki. Doktordu. İnsanlara yardım etti. Böyle düşününce... Evet. İzcibaşı da cennete gidecektir.”

“Şu anda orada mıdır sence? Bizi izliyor mudur?”

“Cennete varmasının ne kadar sürdüğüne göre değişir. Belki yol üzerinde birkaç yerde durmuştur.” Newton’ın yüzündeki korku dolu ifadeyi gören Max şöyle dedi: “Evet. İzcibaşı cennette. Sonsuz huzura kavuştu.”

“Daha önce hiç ölü birini görmemiştim, Max.”

“Öylesini ben de görmemiştim.”

“Korktun mu?”

Max başıyla onayladı.

“Korkmuş gibi görünmüyordun.”

“Eh, korkmuştum ama.”

Gecenin sessizliği okyanusun enginliğine yayılıyordu – akıl almaz sessizliğiyle Max’in yüreğine korku düşüren bir manzaraydı. Ölüm de böyle mi olacaktı: sonsuz ve akıcı bir sessizlik miydi bekleyen?

Newton bir ağaç parçası aldı, ateşin aydınlığında inceledi. Üzerinde siyah bir örümcek yürüyordu. Newton örümceğin parmaklarına tırmanmasına izin verdi.

Max, “Dikkat et,” dedi. “Zehirliyse ne olacak?”

“Zehirlilerin karnı kırmızı renkte oluyor. Bununkisi simsiyah.”

Parmak ucundan aşağıya indi. Newton hülyalı bakışlarla örümceğin gidişini izledi. “Annemin arabasında bir örümcek yaşırdı,” dedi. “Arabasını evimizin önündeki meşe ağacının altına park ederdi. Arabayı ne zaman çıkarsa, ön cam ile dikiz aynası arasından sallanan bir örümcek ağıyla karşılaşırdı. Ağı kopartırdı. Sonraki gelişinde ise ağın geri döndüğünü görürdü. Bir gün dikiz aynasını çevirebildiği kadar çevirdi ve arkasındaki bölmeye baktı. İçeride küçük, beyaz bir örümcek yaşıyordu. Her gece çıkıyor ve ağ örüyordu. Annem ise her sabah geliyor ve ördüğü ağı kopartıyordu. Böylece örümcek ağı yeniden örüyordu..”

Max, “Annen örümceği öldürdü mü?” diye sordu.

Newton hararetle, “Tabii ki hayır,” dedi. “Kime ne zararı dokunuyordu ki? Bazen ağa bile dokunmuyordu. Fakat bir gün arabayla giderken, örümceğin camın üzerinde durduğunu gördüm. Charlottetown’a giden otoyolda, saatte yüzyirmi kilometre hızla ilerliyorduk. Yeni bir ağ örmeye çabalıyordu – hızla giden arabanın ön camına ağ örmenin peşindeydi. Uçup gideceğini düşündüm. Ağın ördüğü kısmından parlayan güneş ışığını görebiliyordum. İnanılır gibi değil, haksız mıyım? Annem arabayı kenara çekti. Örümceği aldık ve yol üzerindeki bir elma ağacına bıraktık. Yeni evine.”

Newton gülümsedi. Max arkadaşının o ânı yaşadığını tahmin ediyordu: yağmurlu bir bahar günü, uzun otların arasındaki çekirgelerin çır-çır sesleri eşliğinde, annesinin küçük örümceği pembe çiçekleri yeni açmış elma ağacının dalına bırakırken hayal ediyordu. Gerçekten de hoş bir hayaldi.

“Yeniden yola çıktığımızda, annem şöyle dedi: ‘Böcekler kendilerine aklına gelebilecek neredeyse her yerde ev kurabilirler. Hamamböcekleri için şöyle söylüyorlar: eğer bir gün dünyanın sonu gelirse, geriye bir tek onlar kalacakmış. Adaptasyon konusunda böceklerle boy ölçüşebilecek hiçbir canlı yok.’ İnsanlar için de aynısının geçerli olduğunu düşünüyorum – öyle değil mi, Max? Gerektiği takdirde, neredeyse her yerde hayatta kalabiliriz.”

Yanan odunlardaki budak delikleri çatırdadı. Max’in kulakları ise başka bir sese odaklanmıştı: taşların sahille buluştuğu yerdeki karanlıktan, kaplumbağayı gömdükleri yerin hemen yanından gelen, hararetili çıtırtılar işitiyordu.

“Duyuyor musun, Max?”

“Neyi duyuyor muyum?”

Newton ayağa kalktı ve sesin kaynağına dikkatle yaklaştı. Aklında absürd fakat ürkütücü bir görüntü canlandı: hayata dönen deniz kaplumbağası kumdan mezarını kazıp çıkıyor, vücudundaki deliklerden kan akarken, kemikli ağzı öfkeyle açılıp kapanıyordu.

Ateş kayalıkların üzerine meraklı kıvılcımlar saçıyor-
du. Çıtırtıların şiddeti artıyordu. Onlara yukarıdan gelen başka sesler de katıldı: kayalıklarda çırpılan kanat sesleri.

“Aman Tanrım.”

Uçuk yeşil renkte –denizin renginde– bir grup yumurta, kuma gömülü duruyordu. Her biri tavuk yumurtasının yarısı boyundaydı. İnce bir kum tabakasıyla kaplıydılar. Çocukların gözünden tamamiyle kaçmışlardı.

Her bir yumurta yoğun bir enerji ile mücadele ediyordu. Kabukları kırılmıştı. Ne olduğu belirsiz yaratıkların minik uzuvları kendilerini yumurtalarından dışarı atıyordu.

Max, “Nedir onlar?” diye sordu.

Aradıkları cevap fazla gecikmedi. İlk yüzgeç yumurtadan çıkarken, Newton fısıldadı: “Kaplumbağalar.”

Max’in aklında şöyle bir senaryo canlandı: anne kaplumbağa sular yükseken yumurtalarını bırakmaya geliyor. Dalga havuzunda mahsur kalıyor. Ardından iki ayaklı bir çift korkunç yaratık havuza dalıyor, onu kumların üzerine çıkartıyor ve...

Mutfak masalarındaki yavru yelkovankuşlarının normal kuşlara benzemedikleri gibi, yavru kaplumbağalar da kaplumbağaya benzemiyorlardı. Sırtlarındaki asıl kabukları değil, üzüm büyüklüğündeki bedenlerini koruyan, şeffaf bir kabuktu. Derilerinin altını aynı yağlı bir fastfood poşetinin içine bakar gibi görmek mümkündü: omurgalarını oluşturan siyah diskleri, organlarının tuhaf kıpırdanışlarını. Ne kadar yeni doğmuş olsalar da, tarif edilemeyen bir yaşlılığa sahiplerdi. Max dokunmak üzere birine uzandı. Newton arkadaşını bileğinden yakaladı.

“Bunu yapamazsın. Eğer üzerine insan kokusu bulaşırsa, annesi onu yanına almayacaktır.”

Unuttukları şeyin kafalarına dank etmesi fazla sürmedi.

Max, “En azından suya kadar götürelim,” dedi sessizce.

Newton başıyla onayladı. “Bu sebeple dokunsak bir şey olmaz herhalde.”

Muazzam bir dikkatle, iki çocuk yavru kaplumbağaları aldılar ve kumun öte tarafına taşıdılar. Vucütlerinde kalan yumurta kabuklarını nazikçe temizlediler. Suyun kenarında diz çöktüler ve kaplumbağaların gitmelerine izin verdiler. Hızla hareket ettirdikleri yüzgeçleriyle doğrudan açık denizin yolunu tuttular.

Gökyüzü kolay lokma umutları suya düşmüş yarasa

ve martıların öfkeyle çırpıtlıkları kanat sesleri ve kulakları sağır eden çığlıklarıyla canlanmıştı.

Çocuklar her bir kaplumbağa yavrusunun sağsalım suya girdiklerinden emin oldular. Kuşlar yavruları yakalayabilmek delice saldırıyor, dalıyorlardı: kanatları okyanusa değişiyor, çaresizce yavruları suyun altına girmeden önce yakalamaya çalışıyorlardı.

“Defolun, sizi pislikler!”

Max kollarını savurarak suya doğru sendeledi. Kaplumbağaları suyun derinleştiği yere kadar takip etti, suda ilerlerken gözlerini bir an olsun ayırmadı ve eliyle hafifçe dokunarak ilerlemelerine yardımcı oldu.

“Gidin hadi. Yüzün, yüzün. Yüzebildiğiniz kadar hızlı yüzün.”

Su karnına kadar yükselmişti. Girdap dalgaları ayağını kaydırmanın derdindeydi. Ancak o vakit istemeyerek de olsa, üzerinden sular akar ve soğuktan titrer halde, kıyıya döndü.

Ateşin başına geri döndüler. Newton’ın yüzünde bezgince gülümsedi ve karanlık gökyüzüne bir tik işareti attı.

“Bu günlük sevabımızı işledik.”

52 Numaralı Bölük'ten
Genetiği Değiştirilmiş Sulu Çıbanın Hikâyesi

(GQ DERGİSİ'NDE YAYINLANAN MAKALE) YAZAN – CHRIS PACKER:

Tom Padgett gibi, Dr. Clive Edgerton da birçok lakaba kavuştu.

Dr. Mengele 2.0.

Dr. Ölüm.

Bir de toplumun genelinin önün gibilere taktığı, klasikleşmiş isimler vardı.

Megalomanyak.

Çılgın bilimadamı.

Psikopat.

Son olarak da Edgerton'ın bizzat böyle çağırılması yönünde ısrar ettiği –aslına bakarsanız, röportaj yapabilmemiz için koştugu tek şart buydu– doğu yakasındaki en prestijli okuldan en yüksek dereceyle mezun olup, alnın hakkıyla kazandığı ünvanı vardı:

Doktor.

Muayenesinden sorumlu hekim, Dr. Loretta Hughes, “Dr. Edgerton'ın patalojik deli olması kuvvetle muhtemel,” diyor. “Yaptıklarına –ve vicdan azabından tamamiyle bağımsız oluşuna– baktığınızda, bu sonuçtan başkasına varamıyorsunuz.”

Dr. Loretta beni Kingston Hapishanesi'nin sade ve süssüz koridorlarının birinden geçirirken, lastik tabanlı ayakkabıları bezelye yeşili fayanslar üzerinde fısıldıyor. Edgerton tutuklandığı günden beri burada, hapishanenin akıl sağlığı bozuklar bölümünde, hüküm

giyiyor. Devam eden duruşma sansayonel bir hal almıştı: Edgerton küstahça gündemin merkezine oturmuştu. Kazınmış kafası ve duruşma esnasında yaptığı soytarlıklar –halka seslenir gibi konuşması, esip gürlemesi– ona hararetli bir vaiz havası katmıştı. Edgerton’unengin bilgi birikiminden faydalanmak isteyen cahil ya da bilge onca insan, aylar boyunca ona az pişmiş kırmızı et ikram etmişlerdi.

Hughes, “Fakat aklını *yitirmemiş* de olabilir,” diyor bana. “Tek sıkıntı anşılması imkânsız bir beyine sahip olması da olabilir. Akıl almaz derecede zeki biri. ‘Alışılmışın dışında’ gibi klişeleşmiş bir tabir kullanmak istemesem de, gerçek şu ki... modern bilim Edgerton’ın dehasını incelemekte yetersiz kalıyor. Çağımızın Leonardo da Vinci’si olabilir. Deha ve delilik arasındaki çizgi ise ince ve fazlasıyla geçirgen – birçok dahinin deliliğe boyun eğmelerinin sebebi de bu zaten.”

Edgerton’ın dehasının inanılmaz yıkıcı olabileceğini belirttiğimde, Hughes sakın bir şekilde, “Da Vinci ilk kara mayınını tasarladı. Onun da elleri pek temiz sayılmaz.”

Edgerton beş buçuk metre beş buçuk metrelik, gri tuğla duvarlı, tek bir döşegin ve çelik bir oturağın bulunduğu bir hücrede kalıyor. Hapishanenin ünlü mahkûmu olarak, hücrelerini kimseyle paylaşmama lüksünü elde etmişti. Duvarları ölçümlerle, formüllerle ve da Vinci’nin *Vitruvius Adamı*’nın büyük bir posteriyile kaplanmıştı.

Konuşmaya, “Da Vinci kara mayınını icat edecek bir fikre sahipti,” diyerek başladım. “Bunu biliyor muydunuz?”

Televizyonda yayınlanan duruşmalarını izleyen

herkesin tanıdığı bezgin ve öfkeli tonuyla, “Tabii ki,” dedi.

Yakından bakıldığında, Edgerton’ın bu kadar Akademik *olmayan* bir görünüşe sahip oluşu hayret vericiydi. İriydi. Uzun boylu. Kaslı. Geniş omuzları bel hizasında inceliyordu. Röportajımız esnasında iki kez aniden yere atlamış ve ancak elli şnav çektikten sonra kaldığımız yerden devam edebilmiştik. Joe Namath’e benzer bir yanı vardı: Broadway’li Joe kariyerinin altın yıllarını geride bırakmış, ancak oyunculuk günlerinin zarafetini ve atikliğini kaybetmemişti.

Biliminsanı stereotipine uymayan iki özelliği vardı. İlki kafasıydı: kazıtmayı tercih ediyordu; bombeli, damarlı belirgin, oval ve hafiften uzaylıya benzer bir tipteydi. İkincisi ise gözlükleriydi: kalın mercekleri, siyah ve köşeli bir çerçeveyi tercih ediyordu. Mercekleri toz ve çapakla kaplanmışlardı: Edgerton’ın gözlüğünü silmeye tenezzül etmediği izlenimini uyandırıyorlardı. Antifriz yeşili gözleri yağa bulanmış mercekleri ardından üzerime odaklanmış gibilerdi.

Gözleri. Gözleri kesinlikle normal değillerdi. Bakışlarıyla bana cam muamelesi yapıyor, nasıl oluyorsa arkamdaki gri tuğla duvara odaklanıyordu.

Aniden, “Aşyalı katil arılar hakkında herhangi bir bilgin var mı?” diye sordu. “Aşyalı katil arı dünya üzerinde eğlence için öldüren tek canlı türüdür. *Devasa* boyutlardalar, kocaman eşek arıları. Beş santimetre uzunluğundalar. Bal arılarını öldürmeye bayılırlar. Koca kolonileri yok ederler. Yalnızca birkaç dakikalarını alır. Arılardan birini alır ve altçeneleriyle kafalarını karahindiba kopartır gibi gövdelerinden ayırırlar. Çocuk yuvasında terör estiren, küçüklerin üzerilerine

basarak öldüren dev bir mutant gibi düşün. Hiçbir nedene de gerek duymazlar. Aldıkları keyif onlar için yeterli bir sebeptir.”

Eşek arılarını solucanlar kadar büyüleyici bulup bulmadığını soruyorum.

Edgerton, “Ah, hayır,” diyor. “Solucanlar çok daha ilgi çekiciler. Şöyle ki, solucanlar ayırım yapmazlar. Hipopotamdan yaprak bitine kadar her şeyi yerler. Beleşçiliğin doruk noktasıdır: birini davet edin ve sonsuza dek içeride kalırlar. Görüp görebileceğiniz en kötü misafir solucanlardır: girdiler mi çıkmak bilmezler. Dünya üzerindeki en yaşlı türlerdendirler. Gezegenin kabuğu soğuduğu anda, beraberinde oluşan primordiyal bulamacın içerisinde yüzen solucanlar vardı. Denizden karaya ayak basan ilk canlının vücudunda bir solucanın bulunduğunu size garanti ederim.”

Yüzünde dalgın bir gülümseme belirdi. “Nükleer bir felaketin ardından dünyada sadece hamamböceklerinin kalacağını söylerler. O laflara kanmayın. Dünya üzerinde hayatta kalan son şey, o hamamböceğinin içinde, midesini kurutmayı bekleyen bir *solucan* olacaktır.”

Düşüncelerini toparlamak istiyormuşçasına durdu. Konuşmamızın geneli bu şekildeydi: eliptik, gidip-gelişler ve cevapsız sorularla doluydu.

“Zevk için sevişen hayvanların yunus balıkları ve domuzlar olduğunu söylüyorlar,” diyor bana. “Bizim haricimizde tabii. Solucanlar kendilerini *beceriyorlar*. Vücutlarına yumurtluyorlar. Solucanlar yeterince güçlenince, segmentlerden biri kendi başına solucan olmak üzere ayrılıyor. Kabalığımı mazur görün, fakat

kelimenin tam anlamıyla analarını düzüyorlar. Keyif almak gibi bir dertleri yok. Çoğalmanın keyfiyle değil, sonsuza kadar çoğalışın kendisiyle ilgileniyorlar.”

Hughes’un belirttiği gibi, Edgerton, Falstaff Adası’nda olanlar hakkında vicdan azabı duymuyor. Hatta, 52. Bölük’e mensup çocukların başlarına gelenler hakkındaki teorileri kelimenin tam anlamıyla kan donduruyor.

Kendisine, “Nasıl ölmeyi isterdin?” diye soruyor, “Dev bir baltayla mı, yoksa küçük bir bıçakla mı? *Küçük* bir bıçağın attığı kesik de küçük olur. Deriden tek bir damla kan dökmeye yeter. Fakat kesmeye devam eder, günler boyu keser, keser ve *keser*. Kesmeye ara vermez. Günlerini alır, yine de pes etmez. İstedığınız kadarbüyükya da maharetli olun: er ya da geç, o küçük bıçak sizi deler ve içinize nüfuz eder. Ve içinizde bir değil milyon olur, kesmeye devam eder, çoğalır, keser ve parçalar ve rendeler – ya da büyük bir kızılçamı işler gibi yavaşça, nazıkçe yontar. Değiştiğinizi görürsünüz. Sürecin yavaşlığını fark edersiniz. Gücünüzün azaldığını, vücudunuzun ürkütücü bir hal aldığını. Aklınızın vücudunuzdan önce pes etmesi kuvvetle muhtemeldir. Durum böyleyken, tercihim ne mi olacaktır? Tabii ki balta.”

Günün sonunda, Edgerton’ın akli dengesinin yerinde olup olmadığı sorusu önemini yitiriyor. O bir sosyopat. Bunu anlamak için tashil görmek gerekmiyor. Sevgili solucanları kadar merhametsiz ve düşüncesiz bir adam.

“Hastalıkların yayılmasında insanoğlunun deneyimlediği en iyi, en etkili faktörün ne olduğunu biliyor musun?”

Edgerton bana bu soruyu gözlerinde deliliğe benzer bir pırıltıyla soruyor.

“Aşk. Aşkın üzerine katil yoktur. İlginin. İnsana özgü nezaketin. İnsanlar sevdiklerini kurtarmak için öyle büyük çaba gösteriyorlar ki, aynı hastalığına kendileri yakalanıyorlar. Teselli ediyor, yardım ediyor ve bunları yaparken hastalığı kapıyorlar. Ardından aynı süreç bu kişileri önemseyenler, onlara yardıma gelenler için başlıyor. Böyle uzayıp gidiyor işte.” Omuzlarını silkiyor. “Ama insanlığın doğasında bu var. Fazla düşünceliler. Sevgiyi her şeyin üzerinde tutuyorlar. Ve nihai bedeli ödüyorlar.”

Üçüncü Bölüm

Yayılma

KANIT KAYDI, DAVA NUMARASI 518C

R-44 NO'LU PARÇA (Kişisel Eşyalar)

Thestomax'a ait reklam dökümanı taslağı (kurum içi dökümantasyon; yayınlanmadı)

F Bölgesinde (Ariadne Reklamcılık, 364 Bay Sokağı, Toronto/Ontario) #992 rozet numaralı Polis Memuru Stacey LaPierre tarafından bulundu

İNCESİN kaynağını BULUN!

THESTOMAX

- ★ Hızlı, kalıcı ve acısz kilo yermenin tadını çıkarın; GARANTİ
- ★ İstah kesici içermez.
- ★ Nerede isterseniz, ne zaman isterseniz yiyin; ve can sıkıcı kıldaklarımızdan kurtulun.

**İKİ
HAPLI
ÇÖZÜM**

www.THESTOMAX.com

**GERİ ÖDEME
GARANTİLİ**

Burada yazanlar, Gıda ve İlaç Dairesi tarafından kontrol edilmiştir. Baş ağrısı, kabarma, burun akıntısı ve baş dönmesi görülebilir. İçişleri Bakanlığı, bulutluk giime, mori ve yeşil renklerini ayırt etmede zorluk gibi giirmede değişiklikler meydana gelebilir. Bu gibi yan etkiler uzun süre görünür veya daha kötüye giderse, yabutr sağlıksız ve aşırı kilo kaybı yaşanırsa hemen doktorunuza başvurunuz ya da en yakındaki hastaneye gidiniz.

“Ateş yanıyor, yanıyor; yaklaşıyor, yaklaşıyor; gel karanlığa, alacakaranlığa; gel ve katil şarkıma, gel ve eğlen şarkımla...”

Shelley kulübeye geri taşınmış, kırılmış yataklardan birinin altına uzanmıştı. Islak döşeklerden derme çatma bir ev yapmış ve küflü karanlıkta uzanarak şarkı söylemeye başlamıştı. İşitme mesafesindeki herhangi birinin, Shelley’nin tatlı sesini duyması işten bile değildi. Sesin her perdesini ustalıkla kullanıyordu.

“Kumbaya, Efendim, Kumbaya. Kumbaya, ay canım, Kumbaya. Kumbaya, Efendim, Kumbaya... ay canım, Kumbaya...”

Sesi azalarak zayıf ve şakımaya benzer bir hal aldı. Sustu. Vücudu geriliyordu. Ağzından ısırap dolu bir inilti çıktı – hasta bir hayvanın bağıırışı. Ellerini yüzüne götürdü. Tırnaklarını alnındaki kırıksıklıklara sapladı. Yavaşça, tırnaklarını aşağı indirdi. Pütürlü tırnakları etinde oluklar açtı. Yaraları kanıyordu, ancak kanaması ciddi değildi. Kısa süre içinde, musluğu kapatır gibi, kanama durdu.

Sessizlik içindekini duyulur kılıyordu. İçindekileri.

Avucundan vazeline bulanmış bir halatın çekilmesine benzer sıkı, kaygan bir ses işitti. Sesin kaynağı kendisiydi.

İşler, Shelley için fazlasıyla kötü gitmişti.

Diğer çocuklara nazaran, Shelley gerçekçi biriydi. Dünyanın nasıl işlediğini biliyordu – iyi insanlara kötü

şeyler olurken, kötü insanların yataklarında son nefeslerini mutlu mesut verdiklerini. Her gün oluyordu. Durum böyleyken iyilik yapmanın ne anlamı vardı ki? Kelimenin karşılık verdiği davranış biçimleri, en iyi ihtimalle, birer soyutlamaydı.

İyiliğin bir insana hiçbir getirisi yoktu.

Shelley'nin seçim şansı da yoktu aslında. Kendini bildi bileli, dünyayı böyle görmüştü. İnsanlar kullanılacak, soyulacak, iyi açılacak, iyice incelenecek ve çöpe atılacak şeylerdi. Dünya üzerindeki bütün varlıklar aynı duygusuz tetiklere maruz kalacaklardı.

Aydaki çocuk. Shelley'nin lakabı buydu; odalarının etrafında gezinirken gördükleri bir öğleden sonrası, öğretmenlerinin ona böyle seslendiklerini duymuştu. Öncesinde ise bir süreliğine *Dokungan* diye anılmıştı.

Bu ismi tenefüs aralarında yaptığı davranışlardan, okulun kıyı ve köşelerinde huzursuzluk çıkarışından kazanmıştı. Oyun oynayan kızları seyrederdi. Bazen aralarından birine sürtünür –favorisi Trudy Dennison'dı– ve kolunu yumuşacık, uzun saçlarına atarak parmaklarının arasına alır, aralarından yavaşça kayışını hissederdi.

Zevk aldığı için yapmıyordu. Shelley'yi zevke getiren çok az şey vardı. Kızlar, Shelley'yi yaşıtı erkekleri heyecanlandırdıkları gibi heyecanlandırmıyorlardı. En azından alışlagelmiş anlamda.

Shelley'nin parmaklarını saçlarında hissettiklerinde, gözlerinde bir tiksinti ifadesi belirirdi. Tiksintileri genellikle kıyısına kadar geldikleri korkunun gölgesinde kalırdı: o, Shelley Longpre, dünyanın bir parçası olmasa, daha güzel bir yer olacağı düşüncesiyle bakarlardı.

Shelley kendisinden tiksindiklerini biliyordu, ancak sıkıntı etmiyordu. Aslına bakılırsa hoşuna gidiyordu – ge-

riye kalan her şey ne kadar gidiyorsa bu da o kadar gidiyordu. Geçen sene, Trudy Dennison, Shelley'yi şikayet etmişti. Okul müdürü, Bay Levesque'le konuşması gerekmişti. Shelley'nin lastik satıcılığı mesleğiyle uğraşan babası da oradaydı. Ve hareli ipek kumaştan elbisesiyle annesi de.

Shelley insanlara izin almadan dokunmanın ne kadar kötü olduğu konusunda şiddetle uyarılmıştı. Shelley başıyla onaylamış ve o iç karartan, boş gülümsemesiyle karşılık vermişti. Ofisten çıkarken, babasının müdüre şöyle dediğini duydu: "Bir daha olmayacak. Shelley.... o biraz geç anlıyor."

Konu büyümeden kapandı. Neil Caruso'nun sümüklerini yemesi, Ephraim'in barakanın arkasında sigara içmesi ve Benjamin Rimmer'in trambolinin altında kendini tatmin etmesi gibi, Shelley'nin olayı da dokunmaktı. Diğer erkek çocukların sahip olduğu davranışlar skalasında değerlendirince, Shelley'ninki o kadar kötü görünmüyordu – o yalandan doktor, Dr. Harley bunu geleceğe yönelik bir "belirti," kötü biri olacağının işareti olarak görebilirdi, fakat an itibariyle zararsız, sadece biraz rahatsız ediciydi. İzci dostları Shelley'yi bu konuda darlamıyorlardı. Hatta, büyük ihtimalle Trudy Dennison'ın bal kokulu, akıcı saçlarına dokunmayı hepsi istiyordu – yalnızca gereken adımı kendileri atamayacak kadar acizdiler. Ve ayrıca, çocuklar Shelley'ye çok *yanlış* bir tepki vermesinden korktuklarına işaret eden, anlam veremedikleri, fakat varlığında emin oldukları bir tedirginlikle, yaklaşmamayı tercih ediyorlardı. Shelley'ye en fazla aptal diyorlardı. Eef, *Apta tavşanın teki...* derdi ona, eh, yani bir zamanlar öyle derdi.

Shelley böyle bilinmekten hoşlanıyordu. Varsın herkes aptal olduğunu düşünsün. Gözleriyle uzun boyunu

ve ağırkanlı hareketlerini süzsünler ve sebebini tam olarak çözemedikleri, hafif bir tiksinti hissetsinler. Tuhaf bir endişe uyandıran, hafif bir tiksinti.

“Sana gülen biri mi var, Efendim, kumbaya? Biri mi gülüyor, ay canım, kumbaya? Biri mi gülüyor, Efendim, kumbaya? Ay canım, kumbaya...”

Bilinçsizce, Shelley’nin ağzı kulübenin çam ağacından parçalanmış zeminine yaklaştı. Kemirmeye başladı. Dişleri ağacın üzerinde gıcırdadılar. Diş etlerine kıymıklar saplandı. Kan akıyordu.

Shelley eskiden Dokungan’dı. Şimdiyse ona dokunuyorlardı, sorumlusu ise içindeki kıvrak-oynak şeylerdi. Vücuduna yerleşiyorlardı.

“Ağlıyorum ve gülüyorum, Efendim, kumbaya,” diye şakıdı. “Ağladığımı duyuyor musun, Efendim, kumbaya? Ağladığımı duy, ay canım, kumbaya? Ağladığımı duyuyor musun, Efendim, kumbaya... ay canım, kumbaya...”

Ve Shelley ağlamaya başladı. Gözlerinin iki yanından yaşlar boşaldı – fakat çabucak durdular. Vücudu bir muz parçası kadar susuzdu. Dün kulübenin kenarına işemişti. Çıkan iki damlaydı ve kaynak suyu kadar temizdi. Sarının çok uçuk bir tonu dahi belli olmuyordu – sarı rengi genellikle işeyerek attığı fazlalık vitamin ve mineraller veriyordu. Fakat artık içindeki yaratıkların ekstraları –ve fazlasını– yediklerini anlıyordu.

Ayın zayıf ışığı parçalanmış çatıdan, Shelley’nin korkunç yuvasını oluşturan döşeklerin arasından geçti, üzerine düştü. Pantolonu biraz aşağı inikti, çatalının bir kısmı görünüyordu. Tişörtü yukarı katlanmıştı. Omurgasını oluşturan diskler görünürdelerdi.

İzleyen birileri olmuş olsaydı, Shelley’nin omurgasını saran et tabakasının kabarmaya başladığını görürdü. Sırtını

kazarak ilerleyen bir şey vardı – kazan ve *tırmanan*. Omurgasından yukarı tırmanıyor, dolandıkça dolanıyordu.

Ardından bir dizi, çatapata benzer, duyulması güç patırtı geldi: Shelley'nin kulunçları tek tek açılıyorlardı. İçini kazan şey omurgasına dolanıyor, sıkıyor, doku ve kas tabakasından oluşan ağı aşarak baştan başlıyordu.

Shelley çılgılık atmadı. Hareket etmedi. Bir ara, sivrisinek ısırdığını düşünen birinin vereceği tepkiyle, arkasına uzandı ve sırtını kaşdı.

“Uğ,” dedi – ilkel insanlardan farksızdı sesi. “Uğ... uh-uğ.”

Tüp omurgasının tepesine, Shelley'nin kürekkemiklerinin iki keskin kanadının arasına tırmandı. Boynuna ulaşınca inceldi, zorlanır gibi göründü – ardından esnedi, hacim kazanarak ensesiyle eşit kalınlığa ulaştı, iyice şişmanlayan başı saç hizasında duruyordu...

Shelley, “UĞ,” dedi, nefes almakta güçlük çekiyordu. Ağzı açıldı, dişleri arasından pıhtılaşmış bir şerit halinde kan fişkırdı.

Solucan kafasının içine ulaştı. Shelley'nin üzerine aniden sıcak bir rahatlama hissi çöktü. İç geçirdi, iyice kendine sokuldu. Gözlerini yumdu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Shelley tanıdık bir rüyadan –gördüğü her rüya aynı renk paletini paylaşıyordu: alacalı kahverengiler, siyahlar ve zeytin yeşilleri, birbirine karışan eriyik şekiller– kan ve ter içerisinde, şortunu kabartan çekiç gibi sert bir ereksiyonla uyanacaktı. Rüya-dan peşine takılan bir ses gürleyerek şöyle dedi:

Rock n Roll, Shelley dostum benim – Sen yedin mi BÖYLE yersin.

Sen SADECE böyle yersin.

Max ve Newton yeni doğan güne sersem gibi uyandılar. Güneş denizin üzerinde uğulduyor, taşıdığı ısıyla parılayan sinüs dalgalarını karanlığa doğrultuyordu.

Max pek iyi uyumamıştı. Ateşin aydınlığının ulaşmadığı yerlerde tuhaf, belirsiz bir tedirginliğe sebep olan figürler sezip durmuştu. Pantolonu geçen birkaç günde iyice incelen belini tahriş etmişti. Matarasından bir yudum aldı ve suyun bayat, metale benzer tadı karşısında yüzünü ekşitti. Parmaklarıyla geçen gece kurumaları için astığı kıyafetlerini yokladı. Yeterince kuruları.

Max'in peşinden Newton uyandı. Pantolonlarını, çoraplarını ve ayakkabılarını sessizce giydiler. Gözlerini kısarak suyun öte tarafına, yeni doğan güneşin bulunduğu yere baktılar. Koyu renkli tuhaf gemilerin North Point sularındaki varlığı devam ediyordu.

Max, "Eef'i almamız," dedi.

Newt, "Kampa gitmiş olabilir," dedi. "Ne dersin?"

"Kontrol etsek daha iyi olur."

Geldikleri yoldan geri dönerlerken, ormanın içinde ışığın buz sarkıtlarından kusursuzca yansıdığı ve etraftaki ağaçların dallarında yeşil renkli binlerce ipek böceğinin asılı durduğu bir açıklıktan geçtiler.

Newt, "İpek kıyafetleri bundan mı yapıyorlar yani?" diye sordu. "Nasıl oluyor da parçalanmıyorlar? Örümcek ağıyla dikiş dikmekten farksız olacaktır."

Gün aydınlık ve sıcaktı, gökyüzünün parıltısı insanı kör eden cinstendi. Düşüncelerinin uzak köşeleri içlerine oturan korkuya ev sahipliği yapıyordu. Korkuyorlardı, fakat o korkuya artık alışmış olmaları, içleri rahat hareket etmelerine olanak sağlıyordu.

Otların arasında dünkü ayak izlerine rastladılar, alaçamlara kadar takip ettiler ve Ephraim'i yerde, etrafı kandan dikenlerle çevrili bir halde buldular.

Max, "Eef..." dedi, gördüklerinin ne anlama geldiğini anlayabilmiş değildi.

Geçen gece Charlottetown'a karnaval geldiğinde, Max ve Ephraim birlikte gitmişlerdi. Max'in babası iki çocuğu götürmüş ve biletlerini almıştı – Ephraim'in annesinin istemeyerek de olsa kabul ettiği bir jestti. Zipper'a binmiş ve alnına yaptırdığı örümcek ağı dövmesi –burnuna doğru inen küçük siyah örümceğin asılı durduğu ağ öylesine mavi, öylesine uçtu ki bir damarla karıştırabilirsiniz– yaptırmış bir karnaval çalışanın işlettiği, Comet adındaki oldukça eski, ahşap Lunapark trenine binerek midelerini ağızlarına getirmişlerdi. Waffle şeklinde külah ve lokma tatlısıyla midelerini tıka basa doldurduktan sonra, karnavalın arka tarafındaki mavi ve beyaz çizgili çadırda sergilenen ucube şovuna rastladılar. Kişi başı üç bilet karşılığında dar, karanlık ve at pisliğiyle ağzına alınmayacak başka bir kokuya daha ev sahipliği yapan yere girdiler. Ucubeler, hödük tiplerden oluşan seyircilerin biraz etkilenmiş, fakat fazlasıyla tiksiniş nidalarıyla sahneye çıktılar.

Max, *Ucubeler*, diye düşündüğünü hatırladı. *Kendilerine böyle seslenilmesine neden izin veriyorlar ki?* O kadar da tuhaf görünmüyorlardı. Dövmeli ve piercinglilerdi, evet, fakat yolda görseniz başınızı çevirip bakacağınız

türde insanlar değillerdi. Fakat sahnedekilerin vücutlarına *yaptıkları* kesinlikle anormaldi. Biri altılık uç takılı elektrikli matkapla burnunu delerken öyle derine inmişti ki beyinde hissetmesi kuvvetle muhtemeldi, ardından metal bir kancayı –kasapların et asmakta kullandıklarıyla aynıydı– delikten geçirmiş, kancanın diğer ucunu ise ağzına takmıştı. Başka biri ampul yemiş ve kollarına uzun çelik iğneler geçirerek kendini şişe geçirilmiş bir böceğe benzetmişti.

Max dehşete düşmüştü – ki almayı bekledikleri tepkinin bu olduğunu düşünüyordu. Öte yandan, Ephraim ise mest olmuştu. Max bu ifadeyi arkadaşının yüzünde daha önce de görmüştü; ne de olsa Ephraim gözükara bir çocuktuk. Bisikletiyle dalgakırandan atlamış, feci şekilde ıskalamış ve bacağına kırmıştı. Olayın ardından Max acilde arkadaşının yanında kalmıştı; Ephraim’in bacağı korkunç bir açıyla duruyordu – bakması bile Max’in yanını acıtiyordu. Ephraim ise büyülenmişti. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle, Şuna bak, Max, deyip duruyordu. Şuna ba.... *offf*. Ayağındaki alçı çıktığı gibi, Ephraim bir kez daha denemek üzere dalgakırana gitmişti. Annesi öfke nöbetleri geçirip duruyor olmalıydı.

Max yaptığı çılgınlıkların Eef’in öfkesini dindirdiği sonucuna varmıştı – fân bilgisi örneğini gördükleri yer değıştirme teorisine benzer bir durumdu. Sorun şu ki, Tanrı tek bir can vermişti. Kişinin o canla ne yaptığı sadece kendini ilgilendirirdi, fakat Max’e göre tek gerçek şeydu: Kendinizi dünyaya fırlatıyordunuz. Dünya karşılık veriyordu. Günün sonunda kazanan hep dünya olacaktı. Bu yüzden de Tanrı’nın size verdiği canı büyük dikkatle korumanız gerekiyordu. Eef bu mesajı hiçbir zaman alamamıştı.

Güneşin aydınlattığı açıklığa ulaştıklarında, Max ilk olarak Ephraim'in öldürüldüğünü zanetti.

Biri ya da bir şey onu burada yapayalnızken bulmuş ve öfkeyle üzerine saldırmıştı. Fakat ardından yara izlerini –bıçak darbesi yoktu, yarık ve oyuklarla kaplıydı– Ephraim'in elindeki İsviçre çakısını gördü. Max'in aklından geçen düşünce şuydu: *Böyle bir şeyi kendine nasıl yapar?* Fakat Ephraim'i iyi tanıyordu. Dünya üzerindeki herkesten daha iyi. Sebebini biliyordu.

İki çocuk izci arkadaşlarının yanına çöktüler. Newton, Ephraim'in güçlkle inip kalkan göğsüne dokundu. Ephraim'in elinde ve bacağında büyük, acemice açılmış yaralar vardı. Akan kan böğründe açtığı yarım ay şeklindeki on iki santimlik yara üzerinde birikmişti. Kesik nizamı değildi fakat giderek derinleşiyor, yapan kişinin kan akmaya başladıktan sonra cesaretlendiği izlenimini uyandırıyor. Aralarında en kötüsü de yüzündeki kıvrımlı kesikti: şakak kemiğinin çukurlaştığı yerden başlıyor ve doğrudan aşağı inerek göz çukuru kemiklerinin bulunduğu kısma bıçağın ucu ağzından çıkacak kadar derinden giriyor, ardından bıçağı çıkartıp çenesini boydan boya kesmeye başlıyor ve orta noktada son buluyordu. Kesiğin kendi bile vahşiceydi, insanı dehşete düşürüyordu. Deliliğin ispatıydı.

Newton derin nefesler almaya başladı, nefessiz kalması yakındı. “Bunu kim yaptı?”

Max, “O yaptı,” diye yanıtladı, kendisi de nefes nefeseydi. “Eef. Kendisi yaptı.”

“...Neden?”

Ephraim'in göz kapakları kıpırdandı. Güçlkle öksürdü ve şöyle dedi: “İçimdeler. Ya da... sadece bir tane de olabilir. Ama *orada. Saklanıyooor...*”

Max, Newton'a umutsuz bir bakış attı. "İçinde hiçbir şey yok, Eef."

"Yanılıyorsun." Eef'in nefesi güneşte kalmış ciğer gibi kokuyordu. "Gördüm. O..." Dudaklarını ıslattı. Max arkadaşının dilinin kökünü yanağındaki kesikten görebilmenin dehşetini yaşıyordu. "Akıllı bir yaratık. Sadece birazını görmeme, hatta dokunmama izin verdi, ardından kaçıp gitti. Ama yeterli sayıda delik açınca ne olacak, biliyor musun? Saklanacak yeri kalmayacak."

Arkadaşının sesindeki deli kararlılık, Max'in sırtından buz gibi terler boşalmasına sebep oldu. Gözleri telsiz gitti – plastik yüzeyi kandan yapış yapıştı. Ephraim'e baktı, arkadaşı bakışlarını takip etmiş ve gözlerini Max'inkilerden kaçırmıştı. Gözleri, Max'in çözemediği bir duyguyla kaynıyordu: acı, utanç ve başka – çok daha karanlık bir şeyin karışımıyla.

Max, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. Ephraim cevap vermeyince, Max şöyle dedi: "Zayıflamamışsın. Hâlâ aynısın, Eef."

Huzursuzca, Çoğunlukla aynı, diye geçirdi aklından.

Gerçek şu ki, Ephraim botun onları adaya bıraktığı günkü haliyle üç aşağı beş yukarı aynı görünüyordu. Bir ya da iki kilo vermiş olabilirdi, fakat Newton ve Max de vermişlerdi.

Ephraim, "İçimde," dedi.

Newt şöyle karşılık verdi: "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Küçük bir kuş haber getirdi, tamam mı?" Kan tükürdü. "Eminim."

Ephraim'in sesi yasın beş aşamasından kabullenmeye ulaşmış birine aitti; arkadaşlarına ameliyat imkânı bulunmayan beyin kanseri olduğunu söyleyebilecek psikoloji-

deydi. Max ısrarın faydasız olacağına karar verdi. Babasının dediği gibi: Çoktan kararını vermiş biriyle tartışamazsın. Newton’la bakışmaları yetmişti; sessizce fikir birliğine vardılar. Eğer Eef buna –içinde bir solucan olduğuna– inanıyorsa, şimdilik seslerini çıkartmayacaklardı. Kendisini kesmesine engel olmak için her şeyi yapacak durumdaydılar.

Newton ilk yardım setini bulmak üzere çantasını karıştırdı. Peroksit ve iyotla kaplı, kötü bir yemeğin sonunda ağzınızı silmekte kullandığınız ıslak mendiller büyüklüğünde dezenfekte çubukları, kelebek bandajlar, bir deste bozukluk kalınlığında rulo gazlı bez. Böylesi bir tahribat karşısında yalnızca bunlara sahip olmak ziyadesiyle trajikti.

Max, Ephraim’in yanağındaki kesiği yara bandıyla kapatmayı denedi. Eef’in yaşadığı şokun etkisiyle attığı çığlık öylesine şiddetliydi ki, Max ellerini geri çekti.

“Ne istiyorsun, Eef?”

Ephraim yalvaran gözlerle Max’e odaklandı. “İçimden çıkar onu.”

“Nasıl?”

“Newt, sen de benimkinden daha iyi bir bıçak var. Solucan iyice derine indi. Çıkartmak için daha uzun bir bıçak gerekiyor.”

Newton elini ağzına götürdü, dehşete düştüğü her halinden belliydi. Asla bulamayacağı bir şeyi aramak için Eefi deştığını hayal dahi edemiyordu – kaplumbağaya olanlardan sonra imkânı da yoktu zaten. Bıçağa elini bir daha asla sürmeyecekti.

“Bunu yapamam, Eef.”

“Ödle.” Ephraim’in ağzından çıkan söz zehir gibiydi. “Max – senin baban insanları kesiyor, değil mi? İzcibaşı’na da yardım ettin. Başarabilirsin.”

Ephraim'in kendine daha fazla zarar vermesini engelleyecek yöntemi bulmuştu Max. Ona ne duymak istiyorsa onu söyleyecekti.

"İstedigini yapabilirim, Eef, fakat burada olmaz. Daha temiz bir çalışma alanına ihtiyacımız var. Enfeksiyon kapabilirsin."

"Kapacağımı kapmışım zaten."

"Evet, ama fazla derine iner ve solucanı çıkartırsam, yaralarını dikmemiz gerekecek. Kampta geniş kapsamlı bir ilk yardım seti var."

Newt, "Bazı mantarlar da buldum," dedi. "Mideni bulandırmaya ve... altını doldurmana yardımcı olurlar. Belki kesmeye gerek duymadan çıkartırız."

Ephraim teleskoptan bakıyormuşçasına tek gözünü kapadı. "Sahi mi diyorsun?"

Max, Ephraim'in İsviçre çakısını cebine attı. "Seni kampa götüreceğiz ve mantarları deneyeceğiz. Mantarlar işe yaramazsa, bıçağı elime alacağım. Anlaştık mı?"

Ephraim gözlerini sıkıca kapadı. Şakaklarında uzun, kalın damarlar atmaktaydı. *Tanrım*, diye geçirdi aklından Max, *hakikaten solucanlara benziyorlar*.

36

Kampa döndüklerinde, Kent'in ortalarda olmadığını fark ettiler.

Ephraim'i kampa kadar yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek götürmeleri neredeyse üç saatlerini almıştı. Yaraları tekrar tekrar açılıyor ve kanıyordu. Kanın paslı kokusu elbiselerine sinmişti – hastalık böyle de bulaşabilir miydi acaba? Tabii bunun için Ephraim'in hasta olması gerekiyordu ki Max ve Newton öyle olduğuna inanmıyorlardı.

Kampa vardıklarında, kül rengi öğleden sonra güneşi ağaçların arasındaki yerini çoktan almıştı. Ephraim'i kulübenin yanındaki piknik masasına yatırdılar. Newton, Kent'e bakmaya gitti. Bodrum kapıları ardına kadar açıldılar.

Aşağıya, “Kent?” diye seslendi Newton. “Kent!”

Kapıları inceledi. Kırılıp açılmış gibi görünmüyorlardı. Ephraim'in kapıya sıkıştırdığı çubuk kopmuş ya da rüzgârın etkisiyle uçup gitmiş olamaz mıydı? Bu da Kent'in kaçtığı anlamına gelebilirdi. Ormanda olduğu.

Ve Shelley'den de hiç iz yoktu; bu bir sorun sayılmazdı çünkü Shelley'nin etraflarında olmaması iç rahatlatıcıydı, fakat Shelley'nin gözlerden uzakta neler yaptığı üzerine kafa yormak da son derece endişe verici bir durumdu.

Piknik masasına geri dönen Newton, Max'e, “Shell'i gördün mü?” diye sordu.

Max kafasını hayır anlamında salladı. “Bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bir şey olmuş *olmalı*, değil mi?”

Neyse ki Ephraim bayılmıştı. Fazla kan kaybetmiş, şoka girmişti. Tedirginliği duruşundan belli iki arkadaşı –hafif kamburları çıkmış, esmeyen rüzgâra karşı omuzlarını öne eğmiş bir şekilde yürüyorlardı– Ephraim’i kısa bir süreliğine masanın üzerine bıraktılar ve sahilin yolunu tuttular.

Newton, “Peki ya Kent gittiyse?” dedi sessizce.

“Nereye gittiyse, Newt? Ne demek istiyorsun?”

Aslına bakılırsa, ne demek istediğini Newton da bilmiyordu. Aklının tam ortasına bir şey oturmuştu – bir ihtimal, aslında. Dış hatları belirgin olmasa da, kalbini seçebiliyordu: göz kırpan, kıvranan, çağıran derin karanlığın içinde bekleyen, koyu ve uğursuz bir silüetti.

“Geri yüzmeyi denemiş olabilir mi?”

Max önündeki çakılı tekmeledi. “Denemek için aklını yitirmiş olması gerekir... ama yapmamıştır da diyemiyorum.”

“Başarabilir mi sence?”

Eğer denediyse, Max, Kent’in şimdiye dek ölmüş olduğundan emindi. Su buz gibiydi, akıntı ölümcüldü – ayrıca kıyıya ulaşsa dahi Kent’i pek iyi karşılamayacaklarına dair şüpheleri vardı.

Max bir süreliğine Kent’i aklından uzaklaştırdı. Acımasızca olsa bile, önceliklerini mantığa göre şekillendirmeye karar verdi. Ephraim’in yardıma ihtiyacı vardı ve hemen yanlarındaydı. Kent ise gitmişti ve bu yüzden hemen yardım edemeyecekleri kadar uzaktaydı.

Max geçen birkaç gün boyunca o ve Newton’ın akıl sağlıklarını nasıl koruyabildiklerini merak etti. Aniden aklına takılmıştı. Gördükleri karşısında Ephraim’in, Kent’in, İzci başı Tim’in ve belki de Shelley’nin aklını kaçırdıklarını düşününce, durumları gayet iyiydi. Sebebini tam olarak açıklayamıyordu... kendisi aynı korkuyu hissetmediğinin

den değildi. İnsanoğlu kusursuz ve süregelen bir korku halinde hayatını sürdüremezdi, öyle değil mi? Deposuna su doldurulmuş bir araba gibi olduğu yerde kalır, akli faaliyet göstermez ve kemikleri kaskatı kesilirdi. Sürekli, sonu gelmeyen korku akıl çarpıtırdı; beyinleri zorlar, kırılğan bir hale getirir ve parçalardı – Max'in aklında canlandırdığı manzara tam olarak anlattığı gibiydi: şubat ayında oluktan kopan sarkıt gibi, çat! diye parçalanacaktı. Herkesin başına gelebilirdi. Eef'in başına gelmişti, değil mi? Fakat herkesin tolerans eşiği farklıydı ve oraya ulaşana kadar kırılma noktanızın ne olduğunu bilemezsiniz.

Max bu ezici korkuyla nasıl baş etmişti? Bu soruya verecek cevabı yoktu – sırrı buydu belki de. Endişelerini huzurlu anlarda akıtıp hafifletmeyi başardığından belki. Derin nefes alarak, korkunun çok çok az da olsa bedenini terk ettiğini hissederek.

Belki Newton'ın da kendine özgü yöntemleri vardı – belki de belirli bir yöntemle baş edemeyeceğiniz bir şeydi. Kişinin aklının ne kadarını kaldırabileceğine bağlıydı. Korkulara göğüs gerebilme ve kullanılmamış bir paket lastiği gibi geri yansıtabilecek esnekliğe sahip olabilmekle alakalıydı. Katı bir akıl parçalanmaya mahkûmdu. Böyle düşününce, Max yetişkin olmadığına şükretti. Yetişkinlerin aklı –İzcibaşı Tim gibi düzgün birine ait olsa dahi– o esnekliğe sahip olamazdı. Onların yaşadığı dünya gizemlerini yitirmiş, gizemlerden boşalan yerlere korkular geçmişti. Yetişkinler kocakarı masallarına inanmazlardı. Yetişkinleri bir gün gelip de anneleri açıklanamaz bir şekilde düşüp bellerini kırmassın diye kaldırım taşlarının kenarlarına basmadan yürümeye çalışırken göremezsiniz. Yıldız kayarken dilek tutmazlardı: tutsalar da gözlerini kısarak kendilerini kaptıran çocuklar gibi ol-

mazdı onlarınkisi. Karanlık bir odada aynaya bakarak üç kez “Kanlı Mary” dediği takdirde kötü, kana susamış bir yarattığı celp edeceğine inanan bir yetişkin bulamazdınız.

Yetişkinler farklı şeylerden korkuyordu: işlerinden, ev taksitlerini ödeyememekten, “doğru kişilerle” vakit geçirmemekten, aşkı tadamadan ölmekten. Bir çocuğun korkularıyla –yatağın altında bekleyen palyaçolar, bodrumun karanlığında yaşayan kaygan yaratıklar ve yıldızların ötesinden gelen, yüz emici uzaylılar– kıyaslayınca sönük kalıyorlardı. Bu korkuları aşmaya yardımcı olacak 12-adımlık rehberler ya da yardımlaşma grupları yoktu.

Ya da belki de vardı: adı da büyümekti.

Ve büyüyünce, aklınızın böyle şeylere inanmanıza olanak sağlayan esnekliğinden mahrum kalıyordunuz – fakat bu mahrumiyet onlarla baş edebilme yetisini de beraberinde götürüyordu. Ve yetişkinler kendilerini o esnekliğe ihtiyaç duydukları bir durumda bulduklarında... Eh, ondan faydalanamıyorlardı. Böylece darmadağın oluyorlardı: korkudan delirebiliyor, panik atak, kalp krizi ve anevrizma geçirebiliyorlardı. Sebebi ne miydi? Olabilecek şeye bir türlü *inanamamaları*.

Çocukları farklı kılan buydu: *her şeyin olabileceğine* inanır ve olmasını beklerlerdi.

Max kuşkunun yerleşmeye başladığı yaşlara geldiğini biliyordu. Doğru bildikleri tek tek yok oluyordu. İlk Noel Baba’yı kaybetmişti, ardından dolaptaki canavarı. Yakında ebeveynleri gibi düşünmeye başlayacaktı. Mantık çerçevesinde.

Fakat şu an için *yeterince* inanca sahipti ve belki de aklını kaçırmamasına engel olan da buydu.

Kafasında bu düşünceleri ölçüp biçerken, çılgınlıkları işitti.

Nathan Erikson'un yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası'nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: Dr. Erikson, mahkeme kayıtlarına geçmesi için şu soruyu açıklığa kavuşturun: bildiğiniz kadarıyla, siz ve Dr. Edgerton'ın üzerinde çalıştığı bir zayıflama hapı mıydı?

C: Tam olarak neden bahsediyorsunuz?

S: Dr. Edgerton'a verilen ödenekten bahsediyorum.

C: İlaç üretimi içindi, evet.

S: Ve Edgerton'ın laboratuvarına aktarılan tek ödenek bu muydu?

C: Evet.

S: Hayır, değildi.

C: Efendim?

S: Hayır, Dr. Erikson. Laboratuvara aktarılan tek ödenek bu değildi.

C: Anlamadım, neden bahsediyorsunuz?

S: Dr. Erikson, bu mahkeme salonunda toplanmış çoğu kişiden daha yüksek IQ'ya sahip olduğunu iddia eden biri olarak, gerçekleştirdiğiniz deneylerin ne gibi bir sonuca yol açacağından bihaber olabileceğinizi hiç düşündünüz mü?

C: Hayır. Sizlere söyledim. Bir zayıflama hapı üzerinde çalışıyorduk.

S: Dr. Erikson, size bir şey göstermek istiyorum.

[Dr. Erikson'a bir kâğıt parçası sunuluyor]

S: Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misiniz?

C: Bu bir banka hesap ekstresi.

S: Bu, Dr. Edgerton'ın banka hesabına ait ekstre. Laboratuvarını idare etmesi için gereken masrafları karşılamakta kullandığı hesap.

C: Evet, tamam.

S: Şimdi aşağı doğru inerseniz, eczacılık firmasının sağladığı ödeneye ait ödemeleri göreceksiniz.

C: Buradalar, evet.

S: Şimdi ise diğer ödemeye bakmanızı rica ediyorum – ocak ayının ikisinde yapılan ödemeyi görebildiniz mi?

C: Evet.

S: Meblayı söyleyebilir misiniz?

C: Üç milyon dolar.

S: Küsuratlarıyla?

C: Üç milyon, elli bin, beş yüz dolar. Ve kırk iki sent.

S: Bana bu parayı yatıranın kim olduğunu söyleyebilir misiniz?

C: Heceleme testine mi geçtik? T.N.O: Printz Mauritz.

S: Dr. Erikson, adı geçen firmanın ne iş yaptığını biliyor musunuz?

C: Hiçbir fikrim yok.

S: Askeri bir araştırma firması.

C: Pekâlâ.

S: Üç yıl önce, haklarında büyük bir soruşturma açıldı. Firma sanayi casusluğu ve yabancı despotlara birçok kukla rejimin güçlendirilmesinde kullanılmak üzere mal satmakla yargılandı.

C: Bunların hiçbirinden haberdar değilim.

S: Pek de masum bir fırına olduklarını söyleyemeyiz.

C: Siz öyle diyorsanız öyledir.

S: Dr Erikson, size şunu sormak istiyorum: eğer Dr. Edgerton iddia ettiğiniz türde bir dahi ise, neden solucanları ait oldukları yerde –deneğin bağırsak yolunda– tutamadı?

C: Daha önce de söylediğim gibi, solucanlar kompleks organizmalar. Hem de fazlasıyla.

S: Ancak –ve cahilliğimi maruz görmenizi rica ediyorum– çoğu bağırsak solucanının doğası bağırsak içerisinde kalmalarını gerektirmiyor mu?

C: Genellikle öyleler, evet.

S: Dr. Erikson, sadede geleceğim: Dr. Edgerton'ın birbiriyle çatışan ödenekler aldığından haberiniz var mıydı? Birinin bir biyocczacılık firmasından ve diğerinin askeri bir araştırma firmasından olduğundan? Firmalardan birinin beklediği zayıflama hapıydı. Diğerinin ise, Dr. Erikson, derdi bir biyolojik silahtı.

C: Hayır.

S: Tam olarak bu konu hakkında Dr. Edgerton ve T.N.O. Printz Mauritz arasında geçen konuşmanın elimde olduğunu öğrenseydiniz, Dr. Erikson, çok şaşırırmıydınız?

C: Aklınızın almayacağı ölçüde şaşırırdım, efendim.

S: Böylesi bir yaratığın, gerekli şartlar sağlandığında, silah olarak kullanabileceğini görebiliyor musunuz? Etik kurallarını ve insanlığı bir kenara bırakıyoruz tabii ki.

C: Ben... sanırım evet.

S: Takip edilmesi imkânsız. Hızla yayılıyor: halka açık bir su kaynağına bırakılacak tek bir damla yeterli olacaktır, değil mi?

C: Tanrım. Yüce Tanrım.

S: Herhangi bir ülkeyi kısa sürede parçalayabilir, haksız mıyım? Halkı paniğe sürükler, istikrarı bozar, hastalık, ayaklanmalar, korku, öfke ve yeni bir savaş gibi ihtimallerden herhangi biri gerçekleşebilir. Cenevre Antlaşması'na hem hukuki hem de ahlaki anlamda ters düşecektir – fakat günün sonunda öldürücü gücü yüksek bir solucan olarak anılacaktır, değil mi? Nasıl ortaya çıktığını bilen olmayacak. Doğa Ana anlaşılması güç mucizelerine bir yenisini eklemiş olacaktır, ne dersiniz?

C: Hiçbir fikrim yoktu. Bana inanmak zorundasınız.

S: Dr. Erikson öyle bir şey yapma konusunda hiçbir zorunluluğum bulunmuyor. Bahsi geçen konuya karar verecek merci mahkememizdir.

Shelley bodrumdan dışarı çıkmadan önce Max ve Newton'ın sahile inmelerini bekledi. Sisli öğleden sonrası güneşi gözlerine kokteyle takılan kılıçlar gibi battı. Karanlığa uygun bir hal almıştı.

Geçen gece, bodrumda uyanmış ve karanlığın dünya üzerine çöktüğünü hayal etmişti. Affedici bir karanlıktı: o tür bir karanlıkta istediğinizi yapabilirdiniz ve bu yanı- nıza kalırdı. Hiç kimse göremeyecekti. Sizi sadece *hissedeceklerdi* ve siz de onları hissedecektiniz.

Shelley, Ephraim'i piknik masasında yatarken buldu. Göze hoş gelen bir görüntüydü. Oyununun istediği gibi devam ettiğinin kanıtıydı. Hatta, oyunun sonuna yaklaştığına işaret ediyordu.

Shelley yüzünde hülyalı bir ifadeyle olduğu yerde sallandı. "*Kimse beni sevmiyor,*" diye şakıdı, "*herkes benden nefreeet ediyor...*"

Parmağını Ephraim'in yüzündeki yaranın üzerinde gezdirdi. Uyanmayınca, tırnağının üzerini içine batırdı. Tırnağı pıhtılaşan kanı aşmaya yetmişti. Parmağını içeri- de gezdirdi. Daha sert bastırdı, hafifçe ıkındı. Parmağının ucu yanağından içeriye ve ağzına ulaştı – heyecan verici bir an için pürüzsüz diş minelerini hissetti.

Ephraim'in göz kapakları aralandı. Shelley parma-ğını çıkardı. Çıkartırken gelen ses, parmağını bir kutu duvarkâğıdı macunundan çıkartıyormuş gibi vıcık vıcıktı.

“Shel? Pek iyi görünmüyorsun.”

Shelley haklı olabileceğine karar verdi. Dün gece bir ara, kulübenin etrafındaki çayırotlarını yemek üzere sürünerek bodrumdan dışarı çıkmıştı. Elleri ve ayakları üzerinde dururken geniş getiren bir inekten farkı kalmamıştı. Bu sabah sahilde, ağzından köpükler saçarak, iri bir güvercini kovalamıştı. Dudaklarından akan köpükler beyazdı ve yediği çimenlerin hafif yeşilliğine sahipti; North Point dalgakıranına vuran köpüklere benziyordu.

Güvercini yakalayamamıştı, ancak ilerleyen vakitlerde uykuya dalmış ve rüyasında yakaladığını görmüştü. Aynı rüyada, güvercinin tüylü kafasını kopartıyor –fakat öncelikle elinde delicesine kıvranan kuşun siyah mücevhere benzeyen gözlerini yiyor– kuşun kafası gövdesinden ayrılırken ise gülüyor ve tıslıyordu. Uyandığında karnını rüyadaki gibi şişkin bir halde buldu. Derisi tüysüz karınca tepelerine benzer kabartılarla kaplıydı.

Shelley, “Gördün, değil mi?” dedi duygusuzca. “Solucanı.”

Shelley, Ephraim’in gözlerindeki sarılığı fark etti. Beynindeki delilik kontrolden çıkmış ve kornealarına sızmış gibiydi sanki.

Ephraim’in üst dudağı titredi. İçeri çektiği çenesi bir golf topu gibi pütürlendi. “Hâlâ içimde, Shell.”

“Öyle mi?”

“Göremiyor musun yahu, dostum? Göremiyor musun?”

Ephraim’in ses tonundaki yalvarış, Shelley’nin kulakları için baldan farksızdı. Kaşlarını çattı ve bakışlarını Ephraim’in üzerine odakladı – ardından aniden geri çekildi. Başıyla, üzgün ve ağırbaşlı bir jestle, onayladı.

“Ne yazık ki öyle. Hâlâ içeride. Dediklerimi yapmadın mı?”

Ephraim'in ağızı öfkeyle homurdanmaya hazır bir şekle büründü; ancak yerini nefesini kesen bir paniğe bırakması fazla sürmedi. "Denedim! Dediklerini harfi harfine yaptım. Onu içimden *senin* çıkarman gerek."

"Sen neden yapamadın?" Shelley insanların akıl sağlığıyla oynamanın, bıçakla etlerini deşmeye yakın bir zevk verdiğini keşfetmişti. "Sebebi herkesin dediği gibi zayıf olman mı?"

Ephraim, Shelley'ye sarılarak sessizce ağladı. "Yapamadım. Çok kurnaz." Yanı üzerinde doğrulan Ephraim, çimenlerin üzerine bir ağız dolusu berbat kokulu kan tükürdü. "Yapamıyorum... yapamıyorum..."

Shelley'nin yüzündeki durağan –hatta kararsız– görünse de, gözlerinde deliliğinin ispatı bir parıltı vardı.

"Çıkartmamı ister misin?"

"Bıçağın var mı?"

Shelley başıyla onayladı. "Tabii ki." Elinde izci kurallarında belirtilenden dört santimetre daha uzun, on iki santimetrelik bir bıçak vafdı.

"Gerçekten de görüyor musun, Shelley? Solucanı gördün mü?"

Biraz durduktan sonra, Shelley şöyle dedi: "Gördüm, Eef. Bir an için gözlerinin arkasında belirdi. Beyazlarının ardında bir kıpırdanma oldu."

Ephraim, Shelley'nin hayatı boyunca duyduğu en bedbaht, en tatlı sesi çıkardı.

"Onu çıkartman gerek. Varlığına *dayanamıyorum*."

"Pekâlâ, Eef." Shelley gülümsedi, halinden memnundu. Etleri çekilen dişleri eskiye nazaran daha büyük görünüyorlardı. "Fakat öncelikle söylemen gereken bir şey var."

"Ne?"

"*Lütfen* demelisin."

“Lütfen.” Ephraim, Shelley’nin pantolonuna yapıştı, yalvarmaya başladı. “Lütfen.”

Shelley kıkırtılarını bastırdı – karnında gazlı içecek gibi köpürüyorlar, boğazından yukarı bir histeri dalgası gibi yükseliyorlardı. Olanların hiçbirini komik bulmuyordu Shelley; hayır. Ephraim ona ele geçmeyecek bir hediye sunmuştu. Hediyelerin en nadidesini. Shelley’nin beynini kuşatan o cansız jeli aşması –iğnenin ucu kadar bile olsa bir şeyler hissetmesi o kadar güçtü ki. Fakat şu anda hissettiklerinin yoğunluğu tarif edilemezdi; gözlerinin önünde ışık hüzmeleri beliriyor, cennetten üzerine yağıyormuş izlenimi uyandırıyor.

Bıçağını çıkardı ve açarak kullanmaya hazır hale getirdi. “Arkadaşlığımız hatrına yapacağım, unutma bak.”

Ephraim’in Shelley’ye duyduğu minnet, yüzüne acınası bir ifadeyle yansdı. “Evet,” dedi nefes nefese. “Çıkar artık.”

Shelley’nin gözleri sahil tarafına kaydı. Newt ya da Max’den haber yoktu. Yolculuğa çıkmadan önceki gece bıçağını keskinleştirmişti. Böyle konularda fazlasıyla titizdi. Elindeki bıçakla bir oyuncak bebeğin tek bir saç telini ortadan ikiye ayırabilirdiniz.

Bıçağı Ephraim’in yüzüne indirdi. Ucunu kulak memesinde gezdirdi ve fincan kulbuna benzeyen kepçesine kaydırıldı. Derisi kolaylıkla açıldı, epidermisin daha ilk katmanıydı. Kesiğin etrafı kana bulandı.

Ephraim, “Görebiliyor musun?” diye sordu.

Shelley şöyle cevap verdi: “Kulağında, evet. Bir saniyeliğine kafasını uzattı. Kıpırdandığını gördüm.”

Ephraim’in parmakları masanın kenarlarını tutmaktan bembeyaz olmuştu. “Aman Tanrım. Lütfen, Shell. İçimde kalmasına dayanamam.”

“Hıhım.” Elindeki bıçağı Ephraim’in kulak yolunun hemen dışında gezdiriyordu. Bıçağın çelik ucu iç kulaklığını koruyan mikroskobik büyüklükteki tüylere sür-tündü.

“Başını çevir,” dedi ciddiyetle. “İçeriye görmem gerek.”

Ephraim yana döndü. Boş bakan gözleri Shelley’nin şişkin karnına dönüktü. Gömleğinin birkaç düğmesi atmıştı. Kabartılarla kaplı etini görebiliyordu. Kıpırdayan ve nefes alan, alevli karınca tepelerine benziyorlardı.

Shelley boştaki eliyle Ephraim’in çenesini tuttu. Bıçağı Ephraim’in kulağına saplamak nasıl bir his olacaktı? Dirençle mi karşılaşacaktı yoksa bıçağını koca bir kalıp tereyağına batırır gibi mi hissedecekti? Ephraim’in kulağında bıçakla ayağa kalktığını hayal etti, yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle şöyle bağırdığını: *Yakaladın mı? Söylesene! YAKALADIN MI?*

Bunun yerine, Shelley bıçağı Ephraim’in kafasına, gür saçlarının başladığı hizaya kaydırды. Etin yarılışı büyüleyiciydi. Kara yelesinde bir çift kırmızı dudak belirmişti. Shelley’in aklına Musa’nın Kızıl Denizi yarışı geldi. Kesğin orta yerinde, kafatası kemiğini saran damar ağını görebiliyordu. Shelley’nin vücudu aralıksız endorfin salgılıyor, nöronlarını pinball makinesi aydınlatıp duruyordu.

Ephraim bağırmadı. Bedenini saran güçlü hissiyatın etkisiyle titredi ve şöyle fısıldadı: “Teşekkürler. Çok teşekkür ederim.”

Shelley, Ephraim’in kafasına yarım ay çizdi. Kırmızının şok edici parlaklıktaki bir tonu, çocuğun yüzüne aktı.

Kan dudakları üzerinde köpürürken, Ephraim acınası bir minnetle, “Teşekkür ederim,” diye mırıldanmaya

devam etti. “Görüyor musun? Lütfen bul onu. Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim...”

Shelley, Ephraim’in davranışından biraz tiksirse de, aynı zamanda büyülenmişti de. Ephraim’in bulunduğu psikoz hali tuhaf ve uyuşturucu bir etkiye sahipti. Merak ediyordu: Ephraim’in kafa derisini başladığı yere kadar kesmeye devam etse, kopartıp alabilir miydi? Aynı Kızılderililerin eskiden yaptığı gibi. Ve başarabilirse, Ephraim’in umurunda olur muydu?

Burada, ona kendi rızasıyla gelmiş kurbanı Ephraim’le, saatlerce kalmak ve onu parçalarına ayırmak inanılmaz çekici bir ihtimaldi... ve işler istediği gibi gitmeye devam ettiği takdirde, vücudunu Trixy’ninki gibi imha etmesine gerek olmayacaktı. Ephraim’in ölümünün tadına varduktan ve Kent’in sakladığı sırları ondan elde ettikten –ve Max ve Newton da öldükten sonra, zor da olsa tek başına üstesinden gelebileceği bir işti– hepsi öldükten sonra, hepsinin cesedi Shelley’ye kalacaktı. Onları ateşin başına yerleştirebilir, uzuvlarını istediği şekile sokabilir, yüzlerine kendisinin bile idrak edemeyeceği ifadeler yerleştirebilir, yaralarından pekmez gibi akan kanlarıyla oynayabilirdi... ya da parçalarına ayırıp farklı şekillerde birleştirebilir –herkese başkasının kafasını verebilirdi– öldükten sonra vücutlarını aşağılayabilirdi ki bu ihtimal bile komik, aşırı komik, hatta kıkırdamamak için kendini zor tutacak raddeye getirecek kadar komikti. İş bitince de böceklerle bırakırdı: cesetleri böcekler, sülükler ve solucanlar için yuva ve yiyecek olurdu. Evet, solucan yiyeceği olacaktı.

Fakat Shelley’nin dikkatli olması gerekiyordu – diğer iki çocuk birazdan dönerlerdi. Shelley ateşin yakınından gelen seslerini duyar gibi oldu. Dudaklarını ısırды, düşünmeye başladı.

Nihayet şöyle dedi: “Burada bekle, Eef. Hemen geliyorum.”

Jeneratörün etrafından dolandı, içinde mazot kalmış mı diye sarstı. Kalmıştı. Bodruma indi ve boş bir kavanoz buldu. Ardından jeneratörün valfini çevirdi ve mazotu kavanoza doldurdu.

Shelley, Ephraim’in yanına döndü ve şöyle dedi: “Kesip çıkartamıyorum, Eef. Yakıp çıkarmaktan başka çaremiz yok.”

Ephraim’in yüzünü saran kanlı maskenin ardında kalan gözleri faltaşı gibi açılmış ve bembeyazlardı. Shelley’nin sözleri ona vahiy inmiş misali ulaşmıştı. Şu âna kadar konuşulan sözler arasında akla en uygun olanıydı. Ateş her şeyi temizledi.

Shelley mazotla dolu kavanozu yanına bıraktı.

“Yakacağız, Ephraim. Tek yol bu, dostum.” Shelley, Ephraim’in seyiren yüzüne dikkatlice dokundu. “Sen de fark ettin, değil mi? En iyi arkadaşım olduğunun farkındasın.”

Ephraim yutkundu. Bir an için Shelley’nin kocaman kurtçuklara benzeyen parmaklarını itecek gibi göründü – ancak ellerini kendi rızasıyla indirdi. Shelley mangal yakmakta kullanılan çakmağı Ephraim’e uzattı.

Cebinden Zippo’sunu çıkaran Ephraim, “Gerek yok,” dedi. “Benim kendi çakmağım var.”

Ephraim kavanozu aldı ve başının üzerine götürdü. Bir an için öylece durdu. Yüzü derin güçlerin baskısı altındaymış gibi titredi, ardından gevşedi.

“Teşekkürler, Shelley,” dedi. “Beni anlayan bir tek sen varsın.”

Ephraim ellerini aşağı doğru eğdi ve etini mazotla ısılattı.

Newton ve Max kulübeye geri koştuklarında, Ephraim alevler içindeydi.

Ateşten koni vücudu aniden küçük, çekmiş ve kapana kısılmış gibi görünen çocuğun etrafını sarmıştı.

Kamp yerine koşarak gelen ikili sıcaklığı fark ettikleri gibi durdular: duruş biçimleri yavaşça ilerlerken aniden duran bir arabayı andırıyordu. Kapıldıkları korku, beraberinde eylemsizliği getirdi.

Ephraim yanıyordu.

Hızla kömürleşen bir büste benziyordu. İkisinin de akli bir şeyler yapmaları gerektiğinin bilincinde olsa da Tanrım, ne yapabilirlerdi ki? Arkadaşlarına dur, yere yat ve dön diye bağırma fikri dahi aşırı aptalcaydı.

Alevler, Ephraim'in omuzlarından bir çift turuncu kanat gibi yükseldi. Parlıyor ve bu dünyadan ayrılıyordu: yanan herhangi bir ateşten yükselen köz gibi uçup gidebilirdi. Aleve teslim olan kollarıyla rastgele daireler çiziyordu. Havayı döven bacaklarından çıkan ses, kaliteli bir ipek kumaşın yırtılmasına benziyordu. Dehşetle, Max arkadaşının ateşi aynı zamanda içine çektiğini de gördü: alevler aşağı iniyor, ciğerlerini yakıyordu.

Ephraim yere serildi. Bacakları küçük bir tümseği aşmaya çalışıyormuşçasına hareket edip duruyorlardı.

Nihayet harekete geçtiklerinde, her şey için çok geçti – geç olmadığı bir sefer olmuş muydu ki zaten? Max, içeri-

de yatan ölü adamı umursamadan, kulübeye daldı, uyku tulumlarından birini kaptı, geri geldi ve yabancı otların üzerinde yatan Ephraim'in üzerine koydu. Tulumun etrafından yanmış etin dumanları yükseldi. Ephraim'in ayaklarından biri tulumun dışında kalmıştı. Ayakkabılarının eriyerek dümdüz olan altları, drag yarışlarında kullanılan lastiklere benziyordu. Ayakkabısının ucu hâlâ yanıyordu.

Max uyku tulumunu çektiğinde, Ephraim'in öldüğünü daha ilk bakıştan anlamak mümkündü. Vücudu ateşe atılmış plastik bir poşet gibi kıvrılmıştı: kasıkları cenin pozisyonundaki bir bebek gibi çekilerek gövdesine yaklaşmıştı. Dizleri lehim aletiyle alnına yapıştırılmış gibi duruyordu. Kıyafetleri ya yanmış ya da korkunç bir kimyasal tepkimenin sonucunda vücuduyla bir olmuştu. Fırında fazla bekletilmiş bir şey gibi kapkaraydı. Yüzü, kafasına meşale tutulduğunda yüz hatları eriyen bir cansız mankenin yüzüne benziyordu.

Newton, "Aman Tanrım," dedi. "Ah, Eef, Eef..."

Max'in göğsü demir kelepçelerle sarılmış gibi sıkışıyordu. Nefesi kısık ve düzensizdi. Öylesine büyük bir şoktu ki tek yapabildiği cesede bakmak, bakışlarıyla akına kazıyordu.

Max, "Shelley hangi cehennemde?" dedi.

Max'in sol gözünde tuhaf bir tık oluştu: kaslar aralıksız kasılmaya ve gevsemeye başladılar; gözünü kırpmaya çalışıyor fakat bu eylemi istemsiz gerçekleştiriyordu. İçinde kabaran öfkeyi hissetti – ve o anda bunun hep böyle olduğunu fark etti. Üzerindeki baskı kömürü elmasa dönüştürdüğü gibi korkuyu öfkeye dönüştürüyordu. Korku içsel bir histi: içinizde mahsur kalmıştı. Dışa vurmanız gerekirdi. Dışavurum içinse öfkeyi, dışavurumların en üst düzey olanını kullanırdınız.

Öfke sadece odaklanacak bir şeye ihtiyaç duyardı – Eef hayatını bu şekilde mi geçirmişti? Deliliğin kıyısında gezinen öfkeyle baş etmeye çalışarak mı?

Shelley kulübenin arkasından çıkageldi. Onu gören Max'in içi ani bir şokla çekildi – *hık!*

Max, Shelley'nin sırtında fermuarlı, gizli bir kompartıman bulmuş, çekip açmış ve bulduğu on üç kilo kası kemiklerinin üzerine yapıştırdıktan sonra, gevşemiş derinin fermuarını yeniden kapatmış biri gibi görüldüğünü düşündü. Ellerindeki kan izlerini fark etmeden edememişti.

“Selam millet.” Shelley neşeyle el salladı. Ses tonunda hafif bir alay vardı.

“*Sen.*” Max parmağını Shelley'ye doğrulttu. “Neredeydin?”

“Herhangi bir yerde.”

Shelley'nin bakışları Ephraim'e yöneldi. Yüzünde herhangi bir ifade sergiliyorsa o da kuru tiksintiydi: yoldan geçen bir motorcunun kenardaki hayvan leşine atabileceği türde bir bakış.

“Hangi...” Öfkeden deliye dönen Max'in ağzından çıkanlar bölük pörçüktü, “...cehennemdeydin?”

Shelley ellerini cebinden çıkarmadan omuz silkti: umarsız, insanı çileden çıkartan türde bir hareketti. Boyunda lenf bezlerinin bulunması gereken yerde vişne rengi kabartılar zonkluyordu.

Max'e, “Shelley'den uzak dur,” diye fısıldadı Newton. “Hasta o.”

Fakat Max'in öfkesi laf dinlemiyordu. Shelley'den mazot kokusu geliyordu. Bir şey yapmıştı.

“Ne yaptın, Shel?”

Max düşündü: Aralarından hangisi Shelley hakkında

adam akıllı bir şey biliyordu ki? Ortalarda görünmemeye özen gösteren, sır saklamayı seven, uzun boylu, sinsi ve içine kapanık bir çocuktur. Herkesin katlandığı fakat kimsenin arkadaşı olmadığı bir çocuktur. Onunla alay etmiyorlardı – fakat sebebi alay edilmeyecek türde biri olması değil, alık ve en basit şakayı dahi anlayamayacak türde, angut biri olmasıydı.

Newton sesini yükselterek tekrarladı: “Ondan uzak dur, Max.”

Max ilerlemeye devam etti. Daha önce hiç kavga etmemişti. Eef ise hep yara bere içindeydi. Kavga etmeyi iyi de bilirdi. Korkusuzdu – *eskiden* öyleydi. Tanrım. Max için kavgadan çok daha fazlasıydı; damarlarında fokurdayan öfke ona bu hissiyatı getirmişti.

Shelley’ye uzandı. Ellerini boğazına doladı ve nefes borusu çökene kadar sıktı. Etrafta ona durmasını söyleyecek yetişkin biri yoktu – ayrıca bu durumda bir yetişkinin de böyle davranmayacağını kim söyleyebilirdi ki?

Shelley ellerinden birini cebinden çıkardı. Metalin parıltısı takip etti. Ardından, Max’in kalça kemiğinin hemen üzerinde, bağrında hissettiği acı geldi.

İki çocuk da bakışlarını indirdiler. Shelley’nin bıçağının üç santimetrelik kısmı, Max’in böğrüne saplanmıştı.

Max şaşkınlıkla baktı, sersemleyen akli düşünmeye çalışıyordu: *Onun yeri orası değil.* Dünyadaki en tuhaf histi bıçaklanmak. Bıçaklanmış mıydı – yoksa Shelley kendini savunmak için bıçağını çekmiş ve üzerine yürüyen Max’in kendini yaralamasına izin mi vermişti?

Max, panikle gelen dişlek bir sırıtışla, Shelley’ye kaçamak bir bakış attı. Yüzündeki sırıtış şöyle diyordu: *Kazara oldu, değil mi? İşlerin bu kadar kötüleşmiş olmasına imkân yok, haksız mıyım? Fakat Max, aradığı cevabı Shelley’nin*

bomboş bakan kokuşmuş gözlerinde ve orada gördüğü yansımasında buldu: evet, her şey boka sarmıştı.

Shelley'nin kolu çaktırmadan kıpırdadı. Max geri çekildi ancak bıçağın iki santimetrelik kısmı hâlâ kırmızı kas demetlerinin arasındaydı. Shelley'nin yüzü ifadesiz, belki çok az meraklıydı. Fırında pişmiş et keserken veya fen bilgisi dersinde domuza otopsi yaparken de aynı ifadeyi sergileyebilirdi.

Havayı yaran odun, Shelley'nin başının arkasına isabet etti. Çıkardığı *taak!* sesi, beyzbol sopasının topa en güzel şekilde oturduğunda çıkan tok sese benziyordu.

Bıçak, Shelley'nin elinden kayıp düştü. Dizlerinin bağı çözüldü. Shelley'nin gözleri yuvalarında öyle bir geriye doğru döndü ki Max gözlerinin beyazındaki kıpırtıları gördü.

Newton'ın titreyen ellerinde duran odun kaydı ve yere düştü.

“Mecburdum,” dedi Newton. “Seni öldürecekti, Max.”

Shelley güçlükle ayağa kalktı. Kafasının arkasında bir şişlik oluşmuştu: o kadar büyüktü ki kafa derisini esnetmiş ve saçlarını seyrelterek damarlarla kaplı tenini ortaya çıkarmıştı. Her iki gözünde de delice, donuk bir ışık parlıyordu. Öne doğru bir adım attı, fırtınadaki bir geminin güvertesinde yürümeye çalışan biri gibi yalpaladı ve kıcı üzerine düştü. Güldü Shelley – tiz, kıkırdayarak başlayıp vızıldayarak biten bir kâhkahaydı.

Gülüşmeler arasında, “S-Seni öldüreceğim,” diye tekrarlıyordu. Sesinde tehditkâr bir hava yoktu. Her gün yaptığı bir aktiviteden bahsediyor olabilirdi. “İkinizi de öldüreceğim...”

Max’in göğsünde öfkeden bir çömlek patladı. Bıçak yarısından akan kan i  çamaşırının lastiğini ıslatıyordu.

“Demek bizi öldüreceksin, ha? Yapacağın şey bu mu, kodumun kaçığı?” Shelley’ye doğru bir adım attı. “Peki ya ilk ben seni  ld r rsem, ha, Shel? Ya *ben* seni  ld r rsem?”

Shelley başını eğerek Max’e baktı. Avcıvari bir hareketi – Max’i oltaya getirmeye mi çalışıyordu? Shelley burnunu çekti ve balgamı ağzına aldı. Ağzını açtı ve dilinde tuttuğu muku su Max ve Newton’a gösterdi.

Max içinde kıpırdananları gördü.

Balgamı dilinde gezdiren Shelley’nin yüzünde bir gülümsemeye belirdi.

Newton, “Hastasın, Shelley,” dedi. Max, Newton’ın bahsettiği hastalığın solucanlardan ibaret olmadığını fark etti. “Şu mantarları bulduk. Yiyebilirsin. Solucanları atmana yardımcı olabilirler.”

Shelley’nin başı baştan başa bir sarkaç gibi sallandı – ardından balgamı tükürdü. Max kaçmayı başardı; tükürük bacağına hemen yanından geçti. Toprağa düştü ve tozla kaplandı. *Hareket ediyor, Tanrım*, çocuğun tükürüğü hareket ediyor. Max’in ilk dürtüsü bir böceği ezer gibi tükürüğün üzerine basmak oldu ama bu isteğine direndi.

Shelley ayakta kalmaya çabalarken diğer iki çocuk geriledi. Max, Shelley’nin isabet ettirene kadar tükürmeye devam edeceğinden emindi – ya böyle yapacak, ya da onları ısırması hatta yalamayı deneyecekti. Sırf eğlence olsun diye hastalık bulaştıracaktı.

Max’in topukları kamp ateşinin kenarına değdiler. Ateşin etrafını saran taşlar o kadar da büyük değillerdi. Bazıları yumruk büyüklüğünde, bazıları daha küçüktü. Birini aldı, ağırlığını tarttı. Ağırlığı eline uygundu. *Can yakacak* cinstendi.

Shelley geliyordu. Max taşı fırlattı. Göğsün kafesi üzerindeki kasların kasılmasıyla, bıçak yarası biraz daha genişledi. Shelley’nin dizine isabet etti. Max pantolonun altında bir şeyin parçalandığını ve çöktüğünün görür gibi oldu ve Shelley’nin diz kapağını mı kırdığını merak etti – ve o anda tüm umudu öyle olduğu yönündeydi.

Shelley ciyakladı ve yere kapaklandı, bacağına tutuyordu. Max eline yeni bir taş aldı.

Max, “Sonrakini yüzünle yakalayacaksın, Shel,” dedi. Ses tonu buz gibi bir ciddiyet taşısa da, kanlı elleri titriyordu.

Shelley iki çocuğa tısladı – ciddi ciddi, karşısında haç

çıkartılmış bir vampir gibi tıslamıştı. Topallayarak uzaklaştı, kulübenin arkasındaki toprak patikaya yöneldi.

Max peşinden gitti, Shelley'yi patikanın çam ağaçlarıyla buluştuğu yere kadar takip etti. Durdu – Shel pusuya yatmış olabilir miydi? Tedirginlikle geri dönen Max, geldiği gibi Newton'ın yanına döndü.

“Shelley nerede?”

Max, “Ormana kaçtı,” dedi. “Fena topallıyordu. Bir tarafını kırmış olabilirim.” Bahsettiği ihtimali aklında değerlendirdi, dudaklarında sert, gergin bir gülümseme belirdi. “İyi oldu. Umarım kırmışımıdır.”

“Geri dönerse ne olacak?”

“Bilmiyorum, Newt. Gerçekten bilmiyorum.”

Dikkatlerini Ephraim'e çevirdiler. Rüzgâr zavallı çocuğa merhamet etmiş olacaktı ki, uyku tulumunu üzerine çevirmişti.

Max şöyle dedi: “Onu gömmeliyiz, Newt.”

Newton, “Evet,” dedi. “Öyle yapmamız gerekiyor. Cennete gitmesinin tek yolu bu.”

Ephraim'i gömdüklerinde hava çoktan kararmıştı.

Fakat öncelikle Newton, Max'in yarasıyla ilgilendi. Kesiğin kenarları toz ve toprak içindeydi – Newton sahilden getirdiği tuzlu suyla elinden geldiğince dezenfekte etti ve ilk yardım setinden aldığı bandajlarla pansuman yaptı. Gazlı bezi neredeyse yapıştırır yapıştırmaz kan akmaya başladı. Bununla idare etmeleri gerekecekti. Ellerindeki malzemeler bitmek üzereydi.

Ephraim'i kamp alanının güneyine gömdüler. Yumuşak, hatta kumlu bir zemindi. Newton'ın Asker Malzemeleri dükkânından aldığı katlanılabilir küreği kullandılar. Küreğin sapı kopunca, kazmaya elleriyle devam ettiler.

Kazı işi bitince, Ephraim'i içine sürüklediler. Uyku tulumunun kauçuk yüzeyi sayesinde hiç zorlanmadılar. Başta, çukur yeterince derin olmayacağından ve Ephraim'in cesedi yanlarında dururken kazmaya devam etmeleri gerekeceğinden korkmuşlardı.

Korktukları gibi olmadı. Üzerine toprak attılar ve hayvanların cesedi kazıp çıkartmalarına engel olmak için iyice düzleştirdiler. Newton annesinin sıklıkla tekrar ettiği bir duayı okudu. Bulundukları duruma uygun muydu bilmiyordu, fakat ezbere bildiği tek dua buydu:

Duama kulak ver Tanrım,

Beni kollarına al.

Yaptığım her işte yol göstericim,

Benim ve sevdiklerimin koruyucusu ol. Amin.

İşleri bitince gözleri kupkuruydu ve yanıyordu. Max sıkışan göğsünü rahatlatmak için dahi olsa ağlamak istiyordu. Fakat vücudu göz yaşlarını bırakmıyordu çünkü aklı buna izin vermiyordu. Eef'in yerin altındaki bir çukurda olduğunu bir türlü kabullenemiyordu. Daha geçen hafta, Max ve Eef teneffüste barfiks demirlerine kadar yarışmışlardı. Eef kazanmıştı. Ardından beyzbol sahasının gölgesinde oturmuş ve öğle yemeklerini yemişlerdi. Eef'in annesi oğlunun çantasına kraker koymuştu; iki çocuk da ağızlarını o kuru karelerle doldurmuş ve alfabe-yi kimin daha hızlı okuyabileceğini görmek istemişlerdi. Etrafa kraker kırıntıları saçmış ve deli gibi gülmüşlerdi. Eef o oyunu da kazanmıştı. Eef, Kent'in dahil olmadığı neredeyse her şeyi kazanıyordu.

Max ve Ephraim evinin arkasındaki tepeye bir daha asla tırmanamayacaklardı, kayalıklardan seslenen yelkovan kuşları eşliğinde yıldızları seyredemeyecek; kızlar ve şekerlemeler ve kapıştıkları takdirde Batman'in mi yoksa

James Bond'un mu kazanacağı konusunda tartışamaya-
caktı. Sonsuza kadar arkadaş kalacaklarına söz ver-
mişlerdi, fakat sonsuzluk çok ama çok kısa sürmüştü.

Max perişan bir halde mezarın yanına kıvrıldı. Eef öl-
müştü. Herkes ya kayıp ya da ölüydü. Kulübe parçalara
ayrılmıştı ve her şey dağılmaya başlamıştı.

Ki bu da hiç adil değildi.

Yetişkinler neredeydi? Max onları kurtarmaya hiç
kimsenin gelmemiş olduğuna inanamıyordu. Ebeveynle-
ri Max'i hep dakik, sorumlu ve başkalarını düşünen biri
olması konusunda darlamışlardı. Eh, o zaman hangi ce-
hennemdelerdi? Ebeveynleri dalavereci insanlardı. Aksi
takdirde burada olurlardı. Ve Kent'in ebeveynleri –bir
boka yaramayan polis babası da dahildi– ve Newt'in ve
Eef'inkiler de öyle. Çocuklarını umursamıyorlar mıydı?
Belki hepsinin durumdan haberi vardı. Komplo kurmuş-
lardı. Anlaşmışlardı. Onları bir adaya bırakmış ve kaçış
yollarını kesmişlerdi. Doğanın gerekeni yapmasını bek-
liyorlardı.

Hayır. Max saçmalıyordu. Ebeveynleri asla böyle bir
şey yapmazdı. Burada olmadıkları gerçeği sadece duru-
mun vehametini ortaya koyuyordu. Çünkü karşılarında-
ki düşmanın *doğayla* alakası yoktu, değil mi?

Tamamiyle farklı bir şeydi.

O şeyler. Hastalığın –onların– yayılma şekli.

Newton ateş yaktı. Isınmak, öfkenin ve şaşkınlığın
Max'in kafasından eriyip gitmesini sağladı; yerlerini ise
yorgunluk aldı. Dış hekimlerinin röntgen çekmeden
önce üzerilerine giydikleri, kurşundan yapılma ağır pal-
tolardan birini giyiyormuş gibi hissediyordu.

Ateşin yanına uzandı. Fazla sürmeden uykuya daldı.

40

Ye ye ye ye...

Shelley gecenin köründe avlanmak üzere uyandı.

Kendine saklanacak serin, karanlık bir yer bulmuştu. Dizini tutarak ağaçlığın içine doğru topallamıştı. Bir süre sonra adanın dipkayasına gömülü bir mağaraya rastladı. Derin, dar ve tuz kokuluydu. Belki de denize açılan bir aküferle bağlantılıydı.

Sarıp sarmalayan karanlıkta uzandı, kayalardan damlayan suyun sesini dinledi. Burası tam Shelley'ye göreymiş. Tam doğum yapılacak yerdin.

Çocuklar. Max ve Newton. Zayıf ve şişman. Jack Sprat ve karısı. Shelley'nin hasta olduğunu düşünmüşlerdi. Daha fazla yanılmazlardı.

Shelley hasta değildi. Sadece tamamiyle yeni bir şeye dönüşüyordu.

Değişimi içinde hissedebiliyordu: derin, zifiri bir karanlık, Shelley'nin içinde gece açan bir çiçek gibi hayat buluyordu. Canını yakacaktı. Orası kesindi. Ama tabii, değişimin can yakmadığı nerede görülmüştü ki?

O iki lanet çocuk, Shelley'yi yaralamıştı. Yavrucuklarına zarar verebilirlerdi – ama hayır, Shelley çocuklarının hâlâ içinde ve hallerinden memnun bir şekilde dolandıklarını hissedebiliyordu. Tanrıya şükürler olsun.

Çocukların ölmesi gerekiyordu.

Shelley onları öldürmeyi planlıyordu zaten. Şu aşama-

dan sonra zevk alacağını zannetmese de, Kent'i boğarken hissettiği heyecana bir kez daha kapılabılırdi: damarlarında hissettiği, banyo köpüğü gibi uçup gitmeye hazır, baş döndürücü hissi. Öldürme sebebi ise oldukça basitti. Shelley'ye zarar vermişlerdi, bu da –isteyerek ya da istemeyerek– yavrularına zarar verdikleri anlamına geliyordu. Ve bir baba, yavrularını canı pahasına korurdu.

Shelley mağaradan çıktı. Gece onu kollarına aldı. Gece bir parçasıydı o, gece gibi karanlıktı.

YE YE YE

Aman Tanrım, ne kadar da ilgiye muhtaçtılar? Hep acıkıyorlardı. Shelley'den çok şey istiyorlardı, bütün çocuklar böyle olmalıydı... fakat Shelley onlara her istediğini vermekten büyük mutluluk duyuyordu.

Hastalıklı bir karaağaca rastladı. Gövdesi küçük deliklerle kaplıydı. Shelley ağacın kabuğundan bir parça kopardı –muazzam bir güce sahipti!– ve çürümüş ağacın içini avuçladı. Elini çıkardığında, üzerinin tesbih böcekleriyle kaplı olduğunu gördü. Böcekleri ezdi ve pelte haline getirdi. Yutarken dilinde geziniyor ve boğazını gıdıklıyorlardı. Parmağındaki son birkaç tesbih böceğini emerken, tahriş olmuş boğazından bir kıkırtı yükseldi.

İYİ İYİ YE DAHA ÇOK YE DAHA ÇOK ÇOK ÇOK

Shelley ay ışığının aydınlattığı bir su birikintisinde yansımaları gördü. Kırışıklarla kaplanmıştı. İnce çelikten tele benzer bacaklara sahip örümcekler etini semirmiş, eğmiş ve sıkılmış, yüzüne derin yarıklar açmış gibi görünüyordu.

Karnı şişkin bir su kabağını andırıyordu. Tişörtünden dışarıya taşmış ve pantolonun belini aşağı itmişti. Rengi soluktu, çevresi mavi damarlarla kaplanmıştı ve içinde

tehlikeli olduğu kadar heyecan verici bir ağırlık kıpırdamıyordu...

...beyninden geriye kalan çorak topraklardan –altakıl olarak adlandırabileceğimiz yer– düşüncelerine korkunun dile getirmesi güç bir türü sızdı. *Ters giden bir şeyler var*, dedi ses. *Canlı canlı yeniliyorsun*.

...asidik bir dalga bu düşüncelerin üzerinden geçti, tamamını yaktı ve götürdü.

Ah, Shelley’den ne kadar çok şey istiyorlardı! Onca aç yavruyu doyurmak yorucu bir işti. Ve doyurdukça çoğalıyor ve çoğalıyor ve çoğalıyor ve çoğalıyor ve...

Shelley kamp yerine giden yamaçtan aşağı kaydı. Ateşin parıltısı yıkık kulübenin kenarından dışarıya sızıyordu. Uzak uca yöneldi ve ateşin başını kolaçan etti. Max uyuyordu. Onu saçından tuttuğunu ve yüzünü sıcaktan bembeyaz olmuş korlara bastığını hayal etti. Aptal çocuğun yüzünün lateksten yapılma bir Cadılar Bayramı maskesi gibi eridiğini canlandırdı kafasında.

Şişman olan, Newton, gözlerini Shelley’nin üzerine dikmişti.

Kalbi tekledi: *ba-dump*. Newton ateşin uzak ucunda oturuyordu. Ateş gözlerine oyunlar oynuyor, doğrudan kendine bakıyormuş izlenimi uyandırıyor.

YE YE YE YE

Birazdan, diye geçirdi aklından. Öncelikle onları öldürmem gerekiyor. *O zaman yalnız kalacağım. O zaman huzur içinde doğum yapabileceğim. İşte o vakit hep birlikte oynayabiliriz.*

Fakat bunu nasıl yapacaktı ki? Bıçağını kaybetmişti. Newton *gerçekten de* ona mı bakıyordu?

“Seni görüyorum, Shelley.”

Newton cebindeki bıçağı çıkardı. *Shelley’nin* bıçağını.

Dikkatlice açtı ve ucunu bir oduna sapladı. Oduna saplanmış bıçak titredi. Bu bir davet miydi?

Newton, “Git. Uzaklaş buradan. Hemen,” diye fısıldadı.

Soğuk, kaygan bir şey, Shelley’nin kalp karıncıklarından geçti ve kendine sıkıca sarıldı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir hayvan gibi kaçtı. Onları öldürmeyi çok istiyordu ama... ama... ama o çok açtı.

Yanı üzerinde düşen Shelley’nin midesi kıpırdandı, göbeği kulübenin kenarına sürtünürken iniledi. Bir an için kopacağını ve orman zeminine düşerek bir su balonu gibi patlayacağını sandı. İşte o zaman her şeyini kaybederdi. Çocuklarını. Biricik evlatlarını.

Shelley yeniden ormandaydı. Gece onu kucakladı. Açlık korkunçtu, kelimelerle anlatılacak gibi değildi, fakat insan sevdiği için acı çekmeye hazır olmalıydı.

Ağaçların arasında topalladı, ne bulduysa yedi. Yaptıklarını anlık görüntüler şeklinde hatırlıyordu. Bir an, kendini bir kütüğün altına eğilmiş, yumurta yerken buluyor – yumurtalar kanatlı karıncalara aitti ve dişlerinin arasında jelibon gibi dağılıyorlardı...

...sonrasında ise deniz kıyısında, buz gibi suya bileklerine kadar batmış, öleli epey zaman geçmiş bir deniz canlısının çürümüş cesedini kemiriyordu. Epey lezzetliydi. Uyuşuk parmakları arasından kaydı ve Shelley kendisi sulara bıraktı, kokuşmuş yiyeceğine sarıldı ve küçük bir domuz yavrusu gibi ciyaklamaya başladı...

...sonra, çok daha sonra, Shelley karanlıkta uzandı ve kayalıktaki soğuk akıntıya kulak verdi. Çıglık atıyor ya da ağlıyordu, hangisinin gerçek olduğundan emin değildi. Sesi suda yankılanıyor ve gülünç bir hal alıyordu.

Artık hiçbir şeyin önemi de kalmamıştı zaten. Evinin,

aptal ebeveynlerinin, öğretmenlerinin, bahçeye gömdüğü ve her biri çürümenin farklı evresindeki oyuncaklarıyla dolu sayısız kavanozun. Onlar eski hayatına aitlerdi; saçma ve unutulmaya yüz tutmuş hayatına.

Shelley harika bir baba olacaktı.

Gelmiş geçmiş en iyi baba.

Stonewall Brewer’ın yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası’nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: Lütfen adınızı ve rütbenizi belirtin, efendim.

C: Stonewall Brewer, Kanada Donanması’nda amiralim.

S: Stonewall mu?

C: Soranlara hep anneme malum oldu ki böyle bir isim koydu derim.

S: Ne kadar da öngörülü bir kadınmış. Amiral, Falstaff Adası’nda olanlar hakkında ne zaman bilgilendirildiniz?

C: Gece sıfır üç sıfır sıfır civarında. Baş ucumdaki saatin tam olarak kaç gösterdiğini hatırlamıyorum – fakat arama kaydı elimizde, istediğiniz takdirde bu bilgiyi sizlere sağlayabiliriz.

S: Size ne söylendi?

C: Türü ve ölümcül kapasitesi belirsiz bir hastalığın serbest kaldığı.

S: Bahsi geçen hastalığın doğasından haberdar mıydınız?

C: O esnada, hayır.

S: En ufak bir fikriniz dahi yok muydu?

C: Bana bir soruyu sadece bir kez sormanın yeterli olduğunu anlayacaksın, dostum. Verdiğim ilk cevap her soruşunda alacağın cevap olacaktır.

S: Amacım sadece mahkeme kayıtlarına net olarak geçmesini sağlamaktı, Amiral. Bulaşıcı bir hastalığın yayılması ya da etkisiz hale getirilmesi konusunda deneyiminiz var mı? Varsa derecesi nedir?

C: Deneyimim olmasa, gecenin köründe telefonu çalanan ben olmayacağımı düşünüyorum. 2002 yılında Toronto şehir mer-

kezinde meydana gelen SARS saldırısını kontrol alma çalışmalarında başı çektim.

S: Hatırladığınız kadarıyla, o salgın esnasında kırk iki kişi öldü.

C: Çok daha fazla olabilirdi. Daha ilk deneyimimdi.

S: Ve North Point'teki hastalık hakkında sahip olduğunuz bilgiyi...

C: Haber alır almaz eldeki dökümanları inceleyerek elde ettim. Hastalıklı tek bir kişi vardı...

S: Tom Padgett'dan bahsediyor olmalısınız.

C: Evet, gine domuzu. Tifolu Tom. SUP'a uygun hareket ettik: bölgeyi karantinaya aldık, halkın bölgeyi terk etmesine engel olduk, hastalıklı bölgeyi çember içine aldık. Hiçbir şey içeri giremeyecek ve daha da önemlisi, hiçbir şey dışarı çıkamayacaktı. Buzdağlarıyla böyle baş ediyoruz.

S: Buzdağları mı?

C: Bu tip tehditlere buzdağı diyoruz. Bu ismi kullanmamızın sebebi buzdağlarının sadece yüzde onluk kısmının görünür olması. Geriye kalan yüzde doksanlık kısım suyun altında bulunur. Bu yüzden net bir bilgiye sahip olmadığımız, büyük sıkıntı yaratabilecek bir tehditle karşılaştığımızda, söz konusu tehdite buzdağı diyoruz.

S: Karantina hayatı önem mi taşıyordu?

C: Tabii ki, fakat bu olayda normalden bile fazla önemliydi. Üçüncü sınıf bir tehditle karşı karşıya olabileceğimizin bilgisini almıştık: virüs, taşıyıcı, su veya hava yoluyla taşınabiliyordu. Korkunç Üçlü.

S: Aldığınız emirler nelerdi?

C: Prensip gereği emir almıyorum. Söylenenleri yerine getirmek benim görevim.

S: Neyse, cevaba gelerseniz?

C: Kapsam geniş tutulacaktı. Kökünü kazımamız istendi. Adayı ve üzerindeki tüm yaşam formlarını karantina altına almamız istendi. Adaya giren ya da adadan çıkan olmayacaktı. Fazlasıyla ciddi birtakım önlemler almam gerketi.

S: Ne gibi?

C: Öncelikle, çocuklar hakkında hiçbir şey yapamadık. Zor bir karardı, bu konuda aksini söylemem mümkün değil. Fakat bu riske giremezdik.

S: Başka bir önlem?

C: *Adaya giren ya da adadan çıkan olmayacak* derken gayet ciddiydim. Adadan kalkan ve anakaraya yönelen bir martı var ise, martıyı vuracak nişancım hazır bekliyordu. Tehlikeli madde kıyafetleri giymiş dalgıçlar, kuşun cesedini sudan almak üzere suda bekliyorlardı. Ada temizlendikten sonra, on beş milyon litre Anotec Mavi'nin adayı çevreleyen sulara dökülmesi emrini verdim. O şeye Mavi Ölüm diyoruz: ayırım yapmadan, her şeyi öldürüyor. Deniz canlılarını, bitkileri, planktonları, protozoaları. CDC'deki yumurta kafalılar ben-den riske girmemek için bir tur daha atmamı istediler. Birkaç doğa meraklısı ve David Suzuki tipli insanlar bu yüzden bana düşman kesildiler. Adayı da elden geçirdik. Dört ayrı napalm saldırısı yapmamız gerekti – napalm bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Yerine getirmem gereken emirler Falstaff Adası'nı biyolojik anlamda kısırlaştırmam yönündeydi: canlı hiçbir şey kalmayacaktı. Belki etrafta yüzen birkaç amoeba kalmıştır. Bu gezegendeki her canlının direnme gücüne hayranlık duyarım. Ancak eğer o adada canlı kaldıysa, benim işimi yapıp yapmamamla bir alakası olmadığını sizlere temin ederim.

41

Max rüyasında babasıyla birlikte morgda olduğunu görüyordu. Bazı günler onu görmek için tek şansı buydu. North Point'teki insanlar çok sık ölmüyor, fakat avlanmayı ve balık tutmayı seviyorlardı, bu da babasının vaktinin çoğunu hayvan doldurmaya verdiği anlamına geliyordu. Hayvan doldurmanın temel prensibi –ölen hayvan çürümeye başlamadan önce anatomisinin incelenmesi gerekiyordu– dakiklıktı. Doğal olarak, aynı durum insan anatomisi için de geçerliydi.

Babası belde adliyesinin altındaki beyaz fayanslı bir odada çalışıyordu. Havada odanın köşesinde duran hava temizleyicisinden gelen hafif kömür kokusu vardı. Raflar ve ayakları paslanmaz çeliklendi. Odanın ortasını dev bir çelik tezgâh işgal ediyordu.

Max iş üstündeki babasını seyrediyordu. Üzerine beyaz renkli, uzun –eczacıların giydiğine benzer– bir önlük giymiş ve sertleştirilmiş plastikten bir önlük takmıştı. Babası çalışırken ısıklık çalardı. Bugünkü şarkı “Yaşlı Boz Kısarak”tı.

“Yaşlı boz kısarak eskisi gibi değil, eskisi gibi değil, eskisi gibi değil...”

Tezgâhın üzerinde bir kadın cesedi yatıyordu. Epey yaşlandıktan sonra ölmüştü. Beyaz bir örtü belden aşağısını kapasa da, yukarısı açıktaydı. Göğüsleri biri çekip

şeklini değiştirmiş gibi uzun ve t p şeklindeydi. G z yuvaları ikiye bölünüp içi oyulmuş ve tezg hta unutulmuş bir kabak gibi   r m şlerdi.

Babasının sırtı Max'e dönüktü. Eline bir göz çıkarma aparatı aldı.

Tuhaf, melodik sesiyle, "şöyle ki," dedi, " ld kten sonra gözlerin kafasının içine g m l rl r. Bundan haberin var mıydı, Maxxy?"

Babası ona asla Maxxy diye seslenmezdi.

G z  ıkarma aparatını baş parmağıyla kadının gözüne bastırdı. Aparatın içindeki küçük dikenler kadının gözlerine saplandılar.  ekmeye başladı. G z bebeklerinin yeniden yerine yerleşirken çıkardıkları ses, çamura batmış bir ayakkabının çıkartılmasıyla aynıydı.

"şimdi güzel oldu..."

Babası yeniden ıslık  almaya başladı. Tükürük saçan, hırıltılı bir sesti – tamamiyle başka bir kaynaktan geliyormuş hissi uyandırıyordu. Max'in içine bir kurt düştü.

Babası arkasına döndü. Başta kafasının korkunç bir basın a maruz kaldığını zannetti: dümdüz, uzun ve inceydi. Yukarıya doğru yükseliyor ve lotus çiçeği gibi kendi üzerine doğru açılıyordu.

"Ah Maxxy Maxxy Maxxy..."

Babasının laboratuvar  nl ğ nden bir solucan kafası uzandı. şapkalımantarların yağlı ve beyaz rengine sahipti. Tırtıklı dış yüzeyinden zehirli bir sıvı akıyor, yaka kısmında süngerimsi bir kabuk oluşturuyordu.

"Yaşlı boz kısrak, artık eskisi gibi değilsin..."

Ses başının ortasındaki delikten geliyordu: yuvarlaklı ve maden şaftlarındakine benzer, tarifsiz bir karanlığı vardı. deliğin etrafı glasinden yapılma şeffaf dişlerle çevriliydi.

“Yaşlı boz kısrak...” diye mırıldanıyor solucan babası, sallanıyor ve balçık kusuyordu.

Karanlığın tam ortasında, okyanusun altındaki bir arabanın farlarına benzer, sarı bir çift nokta parlıyordu. Uyanmadan önce, Max solucanın en derininden gelen başka bir ses duyduğuna yemin edebilirdi – içeride bir yerlerde mahsur kalmış babasının sesini.

Newton, Max’i sarsıyordu.

“Max! Max!”

İrkilerek uyandı. Güneş ışığı gözlerine batıyordu. Rüya aklından akıp giderken, vücudunu seyirmeler ve ürperişlerle bıraktı.

Newton, “İyi misin? Uykunda çılgılık atıyordun,” dedi.

“Evet, kötü bir rüyaydı.”

Sabah olmuştu. Kaç saattir uyuduğunu bilmiyordu. Beli tutulmuştu ve midesi açlığını hissettirmekten geri durmuyordu.

Sahile yürüdüler. Gemiler mesafelerini korumaya devam ediyorlardı. Otoyolda sıcaktan ortaya çıkan ısıtıllara benziyorlardı: ne kadar hızlı sürerseniz sürün, ne yaklaşıyor ne de uzaklaşıyorlardı. Max gemilere bağırarak istiyordu, fakat ne gereği vardı ki? Hızla tükenen enerjisini boşa harcamış olurdu.

Newton gözündeki çapakları sildi ve Oliver McCanty’nin botuna yöneldi. Motorun ipini çekti. Motor *rum-rum* etti – birkaç gün önce denediklerinde çıkan siniri bozucu sesle aynıydı. Newton tekrar çekti. Tekrar. Ve de tekrar. Fen bilgisi dersinde gördüğü posteri hatırladı – saçları havaya dikelmiş ve dilini çıkarmış Albert Einstein şöyle diyordu: *Deliliğin tanımı aynı şeyi tekrar tekrar yapmak ve farklı sonuçlar beklemektir.* Yenik düşen Newton ipi bıraktı, geriye doğru sendeledi, takıldı ve kık

üstü düştü. Ellerini gözlerine götürdü, başını dizleri arasında birleştirdi ve ağladı.

“Hey,” dedi Max. “Hey, Newt, her şey...”

Fakat Newton teselli edilecek durumda değildi. İçine attığı hıçkırıklar boğazını yara yara çıkıyorlardı. Max’in şu âna kadar duyduğu en bedbaht seslerdi. Elini Newton’ın omzuna attı ve arkadaşının ne kadar gerildiğini hissetti: üzerine bir lokomotif gelirken tren yollarına sarılmaktan farksızdı. Max, Newton’a her şeyin yoluna gireceğini söylemedi çünkü girmeyecekti – hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Geçmiş, geleceğin asla sahip olmayacağı bir mükemmeliyete sahipti.

Max, Newton’ın ağlamasına izin verdi.

Hıçkırıkları azalarak bitti. Hıçkırıklara karışan birkaç nefes aldı ve şöyle dedi: “Üzgünüm, Max. Bu pek...” İki kez daha hıçkırdı, derin bir nefes verdi ve devam etti: “... hoş olmadı. AMONY?” diyerek tamamladı, son dediğini Max’ten çok kendine demişti. “Benim yerimde olsa bebek gibi ağlamayacağından adım gibi eminim.”

“Neyin hoş olduğunun artık pek bir önemi kalmadı, ne dersin?”

Newton titrek bir nefes daha verdi. “Hayır. Sanırım kalmadı.”

Max botun başına geçti, motoru açtı. İçeride bujilerin takılması gereken iki boşluk vardı. Rüyasını düşündü, karanlık deliğin ortasında parlayan sarı noktaları...

Aklı harekete geçti. İki malumat kafasında yapboz parçaları gibi bir araya geldiler.

“Onları yemiş olmalı.”

Newton, “Ne?” dedi. “Kim yedi? Neyi yedi?”

Max, “Bujileri,” dedi sessizce. “Adam yemiş olmalı. Yabancı. Bujileri yutmuş. Yemiş.”

Newton adamı düşündü – nasıl bir kadavrayı andır-
dığını, çöp gibi incecik kaldığını. Kent ve Shelley’yi de
düşündü. Evet, dedi kendi kendine, *adam büyük ihtimalle
bujileri yiyecek kadar açtı.*

“Bujileri açlıktan mı yedi diyorsun?”

Max omuz silkti. “Olabilir. Ya da belki de bulunmayı
istememiştir. Bot bujileri olmadan çalışmayacaktır, öyle
değil mi? Belki de bujileri saklamak için en iyi yerin ken-
disi olduğuna karar vermiştir.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Çünkü onları gördüm, Newt. İzcibaşı solucanı çı-
kartmak üzere içini açtığında. Parladıklarını gördüm...
midesinin içindeydiler, hatırladığım kadarıyla yani.”

“Emin misin?”

“Evet.”

On dakika sonra, kulübede, yabancıнын cesedinin başın-
daydılar.

Vücudunu girdiği şekli dikkate almamaya çalıştılar. Se-
bebini anlayamasalar da, yanlış geliyordu – gözleriyle onu
kirlettiklerini düşünüyorlardı. Soyutlayarak ele almayı
denediler: bir yapboz ya da bilmece muamelesi yaparak.
Yabancıyı en basit ve en güvenli şekilde çözmeleri gereki-
yordu.

Yine de, gözlerini dikmemek ellerinde değildi.

Bir şey dizlerini ve dirseklerini yemişti. Bu gayet açık-
tı. Hayvanlar mı yemişti, yoksa böcekler mi? Böyle bir
şey bu kadar çabuk olabilir miydi ki? Ya da ucuz bir kot
pantolonun çabucak yıpranan dizleri gibi, kemikleri iyi-
ce incelen derisini yok etmişti.

Yüzü içine çökmüştü. Dikkatlerini dağıtıyordu – gözlerini
kaçıramıyorlardı. Newton yabancıнын yüzüne bir bez örttü.

“Solucanların hepsi ölmüş müdür sence?”

Max başıyla onayladı. “Ölmüş olmalılar – değil mi ama? Izcıbaşı böyle söylemişti. Taşıyıcı ölünce, solucanlar da ölüyor.”

Newton hâlâ şüpheliydi. “Yumurtalar ne olacak? Hâlâ orada olabilirler, değil mi? Yumurtaların beslenmeye ihtiyacı yok, öyle değil mi?”

Max parmak uçlarını hafifçe adamın bileğine değirdi. “Buz gibi. Öleli çok uzun zaman oluyor.”

“Tamam, ama ilkin ellerine bir şey geçir.”

Bir çift bulaşık eldiveni buldular. Newton içi boş iki ekmek poşedi getirdi.

“Önce eldivenleri takacağız. Üzerine de ekmek poşetlerini. Ardından gömleğinin kollarını bantlayacağım ki hiçbir şey içeriye giremesin.”

“İyi fikir.”

Güneş iki ayrılmış çatıdan içeriye sızıyor, cesedinin üzerinde gezinen böcekleri aydınlatıyordu. Ada kulübeyi ele geçirmekte hiç vakit kaybetmemişti. Duvarlar küf tutmuş, çatlaklarda mantar büyümeye başlamıştı. Bir süre sonra kulübenin temeli çürüyecek ve yok olacaktı. Belki de en iyisi budur diye geçirdi aklından Max.

Newton, “Fazla derin nefes almamaya çalış,” dedi.

“İyi, tamam. Ürkütücü olmaya başladın, bilesin.”

Newton, Max’e şaşkın bir bakış attı. “Max, lütfen – elini ölü bir adamın içine sokmak üzeresin. Ürksen iyi olur.”

Max parmaklarını yaranın lapa kıvamını almış kenarlarından içeri bastırdı, pıhtılaşmış kanın oluşturduğu ince zarı aştı ve ölü adamın karnına ulaştı. *Soğuk yulaf gevreği*, dedi kendisine. *Elini soğuk bir kase yulaf gevreğinin içinde gezdiriyorsun.*

Adamın iç organları erimiş ve granül halini almıştı; organ ya da bağırsak, artık her iki kategoriye de dahil değillerdi – Max’in elleri ezilmiş muza benzeyen, soğuk doku parçacıklarının arasında geziniyordu.

Ezilmiş muz diyelim. Ezilmiş bir yığın muzun arasında bir çift buji arıyorsun.

Max’in eli cıvık bir boşluğa girdi. Elini esaslı bir osuruk takip etti. Hava bataklıktaki gazların çürümü, sülfüre benzer kokusuyla doldu. Max’in midesi bulansa da, ağzını safra tadıyla dolduran kuru bir öğürtüden başka bir şey çıkmadı. Eline sert bir şey geldi. Çekip çıkardı.

Newton, “Vay anasını,” dedi.

Buji, Max’in avuçlarındaydı. Pembemsi gri renkte pisliğe bulanmıştı fakat kenarındaki *Champion* yazısını rahatlıkla okuyabiliyorlardı.

Max’in ikinci bujiyi bulması bir dakikasını aldı. elini bayağı derine –neredeyse dirseğe kadar– sokması ve adamın midesinde lastiğimsi yapıdaki bazı tıkanıklıkları açması gerekmişti: açtığı kısımlar North Point körfezinin sığ kesimlerinde yetişen ayrikotları gibi parçalanmışlardı.

İşi bittiğinde, her iki buji yerde yan yana duruyorlardı. Çocuklar birbirilerine bakarak sırttılar. Şimdiye kadar aldıkları en iyi haber bu olmalıydı. Ölü bir adamın içini mıncıklamaları gerekmişti ama olsun.

İkisi de gerçek manada günlerdir hissetmedikleri bir hisse kapılmışlardı:

Umut.

Bujileri deniz kıyısına götürdüler. Max o kadar heyecanlıydı ki eldivenleri çıkarma gereği dahi duymamıştı. Karşılarında duran kaya yığıntısının ardından denizi görebiliyorlardı. Uzun zamandır ilk kez, ne bu manzara uçsuz bucaksız görünüyordu ne de North Point'e giden yol aşılmayacak kadar uzun.

Newton motorun kapağını açtı. Kaşlarını çatı.

"Öylece yerlerine mi takacağız? Şeyle kaplı bir halde... anladın işte."

"Fark eder mi dersin?"

"Fark edebilir. Önce temizleyelim."

Max şöyle dedi: "Bozulmasınlar sonra?"

Newton bujinin yanına yeşil harflerle yazılmış yazıya işaret etti: *Denize uygun*. "Su geçirmez oldukları anlamına geliyor."

Üzerindeki pembemsi gri parçacıkları denizin buz gibi suyuyla yıkadılar. O kadar dikkat etmişlerdi ki görenler yavru bir yaban ördeğini yıkadıklarını zannedebilirdi.

Yeterince temizlendiklerinde, Newton bujileri kurumaları için büyük yassı bir taşın üzerine koydu. Newton taşı özellikle seçmişti, sebebi de büyük, yassı ve pembe granitle karışık olmasıydı. Oldukça belirgin bir taşıtı. Onu seçmişti, çünkü geri geldiklerinde elleriyle koymuş gibi bulacaklarından emin olmaları gerekiyordu.

Max motorun yakıt tankerine vurdu. Tankerden çıkan ses boş olduğunun habercisiydi.

“İçinde mazot kalmamış gibi bir şey.”

Newton, “Jeneratöre baksak?” dedi. “O da mazotla çalışıyor.”

Kamp alanına geri döndüler. Jeneratörün yakıt tankerinin kapağı sökülerek açılmıştı. Çevresindeki toprak mazot kokuyordu. Max jeneratörü salladı. İçinde kıpırdanan hiçbir şey yoktu.

Üzerilerine bir ağırlık çöktü. Evren onlara karşıydı. Neden? Max evrenin uğraşacak başka birilerini bulması gerektiğini düşündü. Yerlerini alabilecek psikopat ve işe yaramaz insan çoktu, değil mi? Bu iki çocuğun suçu neydi? Evren taş kalpli bir pislik olabiliyordu bazen.

Newton, “Acil durumlar için saklanan yakıt bidonuna baksak?” dedi. “İzcibaşı o bidonu bodrumda tutuyordu.”

Aşağıya doğru attıkları her adım ayrı bir basamağı inletiyordu. Kulübe zemininden aşağıya ışık hüzmeleri süzülüyordu. Bodrum ürkütücü derecede temizdi: ne bir örümcek ağı ne de Max’in geçen gün indiğinde köşelerde büyüdüklerini fark ettiği, grinin hastalıklı bir tonundaki mantarlar vardı.

Huzursuzca, *Tanrım, Kent hepsini yemiş olmalı*, diye düşündü.

Max yedek bidonu eline aldı. Ağırlığını hissetmek ilaç gibi gelmişti.

“Burada en az dört litre var,” dedi.

Belki de evren düşündükleri kadar kötü biri değildi. Fakat kesin olan bir şey vardı, o da istediğinizi almak için canınızı dişinize takıp uğraşmanız gerektiği.

Tipik bir örneğiyle karşılaşmaları fazla sürmedi: bota

geri döndüklerinde, bujilerin bıraktıkları yerde olmadığını gördüler.

Pembe desenli kaya bıraktıkları yerdeki iki ıslaklık haricinde bomboştu. Newton kahkaha attı – hayret dolu boğuk bir viyaklama.

“Buradalar,” dedi, yüzünde sıkıntılı bir gülümseme ile başını iki yana sallayarak. “Hayır, hayır, burada bir yerlerde olmalılar, eminim. Başka hangi cehennemde olabilirler ki?”

Çocuklar buz gibi sulara daldılar ve azimle kayaların aralarını yokladılar. Belki de büyük bir dalga vurmuş ve bujileri beraberinde görmüştü. Fakat bu mümkün değildi – kayalar tuzlu kraker kadar kuruydular. Bilekleri önce pembeye döndü, ardından maviye. Max öfkeyle sudan çıktı.

“Şaka mı yapıyorsun? Söylesene hangi cehennemde-ler, Newt?”

“Ben nereden bileyim? Burada bırakmıştım.”

“Cebine koyman gerekirdi.”

“Suçlu benim yani öyle mi? Şaka mı yapıyorsun? Ne olduğunu zannediyorsun ki – bir balığın karaya çıktığını ve bujileri yuttuğunu mu? Ya da bir kuşun kapıp gittiğini mi?”

“Tamam, peki ya *gerçekten de* bir kuş kapıp gittiseyse? Pelikan olabilir, Barker Körfezi’ndeki can simitlerine tüneyenler mesela? Babam o kuşların soda şişelerini bile yutabildiklerini söylüyor.”

“*Tanrım*. Bu kadar aptal olma.” Newton üstünlük taslayan bir ses tonuna büründü – karşısındaki Dış Perisi’nin gerçek olduğunu iddia eden bir anasınıflı öğrencisiymiş gibi davranıyordu. “Pelikanlar *sahil kuşlarıdır*lar.”

“E o zaman burası ne, Newt?” Max kollarını açtı. “Bu-

rası bir dev bir *sahil* mi, yoksa sen koca götlü bir moron musun?”

“Pelikanlar anakara sahillerinde yaşarlar. Burası bir *aaada*. Anakara kuşları *aaadalara* uçmazlar. Anladın mı, yoksa sana bir harita mı çizmem...”

Max öne doğru iki adım attı, ellerini Newton’ın gövdesine yasladı ve itti. Newton sarsılarak yere düştü. Max her zaman olduğu gibi yerde kalmasını bekliyordu – fakat Newton kayalardan destek alarak ayağa fırladı ve omzunu Max’in karnına geçirerek nefesini kesti.

Sahilde debeleniyorlar, birbirilerini yumrukluyorlardı. Fazla sert vurmuyorlardı, fakat niyetleri yeterince sertti. Newton’ın yumruğu Max’in burnuna oturdu ve kafasında kilise çanlarına benzer bir yankı yarattı. Max hırlayarak döndü ve dirseğiyle Newton’ın çenesinin altına vurdu. Havaya saçılan kan, sabah güneşinin ışığında ürkütücü bir parlaklığa sahipti.

Birbirilerini iterek ayrıldılar, nefes nefese kalmışlardı. Max’in burnu yemiş gibi ezilmişti. Yanaklarına kan bulaşmıştı. Karnındaki yara yeniden açılmıştı. Newton’ın çenesinden kan akıyordu. Birbirilerini tarttılar, savaş bitti mi yoksa molanın sonunda devam mı edeceklerdi anlamaya çalıştılar.

Max, “Bitti mi?” diye homurdandı.

Newton, “Evet, bitti,” derken bakışlarını yerden ayırmadı.

Adrenalin vücutlarını terk ederken sessizce oturdular. Ardından hafif bir rahatlama geldi. Buhar vanasını kısmak gibi bir histi: artık daha rahat nefes alıyor ve daha sağlıklı düşünüyorlardı.

Max elini Newton’a uzattı. Newton da tuttu. Max arkadaşının kalkmasına yardımcı oldu.

Newton, "Vaktimizi ve gücümüzü boşa harcadık," dedi.

"Evet."

"İnsanlar neden kavga ediyor bilmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Dişlerimin arasında kan tadı var."

"Özür dilerim."

Newton omuz silkti. "Ben de karşılık verdim." Yüzünde yarım ağız bir gülümseme belirdi. "Bahse varım ki böyle bir tepki beklemiyordun, ha? AMONY!"

"Ne?"

"Hiç. Burnun nasıl?"

Max burnunun ucunu tuttu, kırırdattı. "Acıyor, ama kırıldığını zannetmiyorum."

Suyun öte tarafına baktı.

Max, "Shelley'ydi," dedi.

Newton, "Evet," dedi. "Ben de aynısını düşünüyordum."

"Bujileri suya mı attı dersin?"

"Zannetmiyorum."

"Yanında mı götürdü yani?"

"Hı-hım."

"Gidip onu bulmamızı mı istiyor sence?"

"Hı-hım. Saklanacak ve bekleyecek. Bizi yakalamayı bekleyecek."

Max iç geçirdi. Yüz yaşında gibi hissediyordu.

"Kırmızı tren, kırmızı tren, tahtasız Shelley'yi gönder hemen."

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma."

"Gel hadi," dedi Max. "Shelley'yi bulmamız gerekiyor."

43

Öğleyi biraz geçe, Shelley'yi bulmak üzere yola çıktılar.

Newton, “Hayvan izi sürme rozetimi geçen yıl kazandım,” dedi, havayı biraz olsun yumuşatmak istiyordu. “İnsan izi sürme rozeti vermiyorlar ama işte.”

Ana patikanın dışında kalan bölgeleri aramaya karar verdiler. Shelley fazla uzağa gitmiş olamazdı. Gitmeden önce, topladıkları yemişlerden geriye kalanları yediler – Eef'e ayırdıklarını. Tatları acılaşmıştı, fakat enerjiye ihtiyaçları vardı.

Newton kitabını, adanın haritasını, halatı ve bir el fenerini çantasına attı. Max bir karaağacın dalını kopardı. Kalındı ve en az bir paspas sopası uzunluğundaydı. Bir ucunu iyice keskinleştirdi.

“Yanımıza yaklaşmasını istemiyorum, Newt.”

“Bujileri başka nasıl alacağız?”

“Belki onları bize fırlatmaya ikna edebiliriz.”

“Öyle mi dersin?” Newt bu fikirden pek emin değildi.

“Yutmamıştır, değil mi?”

Yola umutsuz bir ruh haliyle çıktılar. Güneş kül rengi bulutların arkasına gizlenmişti. Sıcaklık düşmüştü. Hava daha şimdiden kararmaya başlamıştı. Daha dönemeçli yokuşa tırmanmaya başlamadan yorulmuşlardı.

Newton, “Dün gece gördüm onu,” dedi. “Shel'i. Sen uyurken geldi.”

“Bir dakika, ne dedin sen? Niye gelmiş ki?” Max istemsizce titredi. “Ne yaptı?”

“Öylece çömeldi. İzledi işte. Shelley gibi.”

“Peki ya sen bir şey yaptın mı?”

Newton başını hayır anlamında salladı. “Ben de onu izledim. Açık konuşmam gerekirse, Shelley burada ölürse üzüleceğimi sanmıyorum. Korkunç bir şey söylediğimin farkındayım, fakat...”

Newton bunları söylerken gözlerini Max’ten ayırmadı. Max –geçen birkaç gün içinde ilk görüşü olmasa da– Newton’ın kayaya benzer iradesine tanık oldu. Genelde yerde yuvarlanan ve tombul göbeğini dışarı atan birinden beklenmeyecek bir özellikti. Biri Max’e bütün bunların üzerine kimin ayakta kalacağını sorsa, vereceği cevap Kent, ya da Eef olurdu. Fakat Newton hayatta kalmayı bilen birinin bakış açısına sahipti. Kazandığı rozetlerle ya da ateş yakmayı iyi bilmesiyle alakası yoktu. Newton’da diğer çocukların –Max dahil olmak üzere– hiçbirinde olmayan bir güç vardı. Hayatı boyunca alay konusu olmak, insanın derisini kalınlaştırıyordu herhalde.

Newton, “Ona zarar verelim demiyorum,” dedi. “Anakaraya dönünce, polise Shelley’nin hâlâ burada ve hasta olduğunu söylemeliyiz, belki bir şey yapabilirler.”

“Merak etme.”

“Sadece, zamanında gelemezlerse, çok da...”

“Bu konu üzerine daha fazla konuşmayalım, olur mu Newt?”

“Hangi konuda konuşalım?”

“Bilmem. Yemeklere ne dersin?”

Newt sırtıttı. “Olur.”

Sevdikleri bütün yemekleri saydılar. Frieda’nın Yeri’ndeki üzerinde yeni erimeye başlamış bir top vanilyalı

dondurmayla gelen şeftalili turtayı. Max'ın babasının her yıl düzenlenen yaz barbeküsünde pişirdiği, beş santimetre kalınlığında, yağlı ve lezzetli bir dokuya sahip bonfile biftekleri. Tignish'deki Sammy'nin Pizza lokantasındaki pizzaları – North Point'e getirmeleri için beş dolar fazladan vermeniz gerekiyordu, fakat baharatlı pepporini ve mozarella peyniriyle kaplı, hafif gevrek dilimlere değişiyordu.

Newton, “Dur, dur, dur!” dedi heyecanla. “Stella'nın Fırını'ndaki cannoliler. Üzerilerine tanımam.” Ellerini nihai sonuca ulaşmış, aksini iddia edilmesi imkânsız bir argüman sunmuş gibi havaya kaldırdı. “Dışı çıtır, tatlı peynir ve damla çikolatayla dolu. Ağızda parçalanıyor ve o içindeki krema var ya...” Dudaklarını yaladı. “...patlıyor. Tat alma duyularını da *patlatıyor*. Şu anda imkânım olsa bir milyon tane yiyebilirim.”

Max iki büklüm oldu, karnını tutuyordu. Newton'ın heyecanı biraz başını döndürmüştü. “Kahretsin. Belki de başka bir konudan konuşmalıyız.”

Kokarca yuvası buldular –kokudan anlamışlardı– tilki olduğunu tahmin ettikleri bir hayvanın kaçtığını gördüler, fakat Shelley'nin izine rastlamadılar. Nerede saklandığı ya da saklanıp saklanmadığı üzerine tartışılar.

Max, “Belki de bizi takip ediyordur,” dedi, her ikisini de feci şekilde korkutan bir ihtimaldi.

Newton, “Burnumuzu takip etmeliyiz,” dedi. “Toucan Sam gibi, anlarsın ya? İzcibaşı Tim ve hatta Kent – ikisi de tatlı kokmaya başlamışlardı, hatırladın mı? İğrenç bir tatlılık.”

Max başıyla onayladı. “Evet, çürümüş gibi değil mi? İki tane pamuk şeker yedikten sonra Zipper'a binen ve indiği gibi kusan birinin kusmuğu gibi.”

“Eh, sanırım öyle. Eğer o kokuyu alırsak...”

“Shelley’nin yakınlarda olduğunu anlayacağız. Tamam.”

Güneş adanın batısında alçalmaya devam etti. Alacakaranlığın giderek kararan katmanları ufuk çizgisinde toplanmaya devam ediyordu. Çocuklar sert rüzgâr karşısında omuzlarını öne çıkardılar.

Newton güldü ve şöyle dedi: “Biliyor musun, bütün bunlar bitince annem beni öldürecek.”

Max, Newton’ın hâlâ böyle düşünebiliyor olmasından büyük keyif alıyordu – kafasında her şeyin normale döneceği bir gelecek vardı. Eve dönecekleri, güvende olacakları.

“Neden ki, Newt? Ne sebeple?”

“Bütün bunlardan ötürü. Başımı belaya soktuğum için.”

“Bunların hiçbirisi bizim hatamız değil. Her şey büyük ve korkunç bir rastlantıdan ibaret.”

“Biliyorum, biliyorum. Annem böyledir bazen. Fazla önemsiyor, anlatabiliyor muyum? Çıldırıyor. Ev ekonomisi dersi için undan yaptığımız bebeği hatırladın mı?”

Hatırlamıştı tabii. Öğretmen her birine kendi bebekleriymiş gibi bakmak üzere birer torba un vermişti. Öğrencilerden bazıları ciddiye almamıştı. Eef undan bebeğini okulun erzak barakasından fırlatmış ve seksek sahasında patlayışını tezahürat ederek karşılaşmıştı. Kent parçalanmasın diye torbanın tamamını bantlamıştı. Öğretmeni ise buna kaşlarını çatarak tepki göstermişti. Kent’e, *Gerçek bir bebeğin her tarafını bantlamazsın, öyle değil mi?* diye sormuştu. *Bundan emin misiiiiiin?* Kent hınzır bir gülümsemeyle karşılık vermiş, sınıfın geriye kalanı ise kıs kıs gülmüştü.

Newton, “O bir torba una çok iyi bakmaya çalıştım,” dedi. “Üzerine yüz bile çizdim. Fakat sorun şu ki, ellerim çabuk terliyor. Metabolik bir durum. Koltukaltlarım da öyle. Elimde değil. Dokundukça ıslandı torba. Parçalanmaya başladı. Kendime dokunmamam gerektiğini söyledim, fakat engel olamadım. Orada ve güvende olduğunu bilmek için dokunup duruyordum. Biraz yırtıldı ve sonra biraz daha, sonunda ise nihayet tamamen yırtıldı. Undan bebeğim... eh, öldü. Sanırım katili de bendim.”

“Salak bir torba undan ibaretti, Newt.”

Newton’ın yüzündeki ifade şöyle diyordu: *Anlamıyorsun, dostum.*

“Demek istediğim bazen bir şeyi önemsedikçe, ona daha çok zarar veriyoruz. Bilerek değil, anlatabiliyor muyum? Çok çaba gösterdiğimiz için sevdiğimiz şeylerin canını yakıyoruz. Annemin bazen bana yaptığı da bu. Güvende olmamı öyle çok istiyor ki istemeden canımı yakıyor. Ama onu da anlıyorum. Önemsemediğin biri olması hayattaki en zor şey olsa gerek. O kişinin kılına dahi zarar gelmediğinden emin olmak.”

Yüksek tatlılıktaki kokuyu nihayet aldıklarında, gökyüzünün rengi kemiğe işlemiş bir morlukla aynıydı.

Max, “Sen de alıyor musun?” diye fısıldadı.

Newton başıyla onayladı. “Nereden geliyor?”

Burunlarını kaldırdılar, kokunun yayıldığı yere odaklandılar: kil taşıyla kaplı bir yamacın içindeki mağaradan geliyor gibiydi.

Plan yapmak üzere mağaranın kulak mesafesinden uzaklaştılar.

Max şöyle dedi: “Seslenmeli miyiz?”

“Belki uyuyordur. Neden uyandıralım ki? Öylece alıp gidebiliriz.”

“Cebinden mi?”

“Tuttuğu yer cebiyse, sanırım öyle yapmamız gerekir.”

Max, “Peki, tamam,” dedi, kısa birkaç nefes aldı. “Peki ya uyanıksa ne olacak? Karşı koyarsa?”

“Ona zarar vermeli miyiz diye mi soruyorsun?”

“Bilmiyorum. Sanırım. Ne bileyim, sonuçta kafasına bir kez vurdun zaten...”

Newton dudağını ısırıldı. “Umalım da uyuyor olsun. İçeri ilk kimin gireceğine karar vermek için taş, kâğıt, makasa ne dersin?”

Newton’ın eli bir yumruk olarak indi. Max’inki ise dümdüz bir kâğıt. Kâğıt, taşı kaplardı.

Max, “Unut gitsin,” dedi. “Yan yana yürüyelim.”

Newton başını hayır anlamında salladı. “Çok dar görünüyor, ayrıca kazandın zaten. Adalet yerini bulsun.”

Mağara zemini girer girmez alçaldı, iki çocuğu karanlığa boğdu. Yapışkan, yoğun bir karanlık derilerine yağ gibi yapıştı. Gözlerindeki çubuk ve koniler adeta ışığın düğmesine basar gibi kapatılmıştı: *klik!*

Newton önden gidiyor, Max'in yonttuğu ilkel mızrağa iki eliyle sarılıyordu. Böylesi bir karanlığın ancak denizin dibinde olacağına karar verdi – fazlasıyla soluk ve içlerini gösterecek kadar jelatinimsi, gözleri olmayan yaratıkların gezindiği türde bir karanlıktı. Gün ışığında göründükleri takdirde korku dolu çıgıllara sebep olacak kâbusvari görünüşlere sahip şeylere: ince çubuklar üzerinde duran, kör ve pörtlek gözler, koca bir Hyundai'yi yutacak büyüklükte ağızlar, sıra sıra, iğneye benzeyen dişler. Böylesi yaratıklar ancak derinlerde yaşayabilirlerdi: vucutlarının güneşe karşı hiçbir koruması yoktu – derileri daha yüze ulaşmadan yanar ve pelte kıvamına gelirdi. Fakat göremeyişlerinin üstesinden gelmişlerdi. Işıktan uzakta yaşayan diğer yaratıklarla sürtünüyor ve itişiyor, nadir de olsa dikenlerini, dokungaçlarını ya da dişlerini kullanıyorlardı.

AMONY? diye düşündü Newton. Cevabı gecikmedi: *Alex Markson'ın da ödü bokuna karışırdı. Dünya üzerindeki herkesin ödünün bokuna karışması gerekirdi.*

İki çocuğun aldığı nefesler kulaklarını ısıtıyordu. Yamaçtan aşağı ilerlerken kiltasından zemin ayaklarının al-

tında parçalanıyordu. Aşağılarda bir yerdeki kayalardan su akıyor – denizi bulmaya çalışıyordu. Hava pisliğin tatlı kokusuyla sarılmıştı.

Max'in eli Newton'ın fenerine sıkıca sarılmıştı. Henüz yakmamıştı. Newton ona yakacağı zamanı söyleyecekti. Karanlığı göz bebeklerinde hissediyordu. Süregelen korku ise peşlerini bırakmıyordu: gözlerinin arkasında korkunç bir baskı vardı. Karanlık arkalarından gelmeye ve korku karşılarında durmaya devam ederse, Max göz bebeklerinin birer üzüm tanesi gibi patlamalarından korkuyordu. Shelley'nin normal olmadığının en büyük kanıtı bu yerd: akli başında hiçbir insan böyle bir yerde saklanmak istemezdi.

Yokuştan aşağıya adım adım ilerlediler, kayaya toslamak için ellerini ileride tutuyorlardı. Mağara duvarları yapışkan bir maddeyle kaplıydı: algler olabilir miydi? Max küçük beyaz yengeçlerin yapışkan zemin üzerinde gezindiğini, kısaçalarının *tıkır-tıkır-tıkır* ettiğini gözünde canlandırdı. Milyonlarcasının tepelerinde bir şemşiye oluşturduğunu. Yanağı yapışkan bir kayaya süründü: büyük ve rahatsız edici bir dil gibiydi. Korkudan çığlığı basmamış olması ise başlı başına küçük bir mucize olmalıydı.

Karanlık baş döndürücüydü. Hiçbir şeyi tutmuyordu: havada ilerleyen ve bir yere çarptıktan sonra geri dönen nefeslerini bile. Sarıp sarmalayışı bile insanı deli etmeye yeterdi: ağızlarına, kulaklarına, burunlarına ve gözlerinin arkasına sızıyor, onunla bir olana kadar her yerini işgal ediyordu.

İki arkadaş sessiz mağaranın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettiler... ve ardından sesler geldi.

Neyden geldiğini sadece Tanrı'nın bileceği, korkunç sesler.

Shelley geldiklerini duymuştu. Kulakları artık çok iyi duyuyordu. Evet. Çok, çok iyi.

Çocukları henüz göremiyordu. Küçük ödülleri al-maya gelen çocukcağızları. Aptal evlerine, aptal hayatla-rına geri dönmek isteyen, küçük ve aptal çocukları.

Onları göremiyordu fakat birazdan *hissedebilecekti*.

YE YE YE YE

Ah, evet. Yiyecekti Shelley. Önce şişman olanı, ar-dından zayıf olanı. Gözlerini yiyecekti ki göremesinler. Ayaklarını yiyecekti ki kaçmasınlar.

Rüya gibi olacaktı. Güzel, yeni bir dünya. Burada her-kes çok daha mutlu olacaktı. Alışması zaman alacaktı ta-bii ki. Fakat işe yarayabilirlerdi.

Onlar da baba olabilirdi. Evet, hepsi birlikte baba ola-caklardı.

Ne de güzel bir fikirdi.

Sesler, Newton'ın kalp kapakçıklarının donup kalma-sına sebep olmuştu. Kalbinin sıkıştığını gayet net hisse-debiliyordu.

Uzun, sıvımsı sesler geliyordu: *slllllrp...slllllrp... slllllrp...*

Newton, "Fener," dedi. Kelime ağzından sıkıştırılmış bir ses parçacığı halinde çıkmıştı.

Max feneri yaktı. Işığın saf beyazlığı mağarayı sardı.

Slllllrp...slllllrp...slllllrp...

Çocukların yüzleri yumurta kabuğu beyazlığındaydı: korkudan kanları çekilmiş gibi görünüyordardı. Ense ve kollarındaki tüyler diken dikendi. Yapışkan kayalara si-nen tatlı ve pis koku, iki çocuğun başını döndürüyordu.

Küçük bir antredeydiler. Kayalığın içindeki bir oyun-tuda.

"Orada," dedi Newton eliyle işaret ederek.

Bujiler odanın ortasındaki sıg bir tuzlu su birikintisinde duruyorlardı. Gerçekten de bu kadar basit mi olacaktı? Herhangi bir kıpırtı var mı görebilmek için birikintiyi taradı. Temizdi. Yürüdü, bujileri aldı ve yüzünde tedirgin, umut dolu bir gülümsemeyle Newton'a döndü. Elindeki fener diğer çocuğun arkasındaki kayalığa ışık tutmaktaydı.

Newton'un belinin solunda seyirmeye benzer, güçlüklerle farkedilebilecek bir hareketlenme sezdi. Bujiler uyuşmuş ellerinden kayıp düştüler.

Newton kaşlarını çatarken Max elini kaldırdı, titreyen parmağıyla arkasındaki bir yere işaret etti. Newton tabanları yağladı, tökezledi ve arkasındaki şeyin açığa çıkışını seyretti.

Bir zamanlar Shelley Longpre adıyla anılan şey, kayalığındaki karanlık bir girintiden çıkıverdi. Örümcek gibi tırmanmış, uzun, soluk renkli uzuvlarını birer birer açmış, saklandığı yerden bir akrobat zarafetiyle ayrılmıştı.

“Evetsssssss...” diye fısıldadı, sesinde bir engereğin peltek tıslayışları vardı.

“...ssssSssssEvetsssssssssss...”

Elleri ve ayakları uzun, gövdesi ise şişkindi. Çıplak ve şeffaftı, vücudunun tamamı kalın mavi damarlardan bir ağla kaplanmıştı. Kolları ve bacakları ince bir deri tabakasıyla kaplı kemiklerden ibaretti. Korkunun pençesine düşen Max, kendini son Noel'i düşünürken buldu. Ebeveynleri, Max'e bir trombon almışlardı. Hediye paketi yapmış ve ağacın altına koymuşlardı. Max ise onu bekleyenin ne olduğunu tabii ki biliyordu: parlak kâğıtla kaplanmış bir trombon, normal trombonla neredeyse tamamen aynı görünüyordu.

Shelley'nin bacakları tam olarak böyle görünüyör-

du: ten rengi paketlenme kâğıtlarıyla kaplanmış kemikler gibi.

“EeeeeEEEEEEVEEEEEETTTSSSSSS...”

Sesi bir münvezinin mahsun çığlığına benziyordu. Pis bakan gözlerinde iğrenç bir sevinç vardı, iğrenç bir açlık, bir ihtiyaç. Sol gözü tamamiyle bembeyazdı: baston şekerin sadece kırmızı kısımlarını yiyen bir çocuk gibi, bir şey göz bebeklerinin renkli kısımlarını emmişti. Sağ gözü ise kurumuş bir bezelyeden farksızdı; beyaz iplikçikler kızarmış göz yuvalarını yalayıp okşuyor, rüzgârın tarladan kaldırdığı tahıla benzer bir ses çıkartıyordu.

Max yaratığın edep yerine benzer bir çıkıntı halini almış, sarkık karnını tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Voleybol topu büyüklüğündeydi, bacakları arasında sallanırken ağırlığını belli ediyordu. Göğüs kafesinin dışa bükülen kemikleri canavarımsı birer parmağı andırıyordu. Omuzlarındaki koca et parçalarından aşağıya pislik akıyordu; bel çevresi ise ülserli kabartılardan bir kemerle sarılıydı. Max olanları idrak etmekte güçlük çekiyordu: daha birkaç gün, hatta saatler önce, karşısında duran bu şey kendisi gibi bir çocuktü.

Sllllrppp...sllllrppp...

Dudakları yaşlı bir atın dudakları gibi yere uzanıyordu. Dişleri dökülmüştü; üst damağından beyaza çalan renkleriyle sarkan diş etleri balkabağıının içindeki süngerimsi kısma benziyordu. Aşırı uzun parmaklarıyla Newton’a uzandı. Parmak uçlarındaki deriyi kemirmişti. Yükselerek vızıltısını yitiren sesiyle, delice ve anlamsızca bağırmaya başladı.

“YEEEEEEEEEE!”

Üzerindeki uyuşukluğu atan Newton, elindeki mızrakla saldırmayı başardı. Yaratığın yüzüne isabet ettirdi,

derisini krep gibi yardı. Shelley acınası bir çığlık attı ve karnını duvarlara sürterek odanın çevresinde yengeç gibi yürümeye başladı. Max yaratığın parçalanma ihtimalinden inanılmaz korkuyordu. İçinden Tanrı bilir ne fırlayacaktı?

Newton, Max'e, "*Hadi!*" diye bağırdı.

Max sırtını duvara verdi ve arkasına döndü. Shelley'e-benzer-şeyin ağzından fırlayan dili, şeklini yitirmiş ve kuruyup çekilmişti. Max, Shelley'nin kokuyu aynı yılanlar gibi diliyle mi almaya çalıştığını merak ediyordu.

Max'in üzerine korkunç bir hız ve öfkeyle geliyordu. Bakışları bir an sırtına takıldı. Omurgasına bir şey dolanmıştı, elektrik kablosuna benzer bir şey.

Kemikli pençelerinden biri bileğine dolandı ve Max altına kaçırdı. Bacağından aşağıya ılık bir ıslaklık yayıldı. Shelley'e-benzer-şey de farkına varmış olmalıydı – kaymaktaşı rengindeki gözlerini yukarı çevirmiş, Max'in baldızlarına yaklaşmaya ve koklamaya başlamıştı. Max çığlığı bastı ve yaratığı tekmeledi. Elinden kayıp yere düşen fener, düştüğü yerde aheste daireler çiziyordu.

Max, Newton'ı kolundan tuttu ve odanın girişine doğru sürükledi. Akli çırpınıyordu; korkunun kucağına düşüp işlevini yitirmesi an meselesiydi...

Fener yerdeki dönüşüne bir son verdi. Newton'ın can havliyle gerileyen ayaklarını aydınlattı – ardından Shelley'e-benzer-şey karanlıktan fırladı, trüf mantarı bulmuş bir domuz gibi sevinçle ciyaklayarak, Newton'ın sağ bacağına sarıldı.

"*Bırak!*" diye çığırdı Newton. "*Çekil üzerimden!*"

Yaratık ciyaklamaya ve Newton'ın vücudunu pençelemeye devam etti. Newton yaratığın devasa karnını kasıklarında hissetti. Emme seslerinin yanınida, kıpırtılar

da geliyordu – kaynağı ise yaratığın ıslak bir kara deliğe benzeyen ağzıydı.

“Tanrım, Max, sanırım o...”

Shelley’e-benzer-şeyin midesi yırtılırken çıkan ses, nemli bir kâğıdı kopartırken duyulana benzerdi. Newton’ın kasıkları ve karnı kurumuş organlar, çekmiş bağırsaklar ve aralıksız kıpırdanan sayısız beyaz yaratıklardan oluşan sıcacık karışıma bulandı.

Newton, Shelley’e-benzer-şeyin gevşeyerek nihai huzura erişen yüzündeki ifadeyi dehşetle karışık tiksinti ve çığlıklarla karşıladı.

Shelley’den geriye kalanları tekmeleyerek uzaklaştırdı ve topuklarıyla kaygan taşlardan destek alarak geriledi. Yaratık mağaranın zeminine yüzükoyun düştü. Çarpışıyla birlikte yüzündeki zayıf kemiklerin nihayet parçalandıklarını haber veren, korkunç bir parçalanma sesi geldi.

Stonewall Brewer'ın yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası'nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: Amiral Brewer, Tom Padgett vardığı esnada Falstaff Adası'nda bulunan Tom Riggs ve beş çocukla ilgili ne gibi adımlar attığınız hakkında birkaç soru sormak istiyorum.

C: Buyurun sorun.

S: Karantina süresi boyunca Bay Riggs'le, ya da ölümünün ardından çocuklarla, neden iletişime geçmediğinizi öğrenmek istiyorum.

C: Neden iletişime geçecektik ki?

S: Onlara nelerin olup bittiğini anlatmak için. Onlara, hiçbir şey olmasa bile, ebeveynlerinin çocuklarını orada bırakmaya karşı çıktığını ve kendi rızalarının dışında tutuklandıklarını bildirmek için.

C: Bahsettiğiniz noktalar tarafımızdan dikkatlice değerlendirilmiş ve gereksiz bulunmuştur. Biz –daha doğrusu şahsım– izlenecek en iyi yolun “bak ama elleme” politikası olduğuna karar verdik.

S: Yardım paketi bırakabilirdiniz. Yiyecek ve erzak. Ya da ebeveynlerinden gelen notlar. “Dokunmuş” olmazdınız herhalde, haksız mıyım?

C: Bugün burada yaptığımız konuşmanın kayıtlarına bakarsanız, size şöyle dediğimi hatırlarsınız: *Adaya giren ya da adadan çıkan olmayacak.*

S: Fakat bu dediğiniz bilgiyi de mi kapsıyor, Amiral? Virüsler bilgi yoluyla yayılmazlar.

C: Ancak korku yayılabilir. Bilgi bazen güç değildir. Bilgi en az cehalet kadar tehlikeli olabilir. O çocuklara karşılaştıkları

şeyin ne olduğunu söyledik diyelim. Kabalığımı mazur görün – fakat kafayı sıyırmaları işten bile olmazdı.

S: Adada olanlara ilişkin bilgiler ışığında, Amiral, çocukların bir şey bilmemelerine rağmen kafayı sıyırdıkları gerçeğine katılmıyor musunuz?

C: Şimdi dönüp bakınca, evet, katılıyorum. Dinleyin, böyle zor zamanlar benim gibi adamlar sayesinde aşılır.

S: “Sizin gibi adamlar”ı açıklayın lütfen, Amiral.

C: Bir işe baş koyan ve pes etmeyen adamlar. Bazıları benim gibilerin kalın kafalı olduğunu düşünür. Huysuz olduğunu. Hatta, insan olmadığını. Benim gibi adamların verdiği kararların, dışarıdan bakıldığında, insanlık dışı görünmeleri mümkündür. İnsanlar sizden hep şüphe duyacaktırlar. O insanlar neden öldü? SARS saldırısında kırk iki kişi neden öldü? Adadaki çocuklar neden öldü? Eh, ölümü sorgulamak gayet doğal ve şüphe edenleri de anlıyorum. Tabii anlamaktan kastım, her salgında ölen birilerinin olacağı gerçeğine katılmadığım anlamına gelmiyor. Her operasyona başlarken umudum ve amacım can kaybı yaşanmaması yönündedir. Fakat gerçek şu ki benim gibi adamlar böyle kararlar vermezse, olayın ardından sorulan sorular şu anda sorduklarınızdan çok farklı olacaktır. Kırk iki kişi neden öldü yerine, beş milyon kişi neden öldü diye soracaksınız. Doğu kıyısındaki popülasyonun tamamı neden öldü? O esnada, adil olanı yapma lüksünüz bulunmuyor. O esnada herkes, salgına yakalanmamak için elinden geleni yapmakla uğraşıyor.

S: Yani diyorsunuz ki...

C: Benim gibi adamların verdiği zor kararlar olmasa, kararlarımı sorgulayacak kimse kalmazdı diyorum. İlk tahmini yapmak bize düşüyor. Ve bazen elimizde bir tek bu oluyor: olabildiğince iyi bir tahmin. İşlerin ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyoruz. Riski analiz ediyor, zaiyatı tahmin etmeye ve

en aza indirmeye çalışıyoruz, ardından bu düzeni koruyoruz. Vicdan azabından yatamadığım geceler olmadı diyemem. Fakat yapmam gerekeni yapıyorum.

S: Amiral, konuyu değiştirmek istiyorum.

C: Düdük senin elinde. İstedğini yapabilirsin.

S: Alâ. Amiral, Dr. Clive Edgerton ve genetiği değiştirilmiş hidatid solucan üzerine yaptığı deneylerden haberdar mıydınız?

C: Bu olaylardan önce mi? Hayır.

S: Hafızamı tazellerseniz sevinirim: Bulaşıcı Hastalıklar ve Epidemiyoloji alanlarına ilişkin Güvenlik Toplantı'larına katıldınız, değil mi?

C: Evet, aldığım emirler katılımımı zorunlu kılıyor.

S: Ziyadesiyle garipmiş o vakit...

C: Garip olan nedir?

S: Dr. Edgerton'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikrinizin olmaması. Böyle söylememin sebebi toplantıdaki herkesin –katıldığınız toplantıdan bahsediyorum– Dr. Edgerton'ı gayet iyi tanıyor olması. İki yıl önce, diğer birçok doktorun yanı sıra, Edgerton'ın adı da zikredilmiş. Kuruldan öğrendiğim kadarıyla, adı geçen doktorların yaptıkları çalışmalar dolayısıyla diğer doktorlara nazaran daha dikkatli bir şekilde takip edilmeleri gerekiyormuş.

C: Her toplantıda bulunmadım.

S: Toplantıda konuşulanları size iletiler ama?

C: Evet. Olabildiğince dikkatli bir şekilde okuyorum fakat meşgul bir adamım.

S: Amiral, genetiği değiştirilmiş hidatidin silah olarak kullanılması hakkındaki görüşünüz nedir?

C: Canavarca. Sorunun da canavarca olduğunu düşünüyorum.

S: Evet, ne yazık ki öyle, fakat böyle soruların sorulması gerekiyor. Düşünceniz canavarca olduğu yönünde demek.

C: Aynen öyle.

S: Fakat size sorduğum soru bu değildi.

C: Silah olarak efektif olacağını tahmin ediyorum. Belli, ölçülüp biçilmiş senaryolarda kullanılabilir.

S: Adada olduğu gibi mi?

C: Adın nedir?

S: [isim gizli tutuluyor]

C: Eh, [isim gizli tutuluyor], işi ağırdan aldığımı ve o çocukları şey olarak kullandığımı – ne deniyordu? Kobay mı? Eğer kastettiğin şey buysa...

S: Amiral, Claude Lafleur ismi tanıdık geliyor mu?

C: Hayır. Neden gelecekmiş ki?

S: Kaptan Claude Lafleur emrinizdeki denizcilerden biriydi.

C: Donanmanın *tamamı* benim adamım.

S: Kaptan Claude Lafleur sizin bulunduğunuz üste görev yapıyordu. Lafleur'un kızı sıklıkla çocuklarınıza dadılık yaptı. Buna rağmen Claude Lafleur'u tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?

C: Aynen öyle.

S: Claude Lafleur donanmaya katılmadan önce çilingirlik yapıyordu.

C: Biraz acele eder misin?

S: Sizin de belirttiğiniz üzere, düdük benim elimde. Ne kadar hızlı gittiğime ben karar veririm. Bir süre önce, Claude Lafleur'a dört günlük izin verildi. Bu izin, Tom

Padgett Dr. Edgerton laboratuvarından kaçmadan bir gün önce başladı.

C: Ee? Yani?

S: Claude Lafleur'un izin kâğıtlarında imzanız bulunduğundan haberdar mısınız, Amiral?

C: Onlarca izin kâğıdı imzalıyorum. Günün yarısını izin kâğıdı imzalayarak geçiriyorum.

S: Amiral. Claude Lafleur'un parmak izinin Dr. Edgerton'ın laboratuvarının arka kapısında bulunduğundan haberiniz var mı?

C: Bu konuda başka biriyle görüşmeniz gerekecek.

S: An itibariyle Claude Lafleur'un elimizde tutuklu bulunduğundan haberiniz var mı? Ayrıca, Lafleur'un oldukça suçlayıcı bazı şeyler söylediğinden haberdar mısınız?

C: Bu konuda üstlerimle görüşmeniz gerekecek.

S: Amiral, üstleriniz kimler?

C: [Tanık sessiz kalıyor]

S: Amirallerin bile birinden emin aldığını mı söylemek istiyorsunuz?

C: [Tanık sessiz kalıyor]

S: Amiral, az önce kullandığınız bir terime yeniden değinmek istiyorum. Canavarca. Şu diyeceğime katılacağınızı düşünüyorum, Amiral Brewer; bir salgın hastalığı serbest bırakmak *canavarca* bir davranış değil midir? Ve eğer bahsigeçen salgın Tom Padgett'ın ta kendisi idiye, Amiral, Falstaff Adası'nı dev bir petri kabı, gerçekleşen olayları ise izinsiz –ve çocuklar üzerinde– gerçekleştirilen deneyler olarak görmek mantığa uygun değil midir?

C: [Tanık sessiz kalıyor]

**S: Şu bahsettiğim *canavarlığın* tanımını değil midir, Amiral?
Aklınıza gelebilecek en insanlık dışı şey değil midir?**

C: [Tanık sessiz kalıyor]

Gece, mağaradan güçlükle çıkan çocukları selamladı. G m    rengi ay ışığının altında, Newton belden a ağısının kan ve pislik içerisinde kaldığını gördü. Tiksinti hissi dalga dalga üzerinden geçti.

Max kendini temizlemesi için elinde bir avuç yaprakla –başka bir şey bulamamı tı– yanına geldiğinde, Newton eliyle durmasını işaret etti.

“Yaklaşma. Artık çok geç – her yerimdeler.”

 ama ırlarının içinde olduklarını, tenini tuhaf bir sıcaklıkla d rtt klerini hissedebiliyordu. Oralarda daha yeni çıkmaya ba lamı  kılların arasına kıvrılıyorlardı.

Max şöyle dedi: “Ne yapabiliriz?”

“Kampa döneceğiz. Okyanusa girip yıkanacağım. Bakalım bir faydası olacak mı.”

Geceleyin ormanda el fenerleri olmadan ilerliyorlardı. Uzun ağaçların dantel gibi i  içe girmiş dalları arasından insanın kanını donduran sesler geliyordu: bayku  sesleri, hı ırtılar ve su bidonuna tıklımı  dev bir sinekku unun giderek artan ve artmaya devam ettikten ancak bir süre sonra dinen, kontrolsüz kıkırtısı. Duydukları sesleri yapan şey her ne olursa olsun, mağaradaki Shelley’ebenzer-şeyden daha kötü olması mümkün değildi.

Geri döndüklerinde, Max kulübenin çatısından kopan tahta kiremitleri kullanarak bir ateş yaktı. Newton ise yıkanmak için deniz kıyısına indi. Max ay ışığının aydın-

lattığı sahili az çok seçebiliyordu. Suyun içinde bağdaş kurarak oturmuş, çitilenip duruyordu. Geriye üzerinde bir tek ıslak ve beli biraz bol gelen çamaşırıyla döndü. Arkadaşının duruşundaki mağlubiyet, Max'in ödünü koparmaya yetmişti.

“Acıktım, Max.”

“Ben de acıktım, Newt.”

“Sanırım senden daha çok acıktım.”

Nasıl olduysa, uykuya geçebildiler. Newton gece yarısı uykudan fırlayıverdi. İçinde canlı ve kıpırdanan bir şeyler vardı. Dudağını ısırды ve kanayana kadar ısırmaya devam etti.

Bir saat sonra, Newton zehirli bir sumak çalılığına kuşarken, Max uyandı. Yanı üzerine uzanmıştı, korkudan nefes nefeseydi.

“Mantarları yedim,” dedi Newton. “Gereğini yapacaklardır.”

Newton kusmuşunun oluşturduğu birikintiye işaret etti. Yedikleri meyvelerden geriye çok az bir morluk kalmıştı. Geriye kalanı kıpırtılı beyazlarla kaplıydı.

“Sanırım küçük şerefsizlerden biri şeyimden... yukarı çıktı. Çiş deliğimden.”

Kullanabileceği daha uygun, büyük ihtimalle de bildiği bilimsel bir ismi olduğunu fark etti, fakat düşünemeyecek kadar yorgundu, pestili çıkmıştı. Ayrıca, çiş deliği güzelce özetliyordu. Çişinin geldiği *delikti*. Kendi kendine güldü. Hah! Sebebini bilemese de, aşırı komik gelmişti. Çiş deliği. Çooooook komikti! AMONY? Çiş deliğine o da gülerdi, çünkü çiş deliği dünya üzerinde söylenmiş en komik kelimeydi!

Akıl sağlığını yitirmeye başlamış olabilirdi. Ya öyleydi ya da o mantarların özellikleri arasında zihni bulandırmak da vardı. Zehirli sumaktan bir yaprak kopardı ve bacağına sürdü.

Max, “Ne yapıyorsun?” dedi.

“Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var. Aptallaşana dek kaşınacağım.”

* * * *

Mantarların geriye kalanını da yiyen Newton, çok ama çok hastaydı. Öyle büyük bir kuvvetle kusuyordu ki gözlerindeki, hatta burnundaki kılcal damarlar çatlıyordu. Güneş doğduğu vakit, Newton içinde ne var ne yoksa sıkılıp suyu alınmış gibi bitkin ve zayıf görünüyordu.

İki arkadaş ateşin başında uzanıyorlardı. Ne vakit Max, Newton’a yaklaşırsa, Newton eliyle gitmesini işaret ediyordu.

Newton, “Sana da bulaşacak,” diye uyardı.

“Artık umursamıyorum.”

Newt’in gözleri aniden alevlendi. “*Umursamalısın. Aptal olma. Umursamak zorundasın.*”

Max geri çekildi, alınmıştı fakat sebebini tam olarak idrak edebilmiş değildi.

Aynı sabahın bilinmez bir vaktinde, siyah helikopter güzelliği kartpostallara mahsus gökyüzünde belirdi. Gümürdeyen motorlarıyla iyice alçaldı, etraflarında uçtu. O kadar yakındı ki, Max pilotun vizöründen yansıyan gün ışığını görebiliyordu.

Helikopterin pervanesi etrafta ne var ne yok dağıtırken, “Yardım edin!” diye bağırdı Max. “Arkadaşım hasta! Görmüyor musun? Yardıma ihtiyacımız var!”

Pilotun yüzündeki ifade değişmedi. Max eline bir taş aldı, acınası bir kuvvetle savurdu. Yakınından bile geçmedi. Helikopter güneye döndü ve North Point’in yolunu tuttu.

Max, “Siktir git!” diye bağırdı arkasından. “Git ve kendini becer!”

Ardından yere yığıldı. Yetişkinler çocukların iyiliğini düşünme zorunluluğundaydılar. Neler olup bittiğinden haberleri olmalıydı. Ve buna rağmen, inatla hiçbir şey yapmıyorlardı.

Yetişkinler ölmelerine seyirci kalmakta herhangi bir sıkıntı görmüyordu.

Newton, “Onları kimin yarattığını merak ediyorum,” diye mırıldandı.

Max gözlerini sildi. “Neleri?”

“Solucanları.”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Diyorum ki,” dedi Newton, “fazla *kusursuz* görünüyorlar.”

“Kusursuz falan görünmüyorlar, Newt. Dünya üzerinde en korkunç şeyler onlar.”

“Demek istediğim de o zaten, yani sanırım. Dünya üzerindeki *en kötü* şey olabilirler. Ama bu onları kusursuz yapar, öyle değil mi? Oldukları ve yaptıkları şey konusunda kusursuzlar. Her biri mükemmel birer katil.”

“Henüz herkesi öldürmediler. Kent’e ne olduğunu bilmiyoruz.”

Newton’ın gözlerinin kenarları kırıştı. “Umarım hâlâ hayattadır. Cidden, umudum bu yönde.”

“Eve yüzmüş olabilir.”

Max barut rengi denize baktı ve bu dediğine gerçekten inanıp inanmadığını düşündü.

Newton, “Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da Koca K’dır,” dedi, Max’in gönlü olsun diye mi söylediği ise muammaydı.

“Belki yetişkinlere haber verir. Nihayet bizi almaya gelirler.”

“Her şey mümkün.”

Öğle vakti yaklaşırken, Newton Max'e sol gözüyle görmekte güçlük çektiğini söyledi.

"Kenarları bulanık görüyorum." Kahkahasında histerik bir hava vardı. "Dünyaya bir şeftalinin ya da ona benzer bir şeyin içinden bakmak gibi."

Max, Newton'ın gözünü incelemek üzere eğildi.

"Sıkıntı yok gibi görünüyor."

Newton zehirli sumanın bacağına bıraktığı mor lekeleri kaşıdı. Sabahtan beridir kaşıyordu. Eti kaşırmaktan aşınmıştı ve yer yer kanıyordu.

"Öyle mi? Eh, iyi madem. Of, canım acıyor. Belki sorun gözümde değildir. Gözde sinir yok diye biliyorum. Belki gözün arkasındadır. Ne dersin?"

Max eğildi ve biraz daha yaklaştı. Korku göğsünde toplanıyor, giderek büyüyordu.

"Göz kapaklarını parmaklarınla ayır. İçine bakayım."

Hülyalı bir sesle, "Peki," dedi Newton. "Evet. İyi fikir."

Max bir elini güneşe karşı siper etti ve gözlerini kısarak daha yakından baktı. Kan çanağına dönmüş bir göz bebeği haricinde hiçbir şey yoktu.

"Sorun yok, Newt. Bir şey göre..." Max'in nefesi kesildi. "...göremiyor..."

"Ne var? Ne gördün?"

Hiçbir şeydi. Minicik bir kıpırtıydı. Ufacık bir farenin pençesi kadar bile değildi. Newton'ın gözünün altında duruyordu. Muhtemelen ışığın oynadığı bir oyundu sadece, bir arpacık ya da onlara benzer bir şeydi – ta ki kıpırdayana kadar.

"O nedir, Max? *Hissedebiliyorum.*"

Kendini bir o yana bir bu yana savuran minyatür boyutlardaki solucanın yeni yerine alışmaya çalışır gibi bir

hali vardı. Max solucanı yakalamak üzere uzandı. Solucanı aynı büyükbabasının yaban elmalarındaki kurtçukları çıkardığı gibi dışarı çekebileceğini düşünüyordu. Solucanın Newton'ın gözünün içinde olduğunu tam da bu esnada fark etti. Viterusta yüzüyordu.

Hayır. Aklından geçirdiği kelime kafasının içinde yankılanmaya başladı. *Hayır hayır hayır hayır...*

Solucan aniden durdu. Ardından, beyin kabul ettiği o tek atom izlendiğini fark etmesine yetiyormuş gibi, Max'e doğru döndü.

“Ne oldu, Max? Söyle lütfen. Söylesene!”

Bir saat sonra, Max mağaraya geri döndü.

Newton, Max'ten gitmemesi istemişti. Yalvarmıştı ona. *Başına bir şey gelirse ne olacak, Max? O zaman ikimiz de yalnız kalacağız.*

Max, Newton uyuya kalana kadar bekledi – en azından bu kadarını yapabilmmişti. Kulübede bir işaret fişegi buldu. İzcibaşı Tim'in getirdikleri fırtına sırasında sırk-sıklam olmuşlardı, ancak bu –Newton'ın kilitli poşet içerisinde bizzat getirdiği– fişek hâlâ çalışır durumda olabiliyordu.

Max çalışması için *dua* etti. Çalışmazsa, Shelley'e-benzer-şeyin yanına kör karanlıkta gideceği anlamına geliyordu. Bujileri el yordamıyla arayacaktı. *Ona dokunursa ne olacaktı?*

Max bujileri orada bırakmayı ve farklı bir kaçış yolu bulmayı tercih edebilirdi, fakat şu anda, Newt bu kadar hastayken, başka çaresi yoktu.

Kendini cesaretlendirmeye çalışarak, *Dinle, o kadar da mesele etmene gerek yok*, diye düşündü. *Aşağı in, bujileri al ve tabanları yağla. Mesafe korktuğun kadar uzak bile değil, dün karanlık diye size öyle geldi. Evdeki bodrum katına inen merdivenlerden daha uzun olduğunu zannetmiyorum.*

Güneş gökyüzünde birkaç derece alçalmıştı. Ağaç dalları arasından parlıyor ve mağaranın ağzını aydınlatıyordu. Ne kadar parlak olursa olsun, güneş sadece birkaç

metrelik kısmı aydınlatıyor ve ardından o korkunç karanlık kontrolü ele alıyordu.

Fişegin ağzını açtı. Öylesine kuvvetli ve beklenmedik bir şiddetle alev almıştı ki kollarındaki kılları yaktı. Ensesindeki tüylerle birlikte diken diken beklemekteydiler.

Ayağını mağaranın girişine koydu. Üzerindeki çıkıntının gölgesi ayakkabısını ortadan ikiye böldü. Sonraki adımı atmayı denedi – ancak arkadaki ayağı hareket etmiyordu. Yere zamlanmış dahi olabilirdi. Kas demetlerinin dizardı kirişlerine kadar seyirdiğini hissetti: tuhaftı ve dalgalar halinde yayılmıştı.

“Hadi ama,” diye fısıldadı. “*Hadi.*”

Arka ayağını hareket ettirebilmek için muazzam bir konsantrasyon ve irade örneği göstermesi gerekiyordu. Uzun uğraşlar sonucunda attığı adımla tökezledi ve mağaranın yokuşlu yüzeyinden aşağıya yuvarlanmaya çok yaklaştı, fakat son anda dengesini toparlamayı başardı.

Kendini, “Bebek gibi davranma,” diye azarladı, böyle davranmak için dünya üzerindeki her türlü haklı sebebi olsa da. Üç numaralı İzci Kanunu: İzcinin görevi işe yaramak ve insanlara yardım etmektir ve izci görevini her şeyin –kendi zevklerinin, rahatlığının, hatta güvenliğinin– üzerinde tutmakla yükümlüdür.

Mağaraya girdiği anda sıcaklık en az beş derece düştü. Hava ciğerlerine kısa, kesik nefeslerle giriyor – sesi hıçkırır ya da bağıra çağıra ağlamaya hazırmış gibi geliyordu. Korku geçen seferki kadar kuvvetliydi: kopmuş bebek parmakları karnını gıdıklayıp duruyorlardı.

Ayağını diğerinin önüne koyacaksın, dedi kendine. İstediyin anda kaçabilirsin. Kıcın tutuşmuş gibi tabanları yağlayabilirsin.

Kafasındaki sesin –kendine güvenen, şakacı– içinde

yatan ödü bokuna karışmış çocuktan böylesine farklı olmasına şaşırıyordu.

En azından elinde bir fişek vardı. Yolculuğun baş döndürücülüğü yanındaki ışık kaynağı sayesinde çok daha azdı. Denizin erittiği kayaların üzerindeki tuz katmanları parlıyor, fişegin kan kırmızısı rengini yansıtıyordu.

Kaya tabakaları sarının hastalıklı bir tonuna sahip yosunlarla kaplıydı. Boyutları epeyce büyük şapkalımantar kolonileri mağara duvarlarından tuhaf açılarla uzanıyorlardı: etli kulaklar gibi asılı duruyorlardı, altları yumuşak bir tabakayla kaplıydı – bazılarında ise dikene benzer dişler bulunuyordu. Yolun büküldüğü yerden geçerken boynuna değen mantar, nemli ve şişkin dokusuyla denizin tükürdüğü su çekmiş bir ceseti andırıyordu.

Havadaki tatlılık henüz geçmemişti, fakat yoğunluğu azalmış gibi görünüyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Kalp atışlarını kulaklarında hissetti. Fişek tükenmeye yaklaştığının ilk sinyalinin verdi.

Sakin biteyim deme, diye geçirdi aklından – bitmemesi için dua etti. *Ne olursun biteyim deme*.

Odanın girişine geldi. Kokunun tuhaf bir çekiciliği vardı: tuza basılmış tatlı eriklere benziyordu. Damlayan suyun sesi –her ne kadar kaynağını göremese de– havaya canlılık katmıştı. Fişegi havaya kaldırdı. Tavan aynı sarı yosunla kaplıydı; ayırıkotu kökleri aşağı doğru yayılıyorlardı. Yosunların üzerinde, süngerimsi dokularına tutunarak gezinen türlü deniz canlısı vardı: kum yengeçleri, etli sülükler ve Max'in ilk kez gördüğü, kocaman kör böcekler. Kıskaçlarını ve diğer uzuvlarını kıpırdatmalarından çıkan sesler topluluğu, Max'in tepesinde hatırı sayılır bir gürültü yaratmaya yetiyordu.

Shelley'e-benzer-şey odanın kenarında yatıyordu.

Uzuvları tuhaf açılarla dikelmişlerdi; sözlüğün sayfaları arasında dümdüz edilmiş, ölü bir örümceğe benziyordu. *Küçücüktü*. Ölümün böyle bir etkisi vardı, değil mi? Her şeyi küçültürdü. Dün bıraktıkları yerde duruyordu... değil mi?

Max artık bundan pek emin değildi. Mağara duvarından iki santim kadar uzaklaşmış olabilirdi – fakat bunu nasıl yapmıştı ki? Shelley'nin içindeki şeylerin işi olduğunu hayal etti... Shelley'nin cansız bedenini *bir şekilde* mağara zemininde sürüklediklerini.

Max odanın bir aküfer aracılığıyla denize bağlı olup olmadığını merak ediyordu. İçeriye dalga vurmuş, odayı suyla doldurmuş olabilirdi. Bu tavandaki deniz canlılarını da açıklardı: ilk geldiklerinde burada olduklarını hatırlamıyordu. Shelley'e-benzer-şeyin yer değiştirmesini de öyle: ceset suyla yükselmiş, odada gezinmiş, duvarlara sürtünmüş, bol miktarda tuza maruz kaldıktan sonra dalganın çıkışıyla birlikte tekrar yere inmişti.

Solucanlardan dalgayla birlikte dışarı çıkan olmuş muydu? Max suda kıvranışlarını, bir morina balığının üzerine yapıştıklarını, balığı bir deniz aslanının, deniz aslanını da bir köpek balığının yediğini, köpek balığının da bir akıntıya kapılıp balıkçıların ağına düştüğünü ve güverteye çıkartıldığını, içini açmalarıyla birlikte milyonlarca solucanın mürettebatın şaşkın bakışları karşısında güverteye döküldüğünü gözünde canlandırdı...

Ya da belki de Shelley'nin vücudu dün bıraktıklarıyla tam olarak aynı yerdeydi. Karanlıktı ve ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Evet, diye karar verdi. Aynı yerdeydi. Evet.

Gözlerini kısarak fişegin tükenmeye yüz tutmuş ışığının ardına baktı. Kıpırdayan başka bir şey var mıydı? Havada kıpırdanan bir şeyler gördüğünü düşünmüştü

– ama hayır, *hayır*, gördükleri yakındaki su yatağından gelen buhar kalıntıları olmalıydı. Kayalardan sızan suyun sesini duyabiliyordu.

Fişegin büyük bir kısmı çoktan yanmıştı – böyle olmaması gerekiyordu, değil mi? Belki de tarihi geçmiş bir fişekti. Ateşi tehlikeli bir hızla tükeniyordu.

Adımlarından birini içeriye attı. Bacağı lastikten yapılmışçasına vücudunun geri kalanını içeri çekti. Boğazı kupkuru ve kumluydu, kayalardaki ozon tadıyla kaplanmıştı. Göz ucuyla görüşü inanılmaz kuvvetlenmişti – neredeyse başının arkasını bile görebiliyordu. Göz bebekleri öylesine büyümüştü ki korneasını doldurmuş, simsiyah etmişti.

Shelley'nin cesedinin yanından dikkatlice geçti. Boyuna sürtünen ayrıkotuyla ağzına kadar gelen çılgılığı yutsa da, inlemesine engel olamadı.

Onların tam da bu sırada farkına vardı.

Dün ucunu keskinleştirdiği, Newton'ın can havliyle bırakıp gittiği çubuğun üzerindeydiler. Shelley'nin cesedinden tuhaf bir açıyla yükseliyordu. Islak odun baştan aşağıya küçük nodüllerle kaplıydı. İç içe girmiş nodüller, küçük albino üzümlere benziyordu. On binlerceydiler. Bazıları diğerlerinden daha büyüktü. Çubuğun üzerini pastadaki süslemeler gibi kaplamışlardı.

Tavandan kopan deniz sülüşü çubuğun yanındaki su birikintisine düştü. Beyaz nodüller aynı anda uyandılar. Büyük olanlar açılıp sertleştiler.

Deniz sülüşü birikintiden uzaklaşmak üzere harekete geçti. Gözleri tembelce kıpırdanıyordu. Solucanlardan büyük olanları yerlerinden fırladılar ve havada ağır ağır süzöldüler. Sülüşün üzerine indiler ve hızla sardılar. Saldırı sırası küçük nodüllerdeydi: küçük filo yola çıktı ve

sülüğün üzerine ve etrafına indi. Sülükten geriye gözle-
rinin asılı durduğu kamışlar kalmıştı; ancak onların da
beyazlığa bürünmesi fazla sürmedi.

Max içinde bir şeyin, jiletler ve kancalar ve kırık am-
pullere dolu, göğsünün inip kalkan duvarlarına yaslı du-
ran korkunç bir balonun, patladığını hissetti.

Mağaranın duvarına yaslanarak, Shelley'e-benzer-
şeyin etrafından dolandı. Daha başka birçok solucan
daha şekillendi – Max'i bir pusula iğnesinin kuzeyi gös-
terdiği gibi takip ediyorlardı, fakat ağaçtan ayrılmadılar.

Bujiler bulacağını tahmin ettiği yerde değillerdi – on-
ları en son cesedin yanında gördüğüne yemin edebilirdi.
Ama tabii cesedin hareket ettiği ihtimalini görmezden
gelmişti...

Ya da bir şeyin cesedi hareket ettirdiğini...

Ya da *başka bir şeyin* bujileri alıp götürdüğünü.

Bir an için başka bir korkunç ihtimalle olduğu yere
çivilendi: mağarada kendisinden *başka bir şey* daha vardı.
Kafasında bir imge belirdi: devasa, bembeyaz ve zonkla-
yan bir cüsseye sahip, yüzeyi pürüzlü ve arkasından sü-
zülerek yaklaşırken, annesinin memesini emmeye hasret,
tombul ve dişleri henüz çıkmamış bir bebeğe benzer ses-
ler çıkartan bir yaratık.

Orada. Tanrı'ya şükürler olsun, hemen karşısındaydı-
lar. Max bujileri odanın uzak ucundaki sık bir su biri-
kintisinde gördü. Shelley'e-benzer-şey üzerine geldiğinde
oraya fırlatmış olmalıydı.

Dikkatlice ilerledi, kıcı ıslak kayalara sürtünüyordu.
Gözlerini tükenmeye yüz tutmuş, dumanlı fişğin üze-
rinden ayırmıyordu – artık etrafını tamamen sarmışlardı.
Elindeki fişek iyice ısınmıştı: fosfor son demlerini yaşı-
yor, kâğıttan tüpü ısıtıyordu.

Bujilerin içinde durduğu birikinti oldukça tuhaf bir eğime sahipti: devasa bir istiridyenin fosilleşmiş kalıntılarına benziyordu. Yaklaştı, fakat aniden geri çekildi.

Birikintinin etrafını çeviren koyu renkli, cerahate benzer balçık –çürümüş ayrıkotu ve yosun karışımıyla– beyaz noktalarla kaplıydı. Elini uzattığı anda uyanmışlardı.

Bu birikintinin etrafında konuşlanmaları gerektiğini nasıl *bilebilirlerdi ki?*

Fakat Max'in gözleri tükenen ışık kaynağının etrafında gezinirken, her tarafta olduklarını fark etti.

Etrafında yoğunlaşıyorlardı: beyaz noktalar balçığın içindeydiler, kayalıklardaydılar, üzerinde ve yanlarındaydılar.

Her yerdeydiler.

Hissettiği korku öylesine derindi ki ortadan ikiye ayrılacağını zannetti. Karnındaki küçük parmakları artık kafasının içinde hissediyordu, aklını alıp götürmek istiyorlardı.

Ne yaptığını tam olarak bilmeden, Max fişegi indirdi ve balçığa yuvalanmış beyazlıkları dağladı. Balçıktan bir cızırtı yükseldi; solucanlar fazla ses çıkarmadan patlıyorlardı.

Max su birikintisine uzandı ve bujilerden birini aldı...

Bu sırada sönen fişek, Max'in kalbine tarifsiz bir korku düşürdü.

Yeniden alevlendi. Tepesi ıslanmıştı; üzerine su damlamış ve fosforu söndürür gibi olmuştu. Diğer bujiye uzandı, parmaklarını etrafına sardı...

Ve fişek bir daha söndü.

Mağara tavanından bir şey düştü, esnesinde dolanmaya ve takırdamaya başladı. Max tiksintiyle boğuk bir ses

çıkartacakken, fişek yeniden alev aldı. Esnesindeki şeyi uzaklaştırdı. Devasa siyah böceklerden biriydi. Yere düş-tüğü anda, beyaz iplikçiklerin akınına uğradı. Gözleriyle odanın çıkışı ararken...

Fişek bir kez daha söndü. *Tanrım olamaz, ne olur Tan-rım* – körlemesine ilerliyor, takılıyor, karanlık ve balçıkla kaplı zeminde kayıp duruyordu. Geriye doğru sendeledi ve düşmekten son anda kurtuldu – dengesini sağlamak üzere kolunu uzatmış ve su çekmiş sırta benzer bir şeye tutunmuştu...

Fişek yeniden alevlendi. Fişegin kana benzer aydınlı-ğında, dokunduğu şeyin Shelley'e-benzer-şey olduğunu gördü. Parmakları sırtındaki etlere gömülmüşlerdi. De-risi yumuşak ve yağlıydı, adını bilmediği zehirli bir sıvı akıtıyordu.

Shelley'e-benzer-şeyin omurgası yakınlarındaki deri-den hafif bir çatırtı geldi. Max derinin altında bir şeyin kıpırdadığını gördü.

Kaçmak üzere arkasını döndü. Canlıydı etraf, hava-da süzülen beyaz uzantılar dört bir yanını sarmıştı. Fişe-ği çaresizce savurdu, birkaçına isabet ettirmeyi başardı: uzantıların kavruluşu içi geçen bir ampule benziyordu.

Korkunç, tüyler ürpertici bir sürünme sesi duydu. Açılan, yarılan bir şey vardı. Max olduğu yerde donakal-dı. Aklında sesi çıkaranın yattığı yerden kalkmaya çalı-şan Shelley'e-benzer-şey olduğu canlandı. Kayalardan ayrılan vücudunun sesiydi, patlayarak açılmış göğüs boş-luğundan akan cerahatin, birbirilerine dolanırken Evee-ettsssss... diye fısıldayan solucanların sesi.

Max arkasına dönmeye dayanamazdı. Eğer döner ve onu görürse, kendini kaybetmekten korkuyordu. Yaşadı-ğı korku beyninin orta yedinde bir kor gibi maddeleşirdi.

Belki de aklını kaçırmaması ve bütün bu olup bitenlere bir son vermesi en iyisi olacaktı.

Hayatı boyunca gösterebileceği en büyük cesaret örneğiyle, Max başını yavaşça geriye çevirdi.

Shelley'e-benzer-şeyin vücudu *hareket ediyordu*, ancak hareketin kaynağı vücudun içindeydi.

Ayağını al ve diğer ayağının önüne at, Max.

Kafasının içinde yankılanan artık Max'in kendi sesi değildi: konuşan Newton'dı.

Sadece beş adım kaldı. Adımlarını büyük atarsan dört adımda da bitirebilirsin. Devam et. Korkacak bir şey yok.

Max sesin sözünü dinledi, hızla ve sessizce ilerledi. Vücudundaki sinir uçlarının tamamı alev almış, beynindeki her sinaps parçalanmanın eşiğine gelmişti, ancak çemberin duvarlarına yaslanarak poposunu tünelin girişine vurana dek ilerlemeyi başarmıştı.

Max'in yokuştan yukarı koşmaya başlamadan önce fişegin sönmeye yüz tutmuş aydınlığında gördüğü son şey, Shelley'e-benzer-şeyin sırtındaki derinin parçalanışı ve ortadan ikiye ayrılışıydı. Yabancıyı ne zaman yarıp çıktığını dahi hatırlayamadığı yaratığa benzer, kocaman beyaz bir tüp, Shelley'nin omurgasına sarılı duruyordu: rüzgârın direğe doladığı bir bayrağı andırıyordu.

Max solucanın omurgadan ağır ağır ve zarafetle ayrılışını, ardından karanlığı yararak yükselişini seyretti. Kan kokusunu takip eden bir av köpeğinin kuyruğu gibi dimdikti.

47

Max geri döndüğünde, Newton uyanıktı. Bir parça gazlı bezi gözünün üzerine sakarca yapıştırmıştı. Diğer gözü ise Max'e ketum bakışlar atıyordu.

Newton, "Gittin," diye sitemde bulundu.

"Bujileri aldım."

"İyi bari."

Newton daha şimdiden zayıflamış gibi görünüyordu. Ürkütücü bir manzaraydı: Okuldaki en tombul çocuk, Newton Thornton'un yanakları gitmiş, bazalt taşından oyulmuş gibi görünen elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Üzerine bol gelen kıyafetleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Max'in bakışlarını fark eden Newton, "Deal-a-Meal kartlarına kimin ihtiyacı var ki," dedi. "Richard Simmons..." Newt güçlükle gülümsedi. "...o korkağın da niskası bir adam."

Max botun motoruyla uğraşırken, Newton bir kayanın üzerine oturmuş, rastgele bir melodi mırıldanıyordu. Hava çoktan kararmaya başlamıştı; soğuk, yakalarından içeri sızıyor ve içlerine işliyordu.

"Öyle açım ki anlatamam, Max."

"Çakıl taşı emmeyi dene. Annem Kızılderililerin açlıkla böyle baş ettiklerini söylerdi. Ergenlik ayını ya da ona benzer bir yükümlülüğü yerine getirirken yaparlar-
mış işte."

Newton sahilden bir taş aldı ve ağzına attı.

“Tuzluymuş,” dedi. “Ve de taşlıymış.”

Bir süre güldüler. Max dikkatini yeniden motora verdi. Bujileri yerlerine yerleştirdi ve kapaklarını kapadı.

Newton, “Çakılı yuttum,” dedi. “Eyvah.”

Max, “Başka bir tanesini emersin,” derken, ses tonunu sabit tutmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Mazotla dolu bidon dün bıraktığı yerde duruyordu. Motorun yakıt kapağını açtı ve mazotu *lıkır-lıkır* doldurmaya başladı. Taşırmamaya dikkat ediyordu. Arkasından gelen diş gıcirtısı seslerini duyabiliyordu. Max sesin kaynağının çakıl taşlarını öğütmeye çalışan Newton olmasından çok korkuyordu.

Arkasına bakmadan, “İhtiyacın olan ne varsa toplansan iyi olur,” dedi Max. “Çabucak yola çıkmalıyız.”

“Motorun çalışıp çalışmayacağını dahi bilmiyorsun,” diyen Newton’ın sesi yorgunluğunu ele veriyordu. “Büyük ihtimalle çalışmaz.”

“Neden böyle bir şey diyorsun ki, Newt? Neden çalışmasın – çalışmasını neden *umut etmiyorsun*?”

Max arkasına döndü ve Newton’ı hüzünlü gözlerle ona bakarken buldu.

Bakışlarını ve başını yere indirdi, “Söylemeye çalıştığım tek şey,” dedi ve devam etti, “çalışsa dahi, bensiz gitmen gerektiği.”

“O ne saçma – neden öyle yapacaktım ki?”

“Çünkü hastayım, Max. Ve hasta olduğumu görürlerse, belki seni de eve almazlar. Senin de hasta olduğunu zannederler.”

“Kimler?”

Newton umarsızca omuz silkti. “Hadi ama, aptal olma. Orada bekleyen kimse o. Polis. Ordu. Helikopter-

deki adamlar. Kimsenin bizi kurtarmaya gelmediğinden emin olan her kimse o.”

“Eh, belki hastalık bana da bulaşmıştır. Kimin umurunda ki? Bizi iyileştirebilirler.”

Newton ne konuştuğunu bilen biri edasıyla başını salladı. “Hasta olsaydın, hissederdin.”

Max, Newton’ın yanına geldi ve elini omzuna koydu. Kıyafetleri sıcacıktı. O berbat tatlı koku Newton’dan gelince o kadar rahatsız etmemişti. Toll House’ta satılan kurabiyelere benziyordu.

Newton, “Korkuyorum, Max,” dedi sessizce.

“Ben de korkuyorum, Newt.”

Max, Newt olmadan ayrılırsa, onların –onlar her kimse– Newt’ı almak için geri gelmeyeceklerinden korkuyordu. Bu da Newton’ın burada öleceği anlamına geliyordu. Kulübede kıvrılacaktı belki, ya da bodrumda, ölmek için karanlık bir yer arayan bir hayvan gibi. Acı çekerek ölecekti, fakat daha önemlisi ve daha da kötüsü, yalnız başına ölecekti. Newt bunu hak etmiyordu. Newt iyi biriydi. Uzun bir hayat yaşamalıydı. Evlenmeli ve çocukları olmalıydı. Nerd’lüğünü onlara aktarmalıydı. Mutlu olmalıydı. Adil olanı buydu.

Max, Newt’i yanına almadan ayrılırsa, onu bir daha göremeyeceğinden emindi.

Newt’ı terk edip gitme korkusu mağarada yaşadığı kadar temel bir korku değildi, fakat çok daha derin ve içtendi: Eğer Newton ölürse, birlikte yaşadıkları korkunun, sinir bozukluğunun ve öfkenin tamamı boşa gidecekti.

Birlikte yaşayamayacaklarsa, bütün bunları neden yapmışlardı ki?

Max şöyle dedi: “Botun ön tarafında oturursun, tamam mı? Ben de arka tarafta oturacağım. Birbirimize temas etmeyiz. Beni almamaları için hiçbir sebepleri olmayacak.”

Newton şükranla gülümsedi. “Planın kulağa gayet mantıklı geliyor.”

48

Max botu kıyıdan dalgasız sulara iterken hava çoktan karararmıştı.

Motoru çalıştırmak için sertçe birkaç kez çekmesi gerekti. Motorun kasasından dumanlar yükseldi. Kalp duracak cinsten bir an için, rulmanlar eriyecek ve motor kullanılmaz hale gelecekmiş gibi göründü... fakat biraz korkutsa da bir süre sonra normale döndü.

Max gazı kökledi ve North Point'in uzak ışıklarına doğru yola çıktı. Daha önce de bot sürmüştü: amcası balıkçıydı ve ağları çekerken dümeni Max'e bıraktığı çok oluyordu. Max'e, *araba sürmekten çok daha kolay*, demişti. *Okyanus koca bir şerit, herkese yetecek yer var.*

Newton pruvada oturuyordu. Kazandığı rozetlerle bezeli fuları boynundaydı. Neden taktığını bilmiyordu – belki onları bekleyen her kimse sorumluluk sahibi biri olduğunu görsün istiyordu. Değerli bir birey.

"Hey, Max?" Newt motorun sesini bastırmak istercesine bağırdı.

"Evet?"

"Bugün bir rüya gördüm. Sen yokken. Bayağı tuhaftı."

"Pekâlâ, anlat bakalım."

Rüzgâr suları dövüyordu. Newton'ın sesini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu – sarf ettiği efor tüketiyordu onu.

"Neyse, annemleydim. Gezintiye çıkmıştık. Şehri ta-

nımıyordum. Otelin lobisindeydik. Oldukça havahydı, ki buna biraz şaşırımıştım, çünkü bizim havahlı otellerde kalacak paramız yok. Döner kapılardan geçiyoruz –o kapılar beni oldum olası korkuturlar aslında; cam ile kapı arasında kalıp ezilmekten korkuyorum– ve karşımıza tartışan bir çift çıkıyor. Bir adam ve bir kadın.”

Adadan uzaklaştıkça dalgalar kuvvetlendi. Bot dalgalar üzerinde sekiyor, tuzlu su filika küpeştelerinden içeri sızıyordu. Max gözlerini kısıtı ve karanlık suları gözledi. Ufuk çizgisinde onları bekleyen bir şey vardı.

“Adam kadına vurmaya başlıyor. Oracıkta, sokağın orta yerinde. Kadının kafası savrulup duruyor. Yanakları kan içinde kalıyor. Ardından kaldırıma bir karavan yanaşılıyor. İçinden birileri çıkıyor ve diğer adama bağırma, böyle bir şey yapmaması gerektiğini söylemeye başlıyorlar. Adam kadına zarar vermediğini, sadece ona bir şey öğretmeye çalıştığını söylüyor. Ne yaptığını göstermek için ellerini kadının boynuna doluyor ve karavandan inenlerin karşısında kadını boğmaya başlıyor...”

Şekiller netleşmeye başlamışlardı. Denizin karanlık gökyüzüyle birleştiği yerde kümelenmiş, yaşadıkları yerin ışıklarını kesen bir gruptu.

“Karavandan inenlerden biri adamı kafakola alıyor. Adamı sürükleyerek kadından uzaklaştırıyorlar ve karavana götürüyorlar, içine atacak gibi görünüyorlar. Aniden insanlar evlerden ve gökdelenlerden sokağa dökülmeye başlıyorlar. Marangozlar, avukatlar ve kuryeler. Boğulan kadın karavandan çıkan adamlara bağırma başlıyor ve kendisini boğan adamı yalnız bırakmalarını söylüyor. Ardından karavandan inenlerden biri kadını boğan adamın yüzüne yumruk atıyor. Adam dağılıyor, daha yere düşmeden bilinci gidiyor. Beli geniş bir pantolon giydiğini

hatırlıyorum. Bir de pantolonunun düştüğünü ve mavi renkli ve fare kemirmiş gibi deliklerle kaplı bir iç çamaşırını giydiğini.”

Gemiler. Calvin Walmack’ın sürat teknesini kovalayan botlar. Ay ışığının üzerilerinden yansımaya engel olan özel bir tür siyah boyayla boyanmışlardı. Suyun üzerinde sessizce, hareketsizce duruyorlardı.

“Her şey hızlanıyor. Herkes ya yumruk yiyor ya da yumrukluyor. Sokağın her tarafında kavgalar başlıyor. Üç tekerli bir bisikletin hızla gelen bir arabanın altında kaldığını hatırlıyorum. Sonra kadını boğan ve yumruk yiyen adamın yerden kalkıyor ve utanç içerisinde, “Aman Tanrım, bu olamaz!” diyor ve pantolonunu çekerek büyük bir kavgaya –o sırada her yerde ayrı bir kavga devam ediyordu– dalıyor. Gökdelenlerin üst katları yanıyor ve her yerde sirenler çalıyor. Ve rüyaların insanlara olacakları tuhaf bir şekilde anlatmasından yola çıkarak, sana şunu söyleyebilirim ki, şiddet her yerdeydi. Virüs gibiydi, Max. *Her yerdeydi.*”

Bot suyun üzerindeki gemilere biraz daha yaklaştı. Max motoru susturdu ve akıntıyla ilerlemeye başladılar. Güverteler askerle doluydu.

Rüzgâr dinince Newton’ın sesi de alçaldı. “Annem elini omzuma koymuştu. İttim. Bana dokunmasını istemiyordum. Ve eğer elini tekrar omzuma koyarsa –ve öyle yapacağını düşünüyordum, Max, çünkü ben neden itiyorsam o da o yüzden koyuyordu– o vakit annemi itebilirdim. Ya da parmaklarını ısırırdım. Şiddet her yerdeydi, Max. Soluduğumuz havaya karışmıştı.”

Gemilerin birinde yanan arama ışığı, soğuk parıltısını üzerilerine sabitledi.

Çocuklar ellerini banka soyarken yakalanmış bir çift hırsız gibi yavaşça kaldırdılar.

Max, “Yardıma ihtiyacımız var!” diye bağırdı.

Cevap veren olmadı.

“Biz iyiyiz!” Gülümsemeyi denedi. Pislik içindeki elbiseleri rüzgârda dalgalandı. “Başardık. Söyle onlara, Newt. Onlara iyi olduğumuzu söyle!”

Newton nerede olduğundan emin değil gibi görünüyordu. Bir gözü boş bakıyordu. Güldü – tuhaf, gergin bir kahkahaydı, sudan yankılanan ve gökyüzüne kaçan bir gülüş.

Max korkuyordu: *Hayır olamaz lüften öyle gülme, Newt...*

Newton botun içinde ayağa kalktı. Ellerini ışığa doğrulttu: hareketlerinde belirgin bir yakarış vardı.

“İyiyim! *Turp* gibiyim! Fakat tek bir sorun var.”

Hayır, Newt...

“Ben çok...”

Hayır Newt hayır, yapma...

“...ama çok...”

İyice şiddetlenerek çığlığa dönüşen rüzgâr, Newton’ın ağzından çıkan son kelimeyi çekip aldı.

Newton’ın boynunun arkasında bir delik belirdi. Büyüyle açılmış gibi görünen küçük bir delik. *Presto!* Etinin parçalanmış kenarları rüzgârla geriye katlandı, ortaya ufak güzel bir deniz yıldızı çıktı.

Newton bottan aşağı düştü. Suyun yüzeyinde bir an durdu –suya batmadan yüzeyinde koşuşturan böcekler gibi– ardından denizin oldu; kafa üstü battı Newt, yeni açılmış boğazından kabarcıklar çıkarken botun altına yöneldi.

Max’in feryat edecek vakti olmadı gibi bir şey. Bakışları göğsüne nişanlanmış kırmızı noktaya odaklanmıştı.

Uzman Er Frank Ellis'in yeminli ifadesinden alıntıdır, Falstaff Adası, Prens Edward Adası'nda olanlara ilişkin Federal Araştırma Kurulu huzurunda hazırlanmıştır:

S: "Açım."

C: Evet, efendim.

S: Newton Thornton'ı vurmadan önce duyduğunuz son kelime bu muydu?

C: Evet efendim, öyleydi. Aç olduğunu söyledi.

S: Sadece aç olduğunu mu söyledi?

C: Hayır, efendim. Biraz sessizce söyledi. Ve konuşurken yer yer duraksıyordu. Şuna benzer bir şey söyledi: Çok ama çok, çok... acıktım.

S: O kadar sessizce söylediyse, söylediğinden nasıl emin olabildin ki? Gece vaktiydi, okyanusun orta yerindeydiniz. Hava raporları o gece sert rüzgârlar estiğini söylüyor.

C: Dediklerinizin tamamı doğru, efendim. Rüzgârlı ve dalgalı bir geceydi. Fakat Koca Kulak çocuğun ne dediğini gayet iyi duymuştu.

S: Anlamadım?

C: Koca Kulak diyoruz. Parabolik bir dinleme cihazı: büyük bir çanak gibi düşünün. Çanak antene benziyor. Uzun dalga akustik değerlendirmelerde kullanılıyor, diğer bir deyişle normalde duyamayacağımız şeyleri duymamıza yarıyor.

S: Ve Koca Kulak size Newton Grant'in şöyle dediğini mi söyledi: Açım?

C: Doğrudur.

S: Ne olmuş yani?

C: Tekrar eder misiniz, efendim?

S: Dedim ki, ne olmuş yani? Acıkmış çocuk. Günlerdir adada yaşıyordu. Yiyecek hiçbir şeyleri yoktu. Çocuğun acıkmış olması ihtimaller dahilinde değil mi?

C: Evet efendim, acıkmış olabilirdi. Sanırım söyleyiş şekliyle alakalıydı.

S: Söyleyiş şekli mi?

C: Evet efendim. Sesi açlıktan öte bir şey olduğuna işaret eden cinsteydi. Sizin ya da benim bildiğimiz türde bir açlığın ötesinde olduğuna. Açlıktan kırılan çocukların yaşadığı ülkere giden televizyon programlarına çıkanların bileceği türde bir açlık. Ama onların bile böyle olduklarından emin değilim. Çocuğun sesi gururuna yedirebilse kendi kolunu yiyecekmiş gibi çıkıyordu.

S: Kusura bakmayın, Uzman Er Ells, ancak bu dediğiniz paranoyakça bir şey.

C: Haklı olabilirsiniz. Çoğumuz gergindik. Farklı şeyler duyup duruyorduk.

S: Botta mı?

C: Hayır, içimizde. Söylentiler. Psikopat doktorun laboratuvarında olanlar hakkında. O korkunç görüntü kayıtlarından bazılarını bulmuşlardı. Zavallı gorilin olduğu kaydı. Tedirginдик. Bu tip tehditlere silah doğrultup üstesinden gelemezsiniz.

S: Ama sen aksini yaptın.

C: Evet, yaptım. Fakat çocuk mimli kelimelerden birini zikretti.

S: Açıklayın lütfen.

C: Emir almıştık. Astsubay keskin nişancı yatakhaneğine gelmiş ve bizlere o adanan gelen ve bu kelimelerden herhangi birini söyleyen biri olduğu takdirde, ateş edebileceğimizi söylemişti. *Açım* onlardan biriydi.

S: Diğerleri?

C: Tamamını hatırlamıyorum. Biri *Solucan*'dı, ondan eminim. *Hastalıklı*.

S: Yani bottaki aç çocuk, açlığını dile getirdiği için canından oldu.

C: Hastalıklıydı, efendim. Olayın ardından yapılan araştırmalarda bu kadarını açıklığa kavuşturduk. Ve diğer çocuklara olanları düşününce, bu şekilde ölmesinin bir nimet olabileceğini düşünüyorum.

S: Soruma cevap vermediniz.

C: Saygısızlık etmek istemem, efendim, fakat soru sormadınız. Beyanatta bulundunuz, efendim. Size şunu söyleyebilirim: Keskin nişancı eğitimim esnasında bir günün geleceğini ve denizin üzerinde genç bir çocuğu öldüreceğim aklımın ucundan dahi geçmedi. İnsanlar orduya bunun için katılmıyorlar. Yaptığımız işi Tanrı'mız, ülkemiz ve... kahretsin. Gözümün önünden gitmiyor. Başkalarının söylediğini duymuştum da ne anlama geldiğini tam olarak çözememiştim. Hatta biraz abarttıklarını düşünmüştüm. Ama artık anlıyorum. Bir yüzün gözünüzün önünden gitmemesinin ne anlama geldiğini biliyorum. O çocuğun yüzü, gözlerimin önünden gitmiyor, efendim ve bu dünyadan ayrılıp beni her ne bekliyorsa ona intikal edeceğim güne kadar da gitmeyecek.

52 Numaralı Bölük'ten
Genetiği Değiştirilmiş Sulu Çıbanın Hikâyesi
(GQ DERGİSİ'NDE YAYINLANAN MAKALE) YAZAN – CHRIS PACKER:

Max Kirkwood dünya üzerinde görebileceğiniz onbeş yaşındaki en yaşlı çocuk. Gözleri yuvalarında kayboluyor ve kenarları kırışıklıklarla bezeli. Dağınık, sarı saçları var. Oturunca belirgin bir kamburu olduğunu fark ediyorsunuz: omuzları yuvarlak ve genellikle yaşlılarda görülen türde bir içe göçüklük mevcut. Akıl almaz bir stres yaşamış birine benziyor ve şimdi, bahsi geçen stres unsurundan kurtulmuş olsa da, vücudu hâlâ travmanın izlerini taşıyor.

Kendinize Max'ın hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlatmanızda fayda var. Fakat o yaşlılarından çok daha fazlasını görmüş bir çocuk.

Klinikteki sızdırmaz bir bariyerin arkasından konuşuyoruz. Hapishanede eşleriyle konuşan mahkûmlardan pek farkımız yok. Pleksiglasın her iki tarafında birer ahize bulunuyor. Konuşmam bittiğinde, müstahdem ahizenin kulak kısmını kuvvetli bir mikrop öldürücüyle siliyor. Klinik en yüksek önlemlerle faaliyet gösteriyor. Max'le bu röportajı ancak aylar süren pazarlıklar ve tavizler sonucunda ayarlayabildim.

Kliniğin kendisi yerleşim birimlerinde çok uzakta bulunan, büyük, kutu şeklinde bir yapı. Kliniğin içinde insanoğluna karşı ölümcül risk unsuru oluşturacak şeyler bulunuyor. İçeride bulunan insanlar tehlikeli

değiller – içlerinde yaşayan şeyler ise fazlasıyla tehlikeliler. Virüsler, hastalıklar ve parazitler taşıyorlar. Solucanlar.

Bugün, Max'in keyfi yerindeydi. Kâğıttan bir önlük ve terlikler giyiyor. Giydiği her şeyin, önlem olarak, yakıldığını söylüyor.

Yüzünde buruk bir gülümsemeyle, “Her gün yeni bir dolap elbise giyecekseniz, içindekilerin kâğıttan olması sanırım herkes için en iyisi olacaktır,” diyor.

Max Kirkwood'un canı bağışlanmıştı. İzci arkadaşı Newton Thornton içinse aynı durum geçerli değildi. Sebebi neydi? Bunu şu an için bilemiyoruz. Falstaff Adası'ndaki olaylar sırasında yetkiyi elinde bulunduran Amiral Stonewall Brewer'un yargılandığı mahkemede ortaya çıkanlar, Max'in üzerinde araştırma yapılmaya uygun biri olabileceğini düşündüğüne işaret ediyor. Max'in hayatta kalma sebebinin, aksi takdirde solucanın efektifliğini ölçecek herhangi bir örnek kalmayacağı olabileceği konuşuluyor. Askeriye'nin üst kademelerinde böyle bir düşünce yapısının varlık gösterebileceğini insanın aklı almıyor.

Max ise o günleri atlatmış gibi görünüyor. Hatta Falstaff Adası'nda yaşadıklarına ilişkin çok az şey hatırlıyor. Tabii, hatırlamak *istemiyor* olması da ihtimaller arasında – huzura ermek için yeni bir sayfa açmış, yaşadıklarını aklından olabildiğince uzaklaştırmış olabilir. Durum bu olsa dahi onu kim suçlayabilir ki?

Diğerlerinden kırpılmış, bölük pörçük cümlelerle bahsediyor. Adada meydana gelenlerle ilgili tam anlamıyla hatırladığını iddia ettiği –ve güzel anılar olarak gördüğü– kısımlar, arkadaşlarıyla yaşadıklarından ibaret.

İzcibaşları, Tim Riggs'ten bahsediyor: "Dr. Riggs hayatım boyunca tanıdığım en havalı yetişkindi. Fakat havalı olmaya uğraşan biri değildi. Hatta kıyafetlerine ve titizliğine bakınca, havalı da sayılmazdı. İzcibaşı Tim'i havalı yapan bizlere yetişkinlere davrandığı gibi davranmasıydı."

Ephraim Ells'ten de öyle: "Eef benim en yakın dostumdur. Eef'e güvenebilirdiniz. Sizi yarı yolda bırakmazdı. Kocaman bir yüreği vardı. Adadayken içine bir kurt düştüğünü ve o histen bir türlü kurtulamadığını düşünüyorum."

Sıra Kent Jenks'e geliyor: "Onun öldüğüne inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Nasıl desem, Superman gibi biriydi Kent – gerçekten öyleydi. North Point'e yüzebilecek biri varsa, o da Koca K idi."

Shelley Longpre'den pek hoşnut değil: "Onda tuhaf bir şeyler vardı. Açık konuşmam gerekirse, Shel'i bir daha görmeyeceğime üzüldüğümü söyleyemem. Söylenmeyecek bir laf ediyorum belki ama, kimin umurunda."

Sıra Newton'a geliyor: "Newt harika bir baba olurdu. Gelmiş geçmiş babaların *en iyisi*. Bundan eminim. O kadar çok şey biliyordu ki. Aramızda en güçlü olanı oydu. Keşke zamanında ona bu kadar yüklenmeseydik."

Ona başka neleri hatırlayabildiğini sorduğumda, yüzü ciddileşiyor, aklı sorduğum sorudan kaçarak uzaklaşıyor.

Uzun bir sessizliğin sonunda, "Bir kaplumbağa vardı," diyor.

Tekrar susuyor. Ardından kelimeler durmamacasına dökülmeye başlıyor.

“Bir şeyi öldürmenin ne kadar zor olduğunu bilir misiniz? Hiçbir şey ölmek istemez. Umutsuz dahi olsalar, hayatta kalacakları umuduna tutunurlar. Son hiçbir yere gitmez ve ondan kaçamazsınız, fakat o çizgiyi aşmamak için elinden geleni yapmayacak hiçbir şey yoktu. Çünkü nihayete erdiğiniz vakit, geriye hiçbir şey kalmayacaktır. Vücudunuz, mutluluklarınız ve umutlarınız artık çok uzaktadır. Ölecek zamanı bir türlü seçemiyorlar. Keşke seçebilselerdi. Arkadaşlarım ne zaman öleceklerini bilselerdi keşke. Aşağı yukarı bilseler bile olurdu. Ama ellerinden geleni yaptıklarına seviniyorum. İnsan olmanın bir yanı da bu, öyle değil mi? Elinizden çekip alınana kadar hayata sıkıca tutunmak. Parçalara ayrılrsa dahi tutunmaya devam etmek. *Asla bırakmamak.*”

Max sessizleşiyor. Başını öne eğiyor. Kaldırdığında gözlerinin kızardığını ve ağlamak üzere olduğunu görüyorum.

“Bir kaplumbağayı öldürdüm,” demekle yetiniyor.

Hayatı boyunca itiraf ettiği en korkunç şey buymuş gibi bir ifade var yüzünde. Ona uzanmak ve sarılmak istiyorum – fakat aramızdaki kalın bariyerin yanı sıra, Max’in içinde hâlâ beni öldürebilecek bir şey olması ihtimali var.

Hemen ardından bir müstahdem beni alıp götürüyor. Max fazla uyarılmıştı. Dinlenmesi gerekiyordu.

Dışarı çıkıp arabama ilerliyorum. Gökyüzü yağmurun habercisi gri bulutlarla kaplı. Kendimi adadaki Max’in yerine koymayı deniyorum. Tam olarak anlayamadığım, ismini koyamadığım bir tehditle yüzleştiğimi düşünüyorum. Ve Max’in –çocukların tamamının– birlikte kalmış olmalarının çok muaz-

zam bir şey olduğuna karar veriyorum. Birbirilerini yüzüstü bırakmamışlardı – bırakabilecekleri belki de akıllarına dahi gelmemişti. Sanırım bunlar yetişkinliğin ve beraberinde gelen türlü acımasızlığın eseri olan fikirler.

Kİme: Alex Markson

Konu: Selam...

Mesaj:

Merhaba Alex,

Birbirimizi tam olarak tanıyor sayılmayız, bu yüzden söyleyeceklerim garip gelebilir. Fakat sana ne olduğunu bilmiyorum – Facebook’tan bir anda kayboldun! Umarım aramızdan ayrılmamışsındır :(Attığın o harika gönderileri çok özledim. Garip, biliyorum, çünkü seni tanımıyorum. Fakat tanıyormuş gibi hissediyorum. Sanırım seni düşünüyor olmamın sebebi biraz da yaşadığım bu küçük beldede olanlar. Çok tuhaf şeyler oluyor. İyi tuhaf da değil. Korkutucu tuhaf. Neyse artık, yeterince saçmaladım. Eminim biraz kafa dinlemeye karar vermişsindir. Yine de iyi olduğunu umuyorum.

En içten dileklerle (bu da mı tuhaf oldu?),

Trudy Dennison

49

Bazı geceler, Max Kirkwood, North Point'in eteklerindeki tepelere tırmanıyor ve Falstaff Adası yakınlarındaki suları seyrediyor.

Bu, adada olanların sonrasında yaptığı bir şeydi. Kıtlıktan çıkmış adamın gelişinden; adayı saran kaos ortamından. Göğsünde kırmızı bir noktayla –keskin nişancının nişangahıyla– Oliver McCanty'nin botunun pruvasında kaderini bekledikten sonrasında.

Dezentekfasyon işlemini tamamladıktan sonra, ordu Max'i izole bir kliniğe gönderdi. Zehirliydi sonuçta. *Hastalıklı*.

Ya da değildi.

Onu dürtmüş ve incelemişler, kan örnekleri almışlar, endoskopiden geçirmiş, MR ve kafa röntgenleri çekmiş, insanoğlunun bildiği her türlü aşığı üzerinde denemişlerdi.

Bütün bunların sonucunda, Max'in hastalık kapmadığına karar vermişlerdi.

North Point'e dönmek tuhaf bir histi. Herkes aynıydı, fakat her şey farklıydı. İzci dostları artık yoklardı. Eski den arkadaşı olanlar araya mesafe koymuştu. İnsanlar ona farklı davranıyordu. Çoğu acıyordu. Bazıları ise adada hayatta kalabilmek için korkunç şeyler yapmış olduğuna inanıyordu. Diğerleri ise onu gördüklerinde sokağın karşı tarafına geçiyordu.

Düzensiz aralıklarla, evinin önünde siyah bir araç belirliyordu. İçinden tehlikeli maddelerden koruma kıyafetleri giymiş insanların indiği bir araç. Daha fazla test yapıyorlardı. Daha fazla iğne. Beyaz laboratuvar önlüklü bir bilimsanının bokunu cımbızla inceleyeceğini, çatık kaşlarla bir şeyler bulmaya çalışacağını düşünmek onu güldürüyordu – eh, neredeyse güldürüyordu demek daha doğrudu.

Korkunç rüyalar görüyordu. Başka türde rüya görmüyordu artık; çoğu gece gördüğü tek şey karanlıktı. Gözlerini kapatıyordu ve *bam*. Karanlık. Sekiz saatin sonunda uyanıyor, karanlık kayboluyordu. Bunlar iyi geceleriydi.

Kötü gecelerde ise, rüyaları yine karanlık oluyordu. Fakat karanlık seslerle bezeniyordu. Kıpırtılarla. Ve uyandığında, Max kendini bir bebek gibi salıyaları akmış halde buluyordu.

Annesi Max'in iyi geceler öpücüğünü artık alnına konduruyordu. Eskiden dudaklarındaydı.

Max eski hayatına dönmeyi denemiş, fakat o hayat artık yoktu.

Okula gitmesine izin verilmiyordu. Öğrencilerin birçoğunun ebeveynleri çocuklarının Max ile aynı havayı solumalarına razı gelmemişlerdi. Max'e bir gazezleri yoktu. İyi bir çocuktu o. Hayatta kalmayı bilen.

Fakat Max'in adada karşılaştıkları da hayatta kalmayı biliyorlardı. Ebeveynler gazetelerde yazanları okumuşlardı. Dr. Edgerton'ın deneylerinden birinin görüntü kayıtları internete sızmıştı. Herkes o şeylerin ne yapabileceğini –ne yapmış olduğunu– biliyordu. Herkes bir şeyler görmüştü, evet, fakat o şeyler hiçbirine dokunmamıştı. Somut bir şekilde değil. Kafalarında ne olduğunu çözmüş fakat tenlerinde hissetmemişlerdi ve arada *ciddi* bir fark vardı.

Herkes o adada neler olduğunu bildiğini zannediyordu. Herkes bilirkişiydi. Fakat gerçekte hiçbir şey bilmiyorlardı. Kötü şeyler olduğunu düşünüyorlardı. Hakikat ise kötünden beterdi.

Max derslerine evden devam ediyordu. Öğretmenleri ödevlerini kâğıt zarflarda gönderiyorlardı. Max'in bulunduğu kâğıtları incelemek istemediklerinden, cevapları e-posta yoluyla göndermesi gerekiyordu.

Bir sabah evlerinin kapısına yapıştırılmış bir posterle karşılaştı. Karnaval postelerine benzetmeye çalışmışlardı – Ucube Çadırı'na, mesela.

Altında kana benzer bir fontla, İnanılmaz Solucan Çocuk, yazıyordu.

Annesi bir gece akşam yemeği için fırında tatlı-ekşi domuz pişirdi. Koku, Max'e o kadar tanıdık gelmişti ki çığlık atmaya bşaladı. Babası domuzla dolu tavayı karların üzerine fırlatana kadar çığlık atmaya devam etti. Epey sürmüştü, babası çok fena topallıyordu; Kent'in babasıyla birlikte Calvin Walmack'in sürat teknesini çaldıkları gün, inzibatlar sağ diz kapağını kırmışlardı.

Max içine kapanmıştı. Başka seçeneği yoktu. Ormanda ve deniz kıyısında geziniyordu.

Arkadaşlarını düşünüyordu: Kent'i ve Eef'i ve özellikle de Newt'i. En tuhaf, en önemsiz şeyler geliyordu aklına, mesela Cub Kar'da yarışların yapıldığı gece. Bir seferinde, Max'in arabası Kent'e finalde kaybetmişti – ancak herkes arabayı Kent'in babasının yaptığında hemfikirdi. Lastikleri pizza bıçağı kadar incelerdi. Eef'in annesi bunun hileye girdiğini söylemişti. Newt'in annesi ise Eef'inkiyle aynı fikirdeydi. İşler epey kızışmıştı. Kent'in babası bir McDonald's portakal sularıyla dolu büfeyi devirmiş ve çekip gitmişti. Eef'in annesinin göz-

leri sinirle büyümüş ve şöyle demişti: *Bu adam bir de bizim polis şefimiz olacak.*

Max hepsini çok özlüyordu.

Tuhaftı. Hepsinin başka arkadaşları da vardı. Şimdiyse, Max'in aklına onlar kadar önemsedığı hiç kimse gelmiyordu.

Arkadaşlarıyla bir gün daha geçirebilmek için her şeyi verebilirdi. İzci bölümünde boş işlerle geçen günlerden biri olmasına dahi razıydı: bir sonbahar günü ormanda gezmeye ve ayakları altında parçalanan ölü yaprakların dumanlı kokusunu içine çekmeyi istiyordu. Grubun nerdü Newt salak bir rozetin peşinde örnek toplarken, Dağın Kralı ya da Hangisini Tercih Edersin? oynamayı. Ephraim'le sessizce sıvışarak yıldızların altında uzanmayı ve çılgın hayaller kurmayı. Ve her şeyin eskisi gibi olmasını. Kimsenin zayıflamamasını, acıkmamasını ya da birbirine zarar vermeye çalışmamasını.

Max'in bunlara kavuşmak için vazgeçmeyeceğı hiçbir şey yoktu. Tek bir gün yeterli.

Peki ya Shelley? Shel'in hayallerinde yeri yoktu. Shel'i gördüğü yer kâbuslardı.

Max'in artık bir psikoloğı vardı – Newton ve Ephraim'in ziyaret ettikleri doktor. Max, Dr. Harley'ye eski dostlarıyla bir gün daha geçirebilmeyi istediğini söylediğinde, olmayacak şeyleri dilememesi gerektiğı tavsiyesini aldı. Harley buna negatif yansıtma diyordu. Max ise Harley'nin tam bir geri zekalı olduğunu düşünüyordu.

Arkadaşlarına söylemek istediğı tek bir şey varsa, o da yetişkinlerin çoğunun ne yapacakları konusunda hiçbir fikri olmadığıydı. Kabullenmesi gereken üzücü gerçeklerden biri bu olmuştu. Yetişkinler de en az çocuklar

kadar aptal olabiliyorlardı. Hatta bazen daha bile aptal, çünkü hesap vermeleri gereken kimse yoktu.

Doğal olarak, Harley de seansları sırasında maske takıyordu, doktorların ameliyata girerken taktıkları maskenin ayınıydı – İzcibaşı Tim'in de yüzünde büyük ihtimalle böyle bir maske vardı.

Max bazen Harley'nin yüzündeki maskeyi koparmak ve remoraya benzer aptal yüzüne öksürmek istiyordu. İnanılmaz Solucan Çocuk geri dönüyor!

50

Bir gece, Max amcasının botunu ödünç aldı ve Falstaff Adası'nın yolunu tuttu.

Ufuk çizgisindeki kabartısı sudan çıkan bir balınayı andıran adaya yaklaştıkça, Max'in kalp atışları daha da hızlandı. Simsiyahtı. Siyahlıktan yükselen pek nadir yamış ağaçlar haricinde hiçbir şey yoktu. Adayı çevreleyen sular halka açık havuzların steril klor kokusuna sahipti. Şu âna kadar gördüğü en ıssız yerdi burası. İçindeki kederin yansımasıydı.

İçindeki boşluğun...

Boş muydu ki acaba?

Max her iki elini de küpeşteye yasladı. İçinde adını koyamadığı bir açlık büyüyordu. Adını zikreden dişleriyle karnını kemiriyordu.

TEŞEKKÜRLER

Taslağımlı okuyan ve bana şöyle diyen babama teşekkür ediyorum: “Oğlum, bir şey başarmış olabilirsiniz. Açık konuşacağım, o şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama iş yapacağı kesin.” Kitabın konusundan tiksiniş, beni başından savmayan menajerim, belalı Kirby Kim’e. Şöyle bir şey demiş dahi olabilir: “Elimizde iyi bir malzeme olabilir... öyle bir ihtimal var.” Taslağımlı ağaç öğütücüsünden geçirir gibi elden geçiren, parçalarını toplayan ve bir araya getirmeme yardım eden ve şöyle söyleyen editörüm Ed Schlesinger’a: “Vay, neler varmış burada.” Taslağımlı okuyan ve her birini kitabıma eklediğim harika tavsiyelerde bulunan Scott Smith’e.

Kitabımı okumamış ve büyük ihtimalle asla okumayacak olan Stephen King’e, bana büyük bir ilham kaynağı olan ilk romanı *Carrie*’den ötürü teşekkür ediyorum. Gazete küpürlerinin, röportajların ve dergi profillerinin kullanımı sadece *Carrie*’nin değil, anakarakterlerden bağımsız fakat okuyucular için önem taşıyan bilgilerle dolu *Karanlık Ada*’nın da anlatımını kuvvetlendirdi. Bay King’in bu metotları böylesine sanatsal kullandığını görünce, ben de... şey, *ödünç alayım...* dedim. Çaldım mı yoksa? Tanrım, umarım çalmamışımıdır. *Carrie*’nin anlatım taslağının tam da aradığım gibi olduğunu ve kendi hikâyemi üzerine geçirdiğimi söyleyebilirim. *Carrie*’yi okuduysanız ve şimdi de benim kitabımı okuyorsanız,

Carrie'nin –telekinetik güçlere ve korkunç bir anneye sahip bir kızın, dar görüşlü beldesine ölüm ve yıkım yağdırmasını anlatan bir hikâye– ve *Karanlık Ada*'nın senaryoları birbirilerinden olabildiğine farklı olduğunu göreceksiniz. Yine de ustamı onore etmekten geri kalmak istemedim. Bu sorumluluğu da yerine getirmiş bulunuyorum.

Son olarak, hayatımın aşkı (klişe, evet, fakat aynı zamanda gerçeğin ta kendisi) Colleen'e ve oğlumuz Nicholas'a teşekkür etmek istiyorum. Bir zamanlar sadece kendim için yazardım. O zamanlar artık geride kaldı. Ailem için yazıyorum ve bunu yapabildiğime her gün şükrediyorum.

JAMES HERBERT EN İYİ KORKU ROMANI ÖDÜLÜ

"Karanlık Ada, elinizden bırakamayacağınız, mükemmel ve hayli rahatsız edici bir roman. Şiddetle önerilir."

-JONATHAN MABERRY

İşe yarar bir diyet hapının dünyayı ne ölçüde değiştireceğini hayal edin. Eğer kilo vermek bir şeker çözeltisinin yapabileceği kadar basit olsaydı ne olurdu? Bunun günlük hayatı nasıl da çarpıcı bir şekilde değiştireceğini bir düşünün. Bu, gerçekten devrim niteliğinde olurdu. Ve elbette bazı insanları da oldukça zengin ederdi...

Doktor Clive Edgerton'ın ilgilendiği ise para değil bilimdi. İnsan taşıyıcılarda kullanılacak bir hidatid üzerinde çalışıyordu. Bir hapla insan sistemine yerleşen ve kirli işini bitirdikten sonra diğerine geçen bir bağırsak solucanı çığır açıyordu. Peki bu hap başka nelere yol açardı...

İzci başı Tim Riggs ve onun izci birliği, Kanada'nın ıssız bir adasında üç gün sürecek bir kamptaydı. Korkutucu zayıflıkta ve rahatsız edici solgunluktaki davetsiz bir misafir kulübelerine çıkageldiğinde işlerin dehşet verici bir hal alacağından habersizlerdi. Kamptakiler, hayatta kalmak ve evlerine dönmek için amansız bir mücadele vermek zorunda kalacaklardı.

Sineklerin Tanrısı ve *28 Gün Sonra*'nın bir araya geldiği bu gerilim dolu romanda Nick Cutter, okurları ormanın derinliklerinde hiç unutamayacakları, dehşet dolu bir gezintiye çıkarıyor.

"Karanlık Ada'da Nick Cutter korku türüne yeni bir soluk getiriyor. Mükemmel bir roman."

- MIRA GRANT

Çeviren: Burak Eren

ithaki

Instagram: /ithakiyayinlari
Facebook: /ithakiyayinlari
Twitter: /ithakiyayinlari

28 TL

www.ithaki.com.tr

İnternet satışı:
www.ilknokta.com

